

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

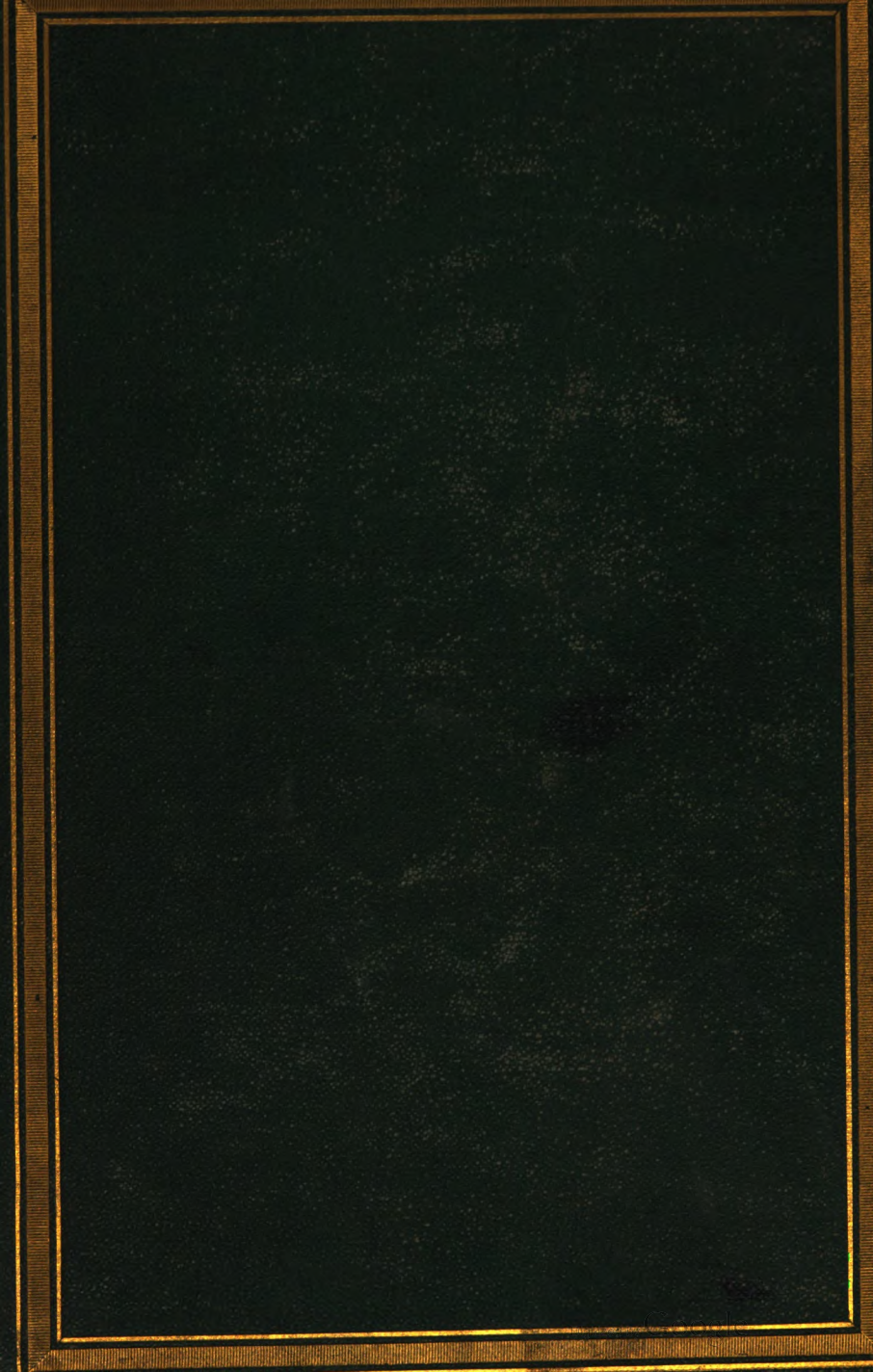
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

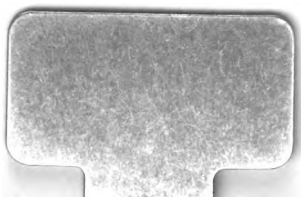
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

600071404M

EODEM EDITORE

Foliorum Silvula, Part I, being Select Passages for Translation into Latin Elegiac and Hexameter Verse. *Third Edition* 7s. 6d

Foliorum Silvula, Part II, being a Selection of Passages for Translation into Latin Lyric and Comic Iambic Verse. *Third Edition* 5s

Foliorum Silvula, Part III, being Select Passages for Translation into Greek Verse. *Third Edition* 8s

FOLIA SILVULAE, Latinè et Graecè versa. Vol. I. *Fasciculus* i, ii

Foliorum Centuriae, being a Selection of Passages for Translation into Latin and Greek Prose. *Third Edition* 8s

Aristophanis Comoediae Undecim cum Notis et Onomastico. *Editio tertia*

EQUITES cum adnotatione critica, ed. 3, 1s. 6d

VESPAE " " " 2s

* *M. T. Ciceronis de Officiis Libri Tres*, with Marginal Analysis and an English Commentary. Crown 8vo. 9s. 6d

* *M. Minucii Felicis Octavius.* The Text newly revised from the only known MS., with an English Commentary, Analysis and Introduction. Crown 8vo. 9s. 6d

* *Caesar Morgan on the Trinity of Plato*, a new edition revised. Crown 8vo. 4s

* *Edited for the Syndics of the Cambridge University Press*

Folia Silbulae

VOLUMEN PRIUS

Fas est et carmine remitti, non dico continuo et longo, sed hoc
arguto et brevi, quod apte quantas libet occupationes curasque dis-
tinguit

PLIN. EPISTVL. vii 9

Folia Silbulae

SIVE

ECLOGAE POETARUM ANGLICORUM

IN LATINUM ET GRAECUM CONVERSAE

QVAS DISPOSUIT

HUBERTUS A. HOLDEN, LL.D.

COLLEGI SS. TRINITATIS QVONDAM SOCIUS

SCHOLAE REGIAE GIPPSVICENSIS MAGISTER INFORMATOR

VOLUMEN PRIUS

CONTINENS FASCICULOS I, II

CANTABRIGIAE

APUD DEIGHTON BELL SOCIOS

VENDUNT LONDINI BELL ET DALDY

M DCCC LXV

300. f. 15.

Typis academicis excudebat C. J. Clay, A.M.

LECTORI S.

IDEO quidem me ab aliis actum praepostere agendi accusatum iri, qui post aliorum felices in hoc genere curas novos Musarum fetus in lucem protulerim; ab aliis inutile omnino opus condendi, quibus tantum est fastidium vetustatis, tanta novitatis velut prurigo ut quidvis facere malint, quam usitatis antiquorum itineribus insistere. Atque hi quidem, qui hoc morbo atque adeo hac insania laborant, sua sibi commenta habeant, me hominem e veteri disciplina veterum institutis uti patiantur. Est autem et aliud genus hominum qui soli sibi sapere videntur, cum ab huiusmodi exercitationibus dehortantur iuvenes tamquam ab operae oleique vano dispendio, qui tamen antiquitatis studiis iustum tribuunt honorem. Quibus illud libentissime largior, immo ultro profiteor, neque severioribus studiis anteponendam esse hanc elegantissimam omnium disciplinam sed in condimentum aliquod reservandam, neque omnibus studiosis commendandam: neque enim cuiusvis est in hac exercitatione multum proficere: opus est ingeni quadam

bonitate et vivido fervore animi, auriumque iudicio haud vulgari: siqui autem sunt indole paulo erectiore, quam fructuosa sit iis haec Latine Graeceque vernacula carmina transferendi consuetudo longo usu edocti sumus. Neque intellegentia tantum ex hac et iudicium acquiritur, sed ad interiorem quoque veterum poetarum notitiam, 'unde, quidquid in hodiernis nitet linguis, colorem et speciem atque ipsum quasi sucum duxit¹, viam optime munit.

Verumtamen, utut haec se habeant, in hoc saeculo earum scilicet artium quae huius vitae commodis inseruiunt unice studioso refrixisse hanc et utilem et dulcem disciplinam non est quod miremur, quamquam in superioribus novimus dictatores et consules non solum in re literaria sed etiam in re publica quantum ei tribuerint honoris. Quotusquisque enim hodie est qui pariter atque illi summi viri adolescentiae lucubrationes intermissas revocet et in dulci veterum Camenarum commercio aut exercitationem ingeni aut oblectationem animi quaerat?

Spero igitur non minus utilem fore hanc operam meam adolescentibus, quam Graecae Latinaeque poeseos amantibus acceptam: imo affirmare ausim bonae nonnihil frugis hinc redundaturum, si modo incitamenti

¹ Verba sunt THEODORI KOCK, viri in his literis versatissimi, ex *Praefatione ad Goethii Iphigeniam Graece versam*, Berolini, 1861, p. xiii. Operae pretium est audire celeberrimum poetam SAVAGIUM LANDOR: 'Nemo' ait 'felici exitu poesin colet quamcumque nisi prius Romanam quae Graeciae est coluerit.' *Quaestio cur poetae Latini recentes minus legantur*, p. 347.

aliquid utique paucis praebuero ingenique igniculos excitare ad huiusmodi lusus temptandos.

In opere toto contexendo paulo aliter versatus sum pro meo consilio quam alii qui similes anthologias volgarunt; quippe nova cum antiquis conectere visum est et cum haecenus ineditis sparsim edita, undique conquisitis cuiuscunque saeculi, quae modo aliquid leporis habere viderentur, versionibus, etiamsi sicut CULEII Latina minus limatae essent et ad normam severam exactae: tum unam et alteram, interdum etiam tres et quattuor eiusdem eclogae interpretationes una repraesentavi, ut et inter exemplaria ipsa et eorum interpretationes et inter plures eiusdem carminis ab adolescentibus optimo cum fructu, adiuvante praeceptore, institueretur comparatio.

Quod sine anglico Textu e regione posito, has versiones in lucem emisi, vereor ut consilium meum tibi, Lector benevole, probaturus sim. Quippe nolebam volumen meum nimis excrescere, itaque carmina in ordinem recepta secundum Anthologiam carminum anglicorum nuper a me tertio editam, cui titulus *Foliorum Silvula*, qui liber adolescentium manibus teritur, ita disposui, ut primum Fasciculum constituent versiones eclogarum e prima eius libri parte excerptarum, alterum quae e secunda parte promuntur, deinceps in tertium collocentur quas tertia pars habet: ceterae omnes, adscriptis varii argumenti archetypis carminibus, ultimum sive quartum fasciculum occupent.

Duo igitur ex quattuor quos colligavi fasciculos trado tibi in manus; reliquos cum altero volumine propediem in lucem emissurus. Carmina autem habent purissimae nonnulla Latinitatis et luculenti, ut mihi videtur, ingeni: siqua autem Romanis auribus minus apta videantur aut plus aequo nasutorum expectationi parum respondeant, boni consulas velim.

Superest ut operis mei adiutoribus bene meritis generatim debitas gratias persolvam, nominatimque viro elegantis doctrinae IACOBO G. LONSDALE, qui mecum pro singulari humanitate plurima subsidia communicavit; nec minus adolescentibus utriusque linguae peritissimis ARTURO HOLMES et RICARDO C. JEBB: nec silere possum quid debeam amicitiae acerrimi horum studiorum cultoris HUGONIS A. I. MUNRO, cuius subacto iudicio et exquisita doctrina uti mihi contigit in aliquot (utinam vero pariter in omnibus contigisset) plagis corrigendis.

Dabam Gippesvici a. d. IIII Kal. April. A. S. MDCCCLXV

INDEX AVCTORVM

INCERTI

- Fasc. I.* 15, 36 (iii), 78, 88, 152 *a*, 153, 189, 238
(ii), 307, 308, 380, 393, 425, 439, 479, 480,
518, 609, 626, 712, 781, 789, 789 (ii), 808,
837, 838, 839, 840, 841, 850, 851, 852, 871,
872, 1029, 1035, 1085 (ii)
Fasc. II. 51 (iii), 57, 70, 113, 146 (ii), 298, 301,
375, 417, 428, 499 (iii)

ADDISON, IOSEPHVS (*nat. A. S.* 1672, *ob. A. S.* 1719)

Fasc. I. 924

ALDERSON, EDUARDVS HALL, A.M. Eques, Coll. Caiani
Cant. quondam Socius, Quaestor fiscalis

Fasc. I. 105, 143, 178

AM-ENDE, I. IOACHIM GOTTLÖB, S.T.P. Antistes Sacrorum
apud Dresenenses

Fasc. I. 231

ANSTEY, CHRISTOPHORVS (*nat. A. S.* 1724, *ob. A. S.* 1805)

Fasc. I. 97 (iii), 632

ARNOLD, THOMAS KERCHEVER, A.M. olim Coll. SS. Trin.
Cant. Socius

Fasc. I. 325 (ii)

ATTERBURY, FRANCISCVS, S.T.P. olim Episcopus Roffensis

Fasc. I. 694

BARBERINVS, MAPHAEVS S.R.E. Cardinalis, postea VRBA-
NVS VIII Pontifex (*nat. A. S.* 1568, *ob. A. S.* 1630)

Fasc. II. 495, 499

- BATHURST, THEODORVS, A.M. olim Coll. Pembrochiani
Cant. Socius
Fasc. I. 892, 893, 1028
- BENSON, EDWARDVS WHITE, S.T.B. nuper Coll. SS. Trin.
Cant. Socius, Collegii Wellingtoniani Magister Informator E. W. B.
Fasc. I. 643, 749, 805
Fasc. II. 36 (ii)
- BISHOP, SAMUEL, A.M. olim Coll. D. Iohannis Baptistae Oxon. Socius
Fasc. I. 146, 147, 148, 149, 327
- BLAND, HENRICVS, S.T.P. Collegi Etonensis Magister Informator (*A. S.* 1720), quondam Decanus Dunelmensis
Fasc. II. 511
- BODE, IOHANNES ERNEST, A.M. Aedis Christi Oxon. quondam Alumnus J. E. B.
Fasc. I. 130
- BOLD, MATTHAEVS, LL.D. olim Aulae Trin. Cant. Socius
Fasc. I. 715 (iii), 972, 1043 (ii)
- BOURNE, VINCENTIVS, A.M. olim Coll. SS. Trin. Cant. Socius (*nat. A. S.* 1695, *ob. A. S.* 1747)
Fasc. I. 117, 249, 345, 934
- BROWNE, ISAACVS HAWKINS, A.M. Coll. Trin. Cant. olim Socius
Fasc. I. 721, 731, 745, 800, 867
- BUCHANAN, GEORGIVS (*nat. A. S.* 1506, *ob. A. S.* 1582)
Fasc. I. 227 (ii)
- BURTON, IOHANNES, S.T.P. olim Coll. Etonensis Socius
Fasc. II. 499 (ii)
- BUTLER, GEORGIVS, A.M. Coll. Exon. quondam Socius, Coll. Cheltenham. Vice-Principalis G. B.
Fasc. I. 168, 305 (ii), 729, 740, 759 (ii), 770, 773 (ii), 973 (ii)
Fasc. II. 179, 279, 280, 310, 363, 471

- CALVERLEY, CAROLVS STUART, A.M. Coll. Christ. Cant.
 quondam Socius C. S. C.
Fasc. I. 817
Fasc. II. 298
- CLAY, CAROLVS IOHANNES, A.M. e Coll. SS. Trin. Cant... C. J. C.
Fasc. II. 47, 107
- CONINGTON, IOHANNES, A.M. Latinarum litterarum Pro-
 fessor apud Oxonienses J. C.
Fasc. I. 472, 592 (ii)
Fasc. II. 206, 308, 400
- COWLEY, ABRAHAMVS, poeta celeberrimus, olim Coll. SS.
 Trin. Cant. Socius (*nat. A. S.* 1618, *ob. A. S.* 1667)
Fasc. I. 799, 842
Fasc. II. 193—197, 316, 317, 354, 361, 470
- COWPER, GVILIELMVS, poeta celeberrimus (*nat. A. S.* 1731,
ob. A. S. 1800)
Fasc. I. 19, 358
- CURREY, GEORGIVS, S.T.P. Coll. D. Ioannis Cant. quon-
 dam Socius G. C.
Fasc. II. 361 (ii)
- DOBSON, GVILIELMVS, LL.B. Coll. Novi Oxon. olim Socius
Fasc. I. 232, 660, 667, 693, 710, 715, 749, 786,
 901, 902, 906, 950, 1000, 1018, 1032, 1043 (iii),
 1063, 1074, 1084
- DOBSON, GVILIELMVS, A.M. Coll. SS. Trin. Cant. quondam
 Socius..... W. D.
Fasc. I. 728, 1025 (ii)
Fasc. II. 37, 149, 160, 278, 361
- DRURY, HENRICVS J. T. A.M. Coll. Regal. olim Socius
Fasc. I. 2 (ii), (iii)
- ELLIS, ROBINSON, A.M. Coll. SS. Trin. Oxon. Socius R. E.
Fasc. I. 208, 575, 576, 915
Fasc. II. 51 (ii)
- ELWYN, RICARDVS, A.M. SS. Trin. Cant. quondam Socius,
 nuper Scholae Carthusianae Magister Informator ... R. E*.
Fasc. II. 51, 153

- EVANS, THOMAS SANDERS, A.M. Coll. D. Ioann. Cant.,
 Graecarum litterarum Professor apud Dunelmenses . T. S. E.
Fasc. I. 1000 (ii), 1060
Fasc. II. 111 (ii)
Auctarium, p. 388
- FARRAR, FRIDERICVS GVILIELMVS, A.M. nuper Coll. SS.
 Trin. Cant. Socius, Scholae Harroviensis e Magistris
 Adiutoribus F. W. F.
Fasc. II. 487
- FLAMINIVS, MARCVS ANTONIVS, poeta celeberrimus, Forocorneliensis (*nat. A. S.* 1498, *ob. A. S.* 1550)
Fasc. II. 498 (ii)
- GIFFORD, EDVINVS HAMILTON, S.T.P., olim Coll. D. Iohannis Socius, nuper Scholae Regiae Brimichensis Magister Informator E. H. G.
Auctarium, p. 384, 392
- GRAY, THOMAS, LL.B., Hist. hodiernae Prof. Cant. *A. S.* 1768, poeta celeberrimus (*nat. A. S.* 1716, *ob. A. S.* 1771)
Fasc. I. 26, 29, 35
- GREEN, GVILIELMVS CAROLVS, Coll. Regal. Cant. quondam Socius W. C. G.
Fasc. I. 938 (iii) : *Fasc. II.* 306
- GRENAN, BENIGNVS, Humanitatis Professor in Collegio Harcuriano *A. S.* 1715
Fasc. II. 501, 503, 504
- GRENVILLE, Hon^{mus}. Baro de (*nat. A. S.* 1739, *ob. A. S.* 1834)
Fasc. I. 2 (iv), 13, 226, 679
- GRETTON, FRIDERICUS E. S.T.B., Coll. D. Ioann. Cant. quondam Socius F. E. G.
Auctarium, p. 383, 393
- GRÖTIVS, HVGO (*nat. A. S.* 1583, *ob. A. S.* 1645)
Fasc. I. 22, 30 (iii), 34, 37, 74, 89, 400 (iii), 485
- GWATKIN, THOMAS, A.M. Coll. D. Ioann. Cant. Socius T. G.
Fasc. II. 258 (ii)

- HALFORD, HENRICVS, Baronettus (*nat. A. S. 1776, ob. A. S. 1844*)
Fasc. I. 1, 3, 4, 10, 11, 18, 64, 169, 191, 367, 400, 579
- HAMMOND, IACOBVS LEMPRIERE, A.M. Coll. SS. Trin.
 Cant. Socius J. L. H.
Fasc. I. 740 (ii), 772 (ii), 805 (ii)
- HARDINGE, NICHOLAS, A.M. Coll. Regal. Cant. quondam Socius (*nat. A. S. 1699, ob. A. S. 1758*)
Fasc. I. 789 (iii) : *Fasc. II.* 498 (iii)
- HERBERT, HON. GVILIELMVS, LL.D. ex Aede Christi Oxon., olim Decanus Mancuniensis
Fasc. I. 146 (iii)
Fasc. II. 409 (iii)
- HODGSON, FRANCISCVS, S.T.B. olim Coll. Eton. Praepositus
Fasc. I. 2, 4 (ii), 30, 367 (ii), 471, 502, 592 (iii)
Fasc. II. 161, 162, 163, 186—189, 344, 345
- HODGSON, FRANCISCVS COTTERELL, A.M. Coll. Regal.
 Cant. Socius F. H.*
Fasc. I. 968, 971
- HOLDEN, HENRICVS, S.T.P. Coll. Ball. Oxon. quondam Schol., Scholae regiae Dunelmensis Magister Informator H. H.
Fasc. I. 57, 158, 191 (iii), 192, 226 (iii), 227, 229, 268 (iii), 289 (ii), 400 (ii), 444 (ii), 561
Auflarium, p. 385—9, 400—2
- HOLDEN, HVBERTVS ASHTON, LL.D. Coll. SS. Trin. Cant. quondam Socius, Scholae regiae Gippesvicensis Magister Informator H. A. H.
Fasc. I. 5 (ii), 7, 12, 14, 16, 31, 32, 33, 39, 42, 45, 46, 48, 58, 59, 70, 71, 81, 82, 87, 91, 92, 93, 96, 102, 106, 115, 116, 117 (ii), 125, 126, 132, 133, 138, 141, 151, 156, 175, 183, 187, 190, 193, 196, 199, 202, 204, 213, 241, 244, 250, 252, 253, 263, 272, 294 (ii), 302, 306, 328, 329, 342 (ii), 366, 390, 392, 423, 424, 434,

- 437, 438, 454, 466, 488, 493, 498, 557, 563,
579 (ii), 612, 653, 654, 657, 668, 733 (ii),
790, 828, 843, 869, 874, 1071
Fasc. II. 34, 55, 62, 73, 99, 111, 168, 185, 199,
202, 225, 267, 271, 303, 304, 306 (ii), 307
(iii), 308 (ii), 329, 370, 400 (iv), 406, 421, 486
- HOLMES, ARTVRVS, A.M. Coll. Clar. Cant. Socius et Tutor A. H.
Fasc. I. 254, 255, 405, 444 (iii), 611, 716, 1046 (ii)
Fasc. II. 184, 236, 258, 460
- HORNBY, IACOBVS IOHANNES, S.T.B. Coll. Aen. Nas. Oxon.
Socius J. J. H.
Fasc. I. 191 (ii), 231
Fasc. II. 172, 173, 491
- ISAACSON, IOHANNES FRIDERICVS, S.T.B. Coll. Div. Ioann.
Cant. quondam Socius J. F. I.
Fasc. I. 484 (ii)
- JEBB, RICARDVS CLAVERHOUSE, A.M. Coll. SS. Trin.
Cant. Socius et Praelector R. C. J.
Fasc. I. 289, 460 (ii), 613, 770 (ii), 773, 833,
940, 1025
Fasc. II. 377, 515, 516
- JERRAM, CAROLVS S., A.M. Coll. SS. Trin. Oxon. quon-
dam Schol. C. J.
Fasc. II. 47 (iii)
- JACKSON, HENRICVS, A.M. Coll. SS. Trin. Cant. Socius... H. J.
Fasc. II. 14
- JOHNSON, SAMVEL, LL.D. (*nat. A. S.* 1709, *ob. A. S.* 1784)
Fasc. I. 24, 281 (iii), 789, 945—949
Auctarium, p. 398
- JONES, GVILIELMVS, M.A. Eques, Coll. Univ. Oxon. quon-
dam Socius, Poeticae Professor (*nat. A. S.* 1746, *ob.*
A. S. 1794)
Fasc. I. 117 (iii)
- JONSTON, ARTVRVS, M.D. olim Coll. Reg. Aberdonensis
Praeses (*nat. A. S.* 1587, *ob. A. S.* 1641)
Fasc. I. 341

- JORTIN, IOANNES, S.T.P. Coll. Iesu Cant. quondam Socius
(nat. A. S. 1698, ob. A. S. 1770)
Fasc. I. 26 (ii), 233, 242, 520, 570
Fasc. II. 474
- KEBLE, IOANNES, A.M., poeta celeberrimus, quondam
 Poeticae Praelector apud Oxonienses
Fasc. II. 16, 264, 329 (ii)
- KENNEDY, CAROLVS RANN, A.M. Coll. SS. Trin. Cant.
 quondam Socius C. R. K.
Fasc. II. 452
- KENNEDY, GEORGIVS IOANNES, A.M. Coll. D. Ioh. Cant.
 quondam Socius G. J. K.
Fasc. I. 127, 168 (iii), 752
- KERR, NELSONVS, LL.B. e Coll. D. Ioh. Bapt. Oxon.
Fasc. I. 97, 146 (ii), 264, 274, 329 (iii)
- KYNASTON, HERBERTVS, S.T.P. Aedis Christi Oxon. quon-
 dam Alumnus, Scholae Paulinae Archididasculus ... H. K.
Fasc. I. 55
Fasc. II. 116, 395, 396
- LANDOR, GVALTERVS SAVAGE *(nat. A. S. 1754, ob. A. S. 1864)*
Fasc. I. 801, 897
- LAWSON, MARMADVCAS, A.M. Coll. Magd. Cant. quondam
 Socius, Senator
Fasc. I. 376 : Fasc. II. 415
- LEE, SAMUEL, A.M. Coll. Christ. Cant. quondam Schol. ... S. L.
Fasc. I. 233 (ii), 408, 464
Fasc. II. 9, 72, 301 (ii), 342
Auctarium, p. 383
- LELY (OSTLER), IOHANNES M., A.M. Coll. Magd. Oxon.
 quondam Schol. J. M. L.
Fasc. I. 211, 255 (iii), 281 (ii), 620, 622
Fasc. II. 146, 270, 271 (ii)
- LOFFT, CAPEL, A.M. Coll. D. Pet. Cant. *(nat. A. S. 1751, ob.*
A. S. 1824)
Fasc. I. 489

- LONSDALE, IOHANNES, S.T.P. Episcopus Lichfeldensis,
Coll. Regal. Cant. quondam Socius
Fasc. II. 423
- LONSDALE, IACOBVS GYLBY, A.M. Coll. Ball. Oxon. quon-
dam Socius, Humanitatis Professor in Coll. Regal.
Londin. J. G. L.
Fasc. I. 154, 165 (ii), 177, 190 (ii), 196 (ii), 235,
238, 318, 325, 342, 719, 726, 764 (ii), 772,
781 (ii), 785, 877, 914, 921, 938 (ii), 993, 998,
1031, 1054, 1085
Fasc. II. 146, 181 : *Auclarium*, p. 389, 391
- LOWTH, ROBERTVS, S.T.P. olim Episcopus Londinensis
Fasc. II. 6, 286, 488, 493, 496, 498, 505
- LYTTELTON, BARO, LL.D., Coll. SS. Trin. Cant.
Fasc. II. 64
- MACNAGHTEN, EDUARDVS, A.M. Coll. SS. Trin. Cant.
quondam Socius E. M.
Fasc. II. 54
- MADDOX, R. Etonensis (*A. S.* 1756)
Fasc. II. 496 (ii)
- MAINE, HENRICVS IACOBVS SVMNER, LL.D. Aul. Trin.
Cant. quondam Socius ac Juris Prof. Regius, in Su-
prema apud Indos Curia Consiliarius H. I. S. M.
Fasc. I. 499
- MAITTAIRE, MICHAEL (*nat. A. S.* 1688, *ob. A. S.* 1747)
Fasc. I. 75, 76, 130 b
- MALDEN, CAROLVS EDUARDVS, e Coll. SS. Trin. Cant. C. E. M.*
Fasc. I. 314
- MARKBY, THOMAS, A.M. Coll. SS. Trin. Cant. quondam
Schol. T. M.
Fasc. I. 1059
- MARVELL, ANDREAS, poeta celeberrimus (*nat. A. S.* 1620,
ob. A. S. 1678)
Fasc. I. 440, 441, 835
- MORVS, THOMAS, Vir Cl. (*nat. A. S.* 1480, *ob. A. S.* 1534)
Fasc. I. 25

- MOULE, CAROLVS GUALTERVS, A.M. Coll. Corp. Christ.
 Cant. Socius..... C. W. M.
Fasc. I. 143 (ii), 168 (ii), 222
Fasc. II. 30, 262
- MOULE, HENRICVS C. G., A.B. Coll. SS. Trin. Cant. Schol. H.C.G.M.
Fasc. I. 448 (ii), 567, 609 (ii), 705, 881, 931
Fasc. II. 236 (ii), 400 (ii), 412
- MUNRO, HVGO ANDREAS IOHNSTONE, A.M. Coll. SS. Trin.
 Cant. Socius, Lucretii Editor H.A.J.M.
Fasc. I. 239, 460, 565, 592, 603, 605, 610, 624
- MYERS, FRIDERICVS GULIELMVS H., A.B. Coll. SS. Trin.
 Cant. Schol. F.W.H.M.
Fasc. I. 135, 135*a*, 905
- OGLE, NEWTONVS, S.T.P. quondam Decanus Vintoniensis
Fasc. II. 482
- PALEY, FRIDERICVS A., A.M. e Coll. Div. Iohann. Cant.,
 Aeschyli Editor F. A. P.
Fasc. II. 370 (ii)
- POLITIANVS, ANGELVS (*nat. A. S.* 1454, *ob. A. S.* 1494)
Fasc. I. 30 (ii), 1078
- POTTS, ALEXANDER GVILIELMVS, A.M. Coll. D. Ioh. Cant.
 Socius, Scholae Rugbeiensis e Magistris Adiutoribus A. W. P.
Fasc. I. 825
- POWER, THOMAS, A.M. Coll. SS. Trin. Cant. quondam
 Socius
Fasc. I. 715 (ii), 733, 938, 972 (ii), 1043
- RAPER, ROBERTVS GORDON, A.M. Coll. SS. Trin. Oxon.
 quondam Schol. R. G. R.
Fasc. I. 184
- RAYNES, GVILIELMVS, A.M. Coll. Clar. Cant. Socius et
 Tutor W. R.
Fasc. I. 938 (iv)
Fasc. II. 322
- RICHMOND, DOUGLAS CLOSE, A.M. Coll. D. Pet. Cant.
 Socius D. C. R.
Fasc. I. 1005

- RITTERSHVSIVS, CONRADVS, I.V.D., in Academia Norica Professor, A. S. 1592
Fasc. I. 548
- RVXELIVS, IOHANNES, Britovillanus Cadomensis, orator ac poeta, A. S. 1590
Fasc. II. 501 (ii), 502, 503 (ii), 504 (ii)
- SANDERSON, ROBERTVS N., A.M. Aul. Magd. Oxon. quondam Schol., Scholae Regiae Gippesvicensis e Magistris Adiutoribus R. N. S.
Fasc. I. 112, 268 (ii), 285
- SANNAZARIVS, IACOBVS (*nat. A. S. 1458, ob. A. S. 1530*)
Fasc. I. 17
- SARBIEVIVS, MATTHIAS CASIMIRVS (*nat. A. S. 1595, ob. A. S. 1640*)
Fasc. II. 25, 68, 283, 339, 352, 353, 388, 391, 392, 433, 434
- SARGENT, IOHANNES YOUNG, A.M. Coll. Magd. Oxon. Socius J. Y. S.
Fasc. I. 165, 305, 442, 444, 484, 486, 490, 562, 828 (ii), 960, 1087
Fasc. II. 127, 480
- SCALIGER, IVLIVS CAESAR (*nat. A. S. 1484, ob. A. S. 1558*)
Fasc. I. 36
- SCOTT, CAROLVS BRODRICK, S.T.B. Scholae Westmonasteriensis Magister Informator, Coll. SS. Trin. Cant. quondam Socius C. B. S.
Fasc. I. 5, 105 (ii), 123, 128, 129, 255 (ii), 268, 294, 300, 385, 481, 481 b, 942
Fasc. II. 36, 180, 277, 428
- SIDGWICK, ARTVRVS, A.M. Coll. SS. Trin. Cant. Socius... A. S.
Fasc. I. 360
- SIDGWICK, HENRICVS, A.M. Coll. SS. Trin. Cant. Socius. H. S.
Fasc. I. 3, 55, 64 (ii)
Fasc. II. 487 (ii)
- SMART, CHRISTOPHORVS, A.M. Coll. Pembroch. Cant. quondam Socius (*nat. A. S. 1722, ob. A. S. 1771*)
Fasc. I. 764 : Fasc. II. 3

- SMITH, ROBERTVS, A.M. Coll. Regal. Cant. quondam
Socius (*A. S.* 1794)
Fasc. II. 520 (ii)
- SNOW, HENRICVS, A.M. Coll. D. Ioann. nuper Socius,
Scholae Etonensis e Magistris Adiutoribus H. S*
Fasc. I. 1059 (ii)
Fasc. II. 307 (ii)
- STANWELL, CAROLVS, A.M. Coll. Div. Io. Cant. Socius..., C. S.
Fasc. I. 269, 282, 283, 759, 925, 1037
- STOKES, SCOTT NASMYTH, A.M. Coll. SS. Trin. Cant. quon-
dam Schol. S. N. S.
Fasc. II. 258 (iii)
- SVBORIVS, NICOLAVS, in Curia Parisiensi Inquisitionum
Praeses, *A. S.* 1582
Fasc. II. 401, 403, 404, 405, 409 (ii), 411
- TEISSIER, GEORGIVS FRIDERICVS DE, S.T.B. Coll. Corp.
Christ. Oxon. quondam Socius G.F.D.T.
Fasc. II. 198
Auctarium, p. 397
- THOMPSON, D'ARCY GVLIELMVS, A.M. Coll. Pembroch.
Cant. quondam Schol. D'A.W.T.
Fasc. II. 244 (ii)
- THOMPSON, HENRICVS, M.D. Coll. Div. Ioh. Cant. Socius H. T.
Fasc. I. 304
- THRING, EDVARDVS, A.M. Coll. Regal. Cant. quondam
Socius, Scholae Uppinghamensis Archididasculus.... E. T.
Fasc. I. 455, 770 (iii)
Fasc. II. 267 (ii)
- THVANVS, IACOBVS AVGVSTVS (*nat. A. S.* 1553, *ob. A. S.* 1617)
Fasc. II. 504
- VANSITTART, AVGVSTVS ARTVRVS, A.M. Coll. SS. Trin.
Cant. quondam Socius A. A. V.
Fasc. I. 1053
- WAKEFIELD, GILBERTVS, A.M. Coll. Ies. Cant. quondam
Socius, Editor Lucretii (*nat. A. S.* 1756, *ob. A. S.* 1801)
Fasc. I. 97 (ii), 174

Folia Silbulae

FASCICULUS PRIMUS

FOLIA SILVULAE

FASCICULUS PRIMUS

I *The lamb thy riot dooms to bleed to-day*

ANNE dapes quem iam poscunt epulaeque parandae,
provida si fuerit mens sibi, ludat ovis?
laetus ad extremum florentia pabula carpit,
lambit et armatas in sua colla manus.

H. HALFORD

2 *AD AMICVM DIE NATALI*

VAGITU resonas implesti, parvule, cunas,
laetus amicorum dum prope vultus erat:
vitam talis agas, ut tu sub limine mortis
ore geras risus ipse, fleantque tui.

F. HODGSON

II

CUM tibi distinxit natalem lacryma lucem,
risimus ad cunas, laeta caterva, tuas;
vive ita, ut extrema dum rides suaviter hora,
distinguat socias lacryma fusa genas.

H. J. T. DRURY

III

CUM natalibus, o beate Sexti,
 tuis adfuimus caterva gaudens,
 (vagitu resonis strepente cunis)
 in risum domus omnis est soluta.
 Talis vive, precor, beate Sexti,
 cum mors institerit toro cubantis,
 ut, circum lacrymantibus propinquis,
 solus non alio fruire sensu.

H. J. T. DRURY

IV

*ΑΡΤΙ γεγὼς κλαυθμῶν ἐξήρχεο δακρυούεντων,
 γηθοσύνη δὲ φίλοι σὸς τ' ἐγέλασσε πατὴρ·
 ὥς δὲ βίον διάγοις, ὥς δὴ θανάτῳ παρόντος
 εἴη σοὶ τὸ γελᾶν ἄμμι δὲ δακρυχέειν.

GRENVILLE

3 *Ere sin could blight or sorrow fade*

ANTE nefas gemmae quam decussisset honorem,
 aut possent curae surripuisse decus,
 leniter ad caelum facili mors transtulit ictu,
 inque suo iussit sese aperire solo.

H. HALFORD

4 *The envious snows came down in haste*

INVIDA nix alpina Chloes candoris in ipsum
 descendit nudum praecipitata sinum,
 tum victae aspectu, 'quin o, quin cedimus,' aiunt,—
 continuo in lacrymas dissolvere nives.

H. HALFORD

II

INVIDA nix teneris certatim illabitur ulnis,
 se iactans niveo purius ire sinu:
 at gemit obscuros meliori in luce colores,
 et vitream lacrymis it resoluta viam.

F. HODGSON

I—2

The adorning thee with so much art

SEDULA quod tanta decoraris Cynthia cura,
 barbarica nobis pectora fraude petis:
 tale venenata fert cuspidē vulnus arundo,
 apta nimis dandae quae fuit ante neci.

C. B. S.

II

ARTEM, Cynthia, factitas cruentam,
 quae tanto cumules decore formam,
 ultro vulnificam nimis sagittam
 tingis letifero tamen veneno.

H. A. H.

III

QVAE decorat tanta Neobulen arte, videtur
 praedita crudeli calliditate manus:
 tela velut Parthus studeat tinxisse veneno,
 tela quidem miserae iam nimis apta neci.

H. S.

Sweet is love and sweet is the rose

DULCIS amor pariter, pariter rosa dulcis; utrique
 spina sua est, Lyde, flos et utrique suus:
 femineoque ferox in pectore fastus amorem
 enecat, ut perimunt flabra borea rosam.

H. A. H.

Me let the tender office long engage

SIT pia cura mihi longum invigilare senectae,
 et matri somnos conciliare leves;
 qua possim eluctantem animam leni arte morari,
 et dulci alloquio fallere mortis iter;
 explorare velit quid mens incerta, cavere
 in caelum ut redeat senior una parens.

H. HALFORD

11 *Cold on Canadian hills or Minden's plain*

STRICTA gelu lacrymisque madens post praelia mater
infantem tenero dum fovet alma sinu,
vulneribus caesum dolet heu! viduata maritum,
et tam dilecto se superesse viro:
incumbit puero lacrymans, puer inscius ipse
combibit admixtum lac lacrymasque simul,
ah, puer, ah! luctus praesagia certa futuri,
nasceris in lacrymis et moriere miser.

H. HALFORD

12 *Statesman, yet friend to truth! of soul sincere*

FIDUS, amans veri, dum publica munia obibat,
et liquida morum simplicitate fuit,
promissique tenax; sua commoda largus omisit;
nec titulis auctus; sat meruisse fuit;
maior amicorum invidia; quam vivus amabat,
prosequitur lacrymans laude Camena pia.

H. A. H.

13 *Underneath this sable herse*

HOC sub marmore conditur
illa et perpetui munere carminis
digna et flebilibus modis,
illa et Pembrochii mater et inclyti
Sidneii soror: huic parem
aut forma aut animo aut nobilioribus
pulcri dotibus ingeni
nullam, mors, poteris caedere victimam,
donec te quoque temporis
strages ulta tuas conficiat manus.

GRENVILLE

14 *Devouring time with stealing pace*

PRAEDATRIX aetas procero stipite quercus
 furtivaque cedros sternit ubique fuga ;
 marmoreas sternit turres et aënea claustra
 portarum : quid non aequat avara solo ?
 cuncta sed ut late circum consumat, amorem
 scilicet haud animo dissociare valet.

H. A. H.

15 *AD HERACLITVM DEFVNCTVM*

HERACLITE, tuam mortem ut mihi dixit amicus
 continuo lacrymis immaduere genae :
 ut memini quoties sub aprico sole iocati
 simus : et in cineres nunc abiere ioci :
 sed Philomela tamen vivit tua Musa, nec illi
 mors rerum domitrix iniicit atra manus.

16 *O woman, in our hours of ease*

FEMINA, dum vacuas laeti consumimus horas,
 morosa es nimium difficilisque viris :
 dissimilisque tui : non tam mutabilis umbra
 populea incerto solitante noto ;
 quum dolor adductam contristat curaue fronthem,
 tunc ades a leni missa ministra Deo.

H. A. H.

17 *DE MIRABILI VRBE VENETIIS*

VIDERAT Hadriacis Venetam Neptunus in undis
 stare urbem et toto ponere iura mari :
 'nunc mihi Tarpeias quantum vis, Iupiter, arces
 obice et illa tui moenia Martis,' ait :
 'si pelago Tibrim praeferes, urbem aspice utramque,
 illam homines dices, hanc posuisse deos.'

J. SANNAZARIUS

18

DVM VIVIMVS VIVAMVS

CARPE voluptates et, dum licet, arripe luxus
 quot ferat aura fugax ; sic Epicurus ait :
 carpe diem, magna testatur voce sacerdos :
 et totum corpus cede animamque Deo :
 sit tua iussa sequi, Deus, o mihi summa voluptas,
 tum laudem monito laetus utrique dabo.

H. HALFORD

19

IN MILTONVM

TRES tria sed longe distantia secula vates
 ostentant tribus e gentibus eximios :
 Graecia sublimem, cum maiestate disertum
 Roma tulit, felix Anglia utrique parem :
 partibus ex binis natura exhausta coacta est,
 tertius ut fieret, consociare duos.

G. COWPER

22

IN MENANDRVN

INFUDERE tibi nectar de floribus ortum
 Pieridum campos quae populantur apes :
 sermonis facilem, qualem vult fabula, ductum
 gratia donavit trina, Menandre, tibi :
 perpetuum vives : quae de te surgit Athenis
 gloria, caelestes venit ad usque domos.

H. GROTIUS

24

VIRTVS SOLA STABILIS

PROSPERA sors nec te strepitanti turbine tollat,
 nec menti iniiciat sordida cura iugum ;
 nam vita incertis incerta impellitur auris,
 omnesque in partes tracta, retracta fluit :
 firma manet virtus ; virtuti innitere, tutus
 per fluctus vitae sic tibi cursus erit.

S. JOHNSON

- 25 Τὸν θάνατον τί φοβεῖσθε τὸν ἡσυχίης γενετήρα

QVAM stultum est mortem matrem timuisse quietis,
 quae pellit morbos pauperiemque fugat,
 sola semel miseris quae se mortalibus offert,
 nec quisquam est ad quem mors iterata venit :
 at reliqui morbi varii multique vicissim
 nunc hunc nunc illum terque quaterque premunt.

T. MORVS

- 26 Πέμπω σοι, Ῥοδόκλεια, τόδε στέφος, ἄνθεσι καλοῖς

HANC tibi Rufinus mittit, Rodoclea, coronam
 has tibi decerpens texerat ipse rosas ;
 est viola, est anemone, est suave rubens hyacinthus,
 mistaque narcisso lutea caltha suo :
 sume : sed aspiciens ah fidere desine formae ;
 qui pinxit brevis est sartaque teque color.

T. GRAY

II

MITTO tibi haec, Rodoclea, virentia sarta virenti :
 texuit haec solo docta ab Amore manus,
 narcissumque rosamque legens, mollemque anemonem et
 candida caeruleis lilia cum violis :
 indue et haec et mitem animum ; florem esse memento,
 pulcrior his qui sit, forsitan et brevior.

J. JORTIN

- 29

IN AMOREM SOMNO SOPITVM

ITUR in Idalios tractus, felicia regna,
 fundit ubi densam myrtea silva comam :
 intus Amor teneram visus spirare quietem,
 dum roseo roseos imprimit ore toros ;
 sublimem procul a ramis pendere pharetram,
 et de languidula spicula lapsa manu,

vidimus, et risu molli diducta labella
murmure quae assiduo pervolitabat apīs.

T. GRAY

30

IN AMOREM ARANTEM

LAMPADE compressa positoque Amor improbus arcu
flexit aratores sub iuga panda boves :
et stimulo insurgens peraque indutus agresti
semina materno sparsit alenda solo ;
suspiciensque polum : 'mi Iupiter, annue messi,
ne mittam Europae te sub aratra bovem.'

F. HODGSON

II

PERAM humeris habilem posito nunc induit arcu,
et posita baculum lampade sumpsit Amor :
subque iugum missos stimulo citat ecce iuvenços
improbus, et cultae semina mandat humo :
suspiciensque polos, 'imple,' inquit, 'Iupiter arva,
ne cogam Europae te iuga ferre bovem.'

A. POLITIANVS

III

RUS petiit positis arcu facibusque Cupido :
virga manu, tergo pendula pera fuit :
hoc habitu sulcos glebae Cerealis arabat,
gnavus, agens domitos sub iuga curva boves :
respiciensque Iovem : 'terras,' ait, 'ignibus ure,
ne bos Europae tu quoque factus ares.'

H. GROTIUS

31

EPITAPHIVM IN SOPHOCLEM

MOLLE hedera in Sophoclis serpas mihi, molle sepul-
crum,
et virides circum flecte profusa comas ;
flore rosae passim vigeant, umbraculaque addat
pampinus et multo palmitē laeta tegat ;

mellito eloquio vates hunc poscit honorem,
argutus Charitum Pieridumque comes.

H. A. H.

32

Even such is time that takes on trust

TALIS es ergo aetas—quum mutua gaudia nobis
sumpseris et vitae ver geniale novae,
omne quod est—senium nihil heu! nisi triste rependis,
parvaeque quae siccus corpora pulvis habet:
emensosque viam tumuli caligine claudens,
huc redeat vitae fabula tota facis:—
at, nisi vana fides, erit hoc ex pulvere quondam
ut Deus in superas me levet usque domos.

H. A. H.

33

Fade, flowers, fade, nature will have it so

MARCETE, o flores; haec lex mortalibus una est;
marcete; autumnus nos quoque noster habet:
sicut humi vobis folia arida facta quiescunt,
cultore et raro damna querente iacent:
nos itidem debemur humo, flebuntque caducos,
queis usus placuit noster, amica manus:
moribus at vivas urtica aut spina, perempti
nullus erit tua qui funera flere velit.

H. A. H.

34

IN ANACREONTEM

CINGAT, Anacreion, quadruplex tua busta corymbus,
et quae vernantes purpura vestit agros;
fontibus emanet nivei bona copia lactis,
fundat odorati pocula terra meri,
ut cineres habeant quo delectentur et ossa,
si quid dulce tamen manibus esse potest:
o cui cara fuit semper lyra vitaeque amores
inter et argutos velificata modos!

H. GROTIUS

35 *IN MEDEAE IMAGINEM NOBILE TIMOMACHI OPVS*

EN ubi Medae varius dolor aestuat ore,
 iamque animum nati iamque maritus habent:
 succenset, miseret, medio exardescit amore,
 dum furor inque oculo gutta minante tremit:
 cernis adhuc dubiam; quid enim? licet impia matris
 Colchidos, at non sit dextera Timomachi.

T. GRAY

36 *Τὸν κλέπταν ποκ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα*

DUM cellas vexat digitis furtimque pusilla
 surripit argutus mella Cupido manu,
 parca operis vindex securum et plura parantem
 verrere saeva fero vulnere fixit apis:
 excutit ille hostem, ac terram pede pulsat, et udo
 ter quater incensam perflat ab ore manum:
 ignea tum lacrymans ostendit vulnera matri
 singultans pressis blaesa superciliis;
 quodque adeo tenui saevisset barbara telo,
 tantula sit tanti vulneris auctor apis:
 cui ridens genetrix: 'ne me his incesse querelis:
 tu quoque tam parvus vulnera quanta facis!'

J. C. SCALIGER

II

DUM praedatur Amor manantes nectare ceras
 aërio, digitos improba punxit apis:
 ille dolens sufflare manum, terraque recussa
 exilit et matri saucia membra refert:
 et conquestus, apes quod parvae cuspidis ictu,
 quamlibet exiguae, vulnera tanta darent:
 'nonne et apum similis tu?' retulit illa renidens;
 'quamlibet exiguus vulnera quanta facis!'

J. WINDETT

III

DUM violas inter neſcebat ſerta Cupido,
 parvula ſub digito fixit acumen apis;
 continuo manibus violae cecidere remiſſis,
 et dolor infamem torquet et ira Deum,
 indignans lacrymis Cythereae narrat obortis
 quam levis huic hostis, quam grave vulnus erat:
 cui dea: 'tu fili levis es minimuſque deorum,
 vulnera nulla tamen ſunt graviora tuiſ.'

J. H.

37 Ἀκρὶς ἐμῶν ἀπάτημα πόθων παραμύθιον ὕπνου

QVAE ſomnum locuſta creas mihi, fallis amorem,
 ruris Muſa, fidis cui vice penna ſonat,
 excute facundas pedibus titubantibus alas,
 dulcia nativa carmina finge lyra:
 ut mea per vigiles requieſcant pectora curas,
 vincaturque tuiſ ipſe cupido modis:
 matutina tibi dabo munera ſectile porrum,
 et teneras, oriſ pabula, roriſ aquaſ.

H. GROTIUS

39

Like the gale that ſighs along

ASSYRIOS qualis flores ſuper aura Favoni
 ſuſpirans grato carpit odore viam,
 talis melliflui delabitur aura canoriſ
 auditi quondam candidiore die:
 dives odoris adhuc ſpirat neque deſinit aura,
 quanquam ipſi flores ſuccubere neci:
 ſic, ubi laetitiae perierunt ſomnia fluxae,
 excidere haec animo muſa chelyſque vetant.

H. A. H.

42

AD DELIAM

CUM cuperem dignum tibi, Delia, pangere carmen
 ad Tamesin lauros inter Apollineas;
 decerpsi virgam: sed vultum contrahit ipse
 invidus et lauri ponere furta jubet:
 'meque meosque adeo vin' perdere,' clamat, 'amores?'
 huic ego, 'num Daphnen laedere posse datur?'
 'falleris in domina,' pergit deus, 'improbe, nostra:
 Daphne arbor tantum est, Delia noster amor.'

H. A. H.

45

The mistie clouds that fall somtime

UT nebulae caelum corrugant saepe serenum,
 ridentes hebetant sic mala nube genas:
 utque abeunt sicci Phoebos os referente vapores,
 nubila sic animi gratia dia fugat.

H. A. H.

46

Forgive, blest shade, the tributary tear

DA veniam, pravo si egressam flemus ab orbe,
 da veniam lacrymis officioque pio:
 da veniam votis si te revocamus euntem
 et recipi aetheriis nolumus, umbra, plagis:
 debuimus potius gaudere, quod hospita caeli
 liqueris effectum libera carne diem;
 debuimus gaudere, et iam clarissima lucis
 limina praemissam mente animoque sequi.

H. A. H.

48

As streams that run o'er golden mines

MURMURE ceu tenui super auri lymphæ fodinas
 furtivam carpit dum pudibunda fugam,
 subter opes niteant quantae nescire videtur,
 illimi lateant quam pretiosa vado:

dic quibus illa modis possit mulcere dolorem,
 qua labem infelix eluat arte mali :
 infelix! qua sola gravem lenire dolorem,
 effugere opprobrium, dissimulare nefas,
 flectere periuri malefidum pectus amantis,
 et lacerare potest, ars ea sola—mori.

H. HALFORD

II

CUM nimium formosa admisit femina culpam
 seraque fallaces invenit esse viros;
 quae poterit maculas ars detergere pudoris?
 sanabit laesum quae medicina iecur?
 est quo dedecoris condas velamine labem,
 est veniam culpa quo mereare tuae;
 est quod amatoris seros in corde dolores
 ingerat et frangat pectora dura—mori.

H. S.

70

Sweet, be not proud of those two eyes

NE iubar istarum iactes, mea vita, genarum,
 scintillant geminis quae velut astra polis;
 neve ferox gaude tot corda domasse procorum,
 ipsa immunis adhuc indocilisque iugi;
 est coma pulcra tibi: sed tu ne crine superbi,
 cuius in amplexus aura proterva ruit;
 gloria vana nimis! quoniam ruber iste lapillus,
 qui tibi de molli pendulus aure nitet,
 ipse superstes erit pretiosaque gemma manebit,
 in cinerem veneres postquam abiire tuae.

H. A. H.

71

Weep no more nor sigh nor groan

QVID gemis et lacrymas? suspiriane ulla dolentis
 posse putas lapsos conciliare dies?
 en semel avulsos nativo a caespite flores
 non reficit verna fertilis auster aqua:

impexas compone comas, exporrige frontem:
 scire nefas Parcae qualia fila neant:
 gaudia cur propere fugiunt ut somnia noctis,
 et dolor ignava macerat ora mora?
 vulnus alit nimius dolor immedicabile: vanis
 pone aliquem lacrymis, pone, puella, modum.

H. A. H.

74 Δάκρυνά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονὸς Ἑλιοδώρα

IPSAM subter humum monumenta fidelis amoris
 has mitto lacrymas, Heliodora, tibi:
 heu dignas lacrymis lacrymas! ad flebile bustum
 haec tibi amicitiae pignora certa fero:
 nam misere, nimium misere Meleager ademptam
 te gemo: sed gemitus nil Acheronta movent.
 Ah! ubi dilectus mihi flos meus? abstulit orcus,
 abstulit: in cinerem corporis ivit honos:
 at tu depositum placide complectere nostrum,
 maternoque fove, te rogo, terra sinu.

H. GROTIVS

75 Ποίην τις βιότοις τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν

QVEM vitae teneas callem? nam cuncta molestis
 sunt fora litigiis plena: domique graves
 curae adsunt; et rure labor; super aequore saevo
 mille pericla: metus, siquid habes peregre:
 paupertas tristis; vita anxia vita mariti;
 si malis caelebs vivere, solus eris:
 nati sollicitant, sine natis orbus habetis;
 mente iuventa caret, robore canities:
 alterutrum ergo optes, aut nunquam in luminis auras
 venisse, aut natus morte repente frui.

M. MAITTAIRE

76 Παντοῖν βιότοις τάμοις τρίβον· εἰν ἀγορῇ μὲν

QVOD mavis, vitae genus excole : curia famam
 prudentis poterit conciliare : domi
 tuta quies ; in agris naturae gratia : lucrum
 dat mare ; laudaris si quid habes peregre :
 pauper es, id solus nosti ; cum coniuge vivas,
 grata domus : careas coniuge, cura minor :
 gaudia dant nati : vives minus anxius orbus :
 dos propria est iuvenum vis, pietasque senum :
 cur cupis esse ortus nunquam aut obiisse repente?
 vita tibi felix quaelibet esse potest.

M. MAITTAIRE

78 *What though no weeping loves thy ashes grace*

QVID si nulla tuos imitentur marmora vultus,
 nec fletu decoret funera maestus Amor ;
 si te nulla sacri capiat vicinia templi,
 nenia sollenni murmure nulla gemat?
 at tibi ridebit nascenti flore sepulcrum,
 at te terra levi cespite verna teget :
 hic primas rediens lacrymas aurora reponet;
 sparget odoratas hic rosa prima comas ;
 caelicolumque cohors niveis tutabitur alis
 haec loca reliquiis facta beata tuis.

81 *The colour from the flower is gone*

FLOS periit solitumque nequit iactare colorem ;
 dediticit risus, cara, referre tuos ;
 flos periit, solitum mihi nec iam spirat odorem ;
 reddere nunc animam desiit ille tuam :
 pallidus e viridi, formaeque et sanguinis expers,
 languet in hoc viduo futilis umbra sinu :
 et mihi factus hebes iam frigore pectora ludit,
 pectora quae solito nunc quoque amore calent.

Illacrymo: nequeunt lacrymae recreare iacentem :
 suspiro: non iam spirat ut ante mihi:
 qui tacitus nulla patitur flos fata querela,
 nonne meae speciem sortis habere rear?

H. A. H.

82 *The night of sorrow now is turned to day*

I AM lux post tenebras, laetum post triste ; recludit
 iam dea caeruleas datque videre genas ;
 gravior haud Phoebus roseum redivivus honorem
 exserit et terras luce calore fovet ;
 nec rutilo splendet caelum mage solis ab ortu,
 quam iubar ex oculo fulget in ore deae :
 fulget in ore deae, puerique impubis in ora
 figitur, hinc tanquam venerit ille nitor :
 non alias tali coiere nitore gemellae
 hinc atque inde faces: hic modo nube vacet:
 at divae vitreas perlucent lumina guttas,
 Cynthia nocturnis quale refulget aquis.

H. A. H.

87 *There is no flock however watched and tended*

Q VALIBET upilio cura tueatur ovile,
 una tamen leto polluit agna gregem ;
 arma nec ulla valent Libitinae arcere rapinam,
 quin aliquo spoliet quemque sodale focum ;
 non soli abreptos gemimus: sed planctus ubique,
 plenaque funereis congemit aura sonis:
 incumbens querulo genetrix non una feretro
 insolabiliter pignora adempta dolet:
 nos adeo duremus et aequâ haec mente feramus:
 non hominum quisquam talia damna creat:
 saepe salutiferi dedit indulgentia praesens
 Numinis, ut nubes celat opaca iubar.

H. A. H.

2—2

QVONDAM ego concha fui; Zephyritis Cypria nunc
me

diva Selenaees munera prima tenet:
navita dicebar piscis: si flabra faverent,
innabam proprio vela rudente movens:
aëre tranquillo vectabar in aequora remis,
conveniens rebus sic mihi nomen erat:
me tandem eiecit prope litus Iulidos aequor,
ut tibi sim lusus, nobilis Arsinoe,
neve mihi rursus, quando iam vita recessit,
Alcyone partus det, velut ante dedit.
Clinias Aeolidos Smyrnes vovet incola: recti
illa tenax, grates postulat illa tuas.

TU quis es hic qui stas? Occasio. Quis tibi fictor?
Lysippus. Cuias? De Sicyone satus.
Nitere cur pedibus summis? Amo currere. Pennae
cur pedibus? Venti turbine rapta volo.
In dextra cur ista novacula? Monstrat acutam
haec esse et ferro me magis et Chalybe.
Cur in fronte coma est? Apprendar ut obvia. Sed cur
omnis abest glabro crinis ab occipite?
Nempe quod eripui cum me semel alite cursu,
nemo erit elapsam qui revocare queat:
hanc operam fictor propter vos sumpserat, hospes,
pro monito starem semper ut ante pedes.

H. GROTIUS

FLORIBUS induco gratos sitientibus imbres,
quos maris aut fluvii mittit abunde vapor:
doque leves foliis iam languescentibus umbras,
sopitis medio, quum silet aura, die:

roscidus excutitur pennis mihi caelitus humor,
unde ineunt vitam germina quaeque novam:
germina materno sopita in pectore terrae,
dum solem circum perficit illa choros.

Incuitur grando terris: ego molior ictus,
unde fit e viridi candida subter humus: 10
in pluviam resoluta redit mox: ipsa resolvo:
si tonat, est risus murmur id omne meus.

- 92 Uvida progenies ego sum telluris et undae,
hinc aër nutrix excipit alma sinu:
pervius oceanus mihi, pervia litora: mutor,
at nihil in me mors iuris habere potest:
namque ego post pluviam, quum nulla labe renidet
purgati facies inviolata poli,
quum venti et radii convexa luce videntur
me sine caeruleum sustinuisse tholum, 20
ipsa meum ridens contemplor inane sepulcrum,
condita sed quamvis condita, viva tamen:
et specubus pluviis, utero ut puer umbrave busto,
exior: moles ilicet illa perit.

H. A. H.

- 93 *She passed away like morning dew*

VANUIT, ut tenera ros matutinus ab herba
ante novo quam Sol calfacit igne polum;
vix ea, quale esset suspiria ducere, novit,
aetatis spatium tam breve fata dabant:
ambiit officiis amor et pia cura diurnis,
non aliter florem quam suos ambit odor;
multi illam pueri, multae coluere puellae,
dum tacito obrepit mors inopina pede:
praestite tuta fuit, dum vixit, amore puella;
donec amor leto tradidit ipse suam:
non amor huic nocuit, cur formidemus ademptae,
ne mors innocuae plus nocuisse velit?

H. A. H.

96 *O hush thee, my babie, thy sire was a knight*

CARE puelle tace; forti genitore creatus,
 care tace, pulcra matre creatus eras!
 et nemora et saltus, quosque hinc ab turre videmus,
 scilicet hos omnes iure tenebis agros.
 Siste metum: quid si tuba raucior impleat aures,
 custodes somni provocat illa tui:
 lunarent arcus, et caede rubesceret ensis,
 ante tuum invadant quam fera tela torum;
 care puelle tace: mox advenit hora, soporem
 quum medium abrumpent tympana voxque tubae:
 care tace, et leni, dum iam licet, utere somno:
 arma ferent anni, ut somnia mane fugat.

H. A. H.

97

EPITAPHIUM

HIC auri famaeque inopem iuvenilibus annis
 raptum sub tacito cespite celat humus;
 natales illi invidit sapientia claros,
 signavit puerum lugubris hora suum:
 quae tenuit, puro est largitus pectoris aestu,
 hinc tulit admissa praemia morte Deus:
 pauperibus pauper lacrymae munuscula fudit,
 ex spe divinam nactus amicitiam:
 hinc neque virtutes nimium depromere quaeras,
 nec vitia excussa sollicitare sera:
 spe tremula pariter, pariter terrore quiescunt,
 in placidos Summi Patris itura sinus.

NELSONVS KERR, 1802

II

HIC reclinatus caput hospitali
 in sinu terrae iuvenis quiescit;
 ille fortunae, popularis ille
 nescius aerae.

Infimum vultu genus insolenti
musa non vidit nec inauspicato :
et suum tristis voluit vocari
solicitudo.

Indoles illi bene larga: sedem
veritas istam sibi vindicavit:
et pari tantis meritis beavit
munere caelum.

Ille (nil ultra potuit) misertus
fudit aerumnae lacrymam: recepit
dulce (nil ultra voluit) fidelis
munus amici.

Ceteras sed tu fuge curioso
velle virtutes oculo reſectas:
a ſua culpas fuge velle tractas
ſede tremenda:

ſede virtutes pariterque culpae
ſpe tremiſcentes recubant in illa;
in ſui Patris gremio, tremenda
ſede, Deique.

GILBERTVS WAKEFIELD, 1776

III

NEC famae neque notus hic quiescit
fortunae iuvenis, ſuper ſilenti
telluris gremio caput reponens:
non cunas humiles laremque parvum
contempsit pia muſa, flebilisque
iuſſit Melpomene ſuum vocari:
huic largum fuit integrumque peſtus,
et largum tulit a Deo favorem:
ſolum quod potuit dare, indigenti
indulſit lacrymam; Deusque amicum,

quod solum petiit, dedit roganti.
 virtutes fuge curiosus ultra
 scrutari: fuge sedibus tremendis
 culpas eruere, in Patris Deique
 illic mente sacra simul repostae
 inter spemque metumque conquiescunt.

CHRISTOPHORVS ANSTEY, 1782

102

Her tears fell with the dews of even

VIRGINIS ora madent, simul humida roribus arva,
 siccatis nondum roribus ora madent:
 non veniente die, non decedente valebat
 lumina sub caeli dulce levare iubar:
 non avis excubitor nocturna silentia rumpit,
 quin ea pervigili senserit aure sonum:
 sive monet reducis gallus primordia lucis,
 bucula de vasta sive palude gemit,
 non surdas pepulere aures: deperdita et expes
 visa quoque in somnis ferre referre pedem,
 evocat auroram gelidae dum spiritus aurae
 circum deserti stagna inamoena laris.

H. A. H.

105

She dwelt among the untrodden ways

SEMOTA latuit cavaque valle,
 qua Dovae gracilis susurrat unda,
 virgo nec variis procis petita,
 nec laudata levique nota vulgo:
 sic densa viola abditaque silva
 floret semisepulta; sic tenebras
 inter stella micat novumque nocti
 addit sola decus. Tuum sepulcrum
 nescit, Lucia, turba, nescit horam

mortis, cara, tuae: sed heu! doloris
quanti restat onus mihi relicto.

E. H. ALDERSON

II

VIRGO recessus incolebat avios
nascentis ad Dovae caput,
nullius unquam nobilis praeconio,
unique tantum et alteri
dilecta: saxum viola muscosum prope
ceu paene fallit lumina;
at pulcra, qualis prima per crepuscula
cum stella fulget unica,
ignota vixit Lucia; a terrestribus
ignota concessit plagis,
et nunc sepulcro dormit: at superstiti
ah vita quam dispar mihi!

C. B. S.

SEMPER munditiis quod amas bene culta videri,
divitis ad mensam qualis itura fores;
quod linis os semper, redoles quod semper amomum,
in vitio fiat ne decor iste cave:
artis enim si causa latet neque proditur ulli,
tu tamen haud mendae suspitione vacas.
Plus mihi forma placet, studio non indiga tali,
quae decus ex ipsa simplicitate petit:
acrior est illex, mihi crede, incuria cultus
et laxae vestes et sine lege comae:
quam quaevis formae medicamina, blanda videri,
quae capiunt oculos, nil in amore valent.

H. A. H.

112

Even so the gentle Tyrian dame

SIC quoque nec Tyriae fletus valere, nec omnis
 ira, nec adversis dextera iuncta deis:
 perfidus Aeneas, magnorum oblitus amorum,
 iam dabat Ausonio vela movenda mari:
 saepe, 'mane,' dixit, quum iam properaret amator;
 vela citus rapuit vanaque verba notus.
 Sic etiam lacrymas fudit Minoia virgo,
 pressit ut in solo litore sola torum:
 'quo fugis,' exclamat, 'scelerate, revertere, Theseu;
 securam secuit perfidus iste viam:
 desertae auxilium miserans, Lenaeae, tulisti:
 non levat ah! curas Evius ipse meas.

R. N. S.

115

I've hung upon the ridgy steep

EST ubi securus fracta de caute pependi,
 prensavique vagos, fulcra maligna, rubos:
 meque dedi iactu tumidi sub gurgitis aestum,
 demissum spirans aëra subter aquas;
 aut impastorum subii fera lustra luporum:
 necdum etiam hic nobis pessimus angor erat,
 quippe malas visi sedes, ubi mente carentes
 sanorum vitam, turba nociva, petunt:
 carbasa ego in saevis legi male laxa procellis,
 incertum malus summa sedile fuit:
 ipse fui servus servis in carcere vinctis,
 e medio petii stercore saepe cibum.

10

116 Nocte procellosa nostros fera turba paludis
 instabili figunt in statione pedes;
 quae loca presserunt hominum vestigia nunquam,
 hiberna volucres quo coiere fuga;

aut ramo exili suspendunt arboris altum,
 altius haud possit corvus habere larem;
 aut globus exilis fuit incertissima sedes,
 quem levis aëriae sustinet aedis apex : 20
 me iussere mori positum maris inter harenas,
 qua fluit et refluxo gurgite rursus abit :
 verum ego sustinui baculo suffultus acerno,
 dum fluctus circum prosiluisse pedes :
 altius interea crevere atque altius usque
 dum labra invito triste bibere salum :
 tum demum ingemui singultim; at lumine verso
 laetus io refluæ conspicio omen aquae.

H. A. H.

117

MVSCA

POTARE, musca, de meo aut quovis scypho
 vocata, non vocata, praesens advena,
 lubens libensque curiosam exple sitim,
 siccare totum si valebis poculum;
 aevi fugacis quod potes carpe, arripe,
 aevi, quod interire pergit indies :
 utriusque vita properat, et tua et mea,
 ad exitum cursu incitato vergere;
 aestas tuae, nec amplius spatium est meae,
 ad bis tricenae usque si redit vices;
 cum praeteribit bis tricena, sicuti
 unius aetatis videbitur fuga.

V. BOURNE, 1743

II

AUDE, musca, aude vigil, indefessa labore,
 adque meos calices hospes amica veni :
 hinc secura sitim potes explevisse; modestus
 haustus sive iuvet plenior, hospes adi :
 indulge geniali horae faciliq̃ue Lyaeo :
 exigitur vitae ver breve, carpe, tuae :

nostra utriusque levi distat discrimine vita ;
 itque pari ad metam praecipitata fuga ;
 nempe tuae spatium est neque nostrae longius aestas,
 ad ter vicensas si redit usque vices :
 atque olim, quum ter vicesima fugerit aestas,
 unius aestatis rebor id esse fugam.

H. A. H.

III

Διψαλή, φιλόκωμε, τανύπτερε τέρπεο μνῖα,
 τέρπεο νεκταρέου γευσασμένη πρόματος·
 συμπίε, συμπίε, μνῖα καὶ εὐστεφάνοιο κυπέλλου
 ἐκροφέου βοτρύων τὸν μελίφυρτον ὀπὸν.
 δεῖ σ' ἄρ' εὐφροσύναις λαθικῆδεσι θυμὸν ἰαίνειν,
 μεχρὶς ἑᾶ βιότου τέρμ' ὀλιγοχρόνιον.
 ὥσπερ ἐμὸς βίος ὦκα, τέος βίος ὦκα πέφενγε,
 κείσομαι αὐτὸς ὁμῶς καὶ σὺ μαραινόμενος·
 καὶ γὰρ ἐς ἐξήκοντα παρελκόμενον λυκάβαντας
 ἐν θέρος ἀνθρώπων, οὐ πλέον ἐστὶ βίος·
 ἐξήκοντ' ἐτέων ταχέως παραμείψεται αἴγλη,
 ἐκφεύγει δ' ἥβης ἀνθεμον, ὥσπερ ὄναρ.

GVLIELMVS JONES

123

The dewdrop that at first of day

CLARA quidem in viola sub primo mane remittit
 incertum roris pendula gutta iubar:
 clara tremit Zephyris; at quum tibi lumina amore
 Phylli, micant, oculo est lux minor illa tuo.
 Dulce canit viridi volucris sub tegmine silvae,
 roscida quum verno pascua flore nitent;
 balba sed infanti si praepediatur amore
 lingua tibi, alloquio est vox minor illa tua.

5

* 123^b Pulcra caput, gelidae declinans oscula noctis,
 demittit timidum victa pudore rosa:

10

* Vide Appendicem A ad calcem libri

at rubor ingenuum tibi quando iniussus amorem
 prodidit, est vultu flos minor ille tuo.
 Trux belli facies, ubi sanguine campus inundat,
 hostiles leto consociante manus;
 sed nimis audacem ridens quum spernis amantem
 et bella et fastu mors minor ipsa tuo.

C. B. S.

125

AVREA MEDIOCRITAS

NON ego fortunae moveor risuve minisve,
 nec mihi plus aequo gaudia fluxa placent:
 non titulos opto nec sum studiosus honorum,
 siqua iuvant alios frivola nulla sequor:
 arridet menti contentae copia praesens:
 hoc modo, nil ultra vota modesta petunt:
 semper ad immotas tonitrus fragor accidit aures,
 nec fremitus belli pectora firma quatit:
 me non exanimat cladis neque rumor acerbae,
 omine nec diro fax rubicunda poli:
 nullus iacturae metus est, spes nulla lucelli,
 nullum in me livor ius neque fastus habet.

10

126 Est quem laudis amor tenet insatiabilis, est qui
 Tantalus aggestas esurit inter opes:
 est quem nummorum sitis importuna fatigat,
 ipsum etiam video plura inhiare Midan:
 non mihi paupertas nimia est neque copia rerum,
 quod satis est satiat: qui satis, omne tenet:
 non ego amicitia quos odi fallere ficta,
 regibus haud soleo subdola verba loqui:
 laudatur non parca nimis neque lauta supellex:
 mensaque communis resque modesta domi:
 mens contenta suis, nullius conscia fraudis,
 hic amor, haec studii summa fit una mei.

20

H. A. H.

127

She is not fair to outward view

NON est externa spectabilis illa figura,
 qualis virginei plurima nympha chori:
 nulla venustatis mea mens vestigia in illa
 viderat, ante meus quam mihi risit amor:
 risit; et oh, quantum vidi splendoris in illo
 lumine! fons lucis, flumen amoris erat.
 Nunc tamen ah! nimium frigentia conspicio ora,
 nec responsuras quaerimus inde vices:
 est tamen, est vel adhuc qui me docet ardor ocelli,
 inde cupidineas non abiisse faces:
 ipsa supercilium quae contrahit illius arcum,
 pulcrior alterius risibus ira mihi est.

G. J. K.

128

IN AMOREM FUGITIVUM

QUAERIMUS erronem: quis vidit? mane recenti
 avolat e thalamo qui fugitivus Amor:
 velox est, dulces lacrymas ciet, improba ridens,
 penniger et pharetra laetus et ore loquax,
 impavidusque puer. Quo sit patre nescio; prolem
 quem mare, quem tellus, quem neget aura suam:
 omnibus omnimodis infestus nunc quoque vobis
 ne tendat laqueos ille cavete novos:—
 ah, viden in latebris? frustra vis fallere, frustra,
 dirigis ex oculis qua tua tela, Chloe.

C. B. S.

129

CLADES LIBERORVM NIOBES

ACCIPERE quam refero diram tibi, Tantalī, sortem,
 accipe maeroris nuntia verba tui:
 solve comas, Niobe, Phoebeae enixa sagittae
 heu! tibi quod sobolis cunque virilis erat.

Vixerunt pueri. Sed quis novus ingruit horror?
 ecce puellari terra cruore madet:
 una super mammas, genibus iacet altera matris,
 sternitur haec gremio: sternitur illa solo:
 haec stupet adversam, super haec duplicata sagittam est;
 lustrat adhuc caeli lumina viva soror:
 ipsa loquax olim nimium, nunc muta rigescit
 infandis genetrix saxeae facta malis.

C. B. S.

130

IN SANITATEM

ALMA Salus, superos inter sanctissima, tecum
 sit mihi, sit vitae degere quod superest:
 tuque volens in tecta veni: non siquid amoeni
 divitiae, siquid pignora amoris habent,
 regis honos siquid superisque aequata potestas,
 aut dolus et Paphiae dulcia furta deae,
 sive alia humanis dantur bona munera votis,
 si requies curae, si medicina mali,
 alma Salus, tecum surgunt tecumque virescunt,
 tecum agitat nitidos gratia verna choros:
 omnia tu tecum mortalibus optima praebes,
 teque carens felix vivere nemo potest.

J. E. B.

II

DIVARUM dea Sanitas,
 tecum sit mihi vivere
 vitae quod superest meae:
 unis simus in aedibus:
 nam si divitiis adest
 ulla aut gratia liberis,
 si regalis honor viros
 dis miscens superis placet:
 si nos illaqueat Venus;

est siquid volupe et quies
 curis ; cuncta vigent, dea,
 tecum ; ver charitum nitet :
 felix te sine nullus est.

M. MAITTAIRE, 1722

132

IN FLAGELLA PARATVS

AFFIGAR scopulo lubens
 annos mille decem montis inhospiti,
 qua nunc stem rigidus gelu,
 nunc solis nimiis torrear ignibus :
 solusve in fragili scapha
 inter mille minas horrissoni maris,
 qua portus neque luminis
 spes sit, quotquot eunt secula, iactiter :
 sub terra latebris specûs
 clausus membra feris implicer anguibus :
 unum deprecor, O Deus,
 post mortem sceleri debita ne luam.

H. A. H.

133

And wilt thou weep when I am low

DICEBAS te fleturam, cum tristior essem ;
 ista mihi rursus verba profare, precor ;
 verba profare, precor, nisi forte iterare molestum est,
 cur tibi tristitiae causa fuisse velim ?
 aeger enim curis iaceo, deperditus, expses,
 torpescitque meo frigida fibra sinu :
 unaque tu, quum summa dies hos solverit artus,
 una super busto flebis amica meo.
 Est tamen est vel adhuc quod det solatia curis,
 e nigra videor nube videre iubar ;
 nosse quod es nostros olim miserata labores,
 hoc auferre valet triste parumper onus.

H. A. H.

135 *Of old sat Freedom on the heights*

OLIM Libertas consedit montibus altis,
 sub pedibus tonitrus consonuere Dei;
 suspexit vasto rutilantia sidera coelo,
 audiit infractis murmura fluminibus:
 sola sedens animo percepit gaudia magno,
 ipsa sibi vates et satis ipsa sibi,
 sed tamen ad terras disiecti splendida cantus
 fragmina coelestes deripuerunt noti.
 Tum peragrans sata laeta urbesque operumque labores
 vadit per medios intemerata viros;
 scilicet ut populo sic tandem adpareat omni
 paullatim tantae forma tremenda deae.

135 a [Lumina, quicquid id est, verum sincera requirunt,
 firmarunt veterem saecula mille fidem:
 atque utinam aeterna radient formosa iuventa,
 non hebetent lacrimae, non premat illa dolor:
 sic etenim praesens nostros beet illa sopores,
 sic nitidum risu prosperet illa diem:
 denique praemoneat, si quando prava iubemus,
 vertat et in melius fervida consilia.]

F. W. H. M.

138 *EPITAPHIVM RVBECVLAЕ*

Ἦκα πόδ', ἦκα τιθεὶς παραμείβεο· φασὶ γὰρ ὧδε,
 εὖτε λιγύφθογγος κοίμισ' ἄημ' ἄνεμος,
 λείψαν' ὅπου νῦν τύτθ' ἐνὶ κόλπῳ γαῖα κέκευθε,
 ἐγρέσθαι χθονίην λειριόεσσαν ὅπα·
 οὐκέτ' ἐρημολάλος, φρίσσων πτέρα, χρώμα μαρανθεὶς,
 εἰν ἀκόμοις ἄφιλος δένδρεσι χειμερινοῖς,
 ἔνθα καὶ ἔνθα τάλας διζήμενος οἶκον ἀλᾶται,
 ὀρνίθων δὲ δόμους ἐς μακάρων ἀπέβη·
 ἔνθ' οὐτ' αἰλουρος φοβέει ποτε χλωρὰ διέρπων,
 οὔτε νεοῦ παιδὸς σῶμα μέγ' εἰσοράα·

ἰμερόεν δ' ἔαρος μέλπει πετέηνα γελῶντος
λεπτὸν εὐφροσύνη θυμὸν λαϊνόμενα.

H. A. H.

141

IRIS

QVAM tu superbo splendida cingulo
turresque et urbes et iuga montium
ambis vel ingentis profundo
gurgitis in speculo reluces!

Nimbos iisdem viva coloribus
pingis, venustas nec tibi iam minor,
quam quum residentum novellis
luderet in radiis aquarum

securus ales: quippe tuum Deus
instaurat arcum polliciti memor,
ex quo recens coelo perennis
foederis imposuit sigillum.

H. A. H.

143

Thyrsis when we parted swore

IURAVIT Thyrsis iam discessurus amicae
adfore se reditu veris, ut ante, domi:
eheu! iam fulgent violae, iam spina tumescit;
altisonum coelo fundit alauda melos:
per nemus assuetos renovat philomela dolores:
'ver redit' exclamant omnia;—Thyrsis abest:
raucisoni cantus, nimis importuna puellae
temperies! cur vos sic properasse iuvat?
non semper monstrant imbres, non aura Favoni
elapsas hiemes praeteritumque gelu;
Phoebe, retro propera, versique recurrite menses,
integer ut saltem restet amantis honor.

E. H. ALDERSON

II

THYRSIS discedens, ita Dî, se dixit, adessent,
 ante reverturum quam periisset hiems:
 hei mihi! quid violae, miror, flos ille nigrescens,
 quid sepes teneris frondibus aucta velit:
 fallor an agnovi pennam surgentis alaudae,
 et praeludentem te, philomela, modos?
 Quin cessatis, aves, nec tu, rube, praecipis horam;
 quo mihi solennes quo properare vices?
 si tepuit Zephyrus, risitve serenior aether,
 non ideo brumam ver pepulisse liquet:
 iam nolite metu facilem tentare puellam;
 sit pueri per vos intemerata fides.

C. W. M.

146

How sleep the brave who sink to rest

QVO ritu heroum requiescunt corpora, quos dat
 patria honorifico functa dolore rogo:
 ver quoties geniale redit, tumulumque revisit
 frigidula spargens roscida mella manu,
 tam suavi hunc campum decorabit cespite, qualem
 phantasiae haud alibi lubrica planta premat:
 aëriae pulsu praemonstrant funera formae,
 aërium exsequiis assonat usque melos:
 cana fides dilecto amat invigilare sepulcro,
 et faustum esse iubet quod tegit ossa solum:
 divaque libertas in caro sola recessu
 saepe piam nec tet flens prope busta moram.

S. BISHOP, A. S. 1766

II

AH! quanta somnis Gloria fortium
 incumbit, urgens carmina; quos amor,
 quos vota delibata puro
 pectore, quos lacrymae peremptos

3—2

lugent paternae! cum madidum redit
 ver rore, sanctos per cineres manu
 diffundet herbas suaviores
 Elysii redolente sereto.

Audita caelo carmina conscio
 effusa chordis aërii chori
 sonant: Eremitae decenti
 veste dolens super ossa cultu
 iusto reflexus tristis Honor gemet;
 nec dia sedi non aderit pia
 ministra Libertas, voletque
 ipsa super vigilare cippo.

N. KERR, A. S. 1802

III

Ὅλβιος ἡρώων θάνατος, τοὺς κοίμισε μοῖρα
 πατρίδος ἡμερτοῖς εὐχεσι θαλπομένους·
 ἱροῦ ὑπὲρ τύμβου ὡς νίσσεται ἀνθιμος ὥρη
 ἰμβροσίους χεύει λευκὸν ἔαρ στεφάνους,
 ἀνθεὰ τε δροσθέντ' ἀναθρέψει, οἳ γ' ἐραννὸς
 οὔποτε μουσάων κῆπος ἐπεσκίασεν·
 αἰεταὶ γλυκεροῖσι πέριξ ψιθυρίσμασι φωναὶ
 μέλπουσιν θρίνων ἄσματα θεσπεσίων·
 πολλάκι δὴ πολιαῖς χαιτῆσιν πότνια τιμὴ
 εὐκλειῇ σέβεται γαῖαν ἐπερχομένη,
 καὶ γοερῶς λείβουσα χλοήρῃ δάκρυα τύμβῳ
 οἰκῇσει τέμενος σεμνὸν ἐλευθερία.

G. HERBERT

147

Say, Myra, why is gentle love

DIC, Myra, cur nondum molli flagrarit amore
 mansuetum et blandum quod tibi pectus inest:
 pronum adeo pectus misereri flere probare,
 iustum adeo et tenerum cor ab amore vacat?

An metuis curas et edaces ferre dolores,
 fervida quae semper corda in amore ferunt?
 ancipitemne fidem, dubias spes, anxia vota et
 gaudia plena metu versicolore times?
 Ah! quaecunque placent patiundo parta: beatis
 non alia fieri conditione licet;
 nulla voluptatem potis est admittere magnam
 mens, nisi quae magno laesa dolore gemat.

S. BISHOP, A. S. 1766

148

To him who in an hour must die

NON misero pariter, cui vitam finiet hora,
 hora brevem visa est praecipitare fugam,
 ac mihi cunctari, reptare, haerere videntur
 tempora, quae longum te mihi, cara, negant:
 non illi pluris foret ipsa in morte paranda
 vita per exiguum forte redempta diem,
 quam mihi mobilitas lentae velocior horae
 quae procul amplexu te iubet ire meo:
 o redeas cupidique redux in brachia curras
 plusquam mortali, nympha, decore nitens;
 ut simul ipsa probes quos iam facit haec mora luctus,
 et sua lugenti praemia rite feras.

S. BISHOP, A. S. 1766

149

When I think on your truth I doubt you no more

NYMPHA, fidem cum specto istam, dubitasse pu-
 dori est
 et male conceptos criminor ipse metus;
 'quin o confidas,' inquam mihi, 'pastor; amantem
 vix fallit, dixit quem semel illa suum.'
 at vero quoties risus veneresque decusque
 respicio, in vultu quae tibi mille nitent,

corda iterum trepidant; subit et metus ille, puellam
 ne mihi praeripiat quisquis amicus adest:
 non tibi fas remove metum est, nisi forte fuisset
 vel tua forma, meus vel minuendus amor;
 nec damnes in amore timentem: scilicet his tu,
 ni iure haec timeo, non aliena times.

S. BISHOP, A. S. 1766

151

VIOLA

BELLA quidem viridem colit et spectabilis umbram
 quam praebet coryli betula mista coma:
 bella quidem nec flos viola speciosior alter,
 quot nemus aut saltus, quot cava vallis habet:
 caeruleo insignis, ceu lucida gemma, colore
 defleſcit tenero pendula rore caput:
 at magis insignis vidi splendoris ocellum,
 per lacrymas risit dulcius unde iubar:
 aestivo sed enim citius non sole peribit
 ros, vixdum pleno mane fugante die:
 quam desiderii, cum iam discederet, index
 lacrymula infido fugit ab ore meae.

H. A. H.

152 a

I do confess thou 'rt smooth and fair

[B]LANDA, fatebor enim, ridet tibi gratia formae,
 et poteram illecebris succubuisse tuis,
 ni mihi constaret, quascunque brevissima fundit
 lingua, tuum pectus posse movere preces;
 nunc quia non digna es quam quis dignetur amore, 5
 iste velim nobis nunc procul absit amor:
 dulcis es, agnosco; sed enim tibi dulcia passim
 sic placet incauta spargere dona manu:
 scilicet es Zephyri similis qui basia iactat,
 obvia quae flabris res solet esse suis: 10

oscula quae donas tua pluribus, ipsa videris
digna eadem nullus cui sua reddat amans.]

- 153 Quae rosa mane rubens necdum libata renidet,
horrentes inter spirat odora rubos,
verum ubi non tenerae carpsit violentia dextrae, 15
interiit lapsis frondibus omne decus:
dum pariter veneres, pariter moriuntur odores,
sensim deciduas deflet abire comas;
sic te, cum fueris manibus tractata procorum,
Lesbia, sors eadem (nec mora longa) manet: 20
tu quoque flos veluti marcens neglecta iacebis,
ast ego, dum ridet cetera turba, gemam:
sicubi tota cohors iuvenum aspernabitur illum
qui fuit in cunctos ante profusus amor.

154 *First shall the heavens want starry light*

SIDEREA certe prius aether luce carebit,
arescent undae deficientque mari;
solque diem exstinctus, solem nitor ipse relinquet,
umbra aberit nocti, nec teget ossa solum;
arbusta et flores frondesque requirit Aprilis,
quam mea iurantis sit tibi falsa fides.
Hora prius sistet qui nunquam sistitur orbem,
et frontem agresti fruge beabit hyems;
oraeque Quintilis nivibus perfusa madescent,
atque aestas flebit maesta, virebit hyems;
quam mea Musa potens lingua famaue iuvante
cessabit nomen laude sacrare tuum.

J. G. L.

156

SCHOLA MORBI

MORBO aut labore si doles exercitus,
spes mitte vanas, mitte amara questuum,
mortalis; istis haud opus solatiis.

Acerbitatis quidquid est, morbum puta
salubrem amica quem Dei mittit manus,
omenque poenae, quam soluta corpore
patietur anima debitam piaculis.

Age, carnis istam sperne pervicaciam,
tuique iudex ipse, dum tristes fluunt
guttae, libenter perfer incumbens onus,
Deoque concors quod iubet tibi imperes.

H. A. H.

QVIS pudor est, si me fortunae vultus acerbae
fallentis vitae carpere cogit iter,
vivere et ignotum famae et sine nomine? quid si
obliviscendum me Libitina rapit?

Non bonus aut sapiens, non est fortissimus ille
cui datur excelsis posse nitere locis:
pluma super summos fluctus levis innatat, imo
condita in oceano lucida gemma latet:
quae coelum irradiant stellae tot ubique minores,
nunquam hebetant nitidum diminuuntve iubar:
nocturni regina poli, dominusque diurni
possunt obscura saepe latere face.

H. H.

H EI mihi, nequidquam remeat lux alma diei,
Phoebus et auricomis aethera lustrat equis;
mutua nequidquam volucres sua carmina miscent;
veste nova viridis ridet amictus ager:
heu! aliam vocem studio disperditus oro;
heu! aliud visum lumina maesta rogant:
ipse meo crucior tacita sub mente dolore,
et modo nata cadunt irrita vota sinu:

attamen alma dies hominum futura labores
 surgis et assurgens gaudia plura refers;
 fenus ager solitum cura fert omnibus aequa
 haud ingratus: avi carmina fundit avis:
 questibus exanimem sequor heu! male sedulus umbram,
 et magis inde fleo, nil quia flere valet.

J. Y. S.

II

A^H mihi nequidquam lux matutina renidet,
 Phoebus et exoriens aureus igne rubet;
 nequidquam enarrat volucrum concentus amores,
 laetaque iam viridi pascua veste nitent:
 quippe modos alios mea vae! desiderat auris,
 atque alia est oculo forma petenda meo:
 solus ego excrucior; neque cor mihi sublevat ullus;
 inque meo intereunt gaudia manca sinu:
 mane tamen lux alma nitet fallitque labores,
 datque bonas aliis laetior hora vices;
 omnibus et campi tribuunt sua dona volentes,
 ut sociis recreent corda, queruntur aves;
 at mea nequidquam compellat naenia surdum,
 et quod vana fleo, plura necesse fleam.

J. G. L.

168

AD ALAVDAM

D^ULCE cadunt verni renovatis floribus imbres,
 dulcis in irriguo gramine gemma micat:
 sed quicquid laeti fuit aut quid ubique recentis
 argutive, tuum vincit id omne melos;
 ergo nos doceas, volucris seu spiritus audis,
 dulcia quae lateant pectore clausa tuo:
 nam neque Bacchi unquam aut Veneris praeconia novi
 tam dio afflatu praecipitata lyra:
 dic, quotiens hilari promissis de fonte lepores,
 quae iuga, quos fluctus, quos mediteris agros?

quae coeli aut terrae species, quae inscitia luctus,
quisve tui generis fervidus urget amor?

G. B.

II

LAETUS, qui tremula vernus micat imber in herba,
vel rosa quae pluviis tacta revixit aquis:
tu tamen exsuperas: seu quid natura liquentis
extulit et puri, purior iste canor:
quin, vaga Musa, doces, an vis audire volucris,
queis tibi mens hilaris fiat imaginibus:
nam vox nulla tuae Bacchum Veneremve canentum
par furit infreni flumine, plena Deo:
tam geniale melos qua surgat origine miror;
quo caleas viso gramine, fonte, iugo:
an tibi terra patens aut aetheris arcus Apollo est?
an quod nil doleas? an socialis amor?

C. W. M.

III

SUAVE coruscantes vernus cadit imber in herbas,
suave olet a pluvia flos reseratus aqua:
carmina sed praestant tua quicquid in orbe sereni,
quicquid laetifici, quicquid odoris inest:
dic mihi, seu volucris seu diva libentius audis,
qualia sub pectus quae meditaris habes:
nam mihi non Bacchi, Veneris non laudibus unquam
divini emicuit copia tanta soni.

G. J. K.

169 *Ah, friend, 'tis true: this truth you lovers know*

AH! nam quid sit amor vos scitis, dicite amantes,
quam, procul a domina, gaudia nulla iuvant:
surgat ad astra domus simuletque palatia frustra,
Hesperidum frustra suavior hortus erit:

frustra, propter aquas, colles et amoena vireta
• in vitreo Thamesis duplicat alta sinu;
non hic laetitiae locus est, ea sola colenda
 quae beat aspectu cara Maria suo:
occiduo quid enim valuit mihi porticus aut quid
 hortus et umbriferum sole oriente nemus?
quid nisi, quod tacito mens indulgere dolori
 saucia possit in his et sine teste queri?
sic modo letali transfixus arundine cervus
 silvarum latebras et loca sola petit:
ille inter gemitus miser et suspiria tarda
 guttatim effuso sanguine morte perit.

H. HALFORD

174 *In vain you tell your parting lover*

AH! decedenti frustra, carissima, dicis;
 Prospera per fluctus te, precor, aura vehat!
aura mihi num flare potest, num prospera, raptat
 quae procul—ah! nimium raptat amore procul?
eheu! qui labor est agitato turbine mentis
 par contemtrici saevitiaeque gelu?
quin potius, quin blanda vove, stridente procella
 ut rapidus tumidas concitet Euris aquas:
ut fera tempestas me litore volvat eodem,
 pectora quo primum naufragus egit amor:
ut luctus renovem et moribundo carmine rursus
 irrita vota querar saevitiaeque gelu.

G. WAKEFIELD, 1776

175 *That time of year thou mayst in me behold*

I N me conspicitur pars anni prona cadentis,
 cum folia in ramis, quos nova quassat hiemps,
palescunt nudis, et pauca aut nulla supersunt,
 inter quae nuper dulce canebat avis.

Non aliud videor, quam sera crepuscula lucis
 occiduum Phoebi pone secuta iubar,
 nec mora, nox furva, mors altera, dimovet umbra,
 quae simul obsignans omnia composuit.
 Non aliud videor, prope quam defecta favillae
 visa in reliquiis flamma iacere suis,
 quae iamiam moribunda expectat funus in illo,
 nutrimenta prius ceperat unde, rogo:
 conspicias haec et amor magis inde ardescere coepit,
 quod tibi mox dempto fine carendus ero.

H. A. H.

177

Tell me on what holy ground

DIC mihi, qua lateat regio sanctissima terra,
 pax ubi sit castis inveniendae focus;
 alcyoni similis, tranquilli filia coeli,
 ecce pavens alis hinc procul illa volat;
 et timida imperii pompam soliumque relinquit,
 nec strepitum aut odium seditionis amat:
 incola sed casulae potius sub valle moratur,
 campanasque audit, lux ubi sacra redit:
 illam semper ibi ritu comitatur euntem
 mitior ora gerens immaculata Fides,
 tum Luctus lacrymis qui saepe renidet in ipsis,
 et genitor grati saepe timoris Amor,
 Mnemosyneque colens exactos corde labores,
 lene voluptatum laetitiaeque caput.

J. G. L.

178

Cupid and my Campaspe played

USERUNT Amor et Neaera nostra
 par impar, dubiaeque sorte, primo
 contra basia ponit hic pharetram,
 arcum, tela, malaque victus arte,

discedit, gracilesque tum columbas
 dilectas Veneri, novumque currum
 tractum passeribus, labella rubra
 corali minium aemulata, frontem
 crystallo nitidum, rosas genarum,
 (quis unquam dedit has tibi, Cupido?)
 amittit furiosus, et venusti
 menti mollitiem. Duos ocellos
 tandem ponit, et hos proterva Nympha
 ridens abstulit. Ille caecus errat.
 Quod si fecerit haec tibi Cupido,
 quae spes iam misero mihi relicta est?

E. H. ALDERSON

183

AD LIBERTATEM

O QVAE iusta homines civili foedere servas,
 propter te quaevis ferre pericla velim;
 nec fortes animas te propter adire recusem,
 queis, ni vita foret libera, vile mori:
 plus mihi morte dolet quod ubique licentia saevit,
 progenies Erebi maxima, clade ferox,
 nosque iubet legum contemtrix effera curvo,
 te solio excussa, procubuisse genu:
 quid si sceptrata ferens populos contundat inermes
 ferrea, inexplata caedis anhela siti;
 at mihi non animos subiget: me vincla fatigent,
 sive alias exul cogar adire plagas;
 non tibi laus unquam, libertas aurea, deerit,
 sic tu cincta mari litora semper ames!

H. A. H.

184 *But canst thou wield the sword and bend the bow*

ARMANE tu poteris torquere virilia virgo,
 pellere vel densos vique manuque globos?

tempore quo cantant praesentem cornua pugnam
 telaque cum multa stridula morte volant,
 starene tu poteris non territa quolibet ictu,
 et pro feminea parte parabis opem?
 nempe tibi vires, tibi fortia pectora deerunt:
 mollia membra trement: deseret ora color;
 non profecturos perdes ingloria questus,
 flebitur et nimia prodita vita fide:
 nec mora quin fugias hostili pulsa caterva
 pars adiumenti quantulacunque mei,
 atque virum sero te forsam amasse pigebit,
 damnatum longae per loca sola fugae.

R. G. R.

187 *Queen of the silver bow, by thy pale beam*

SUB face suave tua, coeli regina bicornis,
 errare et vacua fallere mente moram;
 nunc tremulum spectare iubar super aequore summo,
 nunc transvecta tuam nubila lenta viam;
 et radios animi contemplor ut aegra modestos,
 influit in trepidum pectus amica quies:
 inque tuo miseros subit orbe, argentea, noctis
 lampas, inoffensa posse quiete frui;
 . fortunaequae diu passos ludibria saevae
 ire tuum laetos, morte vocante, sinum:
 defunctosque malis oblitosque ante malorum
 tristitiae sensum ponere quemque suae.
 O utinam in placidos cito deferar ipsa recessus,
 post nimis ingratae taedia longa viae!

H. A. H.

189

IN CICADAM

PARVULA progenies veris Zephyrique cicada,
 quam te Phoebus amat! quam favet alma Ceres!

maturae varia frueris dulcedine messis,
 dum praebet tenerum cespitis herba torum:
 omne tuum est, quodcunque sinu de divite tellus
 sponte vel humano culta labore parit:
 illic lacteolo surgunt tibi lilia collo,
 hic calices implet roscida gemma tuos:
 et quando exhaustos inter cadis ebria flores,
 en! pro te somnos omne papaver habet:
 deliciis tandem variis satiata recedis;
 nec tibi, quae laedit cetera, tristis hyemps:
 sortem ultra humanam felix, quae frigoris expers
 et senii, Phoebos deficiente, peris!

M. LEWIS

190

• *A wind came up out of the sea*

EXIIT aura mari, dixitque, Recedite nubes,
 omnis et aufugiat, me veniente, vapor;
 exiit aura mari, navesque salutatur aitque;
 Navita, nox abiit navita perge viam:
 inde procul longinqua volans ad litora clamat,
 Venit io, somni rumpite vincla, dies:
 tum silvam adloquitur: Clamorem ad sidera tolle;
 pande mihi quot habes, frondea signa, comas:
 tangit avem implicita sopitam in saltibus ala;
 Incipe, ait, solitos, nocte abeunte, modos:
 inde monens segetes, Caput inclinate, susurrat:
 'nulla salutandi sit mora mane novum.'
 vecta super tumulos: Vos expectate sepulti,
 lene gemit, nondum meta soporis adest.

H. A. H.

II

AURA ibi crebescens ponto surgebat ab alto,
 dixit et, O nebulae cedite quaeque mihi.

Tum salvere rates iussit: Vos solvite nautae
 carbasā, noctis adest iam bene finis, ait.
 Et procul inde volans terrae properabat in agros,
 admonuitque: Nova iam vigilate die.
 Tum sylvam increpitat: Clamorem tolle, comasque
 eia age pande tuas, frondea signa, mihi.
 Pendentem volucris sylvestris contigit alam,
 dixit et, Evigilans da mihi carmen, avis.
 Mox segetem leni visa est suadere susurro;
 Gratere ut reducem, flectere; mane venit.
 Incubuit tumultis singultu quæsta: Iacete,
 et vobis nondum sit violata quies.

J. G. L.

191 *In all my wanderings round this world of care*

INTER tot curas luctusque ubicunque ferendos,
 tot mala missa homini, pauca nec ista mihi,
 sperabam hic tandem metam reperire laborum,
 et sero ad notos posse redire focos
 lentus ubi et tutus tererem moderatius horas,
 et facerem placidos tardius ire dies:
 utque aliis præstare placet iuvenique senique,
 sperabam agricolis grandia docta loqui:
 quod fando audissem et vidissem, stante corona,
 omnia magniloquis enumerare modis:
 utque lepus canibus pressus vestigia flectit,
 vixque locum repetit, ceperat unde fugam,
 sic ego, tot passus peregrino in littore casus,
 nota peto moriens tecta meosque lares.

H. HALFORD

II

QVAE loca cunque olim misero vagus exul in orbe
 lustrarem, haud parvas passus et ipse vices,

usque erat in votis, summa haec mihi meta senectæ,
 hic lare sub parvo condere posse dies,
 neu prope consumptos raperet labor ocius ignes,
 vitalem hic placida pace fovere facem:
 verba quoque, usque adeo ambitio nos torquet, avebam
 ruricolas inter docta tonare senes,
 aut proprium ante focum, coetu sub nocte coacto,
 multa a me quondam visa vel acta loqui:
 ac veluti cornu et canibus lepus actus eosdem,
 unde olim exsiluit, quaerit anhelus agros,
 sic me fingebam rediturum, erroribus actis,
 ut patria moriens contumularer humo.

J. J. H.

III

QVOCVNQVE erravi vitae inter tristia, quidquid
 passus ego, (et Numen non mihi pauca dedit),
 spes erat, extremi solamen dulce laboris,
 his tandem in latebris posse quiete frui;
 conservare meae languentem lampada vitae,
 et prope defectam pace fovere facem.
 spes erat—ah quoties nos vana superbia tollit!—
 doctrinam agricolis exhibuisse meam,
 et, quae conspexi sensitive, sedentibus isdem
 ad vespertini ligna referre foci.
 utque lepus, quoties cornu catulique sequuntur,
 fessa petit notum, fugerat unde, locum,
 spes erat, exactis tandem maeroribus, huc me
 posse revertentem denique obire domi.

H. H.

192 *At summer's eve, when heaven's ethereal bow*

CUM super ardentes aestivo vespere colles
 aërios arcus explicuere poli,

cur procul ad montes meditans tua lumina vertis,
 quorum purpureus nubila tangit apex?
 cur tibi tam sordet ridens vicinia iuxta,
 dum placet obscuri scena remota iugi?
 scilicet id quod abest praestantius usque videtur;
 hinc iuga caeruleo tincta colore nitent.
 sic etiam mentem quadam dulcedine tangunt
 gaudia, quae pandit vita futura procul;
 et quae prospiciunt homines, licet abdita nimbis,
 tempora praeteritis anteferenda putant.

H. H.

IAM puer in silvas ierat, plenumque lepore
 florea delectat cor puerile seges;
 delectat volucris resonans arbusta querella,
 seu visa obliquum transvolitare iubar;
 delectant scatebrae, quas imo corde loquentes
 percipit, ut ripis eiaculantur aquas:
 frons quoque siqua tremit, Zephyri motantibus alis,
 is pueri lumen non fugit acre tremor.—
 ast ibi, mira loquor, puero subrepsit inert
 clausurus longa lumina nocte sopor:
 desierat somnus: cedente puertia somno
 cesserat; hinc alias incipit ille vices,
 et veri studio supra mortalia mente
 fertur et ediscit multa docetque senex:
 indoctum doctumque viri facundia vincit;
 hic stupet, ast artem negligit ille suam.

H. A. H.

SUSPICIO convexa poli: mea lumina figit
 confestim telis imperiosus Amor:
 despicio terram: pariter mihi flore sub omni,
 quotquot alit tellus, insidiatur Amor:
 seu curam fugiens in frondea tecta recedam,
 en iterum frondes obuius inter adest:
 seu libeat nemoris spatium in devia solum,
 hic etiam comitem se sacer addit Amor:
 seu laver illimi mox flumine membra, canentis
 fallor an e ripa vox venit illa dei?
 seu mediter mecum solus, deus ipse fit aegro
 tristitiae consors cumque gemente gemit;
 seu lacrimem, lacrimis illi quoque lumina rorant,
 vultque meae semper proxumus esse viae.

H. A. H.

II

AD superum quoties caelum mea lumina tollo,
 saucia telorum vulnere laedit Amor;
 sive humilem vultu terram spectare iuvabit,
 flori cuique subest insidiatus Amor;
 sive petam latebras umbrae fugiamque dolores,
 tum mihi per latebras obuius ibit Amor;
 seu libeat nemoris loca per secreta vagari,
 fert ibi praesentem sè mihi sanctus Amor;
 seu mox forte laver laticisque immergar in undas,
 fallor an e ripa tum canit ille deus?
 sive animo meditans hominum vestigia vitem,
 tum comitem luctus se dabit ille mei;
 sic maestus illacrimat maestus sociatque dolorem,
 et, quacunque adsim, nolet abesse deus.

J. G. L.

199 *Like as the waves make toward the pebbled shore*

FLUCTUUM volubiles
 eunt ut undae, sic sequax sequacem
 proterit diem dies;
 suamque pergunt ire quaeque metam.
 stella nata, vix diu
 potita plena luce, deinde certat
 nequid occulat decus:
 obest sed aetas invidetque caelo
 ipsa quod dedit iubar.
 rapax iuventae ver nitentis aetas
 confodit, nec aureae
 maligna fronti parcit, at venustum
 exarat notis ebur:
 fit omne praeda, siquid edit artis
 terra rarius, neque
 stat ulla res, quin falce demetatur:
 nec tamen sacro potest
 obesse vati (fas sit augurari)
 ne tuam canens fidem
 in omne vivat seculum superstes.

H. A. H.

202 *Devouring Time, blunt thou the lion's paw*

TEMPUS edax, unguis (licet hoc) obtunde leoni,
 terra parens subolem fac voret ipsa suam:
 velle ferae tigridi dentes, annosaeque phoenix
 fac pereat tandem sanguine inusta suo:
 da laetos tristesve, ut praeterlaberis, annos,
 et celeri quaevis cetera perde fuga;
 cetera perde fuga, quot praebet dulcia tellus,
 nil moror: hoc unum tu fuge grande nefas:

parce meae: ne frontem horis insculpe venustam,
 neve senis calami sit perarata notis:
 hanc unam superesse sinas: illaesa futuris
 ut formae specimen sit sine labe viris:
 laede tamen quantum poteris, tua damna vetabo;
 usque meo iuvenis carmine vivet amor.

H. A. H.

204 *When in disgrace with fortune and men's eyes*

FORTUNAM quoties aversaque conqueror ora,
 et miser in tenebris solus inopsque fleo;
 nec profectura superos prece crebra fatigans
 execror vitae fata maligna meae;
 invidiam quoties movet hic stipatus amicis,
 hic facie melior, spe magis ille vigens:
 arte potens alter, pollentior alter honore;
 quoque magis fruor, hoc displicet omne magis:
 displicet omne meum, (sed displicuisse pudori est),
 dum tuus in mentem, care, recursat amor:
 tum laudo ore Deum: neque mane sub ostia caeli
 laetior ex hebeti cantat alaunda solo:
 nam mihi divitias unus complecteris omnes,
 praeque tua sordet regia gaza fide.

H. A. H.

208 *Lyke as a ship that through the Ocean wide*

UT ratis oceani quae latum vecta per aequor
 tuta sui monitu sideris urget iter,
 lux si fida viae nimbis obscura recessit,
 longius ignotis devia fertur aquis:
 sic ego, cui nebulis stellam texere procellae,
 dux mihi quae nitidum praetulit ante iubar,
 per medios casus, per caeca pericula rerum
 nunc vagus in tenebras sollicitusque trahor:

fallor? an hic medio iam fugerit aethere nimbus,
 illa redit vitae stella comesque meae?
 surge redux Helice neu sera revise iacentem:
 nempe polo fugient nubila, mente dolor:
 me, donec redeas, aegrum solamine nullo
 et taciti luctus et mea cura tenent.

R. E.

211 *What doth it serve to see the sun's bright face*

QVID prodest nitidi nova lumina cernere Phoebi,
 pingit ubi Eoum luce oriente polum?
 cernere ut argenteo volvatur lucida curru
 Cynthia, siderei gloria flosque chori?
 quid prodest varios terrae spectare colores,
 prataque et aërii culmina longa iugi,
 augustum nemoris decus annosumque vigorem,
 utque revertenti cedat arena mari?
 quid prodest sub fronde modos audire volucrum,
 gaudet ubi turdus vel philomela gemit?
 illa quidem nigris mea damna videtur in umbris
 plangere; nam toto quid mihi in orbe manet?
 una erat in causa, cur quae placuere placerent,
 nec iam in laetitiae parte erit illa meae.

J. M. L.

213

AD VER

VER redit et veris comites, blandissima turba,
 igne caput radiat, pictaque flore toga;
 nubibus e laetis stillat flens gemmeus imber,
 crispat agri virides mollior aura comas;
 tu ver dulce redis; at verni ego temporis expers,
 nec redeunt dulces heu! sine nube dies;
 at tantum monimenta refers ingrata dolorum,
 at pro melle mihi fellis amara facis.

est tibi, qualis erat, species formosa videri;
 nunc quoque lascivum molle procaxque venis;
 ast ea, quae vernas implebat odoribus auras,
 auro nec gemmis heu! redimenda perit:
 ire redire potest annus; iacet obruta virtus,
 nec tumuli mutat spreta inhonora situm:

H. A. H.

222

Forsake me not so soone; Castara, stay

NE fuge, vita, prior: tibi mox comes ipse resolvam
 claustra Promethei (ne fuge, vita) luti:
 tunc anima exspirans implebo vela suprema,
 per letique vehet nos ratis una salum.
 sic Nerëis erit quae trans freta vasta secundet
 carmine: 'felices ite in amore pares'!
 sic frontem solüent undae: premet Aeolus austros,
 seu vigilat, placido consonet aura mari;
 dilabentur aqua si quae Symplegades obstant,
 fallere nec Siren sed placuisse volet;
 lenius aridens aether certamina ponet
 lucis, et ostendent aemula signa faces:
 ast Amor ipse ratem certa reget arte magister,
 ne nisi iam portu cesset in Elysio.

C. W. M.

226

ANDROMACHE LOQVITVR

CUM Paris, O Helene, te celsa in Pergama duxit,
 et miser illicitos iussit adire toros,
 heu! non coniugii laeti florentia dona,
 sed secum Aleöto Tisiphonemque tulit.
 illius ob furias fidens Mars mille carinis
 te circum rutilis, Troia, dedit facibus:

illius ob furias cecidisti, care marite
 Hec̃tor, Achilleis rapte marite rotis!
 ipsa autem e thalamis agor ad cava littora ponti
 servitii gravida nube adoperta caput.
 quae mihi tunc lacrymae! Troia viduata toroque
 in foedo fusum pulvere linquo virum:
 quid iuvat ulterius caeli convexa tueri?
 scilicet Hermiones sordida serva feror:
 amplexorque pedes Thetidos liquefacta perennis,
 qualis praecipiti quae fluit unda iugo.

T. WARTON

II

NON tibi nympha, Paris, furia est sociata iugalis
 Tyndaris Iliacos in thalamos Helena:
 illa rates Troiae innumeras inimicaque castra,
 ferrumque et flammās intulit Argolicas:
 illa meum leto dedit Hec̃tor, quem prope muros
 raptavit Thetidis filius aequoreae:
 meque ferox capta victor procul egit ab urbe,
 mutantem duro sceptrā domumque iugo.
 quos ego tunc gemitus, quos fudi ad littora questus,
 et patriae et cari coniugis in cineres!
 heu me infelicem! quid iam mihi vita supersit
 Hermiones famulae? cuius adãcta metu
 ad fanum hoc supplex fletu consumor inani,
 ut fons perpetuis saxa rigat lacrimis.

GRENVILLE

III

NON sibi coniugium sed pestem ad Pergama duxit,
 Tyndarida ad thalamos cum tulit ille Paris;
 hinc Troiae clades, quam Graio milite captam
 et ferro et flammae mille dedere rates:
 hinc cecidit coniux Hec̃tor meus, hei mihi! circum
 Tröia Achilleis moenia raptus equis.

hinc ipsa a patria peregrina ad litora veni,
 servitii invisos hic subitura dies:
 utque domum et thalamos et sponsum caede iacentem
 destituo, quantis fletibus ora rigo!
 quid vitam moror invisam servire coacta,
 arbitrio et dominae taedia mille pati?
 ergo amplexa deam sic dextra supplice flendo
 conficior, veluti saxa teruntur aqua.

H. H.

227

IN VITAM HOMINIS

NIL stabile aut fixum manet heu mortalibus aegris!
 pulchra quidem Chii sunt ea verba senis—
 ‘ut folia in silvis, pereunt ita saecula virorum’—
 aure bibunt omnes, pars quota mente tenent
 atque infixæ animo? spes fallax omnibus adstat,
 praecipue at iuvenum corde vigere solet:
 donec enim primo vitae sunt flore superbi,
 irrita secunda somnia mente movent:
 sperant perpetuam atque immunem morte iuventam,
 et fore se validos tempus in omne putant:
 at spes falsa nimis! nescis, male credule, nescis,
 quam sit flos vitae totaque vita brevis:
 haec tecum reputans, aevi bene prospice finem,
 indulge et genio, dum datur hora frui.

H. H.

II

REBUS in humanis nulla est constantia certa,
 veridico vates Chius ut ore canit;
 ‘non minus est foliis hominum gens fluxa caducis?’
 pauci, ubi fixerunt auribus illa suis,
 pectoribus fixere: animis namque indita quondam
 spes teneris blande credula corda fovet:

et, dum laeta viret fecundo flore iuventa,
 percursant animos irrita multa leves:
 nec senium mortemque pavet: neque, corpore sano,
 provida venturi cura doloris adest.
 o mens stultorum male credula, qui brevis aevi
 tempora non norint quam fugitiva volent:
 at tu praemonitus nigrae ad confinia mortis
 laetus age et genio gratificare tuo.

229 *IN RVBECVLAM PAPILIONEM INSECTANTEM*

QVID tibi, quod poteras urgere, rubecula, muscan?
 formosam imbellem, quid tibi cordis erat?
 floribus insidens huc illuc aethere puro
 (hoc etenim solum vult) sine fraude volet:
 tu solamen ades nostri intra tecta doloris,
 laetior aestivi temporis illa comes:
 quid vetat in sudo vos una ludere caelo,
 una caeruleos pervolitare polos?
 illius effulget rubicundo penna colore
 illita, pectoribus non superanda tuis:
 si tibi pax nidi, volucrum carissima, curae est,
 illam tu vel ama vel sine liber eat.

H. H.

231 *The soul uneasy and confined from home*

Intra se condita et omni
 irrequieta loco, vita requieque futura
 mens sese reficit, speque hac demulsa quiescit.

Aspice, fac, miserum positumque sub ignibus Indum
 sidereis: animam studiis atque arte vacantem
 corporis inclusam vinclis habet: at tamen ipse
 numen habet, numenque suum nunc spectat in udis
 nubibus aut venti vectum stridoribus audit.
 nulla humilem docuit ventosa scientia mentem

tollere sublimem flammantis solis ad orbem,
 nulla viam lactis dubio contingere visu:
 ipsa tamen simplex et ab omni libera fuco
 spem natura dedit caeli vitaeque futurae:
 caelum, quod sperat miser, haud extenditur ultra
 sperantis visum, superans vix culmina montis,
 montis, qui praeceps caput inter nubila condit!
 densus et umbrosus lucus spem terminat omnem;
 hic vitam expectat, dulci quae plena quiete,
 quaeque sit ac praesens pavidis minus anxia curis:
 insula votorum summa est, circumflua multis
 sedatisque undis, meliora habitacula praebens;
 quae patriam et dulces videatur reddere campos!
 qua non sit Stygio qui terreat agmine daemon,
 non qui, doctrinam Christi nomenque professus,
 auri vesano ac sitibundo fertur amore.
 quod natura urget, quod suadet et appetit, unum
 explet: caelicolum sibi non desiderat ignes,
 non quibus armatus volitat citus angelus alas.
 quin putat esse canem, fido sibi foedere iunctum,
 eiusdem caeli socium civemque futurum.

J. J. G. AM-ENDE, A. S. 1742

232

SOLES OCCIDERE ET REDIRE POSSUNT

OCEANI in fluctus, quoties redit Hesperus, igne
 praecipiti pronum video descendere solem;
 nec longum et radiis isdem similique vigore
 urget iter solitum, rutilique insigne diei
 purpureum referens, illaeso ardore refulget.
 instabiles video ventos sine lege vagari
 incertamque agitare fugam; nunc flamine molli
 leniter aspirant, rapido nunc turbine fervent,
 perpetuumque tenent vario licet impete cursum.
 Fontibus occultis sese erumpentia primum

flumina, mox prona immensum glomerantur in aequor:
 haec fugiens abit unda, supervenit altera, et amnes
 fluctibus assiduis lapsusque feruntur eodem:
 usque novae funduntur opes, venaque perenni
 copia inexhaustis fecunda evolvitur urnis.

GVLIELMVS DOBSON, A. S. 1734

233 *IN BREVITATEM VITAE SPATII HOMINIBVS CONCESSI*

HEI mihi! lege rata sol occidit atque resurgit,
 lunaque mutatae reparat dispendia formae,
 astraque purpurei telis extincta diei
 rursus nocte vigent. humiles telluris alumni,
 graminis herba virens et florum picta propago,
 quos crudelis hiemps letali tabe peredit,
 cum Zephyri vox blanda vocat rediitque sereni
 temperies anni, fecundo e caespite surgunt.
 nos domini rerum, nos magna et pulcra minati,
 cum breve ver vitae robustaque transiit aetas,
 deficimus; nec nos ordo revolubilis auras
 reddit in aethereas tumuli neque claustra resolvit.

J. JORTIN, A. S. 1748

II

SOLES occidere et redire possunt,
 nec cessant reparare damna lunae;
 stellas, quas oriens dies subegit,
 secum nox rediens redintegrabit;
 flores graminaque, e sinu quot almo
 tellus progeniem parit venustam,
 vim mortis patiuntur haud perennem,
 queis afflavit hiemps fero rigore:
 surgunt, quum zephyro iubente caeli
 glebam calfaciunt sereniores.
 nos terrae domini superbientes,
 nos, qui grandia facta pollicemur,

amisso cito flore dulcis aevi,
post tempus breve marcidi perimus;
nec cum vere novo novatur aetas
nobis : semper hiemps premit sepulcra.

S. L.

235

Weep not over poet's wrong

NON tibi ploranda est iniuria vatis iniqua,
noli flere nimis, quod male damna tulit;
quippe dolor reficit, velut ubere fonte, camenam,
ingeniumque animo mitius inde venit.
matutina rubent praedulci sarta colore,
roscida quae lacrimis sol vigilare iubet;
imbribus et fruitur tellus recreataque gaudet,
interea ramos concutiente noto.
si temere errantis calcent vestigia flores,
ilicet effusum se dedit omnis odor:
et si rite aurum ferus exploraverit ignis,
splendore ingenuo lutea vena nitet.
sidera tum produnt, quum nox caligine terras
induit, in tenebras deficiente die:
ni pluviam lacrimans nubes stillaverit, arcum
imbriferum nullo pingit honore Deus.

J. G. L.

238

The smiling spring comes in rejoicing

VER redit exultans, ver rursus amabile ridet,
et tristi fugiens ore recedit hiemps;
splendidiora vitro labentia flumina currunt,
lumine purpureo fulget aprica dies;
aurora exsiliens montana cacumina vincit,
et tumidam oceani vesper inaurat aquam;
aspice laetantur redeuntis imagine Phoebi
omnia; formosa Phyllide laetor ego.

ver sua sarta dedit, ver lucida proterit aestas,
 aetatem autumnus pone secutus adest,
 excipit hunc hiemis rigor, interiturus et ipse,
 veris ubi laetus dulce renidet honor.
 sic natura vices iterat, cita praeterit aetas,
 per tempestates sic vetus annus abit;
 cetera mutantur, sed non ego mutor; at idem
 pectore constanti Phyllida semper amo.

J. G. L.

II

ADVENIT en iterum, ver risibus advenit almis,
 horridior brumae vis superata fugit:
 dulcisono lucent crystallina flumina lapsu,
 et rutilo caeli caerulea sole tepent:
 imbuunt aurorae montana cacumina fulgor,
 imbuunt aequoreas lumine vesper aquas;
 omnia delectat rediens animalia Phoebus,
 et nos delectat Delia, noster amor.
 floriferum iam sole nitens ver excipit aestas,
 autumnusque instans aureus urget iter:
 ordine subsequeris tu bruma, asperrima rerum,
 dum reddit laetos ver geniale dies.
 tempora labuntur tacitisque senescimus annis,
 natura atque aetas dant referuntque vices:
 nos constans, longis mutari nescius annis,
 usque regit fidos, Delia, noster amor.

239

NEMO ME LACRIMIS DECORET

OCIOR, alato quam cum pede praeterit aestas,
 avolat aut rapido laeta iuventa gradu;
 ocior et noctis, cum nox gratissima, lapsu,
 venisse et volucris visus es ire fuga.
 qualis ubi tellus extinctum ob frondis honorem,
 qualis ubi maeret nox quia somnus abest,

quale cor incassum cum gaudia rapta requirit,
 sola queror mecum, te sine sola queror.
 lilia debentur geniali candida lecto,
 matronae capiti plexa corolla rosis;
 cumque puellari sit idoneus ille feretro,
 flos mihi sit violae versicoloris honos;
 sparge super vivum quod porto in corpore bustum,
 spargendo lacrimas comprime, quisquis ades;
 nemo me decoret, quamvis est carus, inani
 munere: amicorum speque metuque vacem.

H. A. J. M.

241

Why sit'st thou by that ruined hall

‘QVID tibi, curve senex, hirsuta squalide fronte,
 ante ruinosam cura sedere domum?
 an tibi avitus honos et gloria prisca recursat,
 an subito eversae tristia fata gemis?’
 ‘mene adeo nescis,’ infit vox rauca sedentis,
 ‘qui tibi non merito gaudia tanta tuli?’
 ille ego quem votis optas modo, negligis idem,
 et querula incusas mobilitate mali:
 ille ego cui pereunt homines hominumque labores,
 non secus ac clara lina perusta face:
 ille ego cui crescunt, decrescunt regna vicissim,
 quo duce conduntur, quo peritura vigent.
 tu vero repara, spatium breve ceditur, horas,
 donec in hoc stillant grana minuta globo:
 tristia sive feres seu laeta, ea fine carebunt,
 non iterum visum cum tibi Tempus ero.

H. A. H.

242

Through groves sequestered, dark and still

EN ubi lucorum per caeca silentia fallit
 perque humiles valles inter et antra viam,

languidula et scatebris, dum repit, murmura muscum
 rivulus ad tactum fundere lentus amat:
 per campum ludens tortis modo flexibus errat,
 deserit et notos multa moratus agros:
 et modo de saxis devolvitur impete miro,
 oceanoque suas addere gestit aquas.
 o! mihi non aliter per amoena umbracula vita
 sub latebris tutum devia ducat iter:
 iurgia nec possint nec honores sanguine parti
 nec sitis argenti commaculare lacus.
 tranquillo pariter volvantur flumina cursu,
 gaudia cum marcent cumque fatigat opus:
 deinde senectutis molli super ardua lapsu
 Elysii in tutas pura ferantur aquas.

W. S. W.

II

QVALIS per nemorum nigra silentia,
 vallesque irriguas, et virides domos
 serpit fons placidus murmure languido
 secretum peragens iter;
 flexas per patrios circumagens aquas
 paulum ludit agros et sinuat fugam,
 donec praecipiti iam pede defluus
 miscetur gremio maris:
 talis per tacitam devia semitam
 aetas diffugiat, non opibus gravis,
 non experta fori iurgia turbidi aut
 palmae sanguineum decus:
 cumque instant tenebrae et lux brevis occidit,
 et ludo satura et fessa laboribus
 somni frater iners membra iacentia
 componat gelida manu.

J. JORTIN, A. S. 1748

244 *Blows not a blossom on the breast of spring*

DEFLECTIT quoties herbam levis aura supinam,
 verna novo quoties flore renidet humus :
 alta polo volucris quoties canit, aura salubris
 fit mihi, dulcisonum carmen, odoros ager.
 invidiam moveant aliis domus alta, superbum
 nomen, opum fulgor : nil mihi tale peto :
 sit modo pax laribusque salus vicina, sit arbor
 fronde virens, gelidae sit prope murmur aquae.
 at iuga cum prima sublucent pallida luce,
 opperiar solis spicula laeta novi ;
 egrediarque casa capturus naribus auram
 quae nascente venit pura recensque die :
 saepe inter dulces curas vestigia sistam,
 ut, quo flore oleat suavior aura, notem :
 melliferumve agmen iucundo mulceat aures
 murmure, pervolitat dum iuga plena thymo.

H. A. H.

II

EXPLICET in gremio veris se flosculus, aura
 mulceat afflatu prata supina levi :
 fundat avis tremulos sublimis in aëre cantus,
 suavis odor sequitur cumque salute melos.
 nec titulum nec qui tholus invida pectora turbet,
 nec fulgorem auri mens bene docta cupit :
 sed nutent frondes, gelidus sed murmuret amnis,
 sintque humili comites paxque salusque domo :
 culmina dum supra montis lux glauca coruscat,
 mane novum obiciat spicula prima mihi :
 silvestrem linquam casulam securus, ut auras
 captem quas nascens spirat odora dies :
 tum sistat, siquid levius meditabor eundo,
 flos cui delicias debeat aura pedem :

auribus excipiam mulcentem taedia cantum,
quem canit in clivo, dum thyma quaerit, apis.

D'A. W. T.

VIRGINEUM casto caput en! recline pudore
flosculus ostentat, de nive nomen habens :
ecce! recens natum primus resalutet ut annum,
exerit e gelida se properanter humo.
nec rigidi conterret eum inclementia caeli
frigida nec boreae vis hiemisque minae :
axe statim verso, quin protinus exit in auras,
veris ut instantis nuntia laeta ferat.
nativo quamvis cultu candoreque simplex
pulcrum illa inducit simplicitate chorum :
nec totidem veneres inter, quotcunque sequuntur,
se primum dubitat promeruisse locum.
quidquid enim tenerum spirant vel amabile miscent
lilia vel violae purpureaeque rosae,
quique aliis alii succedunt floribus, omne
ex uno excipiunt simplice flore decus.

V. BOURNE, 1750

INSTAR columbae, cum patrias avet
redire sedes, libera carcere,
non illa declinat volatum
inter aves aviumque sedes
ignaviorum, sed properat morae
victrice penna per spatia aetheris
immensa, qua nec terra claudat
nec vapor officiat volanti;

curae vacantem me pariter, Deus,
 intaminatum sorde libidinis,
 da posse virtutis per auras
 ire, tuo refovente sole,
 sinceriores; nube nec occulat
 fraus ulla cursum, quin revolem domum
 trans astra, Te solvente pennam,
 parte mei meliore victor.

H. A. H.

252 *My soul is dark—oh! quickly string*

TENDE mihi—nam nube premor, nam tristia turbant
 pectus—adhuc placitae fila canora lyrae:
 molliter et raptim digito mihi percute chordas,
 et blandire meis auribus arte tua;
 percute, ne peream: spes siqua in corde foveatur,
 proliciet magicis barbitos ista modis:
 lacrima siqua subest oculis, mox profluet inde,
 nec fessum posthac uret, ut ante, caput.
 sed primis, oro, modulare incondita chordis,
 non faciunt hilares ad mala nostra modi:
 crede mihi, fidicen, flendo egressisse dolorem,
 pectora ne findat turgidiora, iuvat:
 mens maerore diu nutrita exaestuat intus,
 nec patitur laetas irrequieta vices:
 et nisi fit cantu tractabilis, ultima tento,
 non alia ars laesae ferre valebit opem.

H. A. H.

253 *Come take thy harp: 'tis vain to muse*

EIA age, sume lyram: quamvis sors durior instet,
 semper in obtutu quid iuvat esse mali?
 sume lyram, mea lux, nostraeque medebere curae:
 sola mali sensum voce fugare potes:

5—2

incipe, cara, modos: quid si mors ipsa propinquet,
 mortis at immemorem fecerit iste canor:
 flesne? miserta mei fletus compesce molestos:
 nam bene erit quondam: sors magis aequa manet.
 si modo, cara, semel nivis aemulus iste lacertus
 se dederit dulci rursus ut ante lyrae:
 protinus abstiterim mala praecepisse, daturus
 ludibrio fati te propiore minas.
 tu modo da rursus lugubrem audire querellam,
 quae nobis olim sic in amore fuit:
 dum rude iam pectus fuit ad mala, qualia passis
 nunc eheu! nobis vel meminisse dolet.

H. A. H.

254 *Now spring has clad the groves in green*

VERNA dies lucum viridi iam cingit amictu,
 iam facilem sparso flore coronat humum;
 aspice sulcatos undet quam laeta per agros
 caeli deciduo rore novata Ceres.
 omnia sic passim, quot nutriat aurea tellus,
 uno animo luctus seposuere suos,
 cur mihi contingunt soli, superante dolore,
 languida fessorum signa trahenda pedum?
 fontis at in scatebris argenteae more sagittae
 exultat tremulas findere piscis aquas;
 nec metuit pendente rubi securus in umbra,
 piscator varios qua struat arte dolos;
 par erat huic rivo quondam mea vita protervo,
 lubricus haud aliter quondam ego piscis eram;
 sed nimio fervens amor implacabilis igne
 flumina siccatis nostra perussit aquis.

255 Flosculus ille procul sola sub rupe latescens
 gemmas quam facili sorte potitus alit!
 illi quis rudior turbaverit advena pacem,
 quam merula assueta saepe reducta fuga?

nostrum erat hoc olim, dum praetereuntis amoris
florem torruerant flamina saeva meum;
eheu! letifero raptim periere sub austro
quot mihi deliciae, quam iuvenile decus.
cantibus interea laetis excussa sopore,
mane novo caeli scandit alauda polum:
protinus et plenis humentem roribus alam
vibrat in eoas laetificata rosas:
sic mihi lascivo modo vis contempta dolorum,
donec inexperti venerat hora mali;
floreæ dum magici plaga me raptarat amoris,
aut famulus curæ denique factus eram.

A. H.

II

I AM ver fronde nemus, iam pratum flore coronat,
iam laetans almo fluctuat imbre seges:
omnia tristitiam certant deponere: cur me,
unum cur lentus me premit usque dolor?
lucida vibrantes ceu missa sagitta per undas
truta levis rivo sub trepidante micat:
et salicum umbrosis gestit celata latebris
occultos hami temnere tuta dolos:
sic ego, sic olim vitam securus agebam,
nunc saevis fontes ignibus urit amor.
Qualis in herboso sub rupe quieta recessu
nota vagæ tantum primula crescit avi:
sic ego: nunc iuvenile decus, nunc prisca maligno
perdidit afflatu gaudia dirus amor.
mane vigil madidas dum ventilat aethere pennas
vocalis roseum scandit alauda polum:
sic ego: mellita nunc fraude fefellit et aegris
addixit curis insidiosus amor.

C. B. S.

III

VER rediens silvam viridi vestivit amiĉtu,
et variis sparsit florea prata comis :
laetantur pluviis segetes, sulcique renident
inter odorati mollia flabra noti :
consensu rerum natura exultat eodem
undique tristitiae deposuisse vices :
a, mihi cur pes est inter tot gaudia tristis,
cur mens sollicitis irrequieta malis?
pernix ante oculos argenteae more sagittae
truta susurrantes permeat amnis aquas,
quam ficta tentans musca piscator et hamo
nescit sub patulis delituisse rubis.
me nusquam fluxit quondam securior amnis,
nec levior iuveni pectore truta fuit :
ardenti sed enim mansuescere nescius aestu
siccavit nostri flumina fontis amor.
Quam placidam carpens rupis sub tegmine sortem
explicat incolumes flosculus iste comas!
scilicet hunc tantum volucris vaga visit et altam
nil aliud vexat per fruticeta domum :
talis eram, donec penetrabile flamen amoris
exussit tenero gaudia cuncta sinu.
excutitur somno praenuntia lucis alaуда,
et matutina fertur ad astra fuga,
quam segura quatit madefactas roribus alas,
Aurorae et roseo laetificata die.
sic ignorabam, quid posset cura, priusquam
textit amor saevos non sine flore dolos :
tum vero flenti labor additus, ut mihi nullis
vincula deliciis excutienda feram.

J. M. L.

IV

NUNC siluae rident indutae veris honore,
omnis et insperso flore renidet ager;
per sulcos agitant nutantes gaudia messes,
quas creber laetis educat imber aquis:
cetera sic certant in terris undique luctum
qui fuerit placido deposuisse sinu:
cur ego solus agor curis? vestigia solus
cur ego constanti fessa dolore traho?
truta sub hoc rivo liquidis qui murmurat undis,
ut candens arcu missa sagitta, volat,
tutaque pendenti latitans sub vepre dolosos
non hamos metuit, non positam arte necem.
illius instar aquae quondam mihi vita fluebat,
ludebam latebris ceu vaga truta suis:
venit at et fontes radiis immitibus urens
siccavit liquidos hei mihi! durus amor.
Nascitur ex clivo tenuis qui flosculus isto
intactae curis otia sortis agit,
nec nisi si tenera est adlapsa rubecula penna
ullius instantes scit doluisse minas.
sic mea sors fuerat: sed amor praefervidus aura
irruit, et vitae flos abiitque decus;
et languent rapido flatu nunc strata iuventae
gaudia: quin strata est ipsa iuventa simul.
exsilit et cantus effundit alauda novatos,
inque suum semper tentat adire polum,
ventilat et pennas, primo quae rore madentes
laetitiam ante oculos pandere solis amant.
sic ego festivo gaudebam tempore: nec mi
vexarat stimulis pectora tuta dolor:
cepit at heu! miserum suavi me fraude plagisque
implicitum curae tradidit ater amor.

W. S. W.

263

The clouds that wrap the setting Sun

FINE sub autumni cum iam sol mitigat ictus,
 et lentas visa est neſtere ſaepe moras,
 inter amicorum discrimina mille colorum,
 occiduae nubes addita multa viae;
 dic age, qui ſpectas ſinuosa volumina ferri,
 cur ipsis animam nubibus eſſe putes?
 falleris, an, blandi quia vis percellit amoris,
 auricomum amplexu circumiere deum?
 qui maris innumeros nemorosa e valle cachinnos
 cernit et attonita percipit aure ſonum,
 fallitur, an, reſſuas utcunque reſorbeat undas,
 commovet oceani peſtus anhelus amor?
 ſcilicet, haud dubiam ſpeciem quia praebet amantis,
 hinc facile eſt animam credere ineſſe mari.

H. A. H.

264

IN CITHARAM AEOLIAM

O SACRA progenies, blandae quibus aëre ſedes,
 quas cecinisse iuvat per nemora alta Deum:
 terrigenis haud viſa cohors, variate lyrarum
 murmura nunc grandi nunc levioſe ſono.
 motibus! a ſubito teneris impellimur: ardet
 en! corda inſolito conſcius igne proci:
 anxia at has certe teſtudine nympha querellas
 effudit tremula iam moritura manu.
 auდი? arreſtas gravioſ ſonus incutit aures;
 an ſacra eremitaе pollice fila tonant?
 an vates pius ille, vagans per devia teſqua,
 qui flevit patriae crimina, plectra movet?
 tale Sion olim lugebat maeſta dolores
 Euphratis querulo carmine propter aquas:

tale adeo caeleste melos morientibus olim
justis caelituum dona tulere chori.

N. KERR, A. S. 1802

268

AD PVELLAS.

ITE rosas carptum : cessantibus avolat aestas :
nascentes carptum, dum licet, ite rosas :
flos novus in pratis hodie qui ridet, eundem
crastina marcentem straverit hora solo.
ipse coruscanti qui lustrat lampade caelum
sol, quo sublimes altius egit equos,
de spatio facit usque minus superesse diurno,
vergit ad occiduas et magis usque plagas.
dum calidus sanguis, vegetaque integra iuventa
membra calent, aetas optima prima venit :
quae simul interiit, tacitis corrumpimur annis,
semper et in peius tempora degenerant.
vos ergo faciles concessos carpite ludos,
dumque potest properet nubere nympha viro :
si semel incautis defluxerit, auferet aetas
verna maritales non reditura faces.

C. B. S.

II

ECCE fugit tempus pernix, nescitque teneri :
floreā, dum liceat, carpite sarta manu :
en, quo nunc varios duxerunt prata colores,
crastina lux veniat, flos moriturus erit.
cernis ut aërii superans fastigia caeli
splendidus ignivomis sol rapiatur equis ?
ille viam flectit, quantoque ardentior instat,
est brevius tanto praecipitantis iter :
quae data prima viris haec est iucundior aetas,
sanguine cum venae fervidiore tument :

haec ubi deciderit semper peiora sequuntur,
 semper et in peius tempora lapsa ruunt.
 ergo age neu vano disperdite tempora ludo :
 non Venus optatum foedus inire vetat.
 at cum prima semel deflorens fugerit aetas,
 praeteritos frustra flet periisse dies.

R. N. S.

III

CARPE nascentes, sinit hora, flores :
 labitur velox neque cessat aetas :
 cras enim, quae nunc hodie renident,
 sarta peribunt.

Altior quanto tenet alta caeli
 aureae Titan oculus diei,
 occidit tanto citiore cursu
 pronus in aequor.

Optima est aetas nova, cum calescit
 sanguis et pectus iuvenile. peior
 tum subit, prima pereunte : post hanc
 pessima restat.

Nympha, ne sis difficilis, sed annis
 utere et, dum fas, age nube : lapsa
 nam semel forma, poteris morari
 innuba semper.

H. H.

Ἑμοὶ τέθλη κῆπος
 φαεινὸς ἀνθέμοισιν,
 αἰεὶ δὲ καὶ μόνη νιν
 φιλοῦσα, σοὶ, φίλιστε,
 συνοῦς' ὑπερφιλῆσω.
 ἐκεῖ θέρους ἐν ᾧ

χρυσόπτεροι μέλισσαι,
 σὺν ἡλίῳ φανέντι,
 εὖοσμον ἀμφ' ἄκανθαν
 ἐγερούσι βομβέουσαι.
 ἔχω δὲ νεβρὸν ἄγροισ
 ἐν Ἀδένοισ τραφέντα
 δένδρων κόμη τερεῖνῃ·
 καὐτὸς τροφήν παρέξεις
 σὺ χειρὶ κεῖ τὸ πρῶτον
 φοβούμενον πτοήσεις·
 ἄξω δ' ὅποι κλιθέντι
 μεσημβρινῆς ἀπ' ἀγῆς
 κοιμηθὲν ὄμμα θέλξεις
 πόδας δὲ μαρμαίροντας.

C. S.

272

The boatmen shout, 'Tis time to part

CONCLAMANT nautae, memini, 'discedere tempus,
 nec licet instructa perdere nave moram':
 lumina tum vero quantum vel voce tacente
 significant, docuit nymphea cor illa meum:
 passibus accedit tremulis similisque labanti
 et conata fuit dicere lingua vale:
 lingua sed in medio torpet defecta palato
 inter inauditos voce cadente sonos:
 mox deflexa meo circumdat brachia collo,
 prodit et obtutu qui fuit intus amor:
 et velut incumbit silvam super aura, pependit
 non secus in gremium fusa puella meum:
 haerentem ut cupidus amplector molliter ulnis,
 ut mihi laetitia corda micare putas!
 flebat at illa magis dixitque miserrima verba:
 'o utinam ille tui non subiisset amor!'

H. A. H.

DAMA, citos age, dama, pedes: per inhospita tesqua
 (iussit amor) celeres adproperemus iter:
 dama, citos age, dama pedes: vae! lentior ibis?
 fulguris ala ferat; fulguris instar amor.
 en! circum nigras horrescit canna paludes;
 cernere erit pronum solis abire iubar:
 nocte fatigati per lustra ignota vagemur,
 carmina quae poterunt fallere dura viae?
 haec infausta palus, spatium illaetabile aquarum,
 exsuperat sparso prata decora croco;
 ipse per hanc animae peto vitam et lumina nostrae,
 prata valete mihi florea, inane decus!
 dum moror, absentem tardissima praeterit hora,
 carpitur insano dum meus igne sinus;
 dama, pedes moveas properantius alite vento,
 teque mei lentum pectoris ardor agat!

N. KERR, A. S. 1802

ACCIPIT exiguo cultus discrimine laudes
 ritus ab antiquo traditus omnis avo;
 nempe hic, qui docuit nimia dulcedine captos
 Bacchum Pierio consociare choro;
 qui saturum iussit media inter carmina pectus
 impleri vino deliciisque cibi.
 lenire at tumidos, at spe renovare carentes,
 non lyra, non dulcis tibia docta fuit;
 maesta nec in tecta has misit mos ille vocatas,
 quae miser esuriens, quae gravis ultor habet,
 quave hostis fraudes secum meditatur in hostem,
 qua vim percussor mente necemque parat.

vos in sollicitamque umbram sontumque latebras,
 en age! Pierii, deperate, viri;
 neve supervacua faciles satiare velitis
 laetitia festam deliciisque domum.
 [vix opus est cantu, quo laetior hora bibendi
 convivis inter pocula semper eat;
 illa potest Musis bene mensa carere canoris,
 quam cumulat cornu copia plena suo.]

A. H. W.

II

LAUDAMUS laudata prius, ritusque vetusti
 nescio qua vana religione placent:
 hinc moniti festae Musas induximus aulae,
 miscerent largo quae sua dona mero:
 hinc nimis numerique simul cyathique dapesque
 pectora deliciis iam saturata movent.
 sed nunquam tumidos lenivit tibia fastus,
 nec lyra curarum triste levavit onus:
 sed nunquam miseras mulsit canor ille latebras,
 qua dolet aegra fames, qua gravis ira tumet:
 hostis ubi ense suo periturum saevit in hostem,
 mensque parat varios insidiosa dolos:
 quin procul hinc caecas curae scelerisque cavernas
 ite, quibus laetos cura ciere modos:
 laetitia festis nimias inducere tectis
 parcite: quid saturos exsaturare iuvat?
 [dedita quippe epulis currit velocior hora,
 currit, Apollineam nec sibi poscit opem:
 dulcisona sine voce lyrae, sine voce canentis,
 ipsa satis per se mensa onerata placet.]

J. M. L.

III

NON immerito culpanda venit
 proavum vecors insipientia,

qui convivia lautasque dapes
 hilarare suis iussere modis
 cantum, vitae dulce levamen;
 at nemo feras iras hominum,
 domibus claris exitiales,
 voce aut fidibus pellere docuit;
 quis tamen aptam ferre medellam
 utile cunctis hoc opus esset;
 [namque, ubi mensas onerant epulae,
 quorsum dulcis luxuria soni?
 sat laetitiae sine subsidiis
 pectora molli mulcet dubiae
 copia cenae.]

SAMUEL JOHNSON

282

Early wert thou taken, Mary

AT nimis immatura dies te funere mersit,
 te flore vitae candidam;
 nondum ubi desierat tiliis apis abdita densis
 immurmurare frondibus.
 germina trudebant florem; trepidaverat unda;
 rami canebat hospita;
 caeli erat et terrae nitor,—at te nuntius ille
 caelestis adfuit petens.
 nescierat mors ipsa tamen terrere iacentem
 miti serenam lumine:
 non insons, non pura magis modo nata iaceres,
 amicta veste candida.
 iamque effundebant calices violaria raros
 acclive per montis latus;
 et tua componunt sub caespite membra, sed ipsam
 ad astra traxerat Deus.

283 mors fuit intempesta tamen: sed novimus olim
 inanis ut flenti dolor;

flebimus ;—at tristis non tu revocaberis alto
 soporis a silentio.
 quid loquor ? heu ! nimium terrae mens frigida adhaeret ;
 te nullus opprimit sopor :
 stant circum illustres animae, felicibus oris,
 sacrique numinum chori :
 atque ibi, quum fronti iam nullum luctus et angor
 reliquerint vestigium,
 te decus aeternum cinget, te nostra videbunt
 formosiolem lumina :
 immortalis ibi lux affulgebit, inaurans
 poli perennis aethera ;
 cum vitam referens animis erit orta piorum
 aeterna sedibus dies.

C. S.

285

Bright be the place of thy soul

AT te lux habeat, maneat ubicunque, perennis,
 inter defunctos optima forma pios !
 purior haud unquam resolutis umbra catenis
 caelestes petiit, clarior ipsa, domos.
 vixisti, et vivus dis proximus ipse fuisti,
 nec tibi defuncto gloria peior erit.
 nec citius raptum querimur ; quae causa doloris
 cedentem superos te tetigisse deos ?
 floreat in tumulto laetissima gramine tellus,
 urgeat et tenui pondere terra sinum :
 ite procul, tristes, funebria pignora, questus !
 non est cur pigeat nos meminisse tui.
 serta rosae ramosque aeterna fronde perennes
 ad tumultum nasci vernaque dona decet :
 absint funerae taxi tristesque cupressi :
 felices lacrimis quid decorasse iuvat ?

R. N. S.

MORTUUS e bello sua fertur in atria miles :
 nec fluit ad terram sponsa, nec ore gemit.
 aspiciunt, unaque canunt haec voce puellae :
 ‘a ! fleat—est lacrimis, ne moriatur, opus.’
 inde viri repetunt summisso murmure laudes :
 ‘dignus erat,’ narrant, ‘quem sequeretur amor,
 ‘fidus amicitii, ipsos generosus in hostes’—
 illa tamen nullos dat stupefacta sonos.
 labitur e mediis, nota statione, puellis,
 et leviter gradiens nympha cadaver adit :
 dimovet a rigido feralem sindona vultu :
 illa tamen siccis torpet, ut ante, genis.
 surgit ibi ter sex lustris iam consita nutrix ;
 in gremium pignus dat puerile viri :
 imber ut aestivus, rupit pia lacrima fontes—
 ‘tu, puer, in vita cur morer,’ inquit, ‘eris.’

R. C. J.

II

IAMQUE domum ducis exanimi vexere cadaver :
 illa nec exclamat nec sine mente cadit.
 omnes, attonitae visu, dixere ministrae ;
 ‘flendum est : ni poterit flere, necesse mori est.’
 voce susurrantes molli tum laudibus illum,
 quam fuerit summo dignus honore, ferunt.
 ingenuum memorant hostem, fidumque sodalem :
 incassum :—immota est et velut ante silet.
 tum surgens tacite virgo de sede iacentem
 incessu leni venit ad usque virum ;
 et de marmoreo tollit velamina vultu ;
 sed neque tum mota est illa nec ora rigat.
 mox novies denos nutrix quae viderat annos
 ad matrem puerum fert genibusque dedit :

actum est: prosiliunt lacrimae, ceu vere procella,
victaque iam clamat, 'vivo ego, nate, tibi.'

H. H.

294

AD FRATRIS TVMVLVM

DULCE domus quondam: sed nunc mutata timebam
ora patris luctu rursus adire mei;
quaeque faterentur genetricis maesta dolorem
lumina et incerto conscia lingua sono:
nunc metui campos nataliaque arva tueri,
ille ubi cui fuerant suavia frater abest:
heu! quorum fuerat testis prius, ille sepulchro
abstulerat secum gaudia mersa suo.
ventum erat ad limen, nec quisquam erat obuius, ut me
exciperet risu, ceu prius, ante fores;
successi tectis; ibi nil nisi flebile vidi,
scriptus erat matris saevus in ore dolor;
miscuit et gemitus amplexibus illa, paterque
lumina suffusis uda gerebat aquis:
quosque beat luctus aetas segura, minores
occurrunt genibus, laeta caterva, meis.
a! dudum lux ista licet mihi fugerit, unquam
me sinet angoris non meminisse sui?

C. B. S.

II

DULCE domus quondam: sed nunc tremibundus
adibam,
ne mutata mei conspicer ora patris:
et timui praesens praesentem visere matrem,
ne vox sollicito plena dolore foret;
vix loca sustinui bene nota revisere, adempto
cui fuerant olim cara sodale, soli:
illa laris fugit nunquam revocanda voluptas,
et cum fratre perit contumulata meo:

iamque propinquabam tectis, portaeque subibam,
 risibus at facies obvia nulla fuit:
 limina iam tetigi: squalebant omnia luctu:
 et patris heu! salso rore madere genae:
 osculaque ut pressit labris, suspiria sensi
 matris et in vultu signa doloris erant:
 stipabant fratres laetis pueriliter annis,
 nescia communis parva corona mali:
 acta loquor dudum—sed maesta recursat imago;
 quando ego non horum commonefactus ero?

H. A. H.

300

AD CINARAM

MANE novo nuper me sanctior impulit ardor
 carminibus dominam fingere velle meis,
 qualis prae cunctis contingere possit amanda,
 quam venerer vatum more pieque colam;
 pulchra foret, sollers, eadem generosa volebam,
 clara atavis, cultu sed mage clara probō:
 clarius arderet non Lucifer aequore surgens,
 nec par de summo mitteret axe iubar:
 blanda placens esset facilisque perosaque fastum
 qualis inest amplo, culpa molesta, loco;
 poneret et virtus mollissima quaeque volebam
 pectore sub molli consociata domum;
 tantum docta simul mens adforet atque virilis,
 ingenii aequalis compositusque tenor,
 arbitra ternarum regeret quae fila sororum,
 ipsa suos posset quae sibi nere dies:
 hanc ubi fingebam, nec spes erat ulla videndi,
 Musa mihi, 'Cinaram pone,' ait: 'ipsa tibi est.'

C. B. S.

302 *But hark, the din of arms! no time for sorrow*

AUDIN ut arma sonent: non fletibus hora terenda est;
 illicet admisso Mars obeundus equo:

dividor heu! medios iamiam ruiturus in hostes,
 seu mihi fata dabunt vincere sive mori.—
 itur; at illius taeterrima noctis imago,
 horisoni gemitus, creber et igne polus:
 mox, ubi prima dies vana spe decipit orbos,
 praefluit heu! rubris decolor amnis aquis:
 ecce redit sonipes et portis astat anhelus,
 astat, at heu! nullo frena regente redit.
 fallor, an auditur fremitus victrice caterva?
 quae lacrimae, qualis sospite risus hero!
 hic aptat galeam, patris hic accingitur ense,
 postibus hic festis laureaserta parat:
 at dilecta quater coniunx, nunquam ante relicta,
 haeret in amplexu non retrahenda viri.

H. A. H.

303

AD AMANDAM

RIDENS mane dies, spirantis tempora veris,
 dulce movent querulas fundere carmen aves;
 vocibus et ramo dum respondetur ab omni
 miscet amor totum consociatque melos:
 nos quoque prudentes carpamus tempus, Amanda,
 nos quoque carpamus quae levis hora volat;
 labentemque diem molli dedamus amori,
 densat ubi arboreas Inverumaia comas.
 mox etenim, mox bruma aderit revolubilis anni,
 ipsius et vitae bruma senecta premet:
 haec tibi deripiet formosum, crede, colorem,
 vernis ut spoliatur frondibus illa nemus:
 tunc et transierit nobis exhausta voluptas,
 et cessante avium carmine cessat amor:
 et cum gens avium languet, languemus et ipsi,
 haud mora, dicendum est, Inverumaia, vale.

W. D.

304

The winds are high on Hell's wave

ASPERA saevit hiemps per aquas Athamantidos Helles,
 ut freta nocturno sunt tumefacta noto,
 misit ubi, emissumque amor est oblitus amantem
 tutum funereis edere rursus aquis:
 occidit ille decens, ille impiger, ille suorum
 gloria—deliciae, Sesti puella, tuae.
 o, ubi tantum alta de turre salutifer ignis
 eminus aerias fecerat ire faces;
 quanquam cana feris iterabant aequora ventis,
 quanquam litoreae dirius omen aves:
 infraque oceanus praeceps, supra horridus aether,
 tristia mutandi signa tenoris erant;
 non audita viro fatalia murmura: non est
 praescia venturi visa figura mali:
 unum oculi spectant ibi lumen amoris, et unum
 illud adorandi sideris instar habet:
 sola tua est, Hero, vox auribus indita: 'fluctus,
 parcite amatores dissociare diu.'—
 id vetus est: sed enim volvendis mensibus ardor
 possit in ingeniis tam pius esse novis.

H. T.

305

The winds are high, and Hell's tide

IMPERAT Auster aquis, stagnumque Athamantidos
 Helles
 nigrescens tumidis fluctibus aestus agit:
 iam loca nequiquam toties madefacta Pelasgo
 sanguine nox tenebris contegit orta suis:
 contegit eversum Priami senioris honorem,
 signaque Dardanii sola sepulchra viri;
 cuncta tegit: caeci nisi siqua insomnia vatis
 fallere cor poterant non peritura senis:

at mihi sit notos tecum convivere fines,
 te per amata ducem litora, sancte, sequi:
 condita credere amem non ficti numinis ossa,
 hic ubi plus viridi caespite terra tumet:
 credere, dum fluctus circum furit Hellesponti,
 me quoque Maeonidae visa videre freta:
 hoc precor; at certe frigent huic pectora, si quis
 nomine plus aliquid te, pater, esse neget.

J. Y. S.

II

ADSPIRANT venti, pontus Nephelidos Helles
 ad pelagus tumidis volvitur ater aquis;
 nox ruit, obscura tenebrae caligine condunt,
 quae totiens frustra caede madebat, humum:
 desertum, Priami fuerat qua regia, campum,
 quaeque alios referunt sola sepulchra dies:
 omnia nox operit: divina at somnia vivunt
 quae poterant Chium fallere saepe senem:
 tecum illa, vates, vestigia ponere terra,
 et tecum antiquos visere rursus agros,
 credenti tumulos qui passim gramine vernant
 non ficti cineres quemque tenere viri:
 et latum, qualem cecinisti, in litore eodem
 Hellespontum undas praecipitare suas,
 fas mihi sit longum! vae, pectus frigeat illi,
 qui Troiam aspiciens te cecinisse neget.

G. B.

306

Tell me, thou soul of her I love

O MENS amatae, fare, fare, quas sedes
 hinc evolasti, quas domos beatorum
 felix oberras? tune finibus nullis
 inclusa quovis alta pervolas caeli?
 venisque et ipsa nunc doloris in partem
 amans amantis, orbus ut tui deflet

domoque caelibe aegrimonia squalet.
 si fas obire, saepe qua solebamus
 una ambulare subter arbores notas,
 dum colloquentem imago me tui ludit
 adesse visa, quotque lacrimae manant
 tibi imputantur, si genis diu flendo
 lassis soporem det brevem adgemens amnis,
 sis ipsa praesto somniisque blandire.

H. A. H.

307

IN HIEMEM DIVTIVS AEQVO MORANTEM

CUR, age, tristis hiemps, immansuetissima rerum,
 cur trahit ignavas languida penna moras?
 aufuge nubifero, precor, aufuge tristis amictu,
 trade diem veris iusque remitte deae :
 illa alti quoties in culmina caerulea montis
 conspicitur gracili desiluisse pede,
 flamina bacchantur circum frigentia, circum
 volvitur obscuro nigra procella polo :
 si forte ad vallem confugerit inde reductam
 tecta petens imo praesidiumque sinu :
 huc quoque persequeris flentique iratior instas,
 pellis et invitos ocus inde pedes :
 exspes infelix amnem petit ; improbus amnis,
 immemor et dominae proditor ipse suae,
 illicet invisī contagia percipit oris,
 saxeus et lentam frigore sistit aquam.

308 Evocat incassum nascentia germina florum,
 non e frigenti prolicienda solo ;
 evocat ; at precibus surdos vis Thessala flores
 fascinat, e gelido nec sinit ire sinu :
 imperat arboribus nil profectura virorem
 sumere et explicita luxuriare coma ;

imperat : in nudis arbor sed squalida silvis
 bracchia protendens sicca virere negat :
 quin et aves carae maerenti voce queruntur
 te quod tam longae detinuere morae ;
 exigua et certant tendentes guttura cantu
 pellere blanditiis flamina saeva suis :
 at tua, tristis hiemps, tandem desaeviat ira,
 iamque reluctantem in vincula solve diem ;
 ius tibi praeteriit, defecte senilibus annis ;
 surge, repurgato neve morare polo.

312 *See the soft green willow springing*

ASPICE, lenta salix quo nisu certet in auras,
 lenis ubi placido praefluit unda pede ;
 undique quo iactu sua bracchia libera fundat,
 qua iuncos inter graminis herba viret :
 vernali fulget caput ecce rubore, priusquam
 flaminis hiberni conticuere minae :
 illius en ! sese profert flos ante benignus,
 exiguae frondis quam levis umbra cadit :
 hanc licet ira manus inimicae plurima laedat,
 paulisper capitis flectitur omnis honor :
 at zephyro redeunte suos atque imbre iuvante
 induit in risus se placidumque nitet.
 Sic despecta salix discendum praebet amice,
 mens contenta homini quae bona ferre queat :
 haec est pro minimo grates egisse Parenti,
 haec minimo vita laeta parata frui.

A. H. W.

314 *Sweet nurslings of the vernal skies*

ILIA, progenies verni blandissima caeli,
 quae zephyrus mollis perluit, umor alit,
 unde isto vobis artem superante magarum
 posse animos risu conciliare datur ?

ludere cum pueris una ludentibus, aevi
 fallere vergentis triste potestis iter :
 cumque instat senium, brevis et defloruit annus,
 marcida cedentem facta monere diem :
 a, de mille procis, quibus estis tanta voluptas,
 qui vos tam blanda sedulitate foveat,
 pars quota cognovit, quae sit candoris origo,
 proveniat vultus unde serenus honor !—
 ne fugias hodierna : feret lux crastina secum
 siquid habet curae : crastina mitte sequi :
 i florumque vicem da noctem, vane, sopori ;
 cras tibi sufficiet commoda, crede, Deus.

C. E. M.*

318

How richly glows the water's breast

PURPUREA ante oculos lux fluminis aequor inaurat,
 et vespertino lympba colore rubet,
 dum rutilo ardori solique adversa cadenti
 carpit iter tacitam cymba secuta viam.
 at tenebrae obscurant latices quos illa reliquit,
 risus et in puncto temporis omnis abijt ;
 forsán adhuc pèllax effulget, et usque coruscans
 cessantes alios fallit inane iubar.
 hae species iuvenem alliciunt mulcentque poetam,
 securum noctis quae cita pone venit ;
 credit enim stabilis diuturna luce colores,
 dum pax ad tumuli claustra sodalis eat.
 a! ne dematur mentis gratissimus error :
 quod si vitae aderit maesta suprema dies,
 quis fovet invitus dulcissima somnia corde,
 quamvis cras veniat cura dolorque sequax?

J. G. L.

325

IN MAIVM MENSEM

FLUMINA, quae nuper cohibere nequibat Aprilis,
 en! ferre imperium iam voluere tuum ;

aut scatebris resonat spumosaque volvitur unda,
aut vitreis stagni lenta movetur aquis ;
tu nebulam, tu sole, potes summittere talem,
quae miti lente surgere visa sinu
flectitur instabilis, sibi nec confidere gestit,
ille ubi porrigitur mons viridansque latus.
o sacra pars anni, cui spes nova somnia fingit,
ne tibi sit fallax hora vel una cave ;
neu male gemma tua pereat delapsa corona,
neve supervacui sit tibi floris honor.
Maie, precor, serva, tu mensis amabilis, artem,
quae molli tactu te cohibere queat ;
forma modesta placet, fugiens nimiumque parumque ;
pars oculis visa est, pars cupienda latet.

J. G. L.

II

UMIDUS Aprilis quos vincere nesciit, amnes
ferre tui imperii iam didicere iugum ;
et leve desiliens immurmurat unda lapillis,
aut soli pandit lene morata sinum ;
aspice ubi nebulae species tenuissima, qualem
uni, Maie, tibi mittere posse datur,
nunc huc, nunc illuc montis latus omne pererrat
nisibus ambiguus ambiguaque mora :
o formonsa dies, quae spem, quae dulcia suades
somnia, paulisper qualis es esse velis :
effice, ne serto tibi flosculus excidat ullus,
ne capiti addatur gemma vel una tuo ;
non mediocre tibi placeat nihil ; arte modesta,
arte tua vires dissimulare iuvet :
effice ut invisam partem pars visa revelet,
quantumst conspectum velle latere decus !

T. K. ARNOLD

327

When fair Serena first I knew

CUM primum Leonora fuit mihi cognita, amici
 et ius et sanctum nomen amica dedit;
 ac nova continuo circum undique gaudia fudit,
 nostra iubens risu corda calere levi.
 verum ubi subnatum steteram confessus amorem,
 et multa urgebam mollia vota prece,
 spem voce extinxit: per venas frigora ocellus
 misit et intuitu congelatus eram.
 sic iubar Italicas geniali calfacit igne
 valles et late rura tepere facit;
 sentit et optato fruitur fervore colonus,
 ridetque in laetis prodiga messis agris:
 scandere sin Alpīs propiusque accedere caelo
 ardua terrifica per iuga mole velis,
 palliduli tremulo vix tangunt lumine soles
 culmina, perpetua quae nive cana rigent.

S. BISHOP, A. S. 1766

328

PIRATARVM INSVLA

LIBERA mens nobis, nullaue coercita lege
 caerulei dominis qua patet usque sali:
 spirat ubi ventus, spumant ubi gurgitis undae,
 ius ibi praedonum est, haec spatiosa domus.
 nos labor alternis, alternis otia poscunt,
 vitaeque non uno laeta tenore fluit:
 quis nisi qui casus temptaverit ipse marinos
 sortis, io, nostrae dicere laeta potest;
 pectus ut exultet, gliscat furialis ut ardor,
 pervehitur liquidum dum vaga puppis iter;
 venturis ut quisque ultro praegestiat armis,
 quaeque tremunt alii pulchra pericla petat?
 nec, simul intereant hostes modo, fata timemus,
 nec, nisi quod vitae desidis instar habet,

mors ingrata venit ; florem si carpsimus aevi,
 quid refert obitum morbus an arma parent ?'
 329 Vocibus haud aliis praedonum personat ora,
 servat ubi vigilem festa corona focum :
 verberat haud alius sonor aspera saxa, movetque
 saxea corda viris ut melos esse putent :
 per flavam sparsi ludunt, epulantur harenam ;
 verba serunt : enses telaque cote novant :
 arma legunt alii ; tribuunt sua cuique viritim,
 immotique novo tincta cruore vident :
 pars reficit navem, clavum remosque reponit ;
 litora palantes hi per amoena vacant,
 pars avibus pedicas et retia ponere gaudet,
 umidaque ad medium pandere lina iubar :
 tum si forte procul speculentur ab aequore velum,
 fortia quisque animo facta repente sitit :
 nocturnos vario revocant sermone labores,
 quaeque ipsos maneat mox nova praeda rogant.

H. A. H.

341

SPONSA SVB PERSONA SPONSI

SURGE, ait, his oculis multo mihi carior, omni
 marmore candidior, dulcis amica, veni :
 discessere nives tempestatesque sonorae,
 cumque suis nimbis turbida fugit hiemps :
 floret humus, resonat volucrum concentibus aër,
 fundit et hic querulos turtur ubique modos ;
 induiturque novis iam ficus caerulea baccis,
 et fragrans tenero vinea flore viret :
 surge, animae pars magna meae, pulcherrima rerum,
 huc ades : immensas cur trahis usque moras ?
 quae fuga ? quas latebras sectaris more columbae ?
 da precor ore tuo, da mihi voce frui :
 dulcius hac nihil est, nihil est formosius illo,
 sed neque par quicquam maximus orbis habet :

vitibus invisas cum fetu interfice vulpes,
dum tener est nobis palmes et uva recens.

ARTVRVS JONSTON, A. S. 1637

342

ANNO INEVNTE SE TOTVM DEO DICAT

DUM mea praeteritas mens errat ubique per horas,
cur tacito gemitu pectora maeror agit?
scilicet absumptos animus desiderat annos,
opprimat incautum ne cito summa dies:
a! nimium terram et terrestria semper amavi,
sollicitus frustra spe, nova quaeque colens;
et tempus male serpit iners neque rite litavi;
unde mihi spatium praebet inane metus:
at tu, sancte Pater, longe fera nubila curae,
ne fors desperem, pectore pulsa fuga:
gratia quippe tua est, prece quod tua numina adoro,
quod reliquum est praestet gratia dia mihi:
iam tibi reliquias vitae brevis ipse dicabo;
et, cum tu certa lege iubere voles,
ecce tibi fugientem animam flatumque resigno;
ad tua, sic oro, me rape templa, Deus.

J. G. L.

II

HEI mihi! cur, lapsum dum mente remetior aevum,
intus agit gemitu conscia corda dolor?
scilicet absumptos piget effluxisse tot annos,
incauto obrepat ne mihi summa dies;
rebus enim studui male sano corde caducis
inque hominum pronus gaudia fluxa fui:
iam sero sapiens volucris dispendia vitae
exsecror et vanos ac sine fruge dies.
Tu tamen erige me, vitae exorabilis Auctor,
neve metu penitus procubuisse sinas:
te sine non possunt edi mortalia vota,
edita tu solus sint rata vota facis:

quidquid erit deinceps aevi super, omne dicabo
 id tibi : tu studio iam mihi solus eris ;
 iusseris et quando vitalem cedere flatum,
 expedias facilem tu super astra viam.

H. A. H.

345 *PHILOMELAE ET PASTORIS CONCERTATIO*

PASTOREM audivit calamis Philomela canentem
 et voluit tenues ipsa referre modos :
 ipsa retemptavit numeros, didicitque retemptans
 argutum fida reddere voce melos :
 pastor inassuetus rivalem ferre misellam
 grandius ad carmen provocat urget avem ;
 tuque etiam in modulos surges, Philomela ; sed impar
 viribus, heu ! impar exanimisque cadis.
 durum certamen, tristis victoria ! cantum
 maluerit pastor non superasse tuum.

V. BOURNE, A. S. 1734

358 *IN CHLOEN ET EVPHELIAM*

MERCATOR vigiles oculos ut fallere possit
 nomine sub ficto trans mare mittit opes ;
 lene sonat liquidumque meis Euphelia chordis,
 sed solam exoptant te, mea vota, Chloe.
 ad speculum ornabat nitidos Euphelia crines
 cum dixit : 'mea lux heus, cane, suine lyram !'
 namque lyram iuxta positam cum carmine vidit,
 suave quidem carmen dulcisonamque lyram.
 fila lyrae vocemque paro, suspiria surgunt,
 et miscent numeris murmura maesta meis :
 dumque tuae memoro laudes, Euphelia, formae,
 tota anima interea pendet ab ore Chloes.
 subrubet illa pudore et contrahit altera frontem,
 me torquet mea mens conscia, psallo, tremo :
 atque Cupidinea dixit dea cincta corona,
 'heu ! fallendi artem quam didicere parum ?'

GVLIELMVS COWPER

360

The stars are with the voyager

ASTRA viatorem semper comitantur euntem,
 libera per quasquas cymba vagetur aquas;
 immemor haud unquam caelum sol certus inaurat,
 luna rato callet tempore ferre vices;
 seu tamen in pelagus, seu prata virentia terrae,
 insequitur variam quoque sub axe viam;
 sic amor, in quamquam verset vestigia terram,
 certus amatori scit simul ire comes.
 astra tamen, teneat tellus quaecunque vagantem,
 quoque die, constat lex rata, luce carent:
 luna per invisas orbem velabitur umbras,
 occiduum solem nocte profunda tegent;
 ut tamen ille cadat, fidus fulgore corusco
 non minor absenti flamma micabit amor;
 nempe illam noctem noctis non laeserit horror;
 nempe die maior fulserit ille dies.

A. S.

366

QVANTVM EST QVOD NESCI MVVS

PLURA capit mundus quam quae ratione sequamur,
 ingenii superant plurima, crede, modum:
 sunt causae quas arte brevi reperire negatur,
 abditaque invisae fila regente manu.
 imperfecta dies aliquando somnia reddit,
 quale percusso verba reventa sono:
 ludere suspensas aures vaga murmura possunt,
 visa modo oblitae communuisse vices.
 unde animum subeunt praesagia saepe malorum,
 inque suos mens est ingeniosa metus?
 insolito tactam sensu non frena morantur
 consilii, causas nec datur arte sequi;
 quidquid id est, nobis dum non licet intima rerum
 perspicere et spissa condita nube latent;

quidquid id est, invisum illud miremur inertes,
confessi magicam non procul esse manum.

H. A. H.

367

EPITAPHIUM VXORIS

ACCIPERE dilectam super omnia, terra, Mariam,
quam dederat nuper deripuitque Deus!
Bristoliae comitem ad fontes tristi omine duxi:
incubuit lymphis aegre obiitque diem.
si tua formonsae, si firma aetate puellae
commoveant animo tristia fata metus,
eloquere o, tu namque potes divinitus, ipso
eloquere e tumulo, cara Maria, tuis:
dic sint innocuae, clarae pietate pudore,
dic fidae et gratae sint similesque tui,
et, si te forma referant virtute decore,
si vel amicitia sint vel amore pares.
agnoscas durum esse mori, plenumque timoris,
vae, tibi erat durum fata suprema pati!
his actis, caeli pandit se gloria sanctis
et coram Omnipotens conspiciendus adest.

H. HALFORD

II

SUME datam nuper, sanctissima terra, maritam,
heu! nimium dura condicione meam:
quae, medicas cum iam per me defertur ad undas,
colla super vanam languida flectit aquam,
et periit—legitis pulchrae legitisne puellae?
notus ab hoc agitat funere corda timor?
eloquere, o, dium tumulo melos ede, Maria,
manibus ex ipsis vox tua suavis erit.
ut pariter castae, pariter sine crimine servent
omnia coniugii iura sacramque fidem,
sique ita formonsae, doceas ita ferre decorem—
parque tuae pietas fiat et aequus amor.

dic—licet horrendam timeat mens provida mortem,
 (et tua vel timuit) cum tamen acta via est,
 altius aeterni reseratur ianua caeli,
 unde suum virtus possit adire Deum.

F. HODGSON

376

I nê'er could any lustre see

PHYLLIDIS effugiunt nos lumina : dulcia sunt :
 pulchra licet, nobis haud ea pulchra micant.
 nectar erat labiis, dum spes erat ista bibendi,
 spes perit, isque simul, qui fuit ante, decor.
 votis me Galatea petit ; caret arte puella,
 parque rosis tenero vernat in ore color :
 sed nihil ista iuvant : forsán tamen ista iuvabunt,
 si iaceant, victa mente, rubore genae :
 pura manus mollisque fluit : neque credere possum ;
 ut sit vera fides, ista premenda mihi est :
 nec bene credit amor, nam res est plena timoris,
 conscia ni dextram dextera pressa premat :
 ecce, movet pectus suspiria, pectora nostris
 ista legenda oculis, si meus urat amor :
 et nostri modo cura memor nostrique calorís
 tangat eam, facere id non pudor ullus erit.

MARMADUKE LAWSON, A. S. 1814

380

Out upon it I have loved

HEI mihi ! mene, malum, certas accendere flammás,
 tres arsisse meum pectus amore dies :
 quin per tres alios, modo laeta arriserit hora,
 nescio an haec eadem sit domitura venus.
 ante fatigatas certe vetus exuet alas
 Tempus, oberrato quidquid in orbe patet,
 quam reperire alium poterit, cui pectus amanti
 tam constans teneat, tam diuturna fides.
 iactantem tamen est quod habet male, pars quia laudis
 non parta est meritis quantulacunque meis ;

nulla etenim mecum mora detinisset amorem,
 visa meis oculis haec nisi sola foret :
 haec nisi sola animum cepisset forma vagantem,
 illius et vultus ipsius ipse decor :
 iam per sexcentas issem multo ante puellas,
 carior in spretae dum subit usque locum.

385

AD MYRRHAM

O SI pace fruar, tua si iam possit imago
 cedere nec menti semper adesse meae!
 sed natura simul vetat et tua, Myrrha, voluntas,
 ne mihi contingant quae miser aequa rogo:
 ipsa tuum nutans imitatur silva decorem,
 et vultus perstat reddere lympa tuos:
 et coniurato fraudes flos omnis in horto
 instruit, atque oris spirat odore tui:
 sic etiam gemitus, ubi lumina vespere condo,
 adsimulat zephyri mobilis aura meos:
 mox venit ad partes pernox philomela canoras,
 voce tua pectus sollicitatque meum.
 Una igitur contra si me luctante catena
 omnia sic aurea vineta tenere vales:
 unus quid potero? quin orbi foedere iungam
 me toti et victas dem tibi, Myrrha, manus.

C. B. S.

390

Let other bards of angels sing

SIDEREAS alii, caelestia semina, nymphas
 splendentes Phoebi purius orbe canant ;
 tu tamen haud tali, carissima, laude caneris ;
 est bene quod tanta dos tua dote minor ;
 ipsa etenim pariter si cunctis una placeres,
 si tua laus vulgo iudice summa foret ;
 quid superesse putem, mea musa quod addere possit,
 quid tibi iam tribuat quod socialis amor?

7

tu male censentis praeconia negligē vulgi,
 negligē si formae laus tibi nulla datur :
 dum nihil in toto mea mens cognoverit orbe
 par tibi, nil melius, cetera parva putes :
 forma etenim non est, quae vulgo cernitur : intus
 inclusa in latebris pectoris illa latet ;
 nec retegīt sese, donec iam mutua verset
 concordēs animas vis et ametur amans.

H. A. H.

ILLIMI qui prata lavas argenteus amne,
 latex inoffensi pedis,
 ecce tibi verni destillant caelitus imbres,
 rores tibi aestas sufficit :
 quumque tuas spoliant autumnī frigora ripas
 et germinum novissima,
 continuo dat bruma suos bene prodiga fontes,
 dum florifer Maius rēdit.
 At vitae, tibi, rive, semel flos pullulat ora
 nunquam renaturus tua :
 at brevis una aestas caelesti munere roris
 cursum meantis irrigat :
 nam simul ac fontes qui te genuere serescunt,
 venasque claudunt gemmeas ;
 qua pleno nuper pellucidus amne fluebas,
 hic pulvis unus linquitur.

H. A. H.

PARCE, precor ; tenerum obscurēt neque talia pectus,
 spes ubi Phoebeum spargit amica iubar,
 cui datur infantem solari numine mentem,
 et subolem terrae laetificare novam :
 Ille, nec addubites, primae qui lampada vitae
 nascentem cura servat alitque bona,

adversis idem rebus succurret et atrae
 idem tristitiae mite levamen erit.
 Perge nec absistas risu, carissima rerum,
 cui natura suas prodiga praebet opes :
 te fons laetitiae tenet aeternumque beabit
 in maius crescens viribus usque suis :
 arripe laetitiae quidquid dabit hora fugacis,
 carpe age pubentem, quam spatiosa, diem ;
 carpe age : naturae sic fert materna voluntas ;
 quis poterit tantae spernere iussa deae ?

400

O blest retirement, friend to life's decline

○ TRANQVILLA quies, languenti grata senectae,
 quam tamen omnipotens noluit esse meam ;
 felix cui licuit iuveni exercere labores
 vallibus his tutos, otia longa seni :
 cui vitae illecebras, nulla virtute demandas,
 fallere in his umbris rite triumphus erat.
 non iubet ille inopem penetrare in viscera terrae,
 nec ponti pro re dira pericla pati :
 illius oclusas fractis morboque fameque
 non sedet auratus ianitor ante fores :
 sancta placent sibi sola ; Deus virtutis amico
 annuit, ad finem prospicit ille suum :
 tandem adeo facili lapsu descendit avitum
 in tumultum, gressus sustinet alma fides ;
 cuncta senescenti rident, optataque caeli
 gaudia supremam percipit ante diem.

H. HALFORD

II

○ DULCIS requies, pronae gratissima vitae,
 o fuga curarum, quam mihi fata negant !
 felix cui placide recubanti hac sede, iuventae
 post opus exactum, consenuisse datur ;

7—2

qui fugit illecebras hominum malesuadaque mundi
 gaudia, quodque nequit ferre recusat onus:
 non illi gens nata malis operique fodinam
 rimatur, dubia nec secatur alta rate;
 nec rigidus custos fastuque ostroque superbus
 mendicum foribus pauperiemque fugat;
 dum mortem expectat placide, virtutis amantem
 caelicolum servat, turba ministra, cohors;
 fit tumultu propior maturi haud conscius aevi,
 aequa difficilem mente levante viam,
 et vel ad extremos sensim felicior annos
 hic quoque caelicolum gaudia parte capit.

H. H.

405

AD AVEM CAVEA LIBERATAM

I NUNC, carpe fugas: ipsa abiit prius
 crines aureola fulgida gloria;
 tractus ex oculis cessit ad aetheris,
 abreptaque caret domus.
 Raptae vade comes libera non secus:
 ardet pluma tibi, lumina fulgurant,
 caeli purpurei tota vacat plaga, et
 nostrae quid tibi naeniae?
 Ipsi noster adhuc estne aliquid dolor?
 num spectat lacrimis quot madeant sui?
 num dormit, tenerum flore rubens caput,
 an leni in zephyro natat?
 Nescimus: procul hinc exiit: illius
 passu iam choreae, voce carent modi,
 risum festa dolent agmina perditum
 desertique gemunt lares.

A. H.

408

AD CELIAM

AT mihi non aliis, mea Celia, iustior uni,
 non aliis melior mens mihi, crede, subest;

ipse etenim, vulgo similis, mutarer in horas,
ni mea iam requiem pectora naſta forent.
Sed tibi me certis compagibus alligat ipsi
quidquid ego in tota volvere mente queo;
ora aveo solum tua, lux et vita, tueri,
cor solum posco conciliare tuum.
quidquid adorandum miramur inesse puellis,
hoc tibi dilectae novimus omne dari:
tantum etenim mentemque pias formamque venustas
tota puellarum reddere turba potest.
Cur itaque ulterius veneres exquirere vellem?
cur mihi ab integro conciliandus amor?
quando in amore vices nihil amplius addere possint,
fit mihi res facilis non violare fidem.

S. L.

423

AD AMOREM

LUDIT Amor circum dominae mellita labella
more apīs: hinc roseus, non aliunde, color:
comminus aggredior, sed provolat ille vetatque;
basia surripui, vulnere furta luo:
lumina legit enim tua dulce micantia sedem,
qua cubet et somnos carpat apricus Amor;
suspicio; torvo puer illicet ore minatur,
siderea et gemino spicula ab orbe iacit:
subdolus igne faber subigit tua ferrea corda,
versat et in lacrimis ficta reficta meis:
prolicio; cedit retro refugitque vocari:
conqueror; heu! risum vana querella movet.
At miserere, puer; sine florea munera carпам,
da modo mitescant ora superba meae:
deme supercilio nubem cordique rigorem,
numen adorabo sic ego rite tuum:
ni facias, illam vel te nolente repulsae
inſcius obsequio demerearque fide.

H. A. H.

424

IN OBITVM THYRSIDIS IMMATVRVM

OMNIA iam squallent, ex quo dos ille decusque
 ruris abest; iam vile nemus; iuga, flumina sordent;
 omnis ager raptum viduus sibi luget ocellum,
 heu! nimis immiti violatum funere florem;
 inter enim flores flos formosissimus unus
 Thyrsis erat; cui non deflendus multa sodali
 Thyrsis, deliciae pastorum et gloria ruris?
 At quae pestis atrox, scelerati vulneris auctor,
 tam pulchrum ungue fero potuit decerpere florem?
 intempestivum quis deformavit honorem
 ante diem culmumque aevo vix pubere fregit?
 care cinis, te maesta gemet sine fine iuventus,
 ante alios longe maestissimus ipse dolebo.
 Florea ruricolae iam sarta retexite nymphae;
 jamiam nulla ligent pastorum sarta puellae
 florea; sertorum flos occidit, occidit eheu!
 in cineremque abiit: ferali quaeque cupresso
 cingatur posthac et amara fronde sabuci.

H. A. H.

425

TOLLE MORAS: SEMPER NOCVIT DIFFERRE PARATIS

SPERNE moram: seros genuit mora saepe dolores;
 carpe diem, tibi dum carpere posse datur;
 vis minor in tardis animantibus: hoc age, sortem
 tardorum vita, ne tibi damna ferat;
 officium praestat primo quod tempore factum est;
 dolia productus permeat ima labor.
 Dum sequitur ventus, vento da vela secundo,
 expectant nullam ventus et unda ratem;
 neu quod praeteriit temptes exquirere tempus,
 otia nam prudens ducit, abesse moram:
 sollicito constat pretio sapientia sera,
 ducat consilium provida cura tuum.

Omnem in fronte comam praefert occasio: frontis,
hoc age, ne possit fallere, prende comam;
cum semel effugit, nunquam revocare valebis,
et calvum parte est posteriore caput;
dilato veniunt dispendia multa labore,
et cessata novas res parit usque moras.

434 *When from the cave thou risest with the day*

SIVE velis antro prima cum luce relicto
venatum celeres per nemus ire feras;
sponte mea opperiar rediturum laeta maritum,
muscoque et viridi limina fronde tegam:
utque frequens fixum vectabis arundine damam,
(certa autem, perhibent, mittere tela soles):
iamiam e vicina quaesito fomite silva
suscipiam flammam ipsa ministra dapis:
prompta, nec officii dicar nec parca laboris;
ultima me victum prata legente dabunt:
dona tibi apponam quae fert lectissima tellus,
et gelida e vivo pocula fonte feram:
fessus et optatum cum carpes nocte soporem,
iamque salutifera membra quiete iacent;
tum quoque fida adero custos precibusque lacessam,
sic tibi nocte velint invigilare, deos:
laetaque mane novo bene sit tibi necne rogabo,
candida sit nobis necne futura dies.

H. A. H.

437

HYMNVS APOLLINIS

SUNT radii mihi tela: meis perit icta sagittis
fraus mala, quae metuit noctis amica diem:
me manus admissi vitavit conscia meque
ultorem fugit mens quoque tacta dolo:
at proba mens, at pura manus nova robora sumit
me promente, dolet me retrahente iubar:

lucida me nubes, pluvius me vescitur arcus,
 florum a me varius, non aliunde, color:
 lunaque et in aeternis penetralibus astra quot ardent,
 omnia collucent vi redimita mea.
 siqua nitet terris aut caelo lampas in alto,
 pars micat imperii quantulacunque mei:
 sumque oculus mundi quo se suaque omnia cernit,
 unde opus artificis se videt esse Dei:
 me numerosa fides, me dii carminis auctor,
 me vates habuit, me medicina patrem:
 unius estque mei laus ac victoria iuris;
 arte nec ingenio me sine posse nefas.

H. A. H.

438

IN MENSEM SEPTEMBREM, A. S. 1819

S ERIOR en! aestas, tanquam nova, ridet amoeñum,
 nescio quid verni cuncta coloris habent:
 fronde super viridi, iamiam marcere parata,
 intendunt hilares saecula canora modos,
 non quales tristi vix sola rubecula brumae
 vectigal tenuis pendere vocis amat;
 undique clarisono fervent loca murmure vocum,
 dum liquidam gaudent concelebrare diem:
 et mihi, cum viridem nôrim periisse iuventam,
 palleat et ramo frons inhonora super,
 iucundae praebent avium solacia voces,
 ut rear aetatis ver rediisse meae.
 Quid mihi cum roseis circum mea tempora vittis?
 cingite vos iuvenum, myrtea sarta, caput.

H. A. H.

439

NON OMNIS MORIAR

S CINTILLA vitae caelitus editae,
 mortalis hospes corporis, o tuum
 perrumpe vincitum carceremque
 linque novas aditura sedes,

pallens, tremiscens. O dolor et simul
mortis voluptas! a! precor, inritum
depone certamen parumper,
blanda Parens, trepidum novaeque
inmitte vitae. Quid mihi surripit
me? mors an haec sit? sidereis sonant
aures susurris et recedens
ex oculis tenuatur orbis.
Praebete pennas; auferor, auferor,
caelique magnum panditur atrium:
praebete: mox leto resurgam
pulchrior, et domitor sepulcri.

C. SARGENT

440

ROS

CERNIS ut Eoi descendat gemmula roris,
inque rosas roseo transfluat orta sinu:
sollicita flores stant ambitione supini,
et certant foliis pellicuisse suis:
illa tamen patriae lustrans fastigia sphaerae
negligit hospitii limina picta novi,
inque sui nitido conclusa voluminis orbe
exprimit aetherei, qua licet, orbis aquas.
En, ut odoratum spernat generosior ostrum,
vixque premat casto mollia strata pede;
suspicit at longis distantem obtutibus axem,
inde et languenti lumine pendet amans,
tristis et in liquidum mutata dolore dolorem
marcet, uti roseis lacrima fusa genis:
ut pavet et motum tremit inrequieta cubile
et, quoties zephyri fluctuat aura, fugit!
qualis inexpertam subeat formido puellam,
sicubi nocte redit incommitata domum,
sic et in horridulas agitatur gutta procellas,
dum pro virgineo cuncta pudore timet;

donec oberrantem radio clemente vaporet,
 inque iubar reducem sol genitale trahat.
 441 Talis, in humano si possit flore videri,
 exul ubi longas mens agit usque moras;
 haec quoque natalis meditans convivia caeli,
 evertit calices purpureosque toros;
 fontis stilla sacri, lucis scintilla perennis,
 non capitur Tyria veste, vapore Sabae;
 tota sed in patrii secedens luminis arcem,
 colligit in gyros se sinuosa breves;
 magnorumque sequens animo convexa deorum
 sidereum parvo fingit in orbe globum:
 quam bene in aversae modulum contracta figurae
 oppositum mundo claudit ubique latus;
 sed bibit in speculum radios ornata rotundum,
 et circumfuso splendet aperta die:
 qua superos spectat rutilans, obscurior infra,
 cetera dedignans, ardet amore poli:
 subsilit hinc agili poscens discedere motu,
 undique caelesti cincta soluta viae:
 totaque in aëreos extenditur orbita cursus;
 hinc punctim carpens mobile stringet iter.
 Haud aliter menses exundans manna beatis
 deserto iacuit stilla gelata solo;
 stilla gelata solo, sed solibus hausta benignis,
 ad sua, qua cecidit, purior astra redit.

ANDREAS MARVELL, A. S. 1670

442

LAODAMIA

AURA favet, tacitumque secans mare fata revolve;
 gloria volventi parta cruore placet:
 'Dardanias,' inquam, 'princeps ego dicar ad oras
 (mille rates adsunt) applicuisse ratem:
 et tinxisse meo, si dignior hostia desit,
 sanguine primus humum Troada dicar ego.'

saepe tamen, dum sic meditor, meminisse pigebat
 coniugis, amissus saepe redibat amor;
 saepe tui iam cara nimis surgebat imago
 quosque egi tecum, Laodamia, dies:
 necnon Thessaliae subeunt loca nota laresque
 maeniaque hac nunquam perficienda manu.
 tunc aliquis tardis insultans dicere visus;
 (dedecus hoc absit di! mihi ferre precor)
 'frontibus en! illic fortis, non cordibus hostis;
 ferre volunt omnes praemia, nemo mori.'
 dum feror infirmus, placuit constanter agendum,
 visaque laus acti pectora firma dedit.

J. Y. S.

444

PISCATORVM CANTILENA

RETIA tensa negant ullum submittere piscem,
 nox ruit obscuris imbris acta polo:
 nos decet, o socii, validis incumbere remis,
 namque reluctantes aestus in alta rapit:
 expectans reduces nocturni ad luminis ignem
 uxor, alit posito fomite maesta focum;
 parva ratis magnae Neptuni opponitur irae,
 et circum unda minis inrequieta fremit;
 vesanique maris fragor improbus occupat aures,
 stridulus horrissonis occinit auster aquis:
 nos tamen incassum prohibebitis, aestus et auster,
 incolumes dulcem mox adolere larem.
 Sed durate viri; dux longi stella laboris
 en! procul e specula lumine signat aquas:
 iamque propinquant in litore cernimus udo
 huc illuc tremulas currere saepe faces:
 nocte licebit adhuc tutis discrimina ponti
 vimque noti sumpto ludificare mero.

J. Y. S.

II

NON agitant capti fluitantia retia pisces,
ingruit a caelo nox: madet imbre polus:
fortiter et validis lentanda est palmula dextris,
haurit enim refluxas aequoris aestus aquas.
multa dolent illae, quae ligna, reposta benigne
in nostros reditus, imposuere focis.
Parvula cymba quidem est: tempestas acrior instat;
nil resonat nisi vis adsilientis aquae,
atque indignatum magnis stridoribus aequor,
mixtaque raucisoni sibila dira noti:
sed frustra pelagi, frustra furit ira procellae,
nam patet ad nostros sic via laeta focos.
Una igitur, comites, incumbite: sideris instar
proiicit ex alto turris amica iubar:
cernite iamque viri, rapide iam cernite ferri
litora flammantem per propiora facem:
noctis, io, mediae cum venerit hora, bibemus
securi inriso pocula plena noto.

H. H.

III

RETE vibrans frustra nullo iam pisce movetur;
in pluvium glomerat nox tenebrosa polum;
nec mora, robustis hora est incumbere remis,
en! Tethys refluxas in mare cogit aquas;
cur maerent sociae, nostros (pro corda tenella)
ad reditus quantae ligna reposta cremant?
exigua vehimur cymba: furit undique nimbus;
aures percutiunt verbera sola maris;
nil nisi Neptuni gemitus audimus amarus,
nil nisi vesani sibila maesta noti:
inrita quid fremitis, Tethysque notusque? licebit
ardentes iterum laetificare focos.

eia agite, o socii! iam celsae e culmine turris
 stella redux latas pandit amica faces;
 ecce iterum cursu quam festinata volucris
 ora taeda flagrans in propiore micet;
 ante fugam mediae, plena inter pocula, noctis
 ludibrio nobis ventus et aequor erunt.

A. H.

448

Slow sinks more lovely ere his race be run

PER Pelopea cadit pronus iuga, pulchrior axe
 Hesperium tardo Sol ubi finit iter;
 nec micat obscurum veluti borealibus oris,
 vivida adhuc flagrat lux sine nube polo:
 per mare pacatum spargit flaventia tela,
 et tremulo glaucas lumine inaurat aquas.
 Aeginae veteres scopulos Hydreaeque supremo
 laetitiae risu vult tetigisse parens:
 scilicet ipse sua gaudet regione morari,
 ara licet nullo signet honore deum.
 Nec mora; iam libat, Salamis invicta, recessus
 descendens citius montibus umbra tuos:
 purpura lenitos per inania temperat ignes,
 caerulaque excipiunt culmina molle iubar:
 dum teneri splendorem aëti super alta colores
 aetheriam produnt significantque viam:
 donec obumbratus fugit terrasque fretumque,
 partaque, qua condunt Delphica saxa, quies.

B. F. W.

II

SENSIM decurrit Pelopeia culmina Titan,
 clarior in summas, quam fuit ante, vias:
 non ferrugineo, boreae quo partibus, astro;
 vivida quin facies et sine nube dei.
 iniicit auricomum tacitae iubar Amphitritae,
 fulgeat ut viridans unda tremente mari.

Aeginae scopulos et cinctam fluctibus Hydram
 laetificus prono respicit ore deus;
 incumbitque suis et amat dare lumina terris,
 quamquam illic veteri numen honore caret:
 iam tibi praeclaros, Salamis invicta, recessus
 lambit ab Hesperio pensilis umbra iugo:
 caeruleos arcus, sinuataque culmina longe,
 purpureo pingit mite colore iubar:
 molle rubent arces ex arcibus; aethere tincta
 praevolat et festas indicat aura rotas:
 ereptum donec pariter terraeque marique
 occupat et dominum Delphicus abdit apex.

H. C. G. M.

454

IN CVPIDINIS TVMVLVM

CONDITUS hoc Amor est tumulo; rea femina leti
 quae fuit, ipsa ultro debuit esse cinis;
 torserat ille faces in pectus virginis: at non
 pectoris acre potest igne fugare gelu:
 mox iaculum metuens ne vibret inutile, corpus
 temptat in ipse suum, quae sibi causa necis:
 nil moror; inlacrimet siquis velit, ipse libenter
 voce canam laetum carmen in exsequias;
 inmerito mihi namque puer plus obfuit aequo,
 unus praeteriti fons et origo mali!
 has ego crediderim poenas ultricia fata
 exigere aerumnae velle miserta meae:
 ut tamen offenso fiam pacatior hoste
 cui tenus hac servus iussa superba tuli,
 proiiciam cinerem levibus portare procellis,
 aut faciam inscriptus stet super ossa lapis;
Hic situs est Martis suboles furtiva Cupido;
ipse fuit demens qui sibi causa necis.

H. A. H.

455

AMANTIVM IRAE

Φεῦ τῆς πρὶν οὔσης φιλάτης ὁμιλίας
 ξυνοῦ τ' ἔρωτος, ἀλλ' ὅμως γλώσσης ὕπο
 ψιθυρᾶς νοσεῖ τάληθές ἡδικημένον,
 πιστὶς τ' ἄνωθεν ἔξεται θεῶν μέτα.
 τὸ ζῆν μὲν ἐστι τραχὺ, χηδονὴ νέων
 εἶδωλον ἄλλως, ἀλλ' ὅταν φίλος φίλῳ
 ἔλθῃ δι' ὀργῆς, πῶς τόδ' οὐ στροβεῖ φρένας
 μανίασι λύσσαις; ταῦτά τοι, σάφ' εἰκάσαι,
 κλεινῷ Ῥολάνδῳ καὶ Λεωλίνου βία
 ξυνέβη γενέσθαι, κατὰ πῶς ὀνειδέσιν
 ὑψηγόροις τ' ἐδέυνασ' ἄνδρ' ἀνὴρ λόγοις,
 τὸ πλεῖστον αὐτῷ φίλτατον βάλλων κάρα.
 οὕτως ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα,
 τὸ μήποτ' αὖθις μηδὲ συμβῆναι πάλιν.
 τὸ δ' εἰσέπειτα τὸν δι' αἰῶνος χρόνον
 οὐδέτερος αὐτῶν εὔρεν ὃς πλησαί ποτε
 δύναιτ' ἀλίμενον καρδίας κενῆς πόθον.
 οὐλὰς δ' ἔχοντες τραυμάτων δίχ' ἔστασαν
 πέτραις ὅμοιοι πρὸς βίαν ἐσχισμέναις·
 τάνθενδε πέλαγος δύσχιμον στένει μέσον.
 ἀλλ' οὐποτ' αὖθις οὐδ' ἄρ' ἥλιος φλογί,
 οὐδ' αὖ πάχνη χειμῶνος, οὐ βροντήματα
 οὐκ ἐξαλείψαι παντελῶς δυνήσεται
 μνήμην παλαίαν τῶν πάροιθε συμβόλων.

E. T.

460

She walks in beauty like the night

QVA graditur, gressus it circumfusa decore,
 siderei ceu nox et sine nube poli.
 optima pars nigri, pars optima quaeque sereni
 convenit in vultus luminibusque cubat.

inde creant lucem blande suffusa tenellam,
 qualem sole flagrans nescit habere dies.
 Adde pusillum umbrae, radorum deme vel unum:
 pars tibi subtilis magna leporis abit,
 aemula quo corvi coma quaeque undante repletur,
 quive renidescit molliter ore super,
 ore super, blando tranquilli interprete sensus,
 quippe adeo pura est huic et amata domus.
 Inque genis istaque super facundia mollis
 fronte sedet, suadae plena, quieta licet:
 risus blanditiis instincti, luce rubores
 significant actos cum pietate dies;
 significant cunctis caeli sub tegmine amicum
 pectus, et innocuo cor quod amore calet.

H. A. J. M.

II

ILLA venit spectanda, ut nox spectanda vagatur,
 hac ubi sidereo purior aethra polo:
 quidquid enim nigri praestabile, quidquid in astris,
 hoc oculis, fronti scilicet illud adest;
 sic tamen, ut nitidae quem Iupiter invidet horae
 mitiget hoc lenis, mitiget illud honos.
 Vix ea concinne referat, quaecunque, venustas
 plus minimo noctis Pleiadumve minus,
 sive per undantes volvit se nigra capillos,
 seu sublustre trahit mollis in ora iubar;
 ora, videtur ubi clementis gratia vultus
 quam pia mens intus, quam sit amanda loqui.
 Quanta genas mulcet placidaeque silentia frontis,
 quos eadem sensus testificata quies!
 nec tamen indicio est nisi sanctis artibus usae
 blandave simplicitas purpureumve decus:
 est animi indicio cunctis mortalibus aequi,
 quique nota digno nolit amore capi.

R. C. J.

464 *The damaske meddowes and the crawlinge streames*

PURPURA camporum et serpentia flumina donent
 blanditiis somnos deliciisque tuos;
 umbra tibi bene texta et aves lymphaeque loquaces
 et nemora et pictus floribus adsit ager;
 haec tibi dent formas; dum ficta recludat imago
 lilia puniceis plurima mista rosis:
 quin audi in somno ut crebris balatibus agnum
 ubera pressurum lactea captet ovis;
 faunus et in viso tibi polliceatur eodem
 lanigera rabidos pellere gente lupos;
 mille alia illecebras iungant tibi somnia, iunctis
 fit queis grata magis sed minus alta quies;
 hae species nec cara tibi nimis otia reddant,
 gallus ubi noctis tempora summa canit;
 tum surgente die surge, et tua pensa resumas,
 at superis primum debita sacra refer;
 ob culpam aversos properans mollire recentem
 farre pio mica cum saliente deos.

S. L.

466

SOLIS REGIO

NOTANE quae myrtoque ferax eademque cupresso
 hinc populi tellus exprimit acta sui:
 qua scelus alternat trucis instar vulturis ira,
 alternat gemitus turturis instar amor;
 notane quae cedro floret dulcique lyaeo,
 flos ubi perpetuus perpetuumque iubar:
 mollis ubi zephyrus, dum suavia pervolat horti,
 languescit nimio victus odore rosae:
 gloria pomiferae qua citrus olivaeque silvae,
 Atthis et aeternum gutture vernat avis;
 qua caelo et terrae varius color, una venustas,
 undaque purpureis subrubet ima vadis:

8

qua tenera est faciesque rosae faciesque puellae,
 et, nisi mens hominum, cetera plena deo?
 Eoa est regio, plaga dilectissima Soli:
 prolis an arridens despicit acta suae?
 Scilicet, ut voces ubi divelluntur amantum,
 effera sic numero verbaque mensque carent.

H. A. H.

471 *Tell me, my heart, fond slave of hopeless love*

DIC mihi mens, vacuo quae dudum incumbis amorì,
 quae Veneris solam nosis amaritiem,
 dilectae ne potes speciem dimittere nymphae,
 immemor atque animae protinus esse tuae?
 sede sua potes Idalium detrudere numen,
 regnet ut in vetito limine diva minor?
 durum opus, invalidaque nimis ratione timendum,
 spes quod amatorem nil nisi mersa monet.
 Aetheriane oculi poterunt se avellere forma,
 cui tremulo toties instupere metu?
 suaviloquam poterunt aures non quaerere vocem,
 quae furias acuit visa levare meas?
 O quotquot tenero citharas aptastis amorì,
 quique feris querulam, culte Petrarca, lyram;
 vos quanquam spretae laesere opprobria musae,
 teque immaturo dedita Laura rogo,
 me dolor invasit maior: concedere fati
 est leve—rivalem sic quoque fallit amor—
 sed caram alterius pendentem ex ore puellam
 qui videt, hic flammam despicit, orce, tuas.

F. HODGSON, A. S. 1809

472 *Oh, be thou blest with all that heaven can send*

SINT maneatque tibi quotquot Deus addere possit,
 vita, salus, studium dulce, nec absit amor:

ne tamen optentur queis plurima femina gaudet,
 nugarum pondus, sarcina tristis opum,
 nam si vita novi nil fert, crescentibus annis,
 sed velut in cribro quaeque perire sinit,
 si fluit usque bonum quoties dilabitur aetas,
 quodque lucro ponas, nil nisi cura redit,
 natalem celebrare putas? heu inscia veri!
 immo anni potius iusta prioris agis.
 Gaudia vel requies, res ampla vel apta fruenti,
 et mens praeteriti quam meminisse iuvat,
 haec tibi tranquillent sensus: hinc gratia crescat,
 hinc animi caleant praeniteantque genae:
 dumque diemque dies annumque supervenit annus,
 nulla ferant luctum tempora, nulla metum:
 denique mors artus solvat sine fraude tenellos,
 dum peregre mentem somnus agitve calor:
 otia tum carpas taciti sacrata sepulcri:
 mox vocet in seclum laetius orta dies.

J. C.

479

DESIDIS OTIA VITAE

HAUD procul a fluvii ripis in valle reducta,
 qua iuga frondosis imminuere iugis,
 degebat magica quo non sceleratior arte
 nec gravior toto pestis in orbe fuit:
 iucundus locus ille fuit; nec dicere posses
 Iunius an vernos Maius haberet agros:
 illic vere novo certabat serior aestas,
 temperies caeli desidiosa fuit:
 otia regnabant: durum tolerare laborem
 quis potuit, ludus cui fuit ipse labor?
 Nil non dulce fuit, nil non requietis imago;
 utilis ad somnos silva, quietus ager:
 lene soporiferos circum spirabat odores,
 vestiit et laetam flore papaver humum:

8—2

nec virides tacito perlabens tramite lectos
 delituit serpens desidiosus humo.
 Plurimus interea trepidanti rivulus unda
 hic illic vitreas praecipitabat aquas :
 dumque per apricam properat pellucidus umbram,
 murmurat ignavo mobilis ipse sono :
 480 lene susurranti pecoris vox consona rivo
 mugitus late laeta per arva dedit :
 balantesque procul longinquo a culmine montis
 mulsit arundineo carmine pastor oves :
 blandior interdum suaves philomela querellas
 funderet aut liquidum turtur ab ore melos :
 dum silva ignavo strepitu ad suspiria venti
 ipsa tamen vento vix agitata tremit :
 nec canere arguta cessavit voce cicada
 commixto somnos alliciente sono :
 valle super media nigris horrenda latebris
 pendebat densis silva profunda comis :
 qua visae tenues umbrae formaeque moveri—
 desidiaae tantum somnia—inane nihil :
 nigrantes semper nutanti vertice pinus
 texerunt gemini montis utrumque latus :
 inde soporatus gelida formidine sanguis
 substitit et pigri corporis horror erat :
 quaque fuit vallis sinuosae terminus infra,
 murmura longinque vix sonuere freti.

481

MORTIS HORA

SUB Borea certo marcescunt tempore flores,
 amittit certo tempore silva comas :
 temporibus certis conduntur sidera : sed tu ,
 omnia, mors atrox, tempora sola tenes.
 Apta dies curis mortalibus, apta susurris
 laetis ad laetum vesperis hora focum ;

apta precum blandis nox vocibus, apta sopori;
nulla sed ex illis non erit apta tibi.
Interdum calidae convivia grata iuventae
laetitiā vino carminibusque foveant:
interdum maeror sibi vindicat omnia: molli
fit lacrimae interdum tempus: at usque tibi.
Si coma prima rosae, iuvenum si forma videtur
splendidior quam cui possit abire decus,
si te despiciunt—non mos tuus ille morandi
dum maturato victima flore cadat.

481b* Novimus incurvum cum Cynthia contrahat orbem,
advena ut aestivas transvolet ales aquas:
tempore quo flavas autumnus tingat aristas,
nosse sed adventum qua licet arte tuum?
Anne venis verna Zephyrus quum proditor aura
secessu violae quo latuere docet?
anne ubi sub pedibus rosa palluit? hora cadendi est
una rosae: nobis sed vacat usque mori.
mors est qua cani spumant super aequora fluctus,
est etiam liquidum qua vehit aura melos:
est placidos colimus siquando pace penates;
prodimus; media mors venit atra via.
Quin adstas, reducem si visit amicus amicum
otia qua ramis ulmus inire monet:
aut siquando hosti coit hostis et aethera quassat
bucina, regales ense metente iubas.
Sub Borea certo marcescunt tempore flores,
amittit certo tempore silva comas:
temporibus certis conduntur sidera: sed tu
omnia, mors atrox, tempora sola tenes.

C. B. S.

* Vide Appendicem B ad calcem libri

484

AD ROSAM

I, ROSA, dic illi quae me frustratur amantem,
 quae sint e vicibus percipienda tuis;
 quam quoties tecum compono, flore puellam,
 discat quam forma sit speciosa velim:
 dic age, iam tenerae nimioque pudore latenti,
 quae decus ex oculis invidiosa tegat;
 'Quam iuga sola rosam nulli genuere videndam,
 laudis egens solis est moritura iugis.'
 Dic age, virtutem latebris sordescere tectam,
 quaeque latent, illis praemia nulla dari:
 prodeat in lucem virgo, dignetur amari,
 neu pudeat laudes sic meruisse meas:
 tum morere, ut, vigeant pulcherrima quotquot in orbe,
 parte quota utantur temporis illa legat.

J. V. S.

II

V, VADE, rosa, et nympham, quae me consumit amantem,
 inque suo perdit quod nitet ore decus,
 fac discat, par ipsa tibi quum dicitur esse,
 ut sit luminibus conspicienda meis:
 tum juveni, proprios nitidae quae frontis honores
 respicit ac merita laude carere cupit;
 dic, si te quaedam genuisset inhospita tellus,
 debueras caecae succubuisse neci:
 Paulum res celata placet; dic prodeat ultro
 neu rubeat cupidis cur sit amata viris;
 tum morere, ut cernat, quum te marcere videbit,
 quam cito, conspicuum est quidquid in orbe, perit.

J. F. I.

485

HELENES EPITHALAMIVM

U, T micat orta dies aurorae lumine puro
 post tenebras, ut ver tepidum post frigora brumae,

aurea non aliter nos inter Tyndaris extat,
 pinguior et maior. Seges in flaventibus arvis,
 Thessalus in curru sonipes, cupressus in hortis,
 Tyndaris in tota Lacedaemone pulcra renides :
 nulla potest qualo tantos variare labores :
 nulla puellarum radio subtemina ducit
 doctior ordiri stantes tibicine telas :
 nulla fidis pulsu melius Latoida cantat,
 pectoris aut multa mirandam mole Minervam,
 quam tua quae cunctos oculis includit amores.

Dulcis at o virgo, tu iam matrona vocaris :
 nos, ubi mane novum, procul in viridantia prata
 ibimus et carpemus olentes suave corollas ;
 nos nascentis humi, nos primae, vincula loti
 nexa tibi gelida platani ponemus in umbra :
 unde legi possint, tua cortex scriptus habebit
 nomina : ME VENERARE, HELENAE SUM NOBILIS ARBOR.

H. GROTIUS

486

And must sad Eva lose her lord?

AUFERET ergo tuum sors durior, Eva, Menandrum?
 ergo tibi longo marte carendus abit?
 ecce ensem galeamque aptat nova nupta marito,
 et queritur maestis sic sua fata modis :
 ‘Felix illa quidem, felici sidere nata,
 rustica quae parvo sub lare tecta colit !
 anxia non illam spes mixta doloribus angit ;
 sollicitat nullus concita corda pavor ;
 at secura latet magnorum ignara laborum,
 pectora nec curam, quae mea torquet, habent :
 gloria non illi crudeli lege revinctum
 coniugis e gremio cogit in arma virum ;
 anxietate carens lustrat loca nota, diesque
 consumit gratos inter utramque facem :

carmine seu certat sponso, seu laeta laborum
 capros aut collis per iuga pascit oves :
 utque parum tenera consurgit culcita pluma,
 omnis abest humili cura metusque toro :
 scilicet illa cubans noctu spe clausit ocellos,
 nec somno est funus vaticinata viri.'

J. Y. S.

488

AD ISIN FLUVIUM

FLORIBUS implicitas quoties, loca sacra Camenis,
 intueor ripas, Isis amoene, tuas :
 hei mihi ! cura animum premit importuna, quod istis
 mox abeo o ! utinam mox rediturus aquis !
 mox abeo—sed lympha, ubi visa tremiscere suptr
 pendula de viridi litore glauca salix,
 ipsa pedes aegri desideret hospitis olim,
 remigis et solitos captet imago sonos.
 morte iacebit amans—sed nusquam desit amicus,
 dat vespertinos cum philomela modos,
 qui viduam capiat fruticeta per ista querellam,
 cui placita adveniat nuntia veris avis :
 vos nitidi soles innubilaque aethra valet,
 et nemora et tenero gramine mollis ager,
 este aliis amor olim oculis—mihi quippe fuistis—
 seu procul hinc absim seu tegat ossa solum.
 Quid moror haec reputans ? age, tristis imago, facesse ;
 desine me vanis illaqueare dolis :
 nempe perit quo non fuerat mihi carius usquam ;
 quum tibi dicendum est, Isis amoene, Vale !

H. A. H.

490

Sweet to the morning traveller

DULCE viatori pennas lita rore coruscas
 ante Iovis portas carmen alauda refert :
 dulcis et exhaustum circumvolat aura Favoni,
 pulvere ut in medio languida membra trahit :

sicubi sol aestu nimium vicinus adurit,
 murmur ibi mulcet lene cadentis aquae :
 nec minus ut late noctu impendente siletur,
 aure ovium sonitus arripuisse iuvat :
 dulcis at ante alias quot vespera, mane quot adfert,
 coniugis excipiet vox adamata suae.

J. Y. S.

493

AD HESPERVM

Ἑσπέρας εὖχος μέγα πορφυραυγούς,
 ἀμέρας συνάορε καδδνούσης,
 τίπτε δὴ μέλλεις, τριπόθατ', ἐπ' οὐδῶ
 αἰθέρος, ἀστήρ ;
 ἡνίδ' ὥς φλέγεις φάος ἐκκρεμάνθεν,
 ὅπποτ' ἔρση δακρύοεν καταρρῆ,
 ἡνίδ' ὥς πιστὸς ῥοδόεντ' ἐραστῆς
 ἥθεα νίσσει·

ὦ φιλόφρον καὶ φιλογαθὲς ἀστήρ,
 ἀσύχῳ γάρ τοι φιλότῃ χαίρεις,
 ἧ ῥα συμμέτρως ἅμα σοι γέγαθ' ἐ-
 λίσσεμεν αὐγὴν
 ὑψόθεν τις ἄλλος· ἀναγνα δ' αἴγλας
 σᾶς ἵπαι νοήματα φρουδ' ἀπορρεῖ,
 ὥς πόθου θελξίφρονος ἐκδιώκει
 μείλιχα φίλτρα.
 ἀστέρων ἄωτε φίλων, φάνηθι
 ἱλεως, δείλῃς ἱερὸν μέλημα,
 ἦν παρῇ δ' αὐτῇ Γλυκερά, τάχ' ἐνθὼν
 στίλβε τὸ μακρόν.

H. A. H.

498

AD RIVVLVM

RIVULE, vicinae quis amor tibi vallis amoena
 linquere? praecipitem, rivule, siste fugam :

✱

cur cupis in latum spatium vespere pontum,
 quem fontem exiguum viderit orta dies?
 natus es eoa cum luce, nec altera vena,
 te silice e gelida quae minor iret, erat:
 nec tibi flos visus caput inclinare, nec ulla
 furtivam laticis prodidit herba fugam:
 et nunc amne videt prono te luna, venusti
 quidquid habent fontes, subripuisse tuo:
 pellucere videt tibi limpida quaeque, tibi que
 ire, fuga quisquis praepete rivus eat:
 quo properas, insane? mane: cur fata fluenti,
 cur pars immensi vis maris esse? mane:
 crescis, ut in vastum citius rapiare sepulchrum,
 usque novas vires fonte ferente novo:
 at satius poteris viridi in convalle morari,
 et bibulos flores pascere rore tuo;
 et placido tandem defungi rivulus aevo,
 quam fluvii titulo deficere ante diem.

H. A. H.

499 *The night it was still and the moon it shone*

U^NDA repercussae radiabat imagine lunae,
 nec vox per noctem quantulacunque fuit,
 saxaeque allisi fluctus ad littora blando
 nescio quid visi murmure dulce queri:
 huc illuc rapido pede Laodamia vagata est
 devia per suavem suavior ipsa locum:
 at gena, nam saevo flos est demissus amori,
 mutarat pura lilia cana rosa:
 roscida caeruleo stat gutta tacentis oculo,
 scilicet est miseras vaticinata vices:
 saepe aliquis moriens somni est sub imagine visus
 plangere: qui periit Protesilaus erat:
 iverat innumero stipatus milite princeps,
 fortibus intererat fortior ille puer:

ille quidem excidiis quaerens sacra moenia Troiae
 contulit infesto cum Phryge signa manus:
 plurima sed totum nova luna impleverat orbem
 et gyros annus versus in ipse suos:
 et neque vir sacra rediens nec epistola Troia
 nuntia quo fato militet ille venit.

H. I. S. M.

502

SILVIAE SPECTRVM

LUNA renascentem caelo patefecerat ortum,
 sollicitum fugit rupta cubile quies:
 torpuit improvisum acies mirata nitorem,
 stabat ubi ad vigilem Silvia clara torum:
 discolor heu! multum, multum mutata puella,
 quae modo tam facili texuit arte choros—
 illa tamen virgo vix natae in luce diei
 dormiit herbifero quae tumultata rogo:
 nec fax caeruleis adsueta refulsit ocellis,
 nec Cypriae vultus praenituere rosae:
 nec leviter tumido iaculata est pectore amorem,
 lusit at aetherii risus, ut ante, labri:
 non ea caesaries nivea cervice refusa,
 non ea mellitos vox modulata sonos:
 non ea, quae decori potuit decus addere, vestis;
 omnia ferali succubere togae.
 sed tamen aetherii veneres risere labelli,
 caraque conspicuae signa fuere notae:
 a! pereat, quisquis malefido corde decorem
 quemlibet extinctae nescit amator herae.

F. HODGSON, A. S. 1809

518

AD ZEPHYRVVM

CUR ita luctisonos reddis, levis aura, susurros?
 nonne tibi flores inter amoena domus?

aestivae tibi nonne rosae nova germina trudunt,
 germina complexus mane aditura tuos?
 extentis tibi regna patent en splendida campis!
 en tibi pubenti prata superba solo!
 en tibi ventosi colles, quos nubila laeto
 alba supervolitant praetereuntque choro!
 amplus ibi pleno delabens gurgite rivus,
 fonsque salutiferas ejaculatus aquas,
 languida ne nimio solis lasseris ab aestu,
 sufficiunt medio frigora grata die:
 salve! laetitiae, salve! levis aura iuventae,
 diva venusta, anni praeses amica novi!
 te veniente polo fleclit sol clarior axem,
 conscius et nitidam gaudet inire viam.
 A! nimis humanae praestas imitamina gentis!
 quum non umbra manet quantulacunque mali,
 quae terrae caelique hebetet caligine risum,
 tu quoque das gemitu tristitiaequae locum.

520

DANAE CVM INFANTVLO MARI IACTATA

NOCTE sub obscura, verrentibus aequora ventis,
 quum brevis immensa cymba nataret aqua,
 multa gemens Danae subiecit brachia nato,
 et tenerae lacrimis immaduere genae:
 'tu tamen ut dulci,' dixit, 'pulcherrime, somno
 obrutus et metuens tristia nulla iaces!
 quamvis heu quales cunas tibi concutit unda,
 praebet et incertam pallida luna facem,
 et vehemens flavos everberat aura capillos,
 et prope subsultans irrigat ora liquor:
 nate, meam sentis vocem? nil cernis et audis,
 teque premunt placidi vincula blanda dei;
 nec mihi purpureis effundis blaesa labellis
 murmura nec notos confugis usque sinus.

Care, quiesce, puer, saevique quiescite fluctus,
 et mea qui pulsas corda, quiesce dolor :
 cresce, puer: matris leni atque ulciscere luctus,
 tuque tuos saltem protege, summe Tonans.

J. JORTIN, A. S. 1720

II

VENTUS cum fremeret superque cymbam
 horrentis furor immineret undae,
 non siccis Danae genis puellum
 circumfusa suum; 'Miselle,' dixit,
 'o quae sustineo! sopore dulci
 dum tu solveris, insciaque dormis
 securus requie; neque has per undas
 illaetabile luce sub maligna
 formidas iter, impetumque fluctus
 supra caesariem tuam profusam
 nil curas salientis, ipse molli
 porrectus tunica, venustus infans;
 nec venti fremitum. Sed, o miselle,
 si mecum poteras dolere, saltem
 iunxisses lacrimas meis querellis.
 dormi, care puer, gravesque fluctus,
 dormite! O utinam mei dolores
 dormirent simul! . . . O Pater Deorum,
 cassum hoc consilium sit et quod ultra
 (forte audacius) oro, tu parentis
 ultorem puerum, supreme, serves.

ROBERTVS SMITH

548

VERIS DESCRIPTIO

POSTQVAM bruma polo tandem ventosa recessit,
 florida purpurei rident iam tempora veris,
 pullaque vernanti tellus inducitur herba :
 iamque comas reparant plantae, nova frondibus arbor

luxuriat, campisque redit silvisque iuventus :
 iam matutinum vario gemmantia flore
 prata bibunt tenerum rorem, calicesque rosarum
 dum sese lento pandunt conamine ridet.
 fistula pastorem delectat, montibus altis
 dum canos haedos salientes spectat et agnos:
 spectanti tacitum pertemptant gaudia pectus.
 Iam tumidum mare nauta secat, dum carbasa complent
 innocuae zephyrorum animae; crinesque revincti
 flore hederæ, laeti adsuescunt agitare choreas,
 euhoe vitifero clamantes undique Baccho.
 taurigenis studium est apibus sua cerea mella
 fingere, multiforisque eadem densare coacta
 alveolis: mireris opus stupeasque laborem.
 aera concentu mulcet genus omne volucrum;
 in fluctu alcedo, tectorum ad culmina hirundo,
 fluminis ad ripas cycnus, philomelaque luco.
 cum tellus igitur, cumque omnis floreat arbos,
 cum pastor pecoris cantu demulceat aures,
 cum mare nauta secet, cum ducas, Bacche, choreas,
 parturiant et apes, volucres cum dulce querantur,
 quidni vere ipsum deceat cantare poetam?

CONRADVS RITTERSHVSIVS

557

ALTERNIS OMNIA FIVNT

FLORIBUS et fructu modo nuda repullulat herba,
 arboribus caesis flore redibit honos:
 cuivis est homini lenimen habere dolorum,
 aridior quævis imbre madescet humus;
 alternis nam tempora eunt, certoque tenore
 fata suas variant nigraque et alba vices.
 Fortunæ instabilis semper non aestuat unda,
 interdum refluxas illa resorbet aquas;
 sunt certi cursus illi certique recursus,
 et tenue et crassum pectine textit opus:

ad metam properat quamvis pretiosa voluptas,
quantumvis duri fit medicina mali:
vere fugatur hiemps neque ver durable semper,
nec semper tenebrae nec sine fine dies:
est ubi dulce canit tristissima quaeque volucrum,
quamlibet implacidi mox cadet ira maris;
ne nimium iaceat nimiumque superbiat, aequus
sic homini alternis temperat omne Deus:
rete capit parvos, magnis quod inutile, pisces;
quod casu periit, sors reparare potest;
omnibus ut quaedam cedant male, at omnia nulli:
quantum opus est pauci, nemo quod optat habet:
gaudia contingunt nulli sine felle fruenda;
deest aliquid semper plurima siquis habet.

H. A. H.

561

IN IMAGINEM MATRIS DONO ACCEPTAM

O SI labra loqui possent ea! gaudia vitae
et tua vox eheu disperiere simul.
sunt tua, sunt eadem: videor mihi cernere risum,
qui toties puero dulce levamen erat:
vox licet his desit, clare sine voce loquuntur,
'pone metum: fletus desine, care puer.'
Mitis adhuc isto sapientia vivit ocello
meque super risu fulget, ut ante, suo:
floreat ars, per quam mortali morte carere
temporis et damnum spernere posse datur.
O mihi tam carae monumenta fidelia formae,
hospes grata oculis, quanquam inopina, meis;
quae dudum amissam me deplorare parentem
et rudibus numeris concelebrare iubes:
ipse volens, immo vel laetus, munere fungar,
tanquam ipsa nostros matre iubente modos:
dumque pios revocat facies dilecta dolores,
phantasiae medicam vis mihi texet opem.

ut velut Elysias ego deferar hospes in oras
teque mihi vere, mater, adesse rear.

H. H.

562 **F**ARE age, dum flebam nuper te, mater, ademptam
anne mei luctus conscia testis eras?
mutane plorantem circumvolitavit imago,
qui miser hanc vitam virque puerque traho?
forsitan ignaro fixisti basia nato,
et si caelicolis illacrimare datur,
forsitan et lacrimas fundebas : annuit ecce,
arridet solitum matris ab ore decus :
vidimus heu ! tarda duci tua funera pompa,
vidimus exstructi munera maesta rogi ;
vidimus, aversaque relinquens fronte fenestram
ingemui, mater, verba suprema, vale ;
quippe suprema ferens ; neque enim per regna silentum
illud crediderim manibus esse vale :
o mihi si tacito complecti in litore, mater,
te liceat, valeat vox ea dura, vale.
saepe reversuram famulae dixere parentem,
quippe mei luctus his quoque cura fuit ;
spemque reversurae puerile cor usque fovebat,
in votumque fui credulus ipse meum :
maerenti sic multa dies oriturque caditque,
dum puerum tandem deficit ipse dolor :
et fato didici succumbere, nec tamen unquam
cura minor fletu deficiente fuit.

J. Y. S.

563 **T**U, velut a terra puppis generosa Britanna,
usque per aequoreas velificata minas,
tuta tenet portum et plenis subit ostia velis,
mollior in medio qua tepet aura mari :
atque ibi lympharum speculo tranquilla recumbit
et formae speciem despicit ipsa suae :

interea zephyrus circumstrepit uber odoris,
 ventilat et penna lintea picta levi:
 ipsa nimis celeri tetigisti litora velo,
 qua neque saevit hiemps rauca nec unda gemit:
 et lateri adsistit portuque recumbit eodem
 emenso vitae vir tuus ante mari:
 me vero vix ausum istam sperare quietem
 distinet optato crebra procella sinu;
 pronus agor laceris velis, rimisque fatisco;
 quin et acus periit fida ministra viae:
 inque dies cursu reflui me gurgitis aestus
 excutit, erroris nec sinit esse modum.
 sed levat aerumnam te sospite, sospite et illo,
 vestra salus, quasquas dent mihi fata vices.

H. A. H.

565

CONCORDES ANIMAE

NEC satis et sero mihi cognite, quemque parabam
 ducere iam nostrum, iam perhibere, vale:
 affines animae certe, atque exemplar ad unum
 ficta tuast, musis debita, ficta meast.
 pectine communi lyra tacta ambobus, idemque
 sontis utrique odiumst, insipientis idem.
 meta eadem studiis amborum est fixa; sed alter
 senior est missus carcere, calce prior:
 sic postquam cecidit Nisus per lubrica, cursu
 confecto iuvenis victor amicus erat.
 ingenium praecox! tibi copia tanta, quid aetas
 addere plus poterat progrediente fuga?
 levorem patriae poteras addiscere linguae
 . (natura hunc iuveni sponte venire vetat);
 nec tamen hoc opus est satirae, praeclaraque semper
 e male tornato carmine vena nitet.
 nobile peccatum raroque imitabilis error!
 viribus en vates proditur ipse suis!

9

ante diem egregii fructus cecidere; sed isdem
 contigerat velox iam sapor ante diem.
 maturat, numeris iungens, quod scribimus aetas:
 dulcior est sucus, vis tamen ipsa perit.
 rursus have rursumque vale: Marcelle Britanni
 floride sermonis, tam cito rapte! vale:
 en hedera et laurus iuvenilia tempora cingunt;
 parca sed et circum nox volat atra caput.

H. A. J. M.

567

IN AMICITIAM

IACTAT amicitiam quisquis generosus, et ardet:
 nil venit a caelo maius amicitia.
 hanc dedit ut soli capiant hominesque deique
 Iuppiter; at rabidis non sinit esse feris.
 ordinibus superis amor exsulat: atra libido
 hunc habet auctorem, multaque forma mali:
 hic mentes hominum pariter, pariterque ferarum
 opprimit, admota sollicitatque face:
 non ulli parcit; sua fulmina mittit in omnes
 splendidus, at nimium perniciosus amor:
 tu, dea, tu solis illuces lenior illis
 quis praeter solitum faverit ipse Pater.
 innocuas tu delicias, motusque quietos,
 noverit incestus desipiensve vetas.
 rex te purpureus frustra suspirat: amicum
 quaerit; adulatrix dextera lambit herum.
 quae sanctos fortesque regis, nos excipe curam:
 nos hilara, caecae duxque comesque viae:
 ne, dea, sit nostrum diffidere: qui miser ipsi
 consulat, alterius sentiat ille metum.
 nec tu non superis in sedibus arseris olim:
 (olim erit in superis sedibus esse viros;)
 auspice te virtus hic creverat; auspice eadem
 crescent in placido gaudia nostra polo.

H. C. G. M.

570

IN CVPIDINEM MENDICANTEM

TEMPUS erat quo blanda quies mortalibus aegris
 incubat et mulcet pectora fessa sopor,
 frigida quum tardi vertuntur plaustra Bootae,
 et bigas medio nox agit atra polo.
 constitit ante fores atque ostia clausa Cupido,
 impulit audaci terque quaterque manu :
 ‘Quis placidos,’ clamo, ‘pergit mihi rumpere somnos?’
 ‘ne metuas, aperi, sum puer,’ inquit, ‘Amor :
 pande fores : erro per opaca silentia noctis,
 verberat et laesas nixque notusque genas.’
 Quem non illa dei potuissent verba movere?
 excutio accensa lampade poste seram :
 adspicio puerum pharetramque arcusque gerentem ;
 concussa aligeris tela sonant humeris :
 frigore pallentem miseror totumque rigentem,
 et statuo medium sedulus ante focum :
 officiosa manus refovet digitosque sinusque,
 et multo madidas exprimit imbre comas.
 Ille tremor postquam candentia membra reliquit,
 et rediit tenerae visque calorque manu,
 ‘Experiamur,’ ait, ‘chordam an mihi laeserit imber,
 utilis an tractum possit, ut ante, sequi.’
 Protinus adducto coierunt cornua nervo,
 perque meum pectus pulsa sagitta venit :
 exsiliit, plausitque manus crudele renidens,
 laetaque dimovit talibus ora sonis ;
 ‘Gaude mecum, hospes : salvi mihi nervus et arcus ;
 hoc te, ni fallor, saucia corda docent.’

J. JORTIN

575

LODONA

CLARIOR ante alias proles Thamesina puellas
 silvestrem coluit nympha Lodona locum :

9—2

- fata per immemores annos oblita Lodonae
musa refer : musam non premet ulla dies.
Ipsa deae similis : discrimina sola Dianae
lunaque crinalis zonaque picta dabat :
non illi venerum, non spreto cura decoris,
vitta comas, religant cingula lenta latus :
insonat ex humeris habilis corytus eunti,
saepe illinc duram cerva premebat humum.
Forte feras intenta sequi, trans ultima silvae
liminaque et virides iverat illa vias ;
Pan videt et cupiit, profugamque per aspera lustra
insequitur ; cupido dant alimenta morae :
non tam praecipites trepidae fugere columbae
aerium milvo forte secante polum ;
non tam praecipitem se trux agit aethere milvus
quum trepidas mediis nubibus urget aves ;
quam prior admisso virgo fugit anxia gressu,
quam deus ardenti spe citus addit iter.
Iamque laboranti similis, pallensque timore
audiat immissos pone sonare pedes :
iam properam tangit praelapsa sequentis imago
solis ad occiduum longior acta iubar :
candida iam propior ferventi spiritus aura
colla foveat, sparsas exagitatque comas.
- 576 Nequiquam patrias supplex oraverat undas,
nec poteras comitem, diva, iuvare tuam :
tum sic exanimis gemebunda voce locuta est,
et tulit : oranti gratia tanta datur :
'Cynthia, si comitem non iam licet ire tuarum,
sit patrias umbras, murmura nota, sequi :
flere tamen superest.' dixit liquefactaque in ipsis
vocibus humentis labitur amnis aquae.
frigus adhuc servat nulli violabilis unda,
semper amat fletus, murmura semper amat :

fert quoque cognatae nomen miserabile nymphae,
 quaque ibat tacitum lustrat, ut ante, nemus :
 saepe illic casto dea flumine casta lavatur,
 et fletus auget fletibus ipsa suis :
 saepe videt vitreo pastor iuga prona recessu
 demissum et liquidis aethera nare vadis ;
 utque percussae nutent per caerula silvae,
 nec sua tranquillis intremat arbor aquis :
 candida caeruleos variant armenta liquores,
 mutatisque viret lubrica silva vadis :
 voluntur tarde fluvii per rura morantes,
 mox ruit in Thamesin turba furentis aquae.

R. E.

579

NAENIA AD FIDELIAE TVMVLVM

RITE tuum ad tumulum, dilecta Fidelia, flores
 liliaque et violas purpureasque rosas,
 et quidquid dederit ver suavius, ordine tristi
 et nymphae et iuvenes dona suprema ferent.
 nulla leves turbare feris ululatibus umbras
 spectra, nec audebunt sollicitare locum ;
 ast hic fassa puella suos et pastor amores
 vota dabunt faciles accipientque fidem :
 hic nulli lemures, obscoena venefica nulla
 ducent nocturnos, gens odiosa, choros ;
 at Dryades, silvae mitissima turba, sepulcrum
 spargent rore novo, sole cadente, tuum :
 praesto erit et sociam miscere rubecula curam
 vespere sub sero cum silet omne nemus ;
 ille, ubi cara iaces viridi sub cespite virgo,
 frondibus et musco condecorabit humum :
 cum tempestates caelique tonitrua terrent,
 ventorumque ruit vis agitatque lares ;
 cum silvas inter venando ludimus, ad te
 mens redit, ad fidam fida memorque tui :

a! quoties tua forma mihi, loca sola petenti,
 obvia se comitem fert lacrimasque ciet:
 flebilis heu! dum vita placet, miserandaque semper
 donec erit terris pulsus et exul amor.

H. HALFORD, A. S. 1842

II

IBIT ad herbosum Corydon cum Phyllide bustum
 quo dormis, formonsa Fidele,
 primitiasque novi veris praedabitur, unde
 dona tuo cineri cumulentur:

non spectra audebunt placidos violare recessus
 per noctisque ululare tenebras,
 huc cum virginibus veniet pastoria pubes,
 ut teneros adspiret amores:

hinc aberit ruga deformis saga senili,
 nec, lemures, celebrabite ludos
 nocturnos: aderunt Dryades spargentque sepulcro
 dona tenelli gemmea roris:

qualem cunque feret pia saepe rubecula primo
 vespere opem muscoque virenti
 floribus et variis decorabit, munere lecto,
 quod premit ossa solum recubantis.

At meminisse tui semper sine fine iuvabit,
 flamina seu reboent casulamque
 in fragilem multo cum verbere saeviat imber,
 sive feras sectabimur agris;

admonitu nobis praesens eris usque locorum,
 lacrima nec tibi debita deerit,
 semper amanda, brevi dum stat sua gratia vitae,
 flendaque, dum dolor ipse senescat.

H. A. H.

I BAT uti multo vates infirmus ab aevo,
frigida per longam saeviit aura viam.
signa peractorum felicius ante dierum
arentesque genae canitiesque dabant.
barbiton ex umeris aptam puer orbus habebat:
illa voluptatum sola relicta senist.
ultimus ob patrios pugnando vulnera fines
passorum cecinit fortia facta ducum.
namque (referre piget) iam fugerat omnibus aetas
vatibus his: fratrum turba canora fuit.
ipse iacens damnisque minor quam vellet eadem
pace frui! socio quam comes ire choro!
non iam inuictus equo gressus glomerante superbos,
matutina velut, laetus, alauda, canit;
hospes honoratus non iam multumque petitus
accubat egregio summus, ut ante, toro;
atque illic interque duces interque nitentes
carmina matronas non meditata sonat.
mutati mores mutataque tempora pollent:
advena legitimi munia regis obit.
iamque superstitio, iam ferrea vicerat aetas;
atque insons noxae vatis habetur opus.
exorat pacem vagus ac mendicus aditque
ex aliis alias pauper inopsque fores;
temptat et, auriculas oblectaturus agrestes,
lenimen regi quod fuit ante, lyram.

H. A. J. M.

II

STRIDEBANT Boreae: via longa patebat eunti:
invalidus fidicen iam seniorque fuit.
qui canos crines pallentiaque ora videret
crederet huic olim laetius isse dies.

at citharam, quae sola seni et suprema voluptas,
 sustinet ex umeris orbus utrimque puer.
 ultimus ipse fuit vatum solusque superstes
 facta Latinorum quot cecinere patrum.
 quippe aetas eheu! dudum fuit aurea vatum:
 fraternos pressit nox diuturna choros:
 ipse, dolens, despectus, inops, nihil amplius orat
 quam portu socii quem tetigere frui.
 non iam vectus equo pedibus qui spargit arenam
 concinit, ut primo cantat alaunda die:
 non iam nobilibus conviva acceptus amicis
 ad mensam oblato laetus honore sedet,
 et recitat regum pueris regumque puellis
 insita quos iubeat fundere musa modos.
 antiqua antiquis fugit cum moribus aetas:
 imperat Augusti gens aliena domo:
 iam pridem innocuae Musarum et Apollinis arti
 infamem addiderant ferrea secla notam.
 iamque vagus fidicen, miser et contemptus, habentum
 limen adit, citharam tendit, et aera rogat,
 aut temptat si forte queant placuisse Menalcae
 carmina Caesariis auribus apta prius.

J. C.

III

LONGA via est, immite gelu, fera flamina: vatem
 annosum invalidi sustinuere pedes:
 rugosasque genas linquens canosque capillos
 faustior errantem fugerat hora senem:
 sola chelys misero visa est superesse voluptas:
 demisso orbatus quam gerit ore puer.
 illa Caledoniis pro finibus ultima pugnas
 audaces patrio rettulit igne chelys:
 scilicet extinctis aberat decus omne poetis
 fraternam Scotiae qui tetigere lyram:

atque ille iniusto neglectus in orbe quietum
 cum sociis voluit participare rogam.
 non ferventis equi cohibens iam frena canebat
 in matutino qualis alauda polo.
 non in regifica conviva altissimus aula,
 magnatum adloquio liberiore fruens,
 ante nitescentes dominas dominosque superbos
 fundebat subitum turbineumque melos.
 tempora sunt mutata, artes abiere vetustae;
 advena habet solium, Carole amate, tuum:
 desertusque vagans et victu paupere dives
 mendicare humiles cogitur ante domos,
 altisonamque rudi citharam pulsare colono,
 quae modo regali dulcis in aure fuit.

F. HODGSON, A. S. 1809

603 *ILLVM ABSENS ABSENTEM AVDITQVE VIDETQVE*

DUM procul a patria spretus vagor anxius haerens,
 Scalde pigro teneor sive vagante Pado;
 sive agor ulterius, qua barbarus ostia Dacus
 obserat, hospes adit siquis egetque domo;
 quave iacet Romanus ager, contermina caelo
 undique planities squalida senta situ;
 quocumque ipse feror pergens nova visere regna,
 te quaerit cupide mens peregreque domist;
 te desiderio fratrem petit icta perenni;
 longior et compes fit? magis usque gravat.
 tu mihi primus amor; bona te sine fine coronent;
 fausta larem excubias numina propter agant;
 floreat iste locus, quo confugit otia quaerens
 hospes, ubi flammam vespere laetus alit;
 floreat hospitium, morbi medicina famisque,
 illa peregrino cuique parata quies;

sit bene sit mensae, simplex ubi copia regnat,
 et circum suboles sanguine plena sedet:
 ridet, ubi lusus, ioca numquam absentia gliscunt;
 tristis an auditur fabula? quisque gemit;
 an pudibundus adest? cibus inditur; atque ita discunt,
 ipsis quam bene sit, qui meruere bene.

H. A. J. M.

605

DIGNVM LAVDE VIRVM MVSA VETAT MORI

MORTUUS est, an amicus abest? hic ametur et ille;
 hic questum, lacrimam vindicat ille sibi:
 succurrat tibi nox operosae plurima lucis,
 et vivum exanimo vate loquatur opus:
 ille, lucro maior fama fatoque, recusat
 forsitan imperii vel meminisse tui;
 infima forsán habet, nobis quae summa vocantur;
 clarus et ob casum (nec tamen ante) nites.
 et superos siquid sup̄ter caelestia templa
 tangere, vis animi quem geris ista queat:
 ista, potensque sui durisque exercita rebus,
 non dolet aut cupit aut laudis amore tumet;
 non regni rabies populivae hanc aura lucrivae
 turpis amor, mortis non quatit ipse timor.
 nequiquam deserta petis loca: pergit in umbram
 musa silescentem subsequiturque comes.
 illius est suprema sequi vestigia fortis;
 acta recognoscit, crimina laude beat.
 voce coacta lucri si sordida turba recedit,
 donatique omnes, omnis inanis abit,
 subve secure eadem limenve ad roboris haeret,
 cum comes extremus dixerit ipse 'vale.'

H. A. J. M.

609

I'm no slave to such as you be

NON tibi nec tali potero succumbere flammae,
 non nivei candor pectoris iste capit,
 non mihi qui iactant oculi nimis acriter orbes,
 non adimant somnos aemula labra rosis;
 i nunc et, citius si quem potes urere amantem,
 pande cupidineas pande, puella, faces;
 quae passim risus, passim suspiria vendit,
 crede mihi, vanis me petet insidiis.
 Scilicet alterius iuravi in verba puellae,
 sit vultus nimium lubricus iste procul:
 este procul pictae vos o tectoria formae,
 mens est fucatis inviolata dolis:
 et nitidam vestem et falsae periuria linguae
 odimus: est aliis inde parandus amor:
 illam ego depereo, quae denegat oscula recto
 lumine, tuque operam perdis, inepta, tuam:
 An placeant puero marcentia sarta coronae,
 unde caput quodvis se redimire queat?
 si modo virgineos liceat decerpere flores,
 quas intactus adhuc fert rubus ipse rosas:
 tu tamen in peius deducere corda laboras,
 at superest constans, intemerata fides:
 integer interea vultu ridente sedebo,
 tuque diem illusa pellicis arte teres.

II

TE similesque tui contemno liber amator:
 pectora Sithonia candidiora nive,
 curalium labri, nimium bene motus ocellus,
 non facient unquam sit mihi dempta quies.
 est alius Veneri magis aptus (opinor) Alexis;
 huic licet ostendas ambitiosa facem:

res ego vulgatas, risum et suspiria nosco:
 expertis frustra piscibus esca datur.
 Est alii mihi pacta fides: averte, puella,
 hinc oculos molles illecebrasque tuas:
 ne me fucato speres retinere colore;
 ille patet dudum negligiturquē dolus.
 me piget, auratae si quae subtemine pallae
 vincit, et in quaestum peierat ore deos:
 quae negat ex vultu, tamen est ita cara Lycoris,
 ut labor incassum concidat ille tibi.
 Cui licet integris de sentibus ungue recentem
 florem virgineae subsecuisse rosae:
 isne habet in pretio vitatae sarta corollae
 qualia vel capiti cuilibet esse solent?
 tu nimium fida et certi mea pectora amoris
 proposito tempta surripuisse suo:
 me iuvet interea penitus ridere sedentem,
 quod tibi nequiquam diffluat iste labor.

H. C. G. M.

We'll sit, my love, upon the shore

LITORE considens mecum quin mystica nostri
 sacra recognoscis, noster, amoris, amor?
 fluctibus ut quamvis petulantibus aethera temptet,
 tranquillo sileat rursus, ut ante, salum.
 quo nunc mercari decus atque extendere famam,
 signa quibus ponant aerea cumque locis?
 seu molles aulae sive horrida castra vocabunt,
 pacarit furias ambitionis amor.
 ut viola, in tecta malim convalle latenter
 crescere, quam trepidas per iuga nosse minas,
 quas vomit ira noti: loca possidet amplior alta
 splendor, amat felix inferiora quies.
 non mortale sapis: fundi possessor avarus
 quaerit opes, titulos ambitiosa cohors:

nos, amor, instituis felices vivere parvo;
gloriaque imperii fit cinis ipsa suos.
quid superat quod habemus opum? duo, Cynthia, quanquam,
nos tamen inter nos unus et omne sumus;
nos per inoffensum, ceu sidera, labimur orbem:
summatim dat amor quidquid ubique bonist.

H. A. J. M.

611

My Chloris, mark how green the groves

ADSPICE, noster amor, silvae qua fronde virescant,
lutea quot calthis undique ripa micet:
ipse iubet flores zephyrus depellere somnum,
flaventemque tibi crispas, amata, comam.
turres iam properat regum vitare superbas,
iam super agrestes cantat alaunda domos;
scilicet haud alio subridet terra lepore
coetubus in procerum ruricolumque grege.
mille per excelsam splendescant lampades aulam,
flectat ubi vates plectra canora lyrae;
non secus at tenui modulatur arundine pastor
umbra ubi betullae frondea cunq̃ue patet.
rusticus an moveat procerum fastidia ludus?
non epulis certat nostra chorea suis:
hi tamen an iactant cura tam libera corda,
quam niveos inter laeta caterva rubos?
florifera Corydon in valle susurrat amorem,
rusticus agresti simplicitate procus:
si domini, virgo, te vox argutior oret,
anne parem spirant conscia corda fidem?
haec tibi silvestres decerpsi munera flores,
pectora quae decorent candidiora nive:
scilicet et domini gemmae testantur amorem;
num tamen, a! demens, par amor ille meo?

A. H.

A! felix aliis, uni illaetabilis umbra,
 si facis ad pacem, non ego pace fruar:
 haud bene conveniunt placida loca plena quiete,
 quaeque salutifera corda quiete vacant:
 est fuga quem vitrei laticis, quem pinus opaca,
 alnus et arguti flamine mota noti;
 est ea quem mulcere potis, siquid potis usquam,
 ni mihi sit cura saucius ille pari.
 scilicet ad vivum mea persedere medullis
 vulnera, nec maeror discutiendus erit:
 semper ubique eadem contristant nubila frontem,
 nec ratio ulla vetat temporis, ulla loci:
 quidquid enim in silvis viridique placebat in herba,
 hospita secessus dum fuit alma quies,
 desiit haec vultu simul arridere benigno,
 perdidit id vires deliciasque suas.
 haec vati calcanda forent spatia obsita musco,
 sive quis arcanæ seria mentis amat;
 hi quoque avent umbras; sed non ut pabula curae
 inde ferant, similes dissimilesque mei:
 me vetat ire foris laetissima ruris amoeni
 gratia, deformi me loca senta situ:
 illa animo revocant anteaetæ gaudia vitae,
 haec mala curarum mox subeunda monent.

H. A. H.

ANNUS ab extincto periit iam plurimus anno,
 cum secui remis irrequieta lacus;
 nec iuga non solita tingit dulcedine vesper,
 cana situ tingit moenia, tingit aquas.
 tunc geminos veterisque fide notaeque sodales
 non aliud mecum cymba ferebat iter:

alterius constans pietas et mitior aevo;
 ut iuvenes fervent, fervidus alter erat.
 alter ab emenso vitae per devia cursu
 devius abiiciens triste fefellit onus;
 sed puer ille ferox et ovans volitare per ora
 martis ab horrisonis fugit in astra minis.
 sic lapsi quoties sub corde remetior aevi
 tempora, praeteritos respicioque dies,
 surgit amari aliquid dum pectora fida recordor,
 pectora, quo fungor, functa labore viae.
 estne tamen caros aliud quod necitat amicos,
 mentis colloquio mens nisi docta frui?
 mentibus in caelum tria corpora venimus olim:
 mentibus hic etiam quid vetat ire pares?
 Ivimus: at triplex, tu, portitor, accipe naulum,
 dona, nec invideo, triplice digna choro:
 scilicet una lacum transibat et altera mecum
 quae visus eadem non foret umbra tui.

R. C. J.

620

NAVFRAGIVM

PLURIMA sopitum turbant insomnia nautam,
 aequor ubi currit mox peritura ratis:
 crebraque dilecti laris obversatur imago,
 rumpitur a gemitu spiritus unde gravi:
 murmurat oceanus; venti putat ille susurros
 leniter arboreas sollicitare comas:
 contiguamque casae patulam dare sibila fagum,
 visaque sub tignis garrula hirundo queri:
 florentem puerum complectitur; ille loquentis
 accipit adridens flensque pericla patris;
 interea coniunx lacrimat gaudetque vicissim
 adspiciens reducem post mala longa virum.
 Excitus agnovit vani ludibria somni,
 impulit ut subito texta procella ratis;

continuo actarum turbam stupefactus aquarum
 sensit et in toto corpore terror erat:
 perque foros amens et transtra natantia cursat,
 nautica quo pubes, lurida turba, coit:
 turba coit, solvuntque animos atque ora pavore,
 desuper et circa vox gemebunda fremit:
 nequiquam fortes heu! spe iacuerе relicta,
 et stimulis versat pectora caeca furor.

J. M. L.

622

See, Flavia, see that budding rose

‘**I**STAM, vita, rosam cernisne ut fulgida gemmas
 explicet in densis semireducta comis?
 quam secura suis iacet immunita latebris!
 quam cito tutela cum pereunte perit!
 hanc modo fallacis suadent tepidissima Phoebi
 lumina sub medium luxuriare iubar:
 nunc tamen eoi spirant fera flamina caeli,
 et perit in nitido qui fuit ore rubor.
 quo monita exemplo diam tu protege formam,
 et famae nimiam, Flavia, pone sitim:
 hic tibi securae datur, hic vixisse beatæ:
 quid melius, quaeso, splendida fama daret?
 tu latebras liquisse tuas umbramque dolebis,
 sicubi te laesae virginis aura petet,
 aura puellari, mihi crede, infesta decori,
 qualia purpureae flabra borea rosae.’
 Sic ego: respondens virgo sic orsa: ‘Canendi
 disce modum: agrestem carmen agreste decet:
 nam mihi praeteritam vox arguit invida formam,
 ingeniumque eadem vox hebes esse tuum.
 ecquid inauditae carmen vocale volucris,
 ecquid, si plaudat nemo, poeta iuvat?
 ecquis honos pulchri, nullis mirantibus, oris?
 ecquid inumbratae gratia casta rosae?’

J. M. L.

624

The isles of Greece, the isles of Greece

EN freta, Graiorum nitidis freta consita terris,
 qua canere ardentem Lesbida iussit amor,
 munia qua belli creverunt, munia pacis,
 qua cum Deliacost edita Delos ero!
 visit adhuc aestas et inaurat luce perenni:
 sol manet, excepto cetera sole iacent.
 prospiciunt montes sup̄ter Marathona patentem,
 suppositum Marathon prospicit ipse salum:
 olim ibi dum mecum meditabar somnia, rursumst
 libera per somnos Graecia visa meos:
 scilicet haud potui Persarum insistere bustis,
 et simul in servi memet habere loco.
 ecce supercilium rex clivi insederat illud,
 exortam pelago quod Salamina videt:
 multa carinarum sita milia saeculaeque sup̄ter
 tota virum: tantas unus habebat opes.
 mane recensuerat cunctos: ubi vespere primo
 tanta carinarum vis ea, tanta virum?
 [haec ubi sunt? ubi tu, mea patria? litore muto
 non movet heroos Calliopea sonos;
 heroisque sonis ea respondentia quondam
 cessarunt proprio corda salire sinu.
 et lyra, divino tam longum praedita sensu,
 sustinet in nostras degener ire manus?]

H. A. J. M.

626

PARISINA

TEMPUS adest ubi Cecropiae ferit alitis aures
 alta superfusis orta querella comis;
 tempus adest, votorum ubi murmure mollis in omni
 fingere nescio quid dulce videtur amor:
 et liquidae zephyrorum animae, vicinaque lymp̄ha
 auribus in vacuis carminis instar habent:

10

rore madent leviter libata cacumina florum
 sidereiue micant in statione chori:
 et iam caeruleus magis est in marmore voltus,
 et folia in silvis lividiora suis:
 inque polo obscurae clarissima noctis imago,
 nigra sed et liquido pura colore tamen:
 qualis inest, ubi lapsa dies et vespers hora
 cedit in arbitrium, candida luna, tuum:
 egreditur Parisina foras, non illa canorum
 audiat ut murmur desilientis aquae:
 sola petit noctem; noctis spatiata per umbras
 non tamen alma oculos pascere luce cupit;
 seu sedet hospitibus sola in frondentibus Estes,
 at non expliciti floris amore sedet;
 nec desiderio tua vox, si murmura quaerit,
 sed non blanda minus quam, philomela, tua est.
 fallitur, an frondis spissam perlabitur umbram
 pes? gena pallescit corque tremore micat:
 fallitur, an nova vox inter virgulta susurrat?
 corda tument; rediit qui fuit ore rubor,
 haud mora convenient—spatium breve fugerit—ambo;
 fugit, et ipse suae sternitur ante pedes.

632

POETA ET ROSA

VER erat et placidae spirabant leniter aerae,
 gaudia cum ruris mane poeta petit;
 suave nitent horti, levibusque faventibus austris
 omne saluifero germen odore fluit.
 ille rosam legit, et mirantia lumina figens
 concinit hoc, musa praecipiente, melos:
 ‘I nostram, rosa, quaere Chloen, gremioque venusto
 sis decus; a! felix terque quaterque forem,
 hunc fidis mihi si flammis et amore perenni
 carum fata darent suppeditare locum;
 illic, ut phoenix, oculorum ardore perusto
 involvi liquido ture et odore mori!

a! nescis, flos, heu! nescis infauste, quot illic
 suavius halantes experiere rosas;
 en! video livore et spe marcescere lapsa
 languidulas frondes deciduumque caput:
 funus utrumque manet; communi clade perimus;
 tu cadis invidia, me meus urit amor.'
 'Haec tibi tu serves stulta exemplaria,' dicit
 proxima quae stabat rapta furore rosa.
 te saltem ex aliis pudeat nos spernere, vates;
 quid facias, nostram si renuamus opem?
 fervet quaeque rosis, quae fervet amore, poesis;
 hinc color, hinc vobis suppeditatur odor.
 tene putas, insulse, Chloes augere decorem,
 cum patimur musae turpia probra tuae?
 huic ut aduleris, cur nos marcescere cogis,
 cur languere iubes invidiaque mori?'

CHRISTOPHORVS ANSTEY, A. S. 1777

636

Away; let nought to love displeasing

NIL ergo noceat, nostro nil obsit amori,
 nil moveat curas, Laodamia, tuas:
 nil veneris castae socialia dona moretur,
 neu timor aut fastus gaudia nostra fuget.
 quid si verbosis titulis fulgentia regum
 exornant nostrum munera nulla genus?
 at decorabit honos melior meliore corona,
 nobilitas nobis haec erit, esse bonis:
 hoc dum virtutem ritu sine fraude colemus,
 nomen erit nostrum dulce per ora virum;
 et stupor attonitos proceres mirandus habebit,
 se de plebe hominum sic coluisse genus:
 quid si nos plena gaxis fortuna reclusis
 non locupletarit, prodiga diva, manu?
 exiguo tamen in censu sat habere placebit
 re bene contentis non superante modum.

10—2

et satis adsueto semper redeuntia gyro
 exiguis votis tempora quaeque dabunt:
 nam ratio nostram reget et prudentia vitam,
 unica quae digna est solaque vita trahi:
 nos manibus iunctis—sit prima, sit ultima vita—
 ibimus insignes inter utramque facem.
 paxque larem risu cumulabit blanda benigno,
 blanda maritalem rite propago torum:
 o quali dulces natos foveamus amore,
 dum patrium stipant cara caterva genu:
 dum faciem facies reddit genetricis et ora,
 dum reddit notos balba loquella sonos:
 et siquando aetas livoris concita dente
 laetitias nobis surripuisse velit,
 te procus in pulchris repetetque coletque puellis,
 in pueris iterum me vetus uret amor.

A. H. W.

VAS erat egregio fulgens splendore colorum,
 addiderant Sinae caerulea sarta manus:
 in patulo Selime, felis dulcissima, labro
 miratur recubans marmora summa lacus;
 ut videt, ut lentam pertemptant gaudia caudam!
 en mentum candens! en teretesque genae!
 en digiti molles, varia testudine vestis
 pulchrior, en quali lumina luce virent!
 auriculae decus agnoscit nigrumque nitorem,
 dulcisono fidam murmure laudat aquam.
 par ubi miranti fratrum caeleste videri,
 illa lacus geminos credidit esse deos:
 arma refulgebant auro sublustria quamquam
 illa prius mira tinxerat arte Tyros:
 vidit et infelix amplecti nympha volebat;
 tangere mox labiis tendit et ungue deos:

hei mihi! femina erat felisque; auroque moveri
 femina se, felis piscibus ecqua neget?
 pectora demittit, promittit brachia rursus,
 certa nimis: nec scit tanta subesse vada:
 ripa pedes (vidit Lachesis risitque maligna)
 fallit et in medias praecipitatur aquas:
 ferre caput potuit novies e fluctibus altis,
 flumineos novies sollicitare deos,
 at neque delphines tergum praebere, neque una
 Nereidum prompta vota iuvare manu:
 nec Davus gemitum saevus nec Thestylis audit,
 delicias dominae cetera turba fugit:
 discite lugentes fata immatura puellae,
 nunquam vos lapsum posse referre pedem:
 cautius audaces ne siquid splendeat aurum
 credite, nec licitum gaudia quidquid habet.

E. W. B.

653

IN PAPILIONEM

SIC face phoebea vernisque vocantibus auris
 papilio valles et rosida prata pererrat,
 ex aliis alios flores et suavia libans
 plurima, dum fessus tandem ludique cibique
 iam satur aedificat tecta inter frondea nidum,
 et placita tandem secum requiete potitur;
 quisque per aetherias errare licentius auras
 gaudebat quondam, resides ibi contrahit alas,
 et iam tecta fovet nec poscit ut ante vagari.

H. A. H.

654

IN ALAUDAM

NONNE vides, ut humi taciturna recumbat alauda
 in celsis fugiens nidum sibi ponere ramis;
 sin aurora omen clarae sine nube diei
 praebeat adridens iubeatque exurgere lusum,

non sibi defuerit quod vox, quod debilis ala
 obstiterit, tales monstrat se velle penates,
 sed canit exsuperans nubes pennasque sub altum
 intendit caelum, ceu vox sibi caelitus adsit.

H. A. H.

657 Οὐκ ἔπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς ἀγίων πτέροις

QVALIS rex avium, quem penna remige nimbos
 scindentem immiti ferrum traiecerat ictu,
 ipse suam prostratus humi, quam gesserat olim,
 pinnam in letifera conspexit arundine; at acer
 urit corda dolor, tantoque vel acrior urit,
 quod tenera nidum lanugine foverat olim
 ipsius in pectus quae ferro praebeuit alam,
 purpureae guttas animae bibitura supremas.

H. A. H.

660

BELVS

DESIERAT frontem rugis contractus et ipso
 vindiſtam spirans voltu. contrarius olli
 sed grato magis ore habituque venustius apto
 surrexit Belus, qui formosissimus unus
 exciderat caelo. facies praeclara minantis,
 et voltus virtutis erat: tamen heu! solidum nil,
 nil sincerum inerat. nam quamquam neſtare lingua
 stillaret, turbare potens consulta senatus,
 et species alias veris et nomina rebus
 sciret falsa dare: at mens illi sordida, in omne
 curva malum, at semper magnos ignavus ad ausus
 spiritus; utcunque adiectas sermonibus aures
 blandus demulcere, loquellis suavis inſit.

G. DOBSON, A. S. 1750

667

APIS

VOS docti narrate senes, quicumque recessus
 naturae arcanos vos cernere posse putatis,

unde docetur apis se ferre audacibus alis
 per mille ancipitesque vias caelumque profundum;
 unde fugit lentam visco stagnante paludem,
 fecundos visens colles, ubi dulcior herba
 melliferique expansa recludunt germina flores;
 undeque densatis tenebris et sole cadenti
 scire potest operae finem adventare diurnae?
 quis docuit ventis pluviisque opponere pectus,
 ferre domum fragrans ad certa alvearia pondus;
 et pennis iterum campos tranare liquentis,
 morigeras resonis dantem tinnitibus aures?

G. DOBSON, A. S. 1734

668 *The fields are ravished from the industrious swains*

CONTINUO videas sudantibus arva colonis
 abrepta, inde deis sacraria, civibus urbes:
 noxiaque herba tegit disiectis vilia muris
 oppida: desertas (auditu triste) per aedes
 flamina bacchantur reboantia, perque columnas
 lascivit fractas hederæ ambitiosa; pererrat
 squalida venantum securus rudera cervus;
 obscenæ vulpes in hiantia busta recedunt,
 et trucibus sanctas implent ululatibus aedes.

H. A. II.

679 *As when a shepherd of the Hebrid isles*

QUALIS ubi Hebudiæ pastor de vertice rupis,
 quæ longe arctas tristes obumbrat aquas,
 sole sub occiduo procul in convalle remota,
 saxosive super culmina nuda iugi,
 aut videt aut vidisse putat, (seu credula fallit
 mens vacuum et fictis ludit imaginibus,
 sive quod æriæ nonnumquam hæc corpora formæ
 sumpserunt humanis conspicienda oculis,)

innumeram glomerari aciem circumque moveri;
 mox eadem in ventos it resoluta leves.

BARO GRENVILLE

681

RESVRGAM

ANNE dabit florem mitis revirescere Parca
 meque sinet foedo sordere in pulvere? an uni
 nimirum natura homini male iusta iubebit
 spem vanam alterius peritulum pascere vitae?
 hanc propter durum cum paupertate dolore
 adsiduisque malis virtus certamen inibit?
 non ita: ver illud, ver immortale futurumst
 olim homini, venietque ori rediviva venustas,
 alma per aeternum cum pax dominabitur aevom.

H. A. H.

693

In other part stood one who at the forge

PARTE alia steterat, valida qui incude laborans
 pondera bina aeris ferrique immensa domarat;
 sive reperta, ruens qua fors absumpserat ignis
 montanis nemora alta iugis aut vallibus imis
 usque cavas terrae in venas, liquida inde cavernae
 ad fauces effusa: acri seu vortice in auras
 impulerat rapida vi subterraneus ignis.
 hinc massam in cellas resolutam rite paratas
 detulit: unde artis varia ut fabricaverat arma,
 tum quidquid fusum fieret sculptumve metallo.

G. DOBSON, A.S. 1750

694

A man so various that he seemed to be

PENDULA mens fluitat, tamquam contraxerat omnem
 hinc illinc genium et quocunque sub aethere nati
 pectoris ambagem. dicto sermone teneri
 difficilis pravique tenax; sed moribus anceps

alternis animum nunc huc nunc fluctuat illuc,
 in partesque rapit vicibus perque omnia versat:
 et prius emensum quam luna recurrat in orbem,
 rem populi tractat, tibicinis atque chymistae.
 hoc stetit in votis, patrios disperdere census,
 immeritos magnis opibus donare clientes:
 vix tandem ut loculis elapsa pecunia plenis
 fluxerat, ignavae sensit ludibria turbae:
 dum suus huic lepor adrisit, cultoribus aurum.

FRANCISCVS ATTERBVRY

705 *Oft may the spirits of the dead descend*

AT mihi per noctes emissa Acheronte profundo
 dum teneor somnis adsit amica manus:
 adsit oberranti per sera silentiae lunae,
 heu! licet ex oculis non adamare queam,
 luce carens vivum compellet amicus amicum
 per campos dubia nocte, tegatque latus:
 campos rursum obeant, olim loca conscia amoris
 dum polus et veneres explicat alma Pales.
 saepius ut mundus nituit focus, et mihi nati
 rident ad patrios aemula turba lares,
 hi quoque convivae faciles orantibus adsint,
 et loca quae vivis heu! placuere beent.

H. C. G. M.

710 *He ended and the Archangel soon drew nigh*

FINIERAT Genitor: caelestiaque exiit ora
 dux superum, humanaeque homini sub imagine formae
 maluit occursare: super lucentibus armis
 fusa sinus rutilos fluitabat bellica vestis,
 cui vivo neque certarit Meliboea nitore
 nec Sarrana chlamys, veterum gestamina quondam
 heroum regumque sequestra pace fruentum;
 tinxerat ipsa Iris subtemina. deinde soluto

stellantis vincolo galeae, virtute virili
 effulsit mistisque rosis et flore iuventae.
 hasta manum armarat; laterique affixus ut orbe
 signifero pendens ardebat fulgidus ensis,
 ensis atrox, Satanae terror.

G. DOBSON, A. S. 1750

QVOD si fata tibi tantum praescire dedissent
 venturas, quantum rebus praesentibus uti;
 si nosses fore, captivis ubi regibus istis
 orti miscerent thalamos neptisque neposque,
 qui, quidquid tenuit tua vasta potentia, quidquid
 vastior ultra animus voluit tenuisse, tenerent;
 (quis melior fortuna dedit quodcumque vel umquam
 victrix causa solet sperare aut victa timere;)
 si quod manaret proprio de sanguine sanguis
 nosses, quo maduere diu confinia regna,
 nec tua sic nec avi saevisset nobilis ira,
 nec consanguinea tepuissent caede nepotes.

CONTINUO decies spectantur mille per umbras
 attolli bellorum insignia, multiplicesque
 undatim iactare faces; una horrida silva
 hastarum exurgit, scutis scuta ordine diro
 et galeae galeis consertae. it protinus aequis
 ordinibus condensa phalanx: dum plurima buxo
 tibia multifori et modulamine fistula lento
 molle sonans gressusque regit fingitque canendo.
 carmine non alio bellantes dorica musa
 impulit heroas, quos non furor egit inanis,
 sed vis firma animi, sed virtus ardua leti
 indignata metum turpisque ignara repulsae.

G. DOBSON, A. S. 1750

II

NEC longum tempus decies et milia furvas
 signorum fulgent radiis adversa per auras :
 una ingens silvae species surgentibus hastis
 tollitur et clypei ardentes galeaeque comantes
 confertim vasto se produnt obvia tractu.
 mox constructa phalanx incessu lenta canentum
 ad numeros mollis vestigia fingit eundo;
 tibia multifori ceu quando dorica buxo
 heroas quondam veteres in bella ciebat;
 non furor illud erat, rabies nec concita cantu;
 sed sibi constantes animi, sedataque virtus
 contemptrix leti et nullis frangenda periclis.

T. POWER, A. S. 1691

III

TUM dicto citius decies millena per auras
 obscuras vexilla volant, variosque colores
 diffundunt crebro sinuata per aera motu :
 et simul arrectis silva ingens horruit hastis.
 tum galeae et densi nutant longo ordine coni,
 iunguntur clypei faciuntque umbonibus artis
 immensam belli seriem : mox pectora mulcet
 tibia compositaeque simul movere phalanges;
 tibia, non qualis temeraria pectora motu
 impellit subito furiisque accendit iniquis;
 sed qualis veteres animans in praelia quondam
 heroas docuit sedato pectore pugnas
 aspicere horrentes patriaeque expendere vitam
 impavidos turpique fugae praeponere mortem.

M. BOLD, A. S. 1702

716 *Hark! the wild maniac sings to chide the gale*

CANTIBUS at querulis (audin?) furibunda puella
 ventorum inculpare moras, ni carbasa portent

ocius immensum pueri conspecta per aequor.
 illa olim infelix hiberni in litore ponti
 fluctibus evectum saevis miserabile corpus
 viderat: hinc subito pallentem agnoscere formam,
 attonita hinc auras ululatu implere, manusque
 iungere frigentes oculosque intendere fixos.
 heu vidua, heu vanis funestam effusa per oram
 fletibus; effracta dum plumam e mente volucrem
 vertit Mnemosyne, caeloque emissa secundo
 somnia demulcent memores tranquilla dolores,
 pacis et effictae germana maior imago.
 Phantasos interea ardenti perfundere pectus
 laetitiae fulgore, et si qua obscurior umbra
 densatam illustrare animi spes irrita noctem.

A. H.

NONNE vides, Damon, qua scindit lucida nubem
 purpura; nonne audis numeros et dia sonare
 carmina? surgit ibi penna sublimis Amyntas;
 at iuvenum exultans caelestis turma recepto
 gratatur socio et cantu comitatur euntem.
 ille secat liquidas auras, volat ecce poloque
 usque venit propior, stellasque accedit ad ipsas:
 miratur rutilum novus aetheris hospes honorem
 gemmatasque foris atque aurea limina portae.
 caelicolae cantate hilares, laudateque fratris
 vocem omnes; hinc iste ipsa concentus in aethra
 dulcior excolitur; diae cantate choreae,
 dum nostri adsiduis lacrimis implentur ocelli;
 quippe hodie in terris alter non restat Amyntas.

J. G. L.

CVI spes ulterior, casus munitur ad omnes;
 cumque senectutem labentes leniter anni

adtulerint sensim, mortem ista mente propinquam
 aspicit, ut longis qui tempestatibus actus
 portum in conspectu tenet effugiumque malorum.
 scilicet hunc unum mortis vicinia terret,
 qui sibi praemetuit siquid post funera restet;
 non hunc qui recte vitam sancteque peregit;
 hic sese excutiens sibi plaudit et, aureus ut sol,
 usque sub occasum diffuso lumine ridet:
 hic, matura dies cum mortis venerit, aevom
 suspicit immortale: hic spe meliore triumphans
 caelicolum iamnunc praelibat gaudia votis.

ISAACVS HAWKINS BROWNE

726

VOTA PALAMONIS AD VENEREM

ALMA Venus, fecunda parens, dea dulcis amorum,
 terrigenis eadem ac caelestibus una voluptas,
 labenti sub sole tuum quae lucida cursum
 dirigis, et splendes pulcherrima, qua tua caeli
 te regio decet. eximiam: tibi flatibus euri
 hibernis parcunt, tum ver bene pandit agitique
 rite tuus mensis, totusque recluditur annus.
 te, dea, te nimbi fugiunt hiemisque procellae;
 floribus ecce novis tibi terra renidet ubique,
 laetior aura poli ridet, numerosque canoros
 carminibus volucres et amoru suaviter aptant.
 te sine nil gratum vel amabile, diva, bonumve
 exoritur; regis imperio tu munera passim
 omnia naturae, vitamque benigna tueris;
 cuncta olim fundasti et nunc fundata reponis.

J. G. L.

728 *No sister e'er hath been to thee with pearly eyes of love*

NON germana umquam casto te aspexit amore,
 nec caelo profugum flevit carissima mater:

nulla manus lympa veniens de nube rigavit
 fauces igne tuas arentis: nulla iacentem
 te vox permulsit, magnae o clarissime gentis;
 te sed enim sors laeta manet, te gaudia sancta,
 paxque, Deum si rite colas pietatis amantem.
 tum tibi, tum dabitur ferventi ardore relicto
 flumineos inter latices silvasque vagari:
 exustosque pedes ego multo lacte lavabo;
 at lacrimae exciderint memori si forte malorum
 has mea siccabunt et pellent oscula luctus,
 tuque sacerdotum comes et spatiabere regum,
 aetheris incedens candenti lumine cinctus,
 sublimisque procul iuga qua caelestia surgunt
 elysios inter colles aestate frueris.

W. D.

729 *And now the nightingale not distant far*

HAUD procul interea solam philomela querellam
 exorsa est, lunaeque ad frigida cornua fudit
 carmen inexhaustum magis et numerosius, ac quo
 surgentem solem cristata salutatur alauda.
 illis—visus enim penetrabilis intima cantus
 pectora percutere atque animi pervadere ad oras—
 quidquid ibi pacis fuerat, seu quidquid amoris,
 harmonia mira volucris se iungere cantu:
 corda salutari naturae tacta patebant
 impete, nec splendor noctis, neque lapsus aquarum,
 aemula divini nec carminis ales, amantes
 secius advenere illos, quam tempore verno
 ros vespertinus sitientes inrigat herbas.

G. B.

731

VITAE SVMMMA

INUNC usuram vitae mirare caducam;
 sedulus huc illuc, ut musca, nitentibus alis
 pervolita, rorem deliba, vescere et aura
 paulisper, mox in nihilum rediturus et exspes.

haecce vitæ summa est? sic irrita vota?
 huc promissa cadunt? en quanto verius illa,
 illa est vita hominis, dabitur cum cernere verum,
 non, ut nunc facimus, sensim longasque coacti
 ire per ambages meditando, at protinus uno
 intuitu, nebulaque omni iam rebus adempta.

ISAACVS HAWKINS BROWNE

733 *His spear to equal which the tallest pine*

QVANTA ratem mediis nunc malus dirigit undis,
 quae modo per montes surgebat maxima pinus,
 tale hastile fuit (parvis componere magna
 si fas) quo gressus regit et vestigia firmat
 carbones super urentis; circumque supraque
 in latus inque caput gradientis cuspidē torto
 vibrantur flammæ totusque involvitur aestu:
 infelix non sic calcabat sidera quondam.
 sed tamen et tantos potuit perferre dolores:
 et stetit ut iuxta flammantis litora ponti,
 evocat inde acies fusas, caelestia dudum
 numina, et attonitas legiones voce sonora
 suscitât, ut stagno circum iacuerē frequentes:
 mille quot umbrosas sup̄ labentia silvas
 flamina consternunt autumnī tempore frondes.

T. POWER, A. S. 1691

II

HASTA subest dextrae, cui vel celsissima pinus
 Norvegiis nutrita iugis, praetoria malo
 puppis ut utatur, virgam collata referret:
 hac stabiles firmat gressus per adusta locorum,
 non qualis placide nuper per caerula caeli
 ibat, at hinc illinc candenti a fornice flammæ
 incubuere acres. tantis sed perstitit usque
 non minor ille moris, donec iam gurgitis oras

ventumst ignivomi: clamat socia agmina, formae
 agmina caelestis, quae prona iacentia torpor
 alligat atque oblita sui: quot frigore primo
 sternuntur foliis fontesque et stagna caducis
 valle sub umbrosa, scenam qua tusca virentem
 nent nemora excelsosque super curvantur in arcus.

H. A. H.

740

OMNIA VICIBVS FIVNT

PERSPICE naturam rerum: mutatur ubique
 in gyrum, non morte perit: moribunda diei
 lumina nox sequitur, succedunt lumina nocti.
 surgunt, deinde cadunt stellae, surguntque renatae.
 exemplum sequitur tellus: nam fertilis aestas,
 ambrosios flores viridemque induta coronam,
 in flavum cadit autumnum; nec secius illum
 purpureis uvis et flava messe decorum
 horrida bruma gelu tumidisque invecta procellis
 dissipat: ipsa novo sese mox vere resolvit.
 denique ver genitale tepentibus exit ab oris
 austrinos linquens thalamos, spiratque favoni
 flatibus, et revocat primus qui venerat aestum.
 omnia sic marcent, redivivaque tempora florent
 ut currente rota quae iam cecidere resurgunt:
 sic homini transit solum, non interit aetas.

G. B.

II

NATURAM rerum circumspecte: cuncta recursant;
 mutant cuncta vices; nihil interit. ordine certo
 lux sequitur noctem, sequitur nox funera lucis.
 astra cadunt oritura iterum, casura resurgunt.
 sunt et telluri sua tempora. protinus aestas
 flore nitens roseo et viridi redimita corolla
 marcet et autumnopallenti languida cedit.
 dissipat autumnisegetes atque aurea poma

aspera hiemps glacie et strepitantibus improba ventis:
 ultro eadem veris vice solvitur: ambrosios ver
 inspirat zephyros thalamisque tepentibus austri
 evocat aestatem. neque enim minus omnia vitam
 marcendo reparant: orbisque volubilis instar
 rerum nunc premitur, nunc sursus vertitur ordo:
 sic hominum quoque morte carent labentia saecula.

J. L. H.

745

AD BACONVM ET NEWTONVM VIRR. CLL.

ILLUSTRES animae! si quid mortalia tangunt
 caelicolas, si gentis adhuc cura ulla britannae;
 vos, precor, antiquum vos instauratione vigorem,
 ut tandem excusso nitamur ad ardua somno
 virtutis verae memores et laudis avitae.
 nempe horum egregias reor haud sine numine dotes
 enasci potuisse: Deum quis tempore in omni
 conspersisse, velut stellas, hinc inde locorum
 splendidiora animi quasi quaedam lumina; ut istis
 accensa exemplis se degener efferat aetas,
 agnoscatque sui quam sit sublimis origo.

ISAACVS HAWKINS BROWNE

749 *Forthwith the sounds and seas, each creek and bay*

AT vada continuo, freta longa, sinusque reduci
 prole nova fervere maris, gentesque natantum
 innumeras dare, quae pinna squamaque micanti
 caeruleum subeunt fluctum et vi saepe coacta
 impediunt turgentem. hi soli, sive mariti,
 pascuaque algarum tondent lustrantque coralli
 puniceum nemus; hi rapido se immittere lusu,
 loricisque litas guttis sublustribus auri
 apricis obvertere aquis. tum gemmea praedae
 concha hiat humenti lenteque avet; artubus olli

II

armatis aëtae invigilant sub rupibus escae,
 et phocae et pandi delphines marmora radunt.
 quinetiam mole immani volventia cete
 turpia, deformi gressu, invertere profundum.

E. W. B.

II

PROTINUS omne fretum, sinus omnis et omnia ponti
 aequora pisciculis immenso examine passim
 plena tument: populi circum densissima fervent
 agmina fluctivagi: pinnarum et remige multo
 splendescunt squamis celeres sub caerula lapsi,
 aut medium denso impediunt simul agmine pontum.
 pars herbam aequoream et canentia pabula tondent
 soli, pars iunctim exultant silvisque coralli
 discurrunt saliuntque ad solem terga corusca
 pandentes, auroque leves variante relucet.
 bacatis alii conchis humentia ponti
 pabula securi capiunt, rupisve benigno
 vertice obumbrati expectant alimenta, latentque
 membratim adsutae rigido sub tegmine testae.
 at phocae et curvi ludunt in marmore puro
 delphines; sine more alii turgentia membra
 mole rotant immani atque aequora turbine vexant.

G. DOBSON, A. S. 1750

752 *ANTITHEVS SERPENTIS SPECIE PARADISVM INGRESSVS*

MULTA locum obstupuit, multo magis haeret in illa,
 qualis ubi ingenti dudum qui clausus in urbe,
 plurima qua vicis stant tecta frequentibus et qua
 turpis ab infesta diffunditur unda cloaca,
 quum primum aestivos aurora accenderit ignes,
 egreditur tandem et pagos vicinaque lustrat
 rura: pererrantem sequitur renovata voluptas,
 seu captare novos sectum per gramen odores

perque armenta petit flaventisque inter aristas
aut ubi sepositi stant lactis olentia dona,
sive iuvant oculos spectacula rustica sive
agrestes strepitus et suavem audire tumultum:
si tamen hunc olim specie formosa puella
nympha velut molles gressus agat, illius ergo
quae placuit nuper iucundior omnis imago est,
illa tamen longe praestantior una videtur,
illa voluptates in se complectitur omnis;
tum quoque non alia tactus dulcedine serpens
floriferam miratur humum, qua sola recenti
mane suis stabat seclusa recessibus Eva.

G. J. K.

759

SIGNA IMPENDENTIS PROCELLAE

AST ubi pallenti e caelo descendere solem
distinctum maculis conspexeris hasve flagranti
incertas orbe errantes, passim aura rubescit
flammis tincta vagis; caelo fluitantia pendent
nubila, iamque magis terram iamque aera, cursu
vix medio librata, petunt: regionis eoae
exerit e thalamo obtusa se Cynthia luce,
lucidaque exili comprehendit cornua cinctu:
dein acie fracta stellae demittere lumen,
fluctuat ingenti motu qua turbidus aer,
aut visae obscuram subito percurrere noctem
et longi flammarum a tergo albescere tractus.
saepe caduca brevi frons turbine raptâ volabit,
saepe videbis aqua in summa colludere plumas.

C. S.

II

PALLENTI quoties descendit ab aethere Phoebus
perfusum maculis, quarum non una per orbem
ardentem se incerta movet, rutilantia circum
igne micare novo et crinitis fulgura flammis:

II—2

continuo amisso libramine caeca vacillant
 nubila, quem dominum dubia aut quae certa sequantur
 imperia: ecce euri surgens liventis ab oris
 lentior obtusis, posito ceu lumine, Phoebe
 cornibus exoritur, canentem pallida nimbum
 induta. en! fractas acies per inane retusae
 emittunt stellae; tum turbida fluctuat aura.
 saepe etiam videas tenebras transcurrere noctis
 flammaram et longos a tergo albescere tractus:
 ast infra seras iactari turbine frondes,
 et summa nantis in aqua colludere plumas.

G. B.

764 *Fired at first sight with what the Muse imparts*

INTUITU musae primo novitateque capta
 adspirat doctrinae ad culmina summa iuventus
 intrepida, et quoniam tunc mens est arta suoque
 omnia metitur modulo, male lippa labores
 pone secuturos oculis non aspicit aequis:
 mox autem attonitae menti iamiamque mathesis
 crebrescit variata modis sine limite miris.
 sic ubi desertis conscendere vallibus Alpes
 adgredimur, nubesque humilis calcare videmur,
 protinus aeternas superasse nives et in ipso
 invenisse viae laetamur limine finem:
 his vero exactis tacito terrore videmus'
 durum crescentem magis et magis usque laborem,
 iam longus tandem prospectus laesa fatigat
 lumina, dum colles adsurgunt undique feti
 collibus, impositaeque emergunt Alpibus Alpes.

C. SMART, *A. S.* 1750

II

MUSA solet primis accendere pectora flammis;
 impavidi summas artes fretique iuventa

temptamus, quippe ingenium nequit ultima visu
 prospicere, aut retro longe porrecta videre
 inclusum angustis spatiis: mox cernere discit
 ulteriora acie, et sophiae spectacula passim
 infinita novis miratur surgere formis.
 sic primis laeti pedibus minitancia saxa
 scandimus aeriasque Alpes, vallemque iacentem
 spernere gaudemus, caeloque incedimus ipso:
 aeternasque nives iam praeteriisse videmur;
 primus enim mons quisque et nubes quaeque laborum
 creditur extremus finis; mox proxima frustra
 attigimus, quoniam via se nova porrigit usque,
 et magis atque magis graviora pericla timemus.
 iamque vagos oculos prospectu scena fatigat
 latior extendens sese, scopulosque minaces
 despiciunt scopuli, cumulanturque Alpibus Alpes.

J. G. L.

770 *Tears, idle tears, I know not what they mean*

HEU! quid significant lacrimae, quid fletus inanis?
 divino lacrimae conceptae fonte doloris
 pectore consurgunt, seseque in lumina cogunt
 autumnī laetas messes atque arva tuenti,
 quandocumque animo subit irrevocabile tempus.
 candida ceu pelago primum conspecta renident
 vela ratis, nobis quae trans mare ducit amicos
 australi reduces terra, vel quale rubescunt
 carbasa, quae tremulas descendunt maesta sub undas,
 dilectosque simul vitreo sub marmore condunt.
 tristia praeteriti redeunt sic acta diei,
 tristia sic redeunt, ut prima aestate volucrum
 matutina cadunt morientis carmina in auris
 lumine non certo, cum iam morientis ocellis
 paulatim quadras tremulae explicuere fenestrae.

G. B.

II

SCILICET apricas quoties contemplor aristas
autumni lapsos revocans sub pectore soles,
nescio quid penitus plusquam mortale requiro
ingenti desiderio, nec certus amari
quid siet, incassum lacrimis suffundor obortis.
quale novum velo iubar albescente renidet,
devexis cui forte sui redduntur ab austris;
quale iubar maestis supremum navis inaurat
carbasa, dimidium vitae abscondentis in aequor;
tam veteri manet albus honor, tam lugubris aevo.
ac veluti dubiis sub lucem aestate tenebris
fit vigilum male nidorum vagitus; at aegro
auscultat sensu moriens, cui lumina cernunt
sublustrem iam stare magis magis aegra fenestram;
tam lapsi subit aegra die, tam tristis imago.

R. C. J.

III

ΦΕΥ, δάκρυα φαῦλα δάκρυα, κοῦκ ἔχω μαθεῖν
οἷ ἔστι, δάκρυα δ' ἐκ μέσων ἀθυμίας
θείας βυθῶν ῥαγέντα θαυμαστῶ τρόπῳ
πρὸ καρδίας ἔσταξε καὶ κατ' ὀμμάτων
ἐπισσύτοις πηγαῖσιν, ὡς ὀρώσ' ἄγρον
ὀπωρινόν γελῶντα τὰς πρὶν ἡμέρας
ἐβουκολούμην πενθίμοις φρούδας φρεσίν.
γλυκερὸν μὲν οἶον ἰστίοις στίλβει γάνος
τὸ πρῶτον, εὔτε νοστήμους κάτωθεν αὖ
πάλιν πρὸς οἶκον ναυστολεῖ φίλως φίλους·
πικρὸν δ' ὅπως φῶς ἔσχατον πρύμνης ἔπι
θαλασσίων πρὶν τερμόνων δύναι κάτω
πάντων ὅς ἔστι φιλτάτων γέμον σκάφος.
οὕτω γέ τοι γλυκύπικρον αἶ πρὶν ἡμέραι.

φεῦ φεῦ· ἔω μὲν οἶον ὀρνέων μινύρεται
 τῶν πρωτομόλπων σκότιον ἔξ ὕπνου μέλος,
 πικρὸν τι θαῦμ' εἰς ὧτα θνήσκοντος θέρει,
 θύρις δ' ἄμαυροῖς ἐκφανεῖδ' ὁσσοῖς μόγις
 φάος τι τετράγωνον ἀνταλλάσσεται·
 ὥς πικρὸν, ὥς θαυμαστὸν αἰὶ πρὶν ἡμέραι.

E. T.

772 *When Venus from her orb descends in showers*

I AM Venus ipsa suo pluvia descendit ab orbe,
 laetificatque solum pingitque coloribus arva:
 iam primae adparent nascentis graminis herbae,
 quaeque reformidant Euri fera flamina gemmae;
 vestibulum stant ad vitae dubitantque morantem
 veste nova decorare annum, dum lenior aestus,
 et pluviae mollis iterumque iterumque cadentis,
 sub venis iubeant sucum exultare virentem.
 naturae at vocem simul audivere vocantis,
 paulatim audebunt exire et germina trudunt
 turgida et angustis gaudent erumpere claustris;
 sic magis atque magis flores panduntur eoo
 gratantes soli atque orientia lumina mulcent.
 adspirant dulces animis halantibus aerae,
 aëre gratus odor diffunditur; inde nocentes;
 purgantur caelo pestes et pectora fervent
 laetitiae, tum verna novis concentibus hora
 exilit atque hilares ducit certo agmine menses.

J. G. L.

II

UNDE Venus delapsa suo parat orbe relicto
 tellurem pluviis recreare et pingere campos
 floribus, herbarum teneri succrescere culmi
 tum primum incipiunt: tum mollia germina nondum
 flaminis Eurorum patientia frondibus annum

vix audent ornare haerentque in limine vitae:
 dum tepidus calor et rores aspergine crebra
 per venas dederint viridis fervere sucos:
 tum vero tollunt animos nec iussa recusant,
 sed trudunt ultro gemmas angustaque rumpunt
 vincula: deinde sinus magis et magis undique pandunt
 et gratam excipiunt lucem solesque salutant.
 mox illas zephyrus cum primum animaverit aura,
 halat odor caeli purgans contagia; mentes
 gaudia pertemptant hominum; tum carmine pleno
 ver graditur secumque hilaris agit ordine menses.

J. L. H.

773 *The wild swan's death-hymn took the soul*

QVAE loca ferali penitus dulcedine cantus
 cepit olor moriens. primo summissa venire
 murmura plorantis, liquidoque arguta susurro,
 dum vaga depressis humili sub nubibus ala
 grassatur trepidando aut longe naenia serpens
 aut propior: sed mox plenum increbrescere carmen
 morte triumphantis, maiorque ad sidera paeon
 mille rapi numeris et gloria fervere cantus:
 qualis ubi magno in populo si tympana festum
 mixta tubis celebrant, citharisque sonatur et auro,
 it strepitus portis, et ovariantia murmura volvi
 vesperis exaudit tremulo sub lumine pastor.
 * [iamque comas muscorum humiles herbaeque sequacis
 gramina, iam canis saliceta madentia ramis,
 quaeque terunt fluctus resonantis cornua ripae,
 quaeque sinus vastos desolatasque paludes
 innumero decorant argentea lilia coetu,
 obruit exundans numeroso gurgite carmen.]

R. C. J.

* Vide Appendicem C ad calcem libri.

II

CARMINA tum moriens dedit exequialia cygnus
quae cito laetitia maesta deserta locorum
implerunt: primum summissus fertur in aures
sed plenus liquidusque sonus: mox nubila sup̄ter
erigitur, medius caeli qua fluctuat aer,
debilitate valens: mox aetheris ardua temptat,
mox quoque serpit humi praenuntia naenia mortis.
denique laeta modis vox exultantibus exit
non mortale sonans; variisque et lege solutis
auditur numeris mirum et mutabile carmen.
qualis, ubi magnus populus laetatur eundo,
auratasque tenent citharas et cymbala pulsant
tympanaque, inde sonus dubio discrimine vocum
volvitur in campos per portas urbis apertas,
pastor ubi vigilans prospectat vesp̄eris astrum.

G. B.

781

AD PHYLLIDA

POSCIS ut omne meum soli tibi serviat aevom?
sed quod praeteriit, iam desiit esse: volucres
aufugere dies, velut aegri somnia, quorum
in memori tantum vestigia mente supersunt.
nec minus in tempus spem proiice, vana, futurum;
quod rerum natura parens nondum edidit, id tu
vis esse arbitrii, mea dulcis ineptula, nostri?
praesenti tantum momento sors mea constat,
quod, simul atque meum est, dominam te respicit unam.
mitte ergo has nugas, conversos, Phylli, furores
et fluxam garr̄re fidem et periuria amantum:
hoc si momento, quod protrahat alma Dione,
in te noster amor duraverit, ulterius nil
humano generi Iovis indulgentia confert.

II

QVAE mihi praeteriit, mea non est amplius aetas,
interiere horae; ceu quum fallacia cedunt
somnia queis nil iam superest, nisi mentis imago,
quae mihi venturast, nondum sane astitit aetas,
nec mea iure audit; rebus praesentibus uti
sors mihi sola datur; quae si mihi forte parassem,
omnia, Phylli, rapis. noli mutabile pectus
incusare animosque leves et perfida vota;
si deus huc veniens mihi iam quod volvitur unum
momentum dederit, quo constans tempore servem
in te, cara, fidem, superos haud plura rogarim.

J. G. L.

785

REDEVNT SATVRNIA REGNA

IAM patefactus adest aetatis clarior ortus,
laetitiaque omnes recreant nova flumina terras,
pulchra veste nitet passim natura, neque audit
infecunda; carens vitio haec opprobria fugit.
pinguis ager ridet fetu, ieiunaque quondam
terra, vel infami male dives nomine, tandem
spinarum tolli maledictum laeta fatetur,
tum variae tempestates iunguntur in unum,
ver erat aeternum tempestas una; neque hortus
iam metuit scabram pestem neque saepta requirit;
quippe cupit nemo vetitum; penuria nusquam est:
vescunturque tigres ursi iunctique leones
depositoque metu pecudes; gens cuncta vel aestu
aprica in medio recubat, vel ludit in umbra
communi nemorum et communia flumina potat.

J. G. L.

786

Behold where age's wretched victim lies

EN ubi succumbit saevae miseranda senectae
 victima, languentis oculos dextramque trementem
 aspice: ut infirmos quatit aeger anhelitus artus!
 sensibus obrepunt incerti oblivia somni,
 solaque percipitur per acutos vita dolores.
 tempore praedanti cedent argentea vitae
 vincula dissilientque: ruet volventibus annis
 urna levis longoque aevo labefacta peribit:
 scilicet haec fati lex est; moriemur honoris
 expertes et vana erimus sine nomine turba:
 usque aliam ex alia stirpem manet exitus idem;
 gens cadit haec; nova surgit abit sequiturque priorem;
 aevi quaeque brevis terraque exorta parente
 mox reditura iterum in veteris primordia terrae.

G. DOBSON, A. S. 1734

789

*INSCRIPTIO ANTRI POPIANI IN LITORE THAMESINO
 MARMORIBVS METALLIS ET GEMMIS ORNATI*

QVISQVIS iter tendis, vitreas qua lucidus undas
 speluncae late Thamesis praetendit opacae:
 marmorea trepidant ubi lentae in fornice guttae
 crystallisque latex fractus scintillat acutis;
 gemmaque luxuriae nondum famulata nitenti
 splendet et incoquitur tectum sine fraude metallum,
 ingredere, o! rerum pura cole mente parentem,
 auriferasque auri metuens scrutare cavernas:
 ingredere; Egeriae sacrum en tibi panditur antrum!
 hic in se totum longe per opaca futuri
 temporis Henricum rapuit vis vivida mentis:
 hic pia Vindhamius traxit suspiria in ipsa
 morte memor patriae; hic Marmonti pectore prima
 caelestis fido caluerunt semina flammae.

temnere opes pretium sceleris patriamque tueri
fortis, ades; tibi sponte patet venerabile limen.

II

HIC ubi sublustri silvae nutantis in umbra
 lucentes pandit Thamesis unda sinus;
pendet ubi tectis gemmarum plurima cuspis,
 et lymphae abrumpit subsilientis iter;
marmora qua nondum luxu violata renident,
 innocuasque vibrant caeca metalla faces:
naturae ingenuae scrutare recondita dona:
 effossas aude temnere divitias!
ecce, hospes, sacrae et genium venerare cavernae:
 Laelius hic volvens magna sedere solet:
Vyndhamus hic gemuit patriae succensus amore;
 et te, Marchmonti, vivida flamma rapit.
i pecus hinc venale! loco vos fingite dignos
 qui patriam colitis pauperiemque probam.

III

SISTE, qua late Thamesis per antrum
 lucet obscurum, tenuisque lympa
pumices inter nitidaeque laminae
 semina lento

rore prorepat tacitisque furtim
labitur guttis, pede mox crepante
desilit praeceps rudibusque gemmis
 fracta renidet.

siste, naturae studiosus hospes,
ima quas tellus meliore vena
promit insontes, nec avarus auri,
 suspice gazas.

solus hic sacri requiescat antri
 sede, qui musae patriaeque amore
 captus infames bene pauper audet
 spernere acervos.

N. HARDINGE, A. S. 1741

790

AVREA AETAS

ERGO prima dies integra luce videbat
 expertem sceleris gentem, nec inertia dio
 sub iubare iniustos traherent quod corpora somnos
 erubuit: sensim fugit sopor omnis: at olli
 continuo vires pariter cum sole refectioni
 eripere e stratis sese, seu vertere terram
 sit facilem, pecudum maneat seu cura volentis.
 nondum atrox facinus nec fraudis operta malignae
 caelestes animi norant; quibus una beatis
 iura daret ratio, quibus officiosa voluntas.
 ipsa parens vultu favit natura benigno
 consona; ridebat facies innubila caeli
 frigore detergi zephyrique perennibus auris;
 ambrosios passim nil non spirabat odores;
 nunquam alias Phoebus radiorum spicula misit
 lucidiora novo iam aetatis flore superbus,
 tum laetae pingui rorabant ubere nubes
 continuo: passim per lene tumentia prata
 miscebant impune greges armentaque ludos.

H. A. H.

799

TARTAREAE SEDES

SUPTER ubi in matris secreta cubilia terrae
 descendit solis virtus fecunda mariti
 fatalisque auri videt incunabula flava,
 supter ubi implumis nido iacet aura profundo,
 et tener innocuo vagit cum murmure ventus:
 supter ubi aeterna longe sub mole repositi
 thesauri ingentes magnarum arcentur aquarum,

(oceanus maris ipsius, quo fluminis instar
fertur et omnigenas inter confunditur undas)
nulla ubi sopitos fluctus exsuscitat aura,
nec dominae inritat placidos vis improba lunae;
est locus immensum in spatium immensumque profundum
porrectus quem nox genuinusque obruit horror;
non illum recreat dulcis tenuissima caeli
rima, nec eo is scintilla excussa quadrigis
perstringit solidasve valet terebrare tenebras:
non hic gemmatis stillantia sidera guttis
impugnant saevae ius inviolabile noctis:
Lucifer hoc late tenet illaetabile regnum
inter vincla minax, inter tormenta superbus,
ipso quem patitur crudelior igne tyrannus.

A. COWLEY

800

NON OMNIS MORIAR

PRAETEREA esse aliquid vere quod pertinet ad nos
morte obita, nemo secum non concipit; intus,
monstratum est intus: testatur docta vetustas;
publica vox clamat; neque gens tam barbara, quae non
prospiciat trans funus et ulteriora requirat.
hinc seritur tarde crescens et postuma merces
quercus, natorum natis quae prosit; et ingens
pyramidum moles stat inexpugnabilis annis.
hinc cura illa omnis vivendi extendere metas,
nomine victuro; tanti est hinc fama superstes,
ingenio ut quisquis praecellit, nulla recuset
ille subire pericla nec ullos ferre labores,
si modo venturi speciem sibi vindicet aevi,
gloriaque ad seros veniat mansura nepotes.

I. H. BROWNE

801

PENELOPE VLYSSEN IN SOMNIS ADFATVR

IAM procul absentem, iam desine flere sepultam,
o Laertiade! nulli datur inter Achivos

coniugibus caris olim optatisque redire
incolumi natis; has improbus occupat ardor,
has agit extorris patrio violentia regno.
at me mille procis extrema ad fata petitam
obtestor superum, si fas modo, numina divom,
nec tetigit novos ullus amor nec funere mersit
intempesta dies nec amarae tela Dianae;
sed tua perpetuo cura infandique labores,
omnibus heu terris iterati atque omne per aequor,
totque malis luctata super tua mitis imago
me desiderio confectam miscuit umbris.
iamque vale! his terris aeterno vere beatis
nostri nec nimium memor ut potiare relicto.

SAVAGIVS LANDOR

805

SATANAE CVM MORTE CERTAMEN

DIXIT atrox aspectu, inhians, interque minandum
ingruere ante oculos, maiorque increscere visa est
immanis species, membrorumque arduos horror.
nec minus indignans rabieque accensus eadem
restitit immotus tamen ille, instarque cometae
effulsit, si quando arctoa flammeus arce
eminet illustrans Ophiuchi ingentia terga
pestemque effusis serit orbi et bella capillis.
ambo intendentes capiti stant tela, neque ictum
ingeminaturi, tot librant funera dextris.
illa se intuitus caligine contemplantur
qua duo, feti armis divom, freta Caspia verrunt
infandumque crepant nimbi; vix frontibus alam
ancipitem adductis vibrant, dum flamina marti
signa canant, atri que instaurent proelia caeli.
sic illi miscere minas ut Tartara plures
colligerent tenebras, pugnae sic stare parati.

E. W. B.

II

TALIA iactanti dictis et saeva minanti
 accrescit monstro species immanior oris,
 et magis informes et iam magis explicat artus.
 stat contra Titan ira inflammatus at idem
 impavidus : qualis caelo fax dira cometae
 ardet in arctoo totusque incenditur ingens
 anguifer : infandas pestes et tristia bella
 horrenti quatit ille coma. letalia tela
 alter in alterius caput intendere neque ictus
 funestos iterare parant : stat uterque superbo
 ore minax : veluti binae quo tempore nubes,
 caeli fulminibus gravidæ, nigrantia claudunt
 agmina cum strepituque super freta Caspia currunt :
 iam sistunt adversam aciem paullumque morantur
 aëre sublimes, donec pater Aeolus Austris
 insonat et medio miscentur proelia caelo :
 sic stabant : illis sic torva tuentibus Orcus
 ipse nigrescebat : sic collati arma gerebant.

J. L. H.

808

IN ARANEAM

Sic per neglecta culinae
 maenia desertæve aulae, qua plurima musca
 huc illuc volitat suspendit aranea fila
 visceribus deducta suis. ipsa interiore
 excubias agit in cella ; mox stridula praeda
 involat in casses, latebris improvida mortis
 insidiantis in his : captam nihil ala iuvabit,
 nil pes festinus, miri nil splendor ocelli ;
 frustra vespa vorax et raucus murmure fucus,
 frustra papilio, pennas expandere gaudens
 distinctas auro, densis implexa repugnat
 tibus ; interea pestis rapido effera gressu

irruit in praedam miseram, cui laeta cruorem
frustra luctanti viroso combibit ore,
abripit in latebras et ovans exsanguè cadaver.

817 *While musing thus with contemplation fed*

STABAM multa movens, studio sic pastus inani,
mille per incertam fervent dum somnia mentem;
iamque canora mihi supra caput astitit ales,
et liquido philomela modos e gutture fudit;
obstupui, raptusque nova dulcedine dixi;
'quanto oculis potior quam traximus aure voluptas!
meque simul volui sumptis quaterè aethera pennis:
'fortunata nimis! cui retia nulla timori,
non urget labor ullus, agis neque in horrea messes:
nil conscire tibi, nulla pallescere cura
sorte datum, quo plura petas, quo noxia vites;
at passim cibus, at numquam velamina sordent:
pocula sunt fontis liquidi tibi fronsque cubile,
nec memori veterum nec mox ventura timentì.'

C. S. C.

825

DIONE

AT misero rapuisse fugam cum prima parenti
famâ refert, magna curarum exaestuât unda:
nunc pronus cadit in terram, trepidantia membra
stratus humi et crebris pertunsus pectora palmis:
nunc surgit pictosque, amens dum lumina volvît,
cernit inops animi voltus haeretque tuendo:
'o patris,' exclamat, 'vivendi sola voluptas,
o veros referens voltus genetricis imago,
quo ruis? an miseram trahit ista in fata salutis
rapta fides summaque etiamnum voveris unda?
anne inter salices abrepta comam impendentes
horrescis gelida et ventos suspensa tremescis?

12

mene patrem meaque a! nimium crudelia iussa
 nata fugis, mentique exosa iugalia vincla?
 vos posthac animum moniti informate rebellem,
 consiliis neu vim invitis adhibete parentes.'

A. W. P.

SAEPE ubi sera dies devexo sole renidet,
 iamque favet caeli clementia blanda sereni,
 et silvae redolent croceo splendore micantes,
 en nova progenies invisit inania caeli
 et campos quacumque oculis alisque patescunt
 prospicit aërios, sua regna et pascua. primum
 frondibus in summis lusus variare videbis,
 et quotiens passis conantur in aëra pennis,
 in statione haerent totiens nisusque resorbent;
 necdum audent laxo tentae libramine pennae
 credere se vacuo, donec dux mater ab alto
 praevolat hortatuque vocat iubet increpat urguet,
 cessantesque redux impellit. protinus aër
 plumigerum sustentat onus, nulloque magistro
 iam rudibus vacuum proles diverberat alis:
 mox ad humum delapsa, metus oblita prioris
 alta petit rursus, tanta est fiducia pennae,
 et volitans volitansque usque ulteriora capessit.

H. A. H.

II

SAEPE aestate nova, cum iam descendit in undas
 Phoebus et Hesperium radiis discriminat aureis
 caelum, ala zephyrus iam ludere gaudet odora;
 continuo e latebris tenerum genus agmine factò
 egreditur visitque exortum lumina solis:
 quis quacumque acies oculi, quacumque per auras

penna vehat, sua regna patent. mox arbore ab alta
 huc illuc versantur et ipso in limine pendent,
 nec timidi passis audent se credere velis
 aequoribus, tutoque pavent exsolvere portu,
 donec in ignotas prolem ducturus amatam
 ipse plagas aderit genitor, stimulatque morantes
 sollicitatque frequens verbis et in aequora trudit.
 nec mora, plumigerum mollis genus excipit aer:
 caerula remigio vexantur prata volantum:
 inde petunt terram; rursusque audacius altum
 tendere iter iuvat et cursus superare priores.

J. V. S.

833

TITHONVS

[MARCESCUNT nemorum, nemorum labuntur honores,

roriferae deflent nubes, oriuntur et arvis
 incumbunt supterque hominum defuncta recumbunt
 saecula, nec aestates non deciduntur oloris.
 solus ego immortale trahens aegerrimus aevom
 carpor: inaresco te complectente quietum
 limen ad hoc mundi, dum cana remetior umbra
 secretas orientis imagine vanior aulas,
 multiplicis nebulas, sublustria templa diei.

Heu senis hanc umbram, prius e terrestribus unum
 cum specie florens et te dignante cubili,
 (dignabaris enim) quicquid sublime minatus
 quin essem in superis adeo quid rebar abesse?]*
Concilies, dixi, caelum mihi. blanda roganti
 annuis: haud aliter terrae quoque plenior heres
 largirique solet nec habere quod imputet illud.
 sed rabiem explerunt ultrices acriter horae,
 et stravere graves et mutavere terendo,
 quodque necem citra poterant, deformis adessem
 aeternae voluere, iuventutisque senectus

* Vide Appendicem D ad calcem libri

divinae divina, meae facis ipse superstes.
 num vel amor tanti, pulcherrima? sidere quamquam,
 dum loquor, impendente, tuae duce lampadis albo,
 suave coruscantes oculi miserantis obortis
 stant lacrimis? absolve, precor, retro exime donum.
 cur velit humani generis transcendere quoquam
 foedus homo aut ultra sanctum procedere finem?
 hic cunctis claudenda, hic clausa probabitur aetas.

R. C. J.

835

HORTVS

QVISNAM adeo, mortale genus, praecordia versat
 heu palmae laurique furor vel simplicis herbae?
 arbor ut indomitos ornet vix una labores,
 tempora nec foliis praecingat tota malignis;
 dum simul implexi tranquillae adserta quietis
 omnigeni coeunt flores integraque silva.
 alma quies, teneo te, et te, germana quietis
 simplicitas, vos ipse diu per templa per urbes
 quaesivi regumque per alta palatia frustra:
 sed vos hortorum per opaca silentia longe
 celarunt plantae virides et concolor umbra.
 o mihi si vestros liceat penetrare recessus
 erranti, lasso et vitae melioris anhelio!
 municipem servate novum: votoque potitum
 frondosae cives optate in florea regna.
 me quoque, vos Musae et te conscie testor Apollo,
 non armenta iuvant hominum circive tumultus
 mugitusve fori: sed me penetralia veris
 horroresque trahunt muti et consortia sola.

A. MARVELL

837

CERVI VENATIO

IAM cervus formae et maturi conscius aevi,
 pigritia partim, partim suadente timore,

abdiderat sese in latebras, quas nec tua, Phoebe,
nec tua, venator, percurrere lumina possent.
vix cubat, adrectas cum longe verberat aures
improvisa canum rabies clamorque virorum.
exilit attonitus sed adhuc incredulus istos
persuadere volens sibi se luisse timores;
dum sonus ingruat atque oculis testantibus adsint
maiora auditis iam visa pericla periclis,
dumque videt varia saltus indagine cinctos,
praeclusosque aditus atque artes mille nocendi;
olli multa pedum virtus multusque recursat
frontis honos, seu terga dabit seu pectora bello.
stabitne an fugiet? pudor hoc, metus impedit illud;
praepollet metus et pedibus confidere suadet.

838 Tum fugit et sese cursu miratur in ipso,
praevertisse sonum exultans et signa sequentum;
donec turba frequens mox instet nare sagaci,
vimque minus celerem compenset odora canum vis:
iamque pedum falsamque salutem et perfidum odorem
incusat, causasque sui vestigia fati.
exin amicitias veteres pertemptat et infert
se socium vulgo, cui nutu olim imperitarat.
agmen non aequae cautum transversa tuetur
suppliciter venientem, illumque fugitive fugative:
qualis ubi summo regni detrusus honore
hostibus obicitur ridendus, flendus amicis
aulicus, invitus recolit, quando esset eodem
de grege, sese alios itidem sprevisse iacentes.

839 Hinc nemorum secreta petit saltusque per omnes
migrat et agnoscit veterum loca conscia amorum;
metiturque oculo tristis quos ante per agros
errabat rerum dominus rurisque gregisque,
audebatque unus cunctis indicere bellum,
opponens sese victorque potitus amatast:
horrendum insonuere ingentia tela minaeque

frontis et ad fluvium silvae retulere triumphos:
nunc languet primum et pugnae se subtrahit; ipsi
tanti amor ante fuit vel vita carior ipsa.
nunc omnes terrent auras, fronde hostis in omni est;
quotque hostes subeunt, mortes tot adesse videntur,
dein lassus, depulsus ab his atque actus ab illis,
hanc unam cernit, nullam sperare salutem.
inde animos iterum sumit, vanumque timorem
ponit et incursus omnes stat tendere contra.

- 840 Iamque illum taedet fugisse: fugaque pudenda
amissas optat serasque ad proelia vires:
verum ubi multiplici sentit depensus ab hoste,
obsessusque canum venantum hominumque corona;
valdius inceptum temerariaque improbat ausa,
quam quem non multo damnaverant ante timorem;
caeca loca esse malae fidei, maioraque pensat
quam desperatis dubiis discrimina rebus.
tunc, cum nil socii prosint viresque dolique
et desit quasi terra fugae, se mittit in undas;
et secum, certe non hic quoque ab hoste lacesar;
altum est quod teneo canibusque voracius ipsis:
sed frustra intrepide sequitur malesuada caterva,
nec levat unda sitim, sitis ista levanda cruore est.
ceu navem exagitant, cui vel negat Aeolus auras
vel Neptunus aquas, parvae celeresque biremes;
stat mole ingenti, pereat ne prorsus inulta,
prospectans ecquae numerosa e classe supremas
ausint ferre minas desperantemque furorem.

841

ADAMVS PARADISO EXVLANS

Hic ipse colendo

cuncta frequentarem repetens loca, quae Deus olim
invisit praesens tantoque afflavit honore,
quin etiam et natos ex ordine cuncta docerem,

hoc ut monte palam steterit, consederit illic
fronde sub arborea, qualem sub pinibus istis
audierim vocem stantis pro fonte Iehovae;
proque locis totidem struerem de caespite vivo
aras et lectis quocumque ex amne lapillis,
quae restent monumenta Dei natisque colantur:
quis super innocuas fruges et dona cremarem
turea, quot campus submittit et hortus odores.
at quorum imperiis residens et in orbe remoto
caelestes sequar usque notas, vestigia tanta?
nam licet iratum fugiens aliena sub astra
exierim, tamen in vitae revocatus honores
spemque novi generis, iam vix praesentis adoro
signa Dei longaeque extrema volumina pallae.

C. M.

842 *With richer stuff he bade heaven's fabric shine*

CONVEXA accendit caeli meliore metallo,
iamque nova arcano prorumpit gloria fonte,
atque implet solem exundans; hinc flumine vivo
lucis inexhaustae mundum se spargit in omnem
magnum, quo factost numen studiosa referre.
inde rudem lunae massam simplexque polivit
voce opus et radios aurato pectine compsit:
'surge,' ait, 'et maestae regnum vigil accipe noctis,'
surrexit traxitque sacrae vaga syrmata lucis.
attollunt famulas hinc atque hinc sidera taedas,
et pulchram cingunt dominam et comitantur euntem.
turget humus fecunda et pubescentibus herbis
miratur risumque suum insolitosque colores.
iamque iter aerium radunt impune volantes,
exultantque alacres passim formidine nulla.
nondum luxuries illis humana minatast,
nondum letalis modulamina rupit arundo.

tum magnum tenui cecinerunt gutture numen
 securae fraudum; numen namque omnia laudant,
 fluctivagi pisces, mutum genus; illius ipsi
 munus erant, montesque maris, volventia cete,
 quique suas parvo superant vix corpore harenas.

A. COWLEY

843 *First in his east the glorious lamp was seen*

SEDE sua primum atque eoo margine caeli
 conspicitur lucis moderator, splendida lampas,
 et radiis omnem circum discriminat oram
 aetheris, exultansque polum superare meatu
 incipit acclivo; glaucis Aurora capillis
 Pleiadesque viam praeceunt nectuntque choreas,
 unde fluens dulcis permulcet gratia terras.
 axe sub occiduo contraria luna refulget
 orbe minor neque luce pari totaque nitentem
 fronte refert, similis speculo, sua solis ab ore
 ora fovens; alios neque enim desiderat ignes
 sic posita, et paribus spatiis observat euntem
 nocte tenus sera: tum denique fundit eoo
 ipsa iubar regina polo, regnumque vicissim
 dividit astrorum cum milibus atque trecentis
 milibus, aetherias emersit quanta per arces
 turba simul gemmis distinguere visa coruscis.
 sic quartae finem simul imposuere diei
 Aurora et vesper, laetusque et lumine florens
 ignis uterque sui tum primum oriente cadente.

H. A. H.

850

COLLIS DICTVS COOPERI

EX alto demitto oculum, qua Thamesis imas
 convalles secat et lascivis gressibus errat,
 Thamesis oceano patri carissima proles,
 cuius in amplexus gestit properare, marinum

- et liquida in fiscum sua vectigalia pendit,
ut fluit in vitam mortalis vita perennem.
quod si non aureas sub gurgite volvat harenas,
nec vomat electrum sicut Tagus Eridanusque;
ecce tibi genuina magisque innoxia dona,
quae misso fundo ripa spectabis utraque,
quam super extendit se atque almis incubat alis,
infundens gremio venturi veris honores;
quos mora non perdit nimis importuna, tenellum
opprimit ut partum quandoque improvida mater:
impete nec fluctu, tanquam rex prodigus aufert
851 quas donarat opes; viridis nec munera prati
corrui aut sata laeta, hominumque boumque labores;
sed bonus ita felixque et iugi fonte: Deoque
adsimilis gaudente animo sua dona revolvit.
nec sat habet vicina sibi sic rura beare,
sed vento et pelago communior omnia visit;
et non ingratae ditissima fenora ripae
ostentat largusque oras dispergit in omnes,
divitiasque refert gemino sub sole iacentes
velivolo curru et nostram facit Indiam utramque:
quaerit opes ubi sunt, ubi desunt ipse ministrat;
urbibus et silvas et silvis conserit urbes.
usque adeo nullast regio non cognita nobis,
illius in gremio totus cum veneat orbis.
O si sic fluerem et grandi decurrere possem
par argumento, ad fundum perlucidus imum,
lentus at haud segnis, validus sine vortice, plenus
alveo sed propriae contentus margine ripae.
852 Interea celsus mons inter nubila condit
aerium caput; ex umeris toga frondea longe
pendet et ad talos densis demittitur umbris;
dumque supercilia, in rugas contracta minaces,
torve prospiciunt labentem leniter amnem;
ardua frons (ea sunt summorum fata) procellis

crebris obicitur ventoque rigescit et imbri.
ante hirtos depressa pedes provolvitur ampla
planities, ulnis circumdata montis et amnis;
illi alter ventos dedit et contemnere soles:
frugibus illam alter ditatque et floribus ornat.
denique (quae reliquis accedit gratia) passim
singula commendat cunctorum discolor ordo.
Graeculus hanc siquis vates, bardusve britannus
vidisset scenam, qualis venisset ad aures
fama, quod hic tenerae nymphae satyrique petulci
lusissent connubia, nocturnasque choreas.
sunt et adhuc vestigia acutis visa poetis
tenuia, sed crassi fugiunt commercia vulgi.

QVOCIRCA ille mihi felix vixisse videtur,
qui postquam aspexit mundi sollemne theatrum
aequo animo, hunc solem et terras mare nubila et
ignem;
protinus unde abiit, satur ut conviva, remigrat.
nempe haec, seu centum vivendo conteris annos
seu paucos numeras, eadem redeuntia cernes;
et nihil his melius, nihil his sublimius unquam;
omne adeo in terris agitur quod tempus, habeto
ut commune forum: peregre vel euntibus amplum
hospitium, temere fluitans ubi vita moratur,
mille inter nugas iactata, negotia mille.
qui prior abscedit, portum prior occupat; eia!
totos pande sinus, ne forte viatica desint.
quid cessas? subeunt morbique et acerba tuorum
funera et insidiis circum undique saepta senectus.

I. H. BROWNE

869 *Soul of the just, companion of the dead*

SANCTI anima, una comes vitae luce carentis,
 quae loca migrasti? quibus exspatiaris in oris;
 nimirum patrii repetis fastigia caeli
 ocior obliquo quam qui volat igne cometes,
 praecipiti ut retro fertur per inane rotatu;
 qui pariter tecum, postquam brevis arserit, illuc
 unde venit, rapitur permerso tramite caeli.
 audin, ut adducto caeli exilit axe, fragorem
 dat polus ingentem: tanto igneus impete Titan
 vibrantes agit usque rotas, currumque fatigans
 longe adamanteum, carpit de sidere sidus
 altior exurgens quam quo mens ipsa sequatur;
 inde domum emenso revolutus limite rubros
 infrenat currus et se cum sole remiscet.
 sic anima hospitio terrestri emersa trementes
 explicuit pennas et subsilit ardua, si qua
 ignotum per iter natalia limina pergat,
 seque Deo reddat, fonti ceu stilla perenni.

H. A. H.

871 *Fair liberty pursued and meant a prey*

CEU fera, libertas dominis agitata superbis
 constiterat primum et sua se collegit in arma;
 qui conatus erat vel saltem debuit esse
 ultimus, oppressi populi postrema medela.
 hic illae primum tabulae caluere sigillo,
 per quas arbitrium dominandi tollitur et vis:
 fit civis, qui servus erat, nomenque tyranni
 invisum in regis mollescit amabile nomen.
 O regnum felix, ubi plebs cum principe certat
 officiis et amat quoniam se sentit amari!
 hinc neque sic pax ista fuit diuturna: sigillum
 deerat adhuc aliud; sanciri sanguine poscit.

armatus populus, quo plus de regibus aequis
 rettulit, hoc usque est ausus sibi plura rogare ;
 dum reges tandem dando regalia prodant,
 et concedendo decedant iure negandi.
 invitus qui dat, sese arguit ipse timoris ;
 gratiaque ingrata est, sunt indonataque dona.

- 872 Dum prensare manu, quae non retinere valerent,
 tendebant reges, primos fecere rebelles :
 dum populus contra, legum munimine rupto,
 irruit in vetita et plusquàm popularia iura,
 excessu parili demens peccavit ; uterque
 fit minor, in quantum male certat maior haberi.
 cum fluvius subita pluvia nivibusve solutis
 augetur victorque tenet contermina prata,
 molibus a latere obiectis atque aggere crebro
 tutatur messes vicinia cauta futuras.
 hæcenus hæc aegre fert, fert tamen : attamen ultra
 siquid temptatur veteremve artare canalem,
 seu mutare novo motumque avertere cursum ;
 nescius ista pati tumet, intonat, obice ab ipso
 diluvium factus, quod erat torrens modo, nullasque
 agnoscit ripas : qua vult se sistere ripa est.

874

AETNA

AETNA, tuos ignes quondam sopita premebas
 integra iam moles, omnis secunda pericli,
 turritumque apicem diademate cincta nivali
 nubibus abdebas ; necdum ulla tonitrua superturbabant
 intestino tremente facta vireta
 murmure : purpureae vites et pinguis oliva
 collibus apricis, spem non mentita coloni,
 maturescebat ruptis illaesa caminis :
 cum, mundo ceu summa dies instaret, in alvo
 concipiens gravis flammas conixaque partus
 horribiles edis, motu quo gurgitis ima

et solidae convolsa tremunt fundamina terrae :
 exiliunt fumi piceoque volumine in auras
 se miscent superas, unde emicat ignea rima
 et stygiam crebra rumpunt face fulgura noctem.

H. A. H.

877 *Come then, my friend! my genius, come along*

HUC mihi, amice veni, precor huc mihi, care, venito,
 magne geni, cantus idem vatisque magister.
 Et si musa humilis demittitur altave surgit,
 si scribit turpes hominum sub pectore motus,
 seu potius praeclara virum certamina laudat,
 me doceas tecum varii rationibus usus
 ut sapiam, servemque modum formamque decentem
 sublatusque cadensque. O dum cita labitur aetas
 teque tuamque ferens famam, pennaque volabis
 usque nova, viresque adquirit nomen eundo ;
 dic mihi, an haec fragilis comes ibit in aequore cymba,
 teque triumphantem felix aurasque sequetur ;
 et musa haec saeclo poterit narrare futuro,
 quod tu dux aderas, sapiens atque unus amicus ;
 teque iubente modos converti et carminis artem
 et res temptabam, sonitum neque vocis inanem
 dilexi ; nec vana ciebam somnia, at ipsum
 pectus agens penitus flexi ; speculumque dolosum
 ingenii spernens, naturae lumina fidus
 ostendi ; monstrans homines errare superbos ;
 quod iubeat Deus, id rectum ; virtute beatos
 sola posse omnes reddi neque plura requiri ;
 et summam amplecti doctrinae γνῶθι σεαυτόν.

J. G. L.

881 *Father, thy hand hath reared these venerable columns*

HAS, Pater, extruxit veteres tua dextra columnas,
 texuit hoc laqueare virens. te scilicet olim

despiciente informe solum, pulcherrimus ordo
 exiit arboreus: tum gemmas trudere rami
 sole tuo, frondesque tuis agitare virentis
 flaminibus, superasque poli se tollere in auras.
 cui quercus natalis apex, longaeva volucris,
 centum ea quae totos vivendo perficit annos,
 haec senio est extincta inter ramalia cornix;
 dum stetit et stat adhuc multa caligine lucus,
 magna avium domus, ante alias procera propago.
 huc aliquis veniens summisso pectore Numen
 conveniat, velut ante aras: loca sola propinquo
 plena Deo: Deus est, si quae clementior aura
 succinit et toto percurrit culmina luco;
 et si quae ex altis ramorum emissa tenebris
 frigore vix recreat, recreat tamen, ora genasque.
 hic res nulla Dei non conscia, non humus, alto
 fonte madens humus, aut nodoso cortice trunci.

H. C. J. M.

892

Then as the spring gives place to elder time

INDE ut ver geniale premente aestate refugit,
 et dedit aestivos tellus iam prodiga flores,
 nostra etiam transit florem festiva iuventus;
 et ratione incocta simul maturuit aetas:
 materia hinc levioze mihi magalia feci
 quae probra arcerent pecori pecorisque magistro.
 daedala cura fuit philomelae fingere claustra
 et lento fragilem fiscellam texere iunco:
 quis labyrinthea pisces involvere nassa
 doctior aut agitare feras sollertior usquam?
 astrorumque vias didici discernere, certos
 lunae defectus et certos Cypridis ortus.
 et docuit maiora usu maturior aetas,
 undarum subitos aestu turgente tumores,

garritus volucrum, plaudentis et omina pennae,
herbarum vires, quae noxia quaeque salubris;
quemque adeo caulem pecus insaniret edendo,
et quisnam aeterna damnaret lumina nocte.

THEODORVS BATHVRST, A. S. 1595

893

HAUD IMPVNE SPRETA SENECTVS

NEQVIQVAM incusat Neptunia numina demens,
qui credit tumido iam naufraga carbasa ponto;
sic, sic ignavi, pastoria turba, puelli
pascitis auricomis balantum armenta genistis.
quod si sol forsán vultu meliore renidet,
ver rediisse adeo bruma cedente putatis:
inde iuvat victos hiemis ridere furores,
et stipula argutas inter stridere cicadas,
vosque anni dominos male credula turba putatis,
saepe tamen cum vos defunctos esse periclo
speratis, subito rugoso pallida vultu
bruma venit, sulcis perarata senilibus ora,
quaque procellosas tremulum iaculata sagittas;
cor stupet hinc, rigidus coit in praecordia sanguis:
tum demum cadit inconsulta ferocia vobis
et pecudes bruma reccrudescente rigescunt,
commeritas pendit tum vestra superbia poenas,
planctuque et gemitu glomeratoque agmine cladum.

THEODORVS BATHVRST, A. S. 1595

897

ICARII ET PENELOPES DIGRESSVS

AT^r pater Icarius, licet ipse probasset amores,
ipse suum generum peregrina sede vocasset,
quamvis ante alios prudens Laertius heros
adsuetusque foret bellicae marisque periclis,
et tuta aequoreis consurgeret insula saxi,
sensit quam durum est dilecta prole relinqui.

aequaevis sociis ubi iam conviva vacaret,
 hanc unam reduci noctem annexere iuventae
 floribus atque hedera quae fallax tendit Iacchus;
 tum bene erat, madidumque senem sopor aureus ursit;
 ast ubi mane videt fluidas marcere corollas
 ad thalamos, ut ecum tremefacta hinnitibus aula
 personat, ut currunt vacui remeantque ministri
 instupet; attonito dolor (ante remotior) obdit
 tempora; singultant aures ac genua labascunt.

SAVAGIVS LANDOR

INTENDITQVE oculos campumque aspectat apertum:
 hinc segetem et demessa recens videt hordea, pastus
 hinc et saepta ovium: medioque ut limes in agro,
 ara rudis congesta herbis et caespite agresti
 constitit: huc porro viridantem messor aristam
 primitias sudans, tulit huc flaventia farra
 quae sibi forte vagae collegerat obvia dextrae.
 proximus upilio accessit gestuque modesto
 primitias pecorum praestanti corpore lectas
 adduxit simplex; tum rite operatus omasum
 extaque consperso fragrantia ture resectis
 imposuit lignis sollemni more sacrorum.
 huius odoratis confestim halantia fumis
 munera propitio descendens laetius igni
 perculit aetheriae raptim vis vivida flammae:
 at non alterius; deerat nam pectus honesto
 incoctum. hinc praeceps medio in sermone vibratum
 ille rotans rapide saxum trans pectus adegit
 pastori: ruit attonitus pallensque gemensque
 indignantem animam multo cum sanguine fudit.

G. DOBSON, A. S. 1750

902 *Cease, man of woman born, to hope relief*

DESINE, mortalis, iam tandem desine finem
quaerere curarum spatiumque optare dolori:
spes age pone leves ventisque remitte; rebelles
quin potius reprime affectus mentemque paratam
erige: neu vanae vexent tibi pectora curae
obdurata malis longoque adsueta dolori.
membra gravi fractus senio adsiduoque labore
pronus in occasum verges trepidantibus annis:
et moriens varios (legatum heu triste) tumultus
sollicito generi litesque et bella relinques
aspera, ad extremos olim mittenda nepotes.
quisque suos luctus misero patrimonia nato
debita concedet pater, infelicior heres
quae capiet cumulata et adhuc cumulanda relinquet.

G. DOBSON, A. S. 1734

905 *IPHIGENIA*

ILLA autem aversa atque inimico pallida voltu
pulchrior astabat virgo maiorque videri,
'exedit nostram' scelus exitiale iuventam,
haec' ait 'in culpam; quin illaetabilis orae
nomen, ubi primum spe fallor, destinor arae,
mens vel adhuc memorare horret luctuque refugit.
praetexit dextra voltum pater; ipsa retunsos
adolvebam oculos, lacrimisque et voce morata
multa loqui conor; singultu clamor acerbo
inceptus, velut in somnis, frustratur hiantes.
sed reges poteram, nigris capita horrida barbis,
cernere et in nostras ardentia lumina poenas.
tum silva altarum ponto tremit antennarum,
tum coetus et templa deum litusque coruscat;

13

splendida mors iugulo micat et iam iamque minatur,
et ferit et sensus nox abstulit atra priores.'

F. W. H. M.

906

Yet measuring all the long continued space

SI mecum evolvam spatium omne quod usque peregit
lapsorum sine fine volubilis ordo dierum,
ex quo prosiluit de carcere tempus ad horam
qua primum incepti matris concrescere in alvo,
aut nil prorsus eram aut memet saltem ipse latebam.
rursusne in nihilum fatorum lege revertar
hac artus fugiente anima? penitusne iacebo
perditus angustaque aeternum condar in urna?
particulae hoc corpus quae composuere, caducos
inlapsae in cineres, nunquamne in prisca coibunt
foedera: sed rerum confusa mole solutae
incipient membra in diversa aliasque figuras
ire nec agnoscent veteris vestigia formae?
an vox illa, homini vitae quae infundere sensum
dignata est, prohibet redivivo accendier igne?
nulla semel labentem animam, vis nulla catenis
eripiet tenebrarum et carcere noctis opaco?

G. DOBSON, A. S. 1734

914

Another part in squaurons and gross bands

PARS alia adglomerans turmis et milite denso,
explorare audax, si forte benignior aër
det placidam fessis regna inter tristia sedem,
quattuor instructi agminibus prope quattuor amnes
infernus tendunt pennis iter, unde superne
noxia in ardentem miscetur flamma paludem:
hinc letale odium Stygis atque inamabile nomen;
hinc altus nigransque Acheron, fons ille doloris;

Cocytique aestus, cui maesto in litore fletus
 dant nomen longe auditi; Phlegethontis et irae,
 cui rapidus flammis saevit torrentibus amnis.
 at procul his tacito lentoque ibi flumine labens
 fert labyrintheo devexa oblivia cursu
 Lethaeum flumen; qua si quis potat ab unda,
 continuo vitam et prius obliviscitur aevom,
 laetitiam luctumque voluptatemque metumque.
 trans fluvium concreta gelu atque obducta tenebris
 vasta iacet late regio, quam turbine pulsant
 adsiduo tempestates et grandine diro;
 ille solo firmo solvi nequit et sibi molem
 aggerat, antiquis velut aedes fracta ruinis.

J. G. L.

915 *Oft in the piping shrouds had Leonard heard*

SAEPE fremunt dum vela notis, audibat aquai
 praecipitantis humi sonitum, et quae murmura terris
 dant spelaea procul, quassatave concitat arbor.
 et cum iam medio ventus sub sidere cancri
 aequassetque sinus, et certo flamine longos
 spiraret sine fine dies, tranquilla per alta
 indeclinatum fallax servare tenorem;
 ille super navim, tarde volventibus horis,
 perditus impendere, fatigarique tuendo.
 nec, dum caerulei fluctus et rosida circum
 spuma relucebant mentemque haud absona ponti
 ludebat species variique coloris imago,
 non iuvenem fallebat amor suus: inde sub unda
 ipse suis montes oculis, pascentia cernit
 alta iugis armenta, domos arbustaque laeta,
 pastorumque manum, glauco quos velat amictu
 palla, decus puero quondam et gestamen in agris.

R. E.

13—2

921 *Fresh as the month and as the morning fair*

INTEGRA ceu mensis, forma ceu mane decora
 visa ibi pendentis umeris demittere crines;
 vitta comas nexas religarat; cetera ludit
 libera caesaries, zephyroque proterva movetur.
 vix noctem exoriens radiis aurora fugarat,
 iamque rubescebat per caelum purpura lucis;
 illa petit callis horti, quam frigore ducit
 grata dies hilarem gressu passimque vagantem,
 ut virgo meritos Maio bene solvat honores.
 qua via se flectit, pede constitit usque parumper,
 iamque inter spinas dextram, quae lilia vincit,
 inicit inde rosam carpens; quamcumque rosarum
 deligit, ecce agitat calamum rorisque liquorem
 discutit; et varios diverso flore colores
 iungit ibi miscens cum rubris candida quaeque,
 scilicet ut rutilam nectat sibi fronte coronam.
 qua texta liquido fundit melos ore canorum,
 caelestes hominesque iuvans dulcedine vocis;
 miratur philomela tacetque oblita modorum,
 docta melos quo iam veris gratetur honori.

J. G. L.

924

AVIVM CONVIBIA

SCIT thalamo servare fidem sanctasque veretur
 conubi leges; non illum in pectore candor
 sollicitat niveus, neque pravum accendit amorem
 splendida lanugo vel honesta in vertice crista
 purpureusve nitor pennarum; ast agmina late
 feminea explorat cautus, maculasque requirit
 cognatas paribusque interlita corpora guttis:
 ni faceret, pictis silvam circum undique monstribus
 confusam aspiceres volgo partusque bifformes
 et genus ambiguum et veneris monimenta nefandae.

hinc merula in nigro se oblectat nigra marito,
 hinc socium lasciva petit philomela canorum,
 agnoscitque pares sonitus, hinc noctua tetram
 canitiem alarum et glaucos miratur ocellos.
 nempe sibi semper constat crescitque quotannis
 lucida progenies, castos confessa parentes;
 dum viridis inter saltus lucosque sonoros
 vere novo exultat, plumasque decora iuventus
 explicat ad solem patriisque coloribus ardet.

IOSEPHVS ADDISON, A. S. 1712

925 *Extol not riches then, the toil of fools*

NE mihi divitias, stultus quibus incubet, effer:
 his premitur sapiens aut fallitur: aptius ergo
 virtutem tardare aurum et contundere quam quod
 urgeat ut praeclara paret merituraque laudem:
 ast ego si gazam et latis dominarier oris
 aspernor pariter, non hoc quia regius orbis,
 aureus aspectu, spinis tamen imprimat ora,
 dura pericla ferens curam atque insomnia noctis
 huic qui regali cingit diademate frontem
 impositumque umeris onus urbis sustinet omne:
 scilicet hic constant praestent quae debita reges;
 hinc honor hinc virtus merita et laus optima totam
 si modo pro populo curam geret unus;—at ille
 rex magis est qui seque regit trepidosque tumultus
 mentis, quaeque timet vel quae desiderat: illam
 qui sapiunt, qui deinde boni tetigere coronam.
 hanc nisi contigerit, male quis speraverit urbes
 totas frenare aut in sanum ducere volgus.

C. S.

927 *Nor less at hand the loosened tempest reigns*

QVIN prope missa fuit tempestas; intonat ictu
 mons crebro; scopulosque nemus quos frondibus
 umbrat

nutat ad usque imos: luctanti flamine fessus,
 solus in ignota dum scandit rupe, viator
 per mediam noctem pedibus labentibus aegre
 praeruptum prorepat iter. radicibus alte
 fixa solo trepidat silva et quod restat honorum
 excutitur, ramique iacent et membra furore
 adsiduo venti disiecta inlisaque terrae.
 turbine sic diro luctata procella ruinas
 per nemorum in campos rapitur, stipulaeque casarum
 aedibus et regum incumbens conquassat ad ima
 fundamenta: fugit perterrita lumina somnus.
 introitum at quaerens circum titubantia tecta
 exululat saevos rapido cum vortice ventus.
 tempore non alio perhibent ex aethere toto
 audiri gemitus, suspiriaque acre dolentum
 stridoresque procul, Genius quos noctis, ut atrum
 intentent maerorem et fata instantia, mittit.

W. S. W.

FAS modo praecipites animos raptimque volantem
 detorquere rotam. iuvat aspectare feracem
 tellurem et nitidos immenso limite campos;
 sicubi turgescens vindemia sole potenti
 in maius coquitur, fulgetque sub aetheris auras
 ima valle cubans, seu se iuga fundit in alta
 rupem ex rupe petens apricaque saxa, neque ignis
 non bibit usque novos. oneri succumbere ramum
 mireris; videas nitidos sub fronde racemos
 aut vidisse putes: hos inficit igneus ardor
 seu perlucida lux. albo maturior hora
 rore notat, rapidusque tepet crescentibus umor.
 at suco simul exaucto bona munera bacchi
 misceri ad solem et melius sapere insitor intus
 senserit, en patulis exultans undique campis

pagus adest puerique hilaris sociaeque puellae;
 qui sibi pollentem autumnum per mutua dona
 certatim populant, messis notissimus index.
 mox et calcaturus adest vindemitor: agros
 spumare et presso videas fluere undique musto;
 illud, ubi tumidum sensim decoxerit hora,
 sufficiet laetos calices mortalibus aegris.

H. C. G. M.

934

CHLOE VENATRIX

FORTE Chloe pulchros nodo collecta capillos
 post collum, pharetraque latus succincta decora
 venatrix ad silvam ibat; cervomque secuta
 elapsam visu deserta per avia tendit
 incerta. errantem nympham conspexit Apollo,
 et 'converte tuos' dixit, 'mea Cynthia, cursus;
 en ibi' (monstravitque manu) 'tibi cervos anhelat
 occultus dumo latebrisque moratur in illis.'
 improbus haec audivit Amor lepidumque cachinnum
 attollens 'poterantne etiam tua numina falli?
 hinc quaeso, bone Phoebe, tuam dignosce sororem
 et melius venerare meam. tua Cynthia longe
 Maeandri ad ripas aut summi in vertice Latmi
 versatur; nostra est soror haec, nostra' inquit 'amicast:
 haec nostros promit calamos arcumque sonantem
 incurvat, Tamumque colens placidosque recessus
 lucorum quos alma quies sacravit amori.
 ite per umbrosos saltus, lustrisque vel aprum
 excutite horrentem setis cervomve fugacem,
 tuque sororque tua, et directo sternite ferro:
 nobilior labor et divis dignissima cura
 meque Chloenque manet; nos corda humana ferimus
 vibrantis certum volnus nec inutile telum.'

VINCENTIUS BOURNE, A. S. 1721

AC veluti, cum vere novo sol commoda signans
tempora sidonii ingreditur confinia tauri,
fundit apum condensa acies se rosida circum
prata vel in levi tabula pro maenibus urbis
stramineae, trepidae rerum cautaeque futuri,
prospectant animo venientis casibus anni:
non alia est turbae aëriae volitantis imago,
tot numero coeunt, tam denso examine fervent
impediuntque viam; donec (mirabile visu),
quot prius extenta superabant mole gigantes
terrigenas, minui extemplo iam iamque videri
Pygmaeis similes aut pumilionibus istis,
quorum nocturnos lusus viridaria propter
forte domum referens multa se nocte colonus
aut videt aut vidisse putat, dum pallida sensim
Cynthia fertur equis labens terraeque propinquat.
illi saltando pariter pariterque canendo
exaequant nocti lusus, pariterque tuenti
exultat mixtaque tremit formidine pectus.

T. POWER, A. S. 1691

II

AC veluti, quum solis equos accepit anhelos
taurus, apesque novo iam prima examina vere
emisere favis pendentia more racemi;
illae inter flores ac prata recentia rore
huc illuc volitant, tabulis aut levibus ante
stramineas arces primo iam melle madentis
expatiantur et in medium consulta reponunt.
haud secus aëriae densantur in agmina turmae;
inde datum accipiunt signum, et (mirabile dictu),
quorum magni artus et membra immania nuper
visa giganteam telluris vincere prolem,

innumerae angustis spatiis stipantur, ut illa
gens pygmaea olim super indos accola montes;
naiadumve chori graciles, parvaeque napaeae,
quarum forte iocos media sub nocte colonus
fontis aquam prope vel serus sub tegmine luci
aut videt aut vidisse putat; super arbitra caelo
luna sedens propior terrae deductaque ab alto
pallentis invertit equos; choreisque iocisque
gens intenta aures divino carmine mulcet:
olli mixta metu pertemptant gaudia pectus.

J. G. L.

III

SICUT apum, cum vere novo per cornua tauri
Phoebus agit currum, cellis effusa iuventus
circum se glomerant; flores roremque recentem
hae lustrant, tabula placet his insidere levi;
(ille suburbanus redolens lita balsama campus
stramineae patet extructis sub maenibus arcis;)
hic crebrae spatiantur et urbis munera tractant.
haud secus aëriae coeunt examina turbae
arta globo; donec dicto (mirabile) signo,
corpore terrigenas, immania monstra, gigantas
qui modo vicerunt, angusto membra minuti
densantur spatio innumeri: qualem indica gentem
trans iuga pygmaeam memorant qualesve per herbam
bacchantis noctu lemures in margine silvae
rusticus aut ad fontis aquas erroribus actus
aut videt aut vidisse putat: sedet arbitra supra
pallida luna rota terris propiore; sed illa
interea ludisque chorisque operata caterva
allectam laetis mulcent concentibus aurem.
gaudia cor versant dubio mixtique pavores.

W. C. G.

IV

QVALIS apum, solis primo cum vere recepit
 taurus equos, fervet stabulis emissa iuventus
 textilibus : flores et prata recentia rore
 perlustrant aliae, tum levi in limine tecti
 stramineae ad portas arcis casiaque thymoque
 halantis aliae coeunt et publica tractant.
 tales aëriae conferto examine turbae
 in caveam fluere angustam, dum voce tubarum
 audita, qui terrigenas superare gigantes
 ante videbantur, (mirum) nunc prole minores
 exigua innumeri spatiis glomerantur in artis,
 gens veluti pygmaea olim sub montibus indis,
 nympharumve levis media quas nocte cohortes
 propter aquae rivom nemorisve umbracula pastor
 aut videt aut vidisse putat, dum luna superne
 arbitra iam propior terrae se pallida flectit :
 illae laetitia captae studioque choreae
 adliciunt aures iucundis cantibus : una
 et metus et laetam pertemptant gaudia mentem.

W. R.

940

MYCERINVS

DIXERAT accensusque animis fastuque superbus :
 qui magna excipitur maerentum voce suorum,
 magna admirantum. nec plura locutus in uno
 deserit optutu haerentis, breviterque moratus
 lascivo stipante choro vestigia flexit
 in nemus umbriferum placitaque sub arbore frigus.
 illic ad ripas fluvii in palmeta meabat
 addita palmetis, dryadum felicia regna,
 quorum leve nitent in solem culmina, at infra
 sole caret gemmatam abdens se truncus in herbam.

possit ibi sopita semel ferventior aetas
fallere dum teritur; laetus velit error ibidem
ire diem quam longus, et haud taederet eundi.
huc epulas rite instaurans rex flore rosarum
mane coronatus veniebat; at usque serenas
centum elucebant Phoebō vergente per umbras
perpetuis lychni ramis, quibus omne micabat
hinc illinc nemus et festis laeta orgia mensis;
at ferrugineo rutilantes desuper auro
lunae intercipiunt frondes argentea tela.

R. C. J.

CERVOS et umbrarum dominus qua corniger olim
incedebat ovans, nunc ipse instante procella
armamento fugit exemptus. primum avolat audax
cursu confisus celeri: timor urget euntem,
inque fugam aërios animos dat totus et auras
fertur in adversas, et vox hominumque canumque
letalis spatio veniat minor interiecto,
incassum nitens: ventis licet ocior ipsis,
cum gelidos verrunt aquilonis flamina montes,
per dumeta ruat, saltus micet inter apertos
et nemorum condat tenebris caput; improba pone
turba subit lentoque legens vestigia cursu
certa tamen semper sectatur odora, latebrisque
excitat umbrosis et fraudes explicat omnis.
silvas ille iterat totas, notosque tuetur
multa gemens placido ridentis lumine saltus,
proelia lasciva qua nuper fronte protervos
miscebat sociis aut indulgebat amori.

C. B. S.

[**T**OLLITE concentum, Solimaeae tollite nymphae!
 nil mortale loquor; caelum mihi carminis alti
 materies; poscunt gravius caelestia plectrum.
 muscosi fontes, silvestria tecta valet,
 aonidesque deae et mendacis somnia Pindi:
 tu mihi, qui flamma movisti pectora sancti
 siderea Isaiæ, dignos accende furores!]

Immatura calens rapitur per saecula vates
 sic orsus: 'qualis rerum mihi nascitur ordo!
 virgo, virgo parit! felix radicibus arbor
 surget iessaeis, mulcentisque aethera flores
 caelestes lambunt animae, ramisque columba
 nuntia sacra Dei plaudentibus insidet alis.
 nectareos rores alimenta que mitia caelum
 praebeat et tacite fecundos irriget imbris.
 huc, foedat quos lepra, urit quos febris, adeste,
 dia salutare spirant medicamina rami;
 hic requies fessis; non sacra saevit in umbra
 vis boreae gelida aut rapidi violentia solis:
 irrita vanescent priscae vestigia fraudis
 iustitiaeque manus pretio intemerata bilancem
 attollet reducis; bellis praetendet olivas
 compositis pax alma suas, terrasque revisens
 sedatas niveo virtus lucebit amictu:
 volvantur celeres anni! lux purpuret ortum
 expectata diu! naturae claustra refringens
 nascere, magne puer! tibi primas ecce corollas
 deproperat tellus, fundit tibi munera, quidquid
 carpit Arabs, hortis quidquid frondescit eoīs.
 altius en Lebanon gaudentia culmina tollit,
 en summo exultant nutantis vertice silvae.
 mittit aromaticas vallis saronica nubes,
 et iuga Carmeli recreant fragrantia caelum.

- 946 Deserti laeta mollescunt aspera voce;
auditur 'Deus! ecce Deus!'; reboantia circum
saxa sonant 'Deus; ecce Deus; defleſcitur aether,
demissumque Deum tellus capit; ardua cedrus,
gloria silvarum, dominum inclinata salutet.
surgite convallis, tumidi subsidite montes!
sternite saxa viam, rapidi discedite fluctus:
en, quem turba diu cecinerunt enthea, vates
en salvator adest; voltus agnoscite caeci
divinos, surdas sacra vox permulceat auris.
Ille cutim spissam visus hebetare videbit,
reclusisque oculis infundet amabile lumen;
obstrictasque diu linguas in carmina solvet.
Ille vias vocis pandet, flexusque liquentis
harmoniae purgata novos mirabitur auris.
accrescunt teneris tactu nova robora nervis:
consuetus fulcro innixus reptare bacilli
nunc saltu capreas, nunc cursu provocat euros.
non planctus, non maesta sonant suspiria; pectus
singultans mulcet: lacrimantis terget ocellos.
vincla coercebunt luctantem adamantina mortem,
aeternoque Orci dominator vulnere languens
invalidi raptor sceptri plorabit honores.
- 947 Ut quā dulce sonant scatebrae, qua laeta virescunt
pascua, qua blandum spirat mollissimus aër,
pastor agit pecudes, teneros modo suscipit agnos
et gremio fotis selectas porrigit herbas,
amissas modo quaerit oves revocatque vagantis;
fidus adest custos, seu nox furat horrida nimbis
sive dies medius morientia torreat arva.
postera sic pastor divinus saecla beabit,
et curas felix patrias testabitur orbis.
non ultra infestis concurrent agmina signis,
hostiles oculis flammās iaculantia torvis:
non litui accendent bellum, non campus aënis

triste coruscabit radiis; dabit hasta recusa
 vomerem, et in falcem rigidus curvabitur ensis.
 atria, pacis opus, surgent, finemque caduci
 natus ad optatum perducet coepta parentis,
 qui duxit sulcos, illi feret area messem,
 et serae textent vitis umbracula proli.

948 Attoniti dumeta vident inculta coloni
 suave rubere rosis, sitientesque inter harenas
 garrula mirantur salientis murmura rivi.
 per saxa, ignivomi nuper spelaea draconis,
 canna viret iuncique tremit variabilis umbra.
 horruit implexo qua vallis sente, figurae
 surgit amans abies teretis buxique sequaces
 artificis frondent dextrae: palmisque rubeta
 aspera, odoratae cedunt mala gramina myrto.
 per valles sociata lupo lasciviet agna,
 cumque leone petet tutus praesepe iuventus.
 florea mansuetas petulantis vincula tigris
 per ludum pueri incient, et fessa colubri
 membra viatoris recreabunt frigore linguae,
 serpentes teneris nil iam letale micantis
 tractabit palmis infans motusque trisulcae
 ridebit linguae innocuos, squamasque virentes
 aureaque admirans rutilantis fulgura cristae.

949 Indue reginam, turritae frontis honores
 tolle Salema sacros, quam circum gloria pennas
 explicat incinctam radiatae luce tiarae!
 en! formosa tibi spatiosa per atria proles
 ordinibus surgit densis, vitamque requirit
 impatiens lenteque fluentis increpat annos.
 ecce peregrinis fervent tua limina turbis;
 barbarus en! clarum divino lumine templum
 ingreditur, cultuque tuo mansuescere gaudet.
 cinnameos cumulos, nabathaei munera veris,
 ecce adolent genibus tritae regalibus arae!

solis ophyraeis crudum tibi montibus aurum
maturant radii: tibi balsama sudat Idume.
aetheris en portas sacro fulgore micantes
caelicolae pandunt, torrentisque aurea lucis
flumina prorumpunt: non posthac sole rubescet
India nascenti, placidaeve argentea noctis
luna vices revehet; radios pater ipse diei
proferet archetypus: caelestis gaudia lucis
ipso fonte bibes, quae circumfusa beatam
regiam inundabit nullis cessura tenebris.
litora deficiens arentia deseret aequor;
sidera fumabunt, diro labefacta tremore
saxa cadent, solidique liquescent robora montis:
tu secura tamen confusa elementa videbis,
laetaque Messia semper dominabere rege
pollicitis firmata Dei, stabilita ruinis.

SAMUEL JOHNSON, A. S. 1783

950

IN VITAM HOMINIS

UT flos mane novo decus explicat omne, diei
deliciae fragilis, et primo vespere marcet;
nos itidem: eoīs ut concitus eurus ab oris
aequora summa fuga verrit tacitoque recumbit
litore; ut in stipulis volitans crepitantibus ignis;
ut saxum in praeceps declivi a monte volutum
se rapit; ut sudum iaculata per aethera flamma,
sic sic vita fugit; quin bullula rupta brevisque
fabula et umbra levis ventosaeque somnia velox
aetatis referunt iter. hei mihi sicine vita
transit et aeternum mors sese extendet in aevom?
reliquiae hominis redivivae vincula somni
excutiant? leto pateat nova ianua vitae?
num dormit, paulum adsueto fugiente vigore,
at leto haud penitus devictum exsangue cadaver;

dumque artus vitae iam functos munere carpet
ignis edax vermesve aut tempora lenta, vigebit
usque eadem vivax anima et data gaudia laeto
gustabit sensu horrescetque adfecta dolore?

G. DOBSON, A. S. 1734

PASTORUM deus heu fugit, Meliboeë, sub umbras,
ille mihi, valeam siquid in arte, dedit:
cunctorum princeps (nec quisquam proximus illi),
quot sub Amore usquam signa tulere duce.
noverat ille puer dulcis excudere questus,
nec laeso medicam non adhibere manum:
saepe thymum (memini) circa carpentibus haedis
iucundum nobis fudit ab ore melos.
mortuus ille tamen gelido dedit ossa sepulchro,
cur precor innocuo, mors, nocuisse iuvat?
cantandi decus illud abit, caret arte magistra
orbis, at en! tanti nominis umbra manet:
cuius si qua mihi sancto de fonte leporum
fluxerit ulla meos quae riget unda modos,
saepe meum saltus luctum resonare docebo,
me lacrimante madens conlacrimare nemus.

J. Y. S.

Εἰ δ' ἄρον ὄμματ', ὦ φίλον Κρόνου κάρα
καίτοι τί φωνῶ; τοῖ γάρ οὐδ' ἔχω μίαν,
γέρον, παλαιῶν ἀλγέων παραψυχὴν.
οὐκ ἔστιν εἰπεῖν 'τοῦ χάριν βρίζει ἔτι;
διοίχεται γάρ σ' οὐρανός· θεὸν δέ σέ
ὦδ' ὄντ' ἄτιμον ἀγνοεῖ γαίης πέδον,

σκήπτρου· δὲ σοῦ χῶ μῦριος πόντου στόνος
 ἠλεγθέρωται· πᾶς δ' ὑπερθ' ὀδύρεται
 αἰθὴρ κενωθεὶς σοῦ παλαιφάτου κλέους.
 βροντὴ δὲ καινῶν ἀρχετῶν ἤσθημένη
 πεπτωκόντων ἄκοῦς ὑπὲρ δόμων βρέμει.
 χεῖρες δ' ἄπειροι σὸν κραδαίνουσαι βέλος
 αἰθοῦσι τοῖς πρὶν ἡσυχάζοντας γῆας
 φλογεροῖσι πυρσείοις· ὦ δ' αἰ πανήμεροι,
 ἴσαι δ' ἐτείοις ἄλγεσιν στιγμαὶ χρόνου,
 πᾶσαι τὸ δεινὸν διάδοχοι κηρύσσετε,
 πᾶσαι τὸν ὄγκον δυσφόρων ἤδη πόνων
 βαρύνεθ' οὔτως, ὥστ' ἀκοιμήτῳ φρενὶ
 οὔδεῖς ἔτ' ἔστιν οὔδ' ἀπιστίας τόπος.
 εὔδοις ἄν, ὦναζ· ὦ κακῶς δύνουσι ἐμέ,
 ἦ γ' ὧδ' ἔπαυσα νηνέμοῦ σ' ἐρημίας
 τί σοὶ διοίζω βλέφαρα τοῖσδ' ἐν ἄλγεσιν,
 εὔδοις ἄν· αὐτὴ δ' ἐν ποσὶν δακρυρροῶ.

F. H. *

972

PANDEMONIVM

ECCE autem e terra dictu mirabile monstrum,
 dum vario voces modulamine dulce sonabant,
 ceu vapor ignitus paulatim fabrica surgit;
 inque modum templi spatiis ingentibus extat.
 stant circum solido ex auro, decora alta, columnae:
 effulgent crasso laquearia fulta metallo,
 ipsa etiam caelata auro: animata putares
 maenia, sic vivas simulat sculptura figuras.
 non Babylon, tales olim non aemula Memphis
 exaequabat opes: siquando inferre parabant
 aut reges solio aut divis immania templa
 ponebant Belo tandem inventoque Serapi.
 haec molis structura fuit: subitoque fragore
 pandunt se aerato stridentis cardine valvae.

I 4

apparent intus spatia ampla et vasta patescunt
 atria: dependent magica laquearibus arte
 incensi lychni, multoque bitumine pasti
 scintillant, veluti stellarum argenteus ordo.

M. BOLD, *A. S.* 1702

II

ECCE ingens visu mox edita fertur ad auras,
 ceu matutini vix orto sole vapores,
 fabrica et ad strepitum citharae et discrimina vocum
 in templi speciem summa ad fastigia surgit:
 stant duplici versu supraque infraque columnae
 complexae medios sinuosis flexibus arcus,
 auro omnes solido innexae: laqueata renident
 tecta auro: non haec opulenta Aegyptus et ingens
 Assyria aequarint cultu, seu regibus aulam
 utraque certatim seu divis struxerit aedem.
 mox valvae biforis operoso ex aere reclusae
 transmittunt spatio longe lateque patenti
 leve pavementum manifesta luce videndum.
 nam dispositi intus sua per discrimina lychni
 pendentes, quos naphtha aluit quos pingue bitumen,
 extulerant sese vix caeli luce minores.

T. POWER, *A. S.* 1691

973

Alas, what boots it with incessant care

QVID iuvat heu sprete pastoris vilia curis
 munera perpetuis implere diuque canendo
 ingratis operam vigili dare mente Camenis?
 nonne fuit satius (sic cetera turba) sub umbris
 cum facili arboreis Amaryllide ludere? crines
 solvere compositos, fusos religare, Neaerae?
 fama animis victrix subdit calcaria magnis,

(scilicet haec animist labes suprema merentis),
 deliciis detur spretis ut vita labori.
 at spe capturis iam iam nova praemia facti,
 fulsurisque novo totum splendore per orbem,
 en ibi capta oculis nos invida ludit Erinnys
 et tenuem scindit scelerata forfice vitam.
 'at non et laudem scindit' me Cynthius aure
 admonuit tremulum vulsa 'non umida frugum
 fert genetrix famam nec splendida bractea cunctis
 commendat, non usque satis rumoribus illa
 exoritur: vitam capit incrementaque puris
 ipsius ex oculis et casta voce Tonantis,
 quem res nulla fugit, qui qua ratione supremum
 decrevit, tantum speraveris aethere laudis.'

A. H. W.

II

* * * * *

FAMA animos claros motis calcaribus urget
 (ultimus exuitur magnis qui mentibus error)
 spernere delicias, operosam et degere vitam:
 at cum iam pulchra spes est mercede potiri
 et subito fulgore oculos praestringere, Erinnys
 caeca venit vitaeque secat subtilia fila
 forfice crudeli: 'sed non tamen' inquit Apollo
 'continuo et laudem;' tremulas et contigit auris.
 'laus non, arbor uti, mortali innascitur agro,
 non, ut gemma micans quam lucida bractea adornat,
 illa oculos fallit; non in rumoribus amplis
 vivit: at in caelo superas tenet aurea sedes
 fama expers leti, puris et diditur astris
 perfecto Iovis arbitrio qui cuncta gubernat:
 ut tandem is vitae sortem pronuntiat aequam,
 sic famae in caelo justa mercede fruendumst.'

G. B.

14—2

993 *In that fair clime the lonely herdsman stretched*

QVA procul illa iacens regio pulcherrima ridet,
 pastor ibi solus prostratus gramine molli
 aestivae partem demebat saepe diei
 dimidiam, ignavo demulcens otia cantu :
 quem si forte olim fessum cessare liberet
 carminibus calamique anima, procul audiit ille
 dulcisonos numeros vincentis arte camenam
 quam rudis ipse dabat: sic mentis inania fingit
 somnia, ut ardorem solis currumque relinquat
 imberbis iuvenis, testudinis aurea tangens
 fila, nemusque nova luce et dulcedine complens.
 nocturnus nitidum tollens venator ocellum
 crescentem grato miratur pectore lunam,
 imploratque vagam precibus, quae lumine pulchro
 opportuna venit, studio ut se iungere laeto
 dignetur sociam: hinc subito dea lucida nymphis
 fit comitata, nemusque nigrum saltumque peragrat
 non sine dulcisonis numeris, quos rupe cavisque
 speluncis echo ingeminat, dum praeterit acri
 Cynthia venatu ceu tempestatibus acta:
 luna velut stellaeque micant per nubila caeli
 praetereuntque citae, cum perfurit impetus austri.

J. G. L.

998 *When the gay sun first breaks the shades of night*

UT primum nitidus nocturnas dispulit umbras
 sol procul irradians eoa cacumina collis,
 purpureus redit ecce color campique virescunt
 veste sua ridetque annus; tum florea passim
 germina se pandunt pulchraque ardentia forma
 emicuerunt; greges ibi lactea tegmina monstrant
 lanarum; sterilis candenti fronte minantur
 in caelum scopuli, et late porrectus in arcum
 lumine caeruleo purus diffunditur aether.

mox ubi nox tristis redit imperiumque vicissim
excipit, exuitur languescens fastus, et omnis
flens natura dolet, solitum neque iactat honorem
silva sed amissam lacrimoso rore videtur
et desiderio formam plorare, neque ulla
visa tibi species oculos procul allicit acris,
omniaque obducto noctis velamine torpent.
nec tamen, ut tenebrae occultant caligine terram,
cuncta tibi latuere, reclusaque signa videbis
quae manus omnipotens posuit; non milia circum
stellarum in caeli lata fornice refulgent,
iamque novas infinito miraberis orbe
suspendi luces; et luna argentea lectum
hesperium liquit nocturnoque aethera curru
rite peragravit, radios vi solis et ictum
propulsans solidoque globo, et, quae mutua sumpsit
lumina, sic terris haud mendax reddere curat.

J. G. L.

1000 *He looked and saw wide territory spread*

CONTINUO immensa ditione patentia regna
aspectat, celebrisque urbes commixtaque rura,
eductas caelo turres portasque superbas,
concursusque feros faciesque horrenda minatas
bella, giganteae prolis magna ossa animosque
audentes. pars tela vibrant; pars effera frenis
ora premunt spumantis equi; mora nulla, ruentis
hinc equites peditesque aut concurrere viro vir
cominus aut densas acie explicuere cohortes
haud bello ignavas. ast hinc delecta virorum
agmina de pratis armenta recentibus urgent
bucera, praestantis tauros nitidasque iuvenças,
lanigerumque pecus, querulos cum matribus agnos.
custodes fugere anima trepidante, cientque

auxilia attoniti; pugna inde cruenta; feroces
 configunt saevo inter se certamine turmae:
 qua pastae nuper pecudes, nunc squalida tabo
 horret ubique armis multoque cadavere tellus
 heu late deserta. arcem opsidione superbam
 circumdant alii in castris atque ariete crebro
 oppugnant, scalisque petunt tacitisve fodinis.

G. DOBSON, A. S. 1750

II

PROSPECTAT patulas prae se consurgere terras,
 oppida munda locis interque nitentia culta,
 tum populorum urbes portis ac turribus altas,
 atque acies atque arma atque ora minantia bellum,
 ingentisque animos, ingentia membra gigantum.
 pars versat clipeos manibus, pars ora frementum
 frenat equom: ante alios ductor se primus agebat;
 tum directae equitum turmae peditumque cohortes,
 nec cessaturae steterant: hac lecta iuventus
 aut armentum abigit tauros pinguesque iuvenas
 pinguibus a pratis; aut cum balantibus agnis
 lanigeras matres praedamque per aequor opimam
 avertit; vix incolumes fugere bubulci
 auxilioque vocant socios: subit aspera pugna:
 turmatim in creperum certamen cominus itur;
 pascebantur ubi pecudes, nunc squalida tabo
 corporibusque armisque iacentibus arva putrescunt
 desolata. tenent alii opsidione valentem
 urbem opibus: scalae admotae: tremit ariete murus;
 fit via tecta; alii sese defendere ab arce
 missilibus telis; crebrescunt saxa facesque:
 surgit utrinque gravis caedes titaniaque ausa.

T. S. E.

1005 *Slowly they sail, slowly as icy isle*

REMIGIO ergo illi tardo, velut insula quondam
 tranquillo glacialis in aequore tarda vagatur.
 interea maestum deludunt somnia: caeli
 ecce pavimento spatium, et verba videtur
 numinibus conferre deum fraterna: superbis
 e palma alitibus Iunonis carpere micas
 triticeas placuisse: auratum et Apollinis arcum
 ipse manu tractare, et mala exquirere quam
 aurea nascentur: clipeumque aptare lacerto
 palladium loris: nec posse aut sede movere
 aut torquere Iovis summo molimine fulmen.
 iucundam inde Heben cyathum quem vina coronent
 promere; tum cantuque et pernici pede motam
 adlicere et fraudare diu: mox vina bibisse
 sternique ante pedes victus dulcedine, et ipsis
 oscula sidereis stupefactus figere palmis;
 inde tuba sonuisse, et protinus insuper agmen
 aetherium cerni: partes ibi quattuor anni,
 Ver viridis indutum herbas, Aestatis et uber
 luxurians, fruges Autumni falce coactas
 auratas, Hiememque gelu quae caneat Horis
 cum levibus sociare choros, dum plenior auris
 continuis vox aucta nihil decrescat, at usque
 dirigat implicitas motu fluitante choreas.

D. C. R.

1018 *Forsake me not thus, Adam! witness Heaven*

A! ne me coniunx, ne desere! conscia testor
 sidera, te quanto fervens complectar amore,
 quo venerer studio. funestum errore sinistro
 admisi male cauta nefas: en supplice voce
 sollicitans genua amplector: ne rebus in artis
 consilii iucunda tui iam surripe durus

munera, ne placidos voltus mihi surripi, solas
 delicias vitae et curarum dulce levamen.
 o ubi te viduata ferar, quae denique quaeram
 auxilia? at saltem dum vivimus (et brevis aevom
 fors hora absolvit) pacem foveamus amicam.
 coniungant animi, quos saeva iniuria iunxit;
 et nobis decretum astris crudelibus hostem
 ambo insectemur socio simul impete, dirum
 serpentem. ne deinde tuis ob tristia damna
 exerceto odiis nimia me clade gravatam,
 me luctu obpressam gemino: peccavimus ambo:
 at solum tibi noxa Deum, mihi teque Deumque
 reddidit infensos. quin protinus ipsa tremendas
 iudicii repetam sedes, precibusque lacessam
 perpetuis Ipsum, gravis ut te sospite poena
 in me adeo causamque tui fontemque doloris
 vota cadat; me, me dignam illius omnibus iris.

G. DOBSON, A. S. 1750

1025

And either tropic now 'gan thunder

I AMQVE poli simul hic vertex, simul ille remugit;
 eurique zephyrique tonat domus. undique ruptae
 praecipitant nubes rimis immanibus imbrem
 fulgure cum rutilo, flammae grave foedus et undae
 in furias concors. nec dura per antra silebant
 flamina; prorumpunt lateque a quattuor orbis
 cardinibus bacchata ruunt in sola locorum:
 illa tremunt concussa. illic in sidera culmen
 pinus agens, radicem in tartara, duraque quercus
 aut rigidum flecti caput incumbentibus austris
 aut ima cum stirpe rapi. tunc una tegebat,
 Nate Deo, tua te virtus ex omnibus unum
 scilicet immotum. nec vero ea meta minarum:
 iamque orci lemures, iam te Stygis impia turba

1025 Graece redditum habes Vol II p. 419 § 80

cingebant furiae: pars rauca ululatibus instat,
 pars acri clamore ferox, pars ignea tendens
 spicula: tu sancta tranquillus pace sedebas.
 noctis eae pestes, donec dea candida lucis
 fert habitu canente pedem votiva viatrix;
 nec mora, quin murmur digito premat illa corusco
 fulmineum, nubesque fuget sternatque procellas.

R. C. J.

II

INGEMINARE polus tonitru tum coepit uterque,
 aetheris et fines sibi respondere vicissim:
 orta quoque in nebulis patuit qua plurima rima,
 imbris immixtis, descendere fulgura caelo,
 opposita et sese iunxere elementa ruina.
 tum neque saxosis ventorum turba cavernis
 dormiit, effusi sed passim e quattuor orbis
 cardinibus multa lacerant vi squalida tesqua,
 quam passa est abies ubi quaeque altissima, quamquam
 in terram pariter tandem caelumque per altum,
 et validae quercus saeva superante procella
 summisere caput vel procubuerunt revolsae.
 Te tenuis tum, Nate Deo, tutela tegebat,
 solus at intrepidus stabas, maioraque dictis
 terroresque novos patiens, nam sedibus imis
 summissae furiae, simulacra infernaque circum
 cinxere; hinc variis stridores vocibus, illinc
 vagitus gemitusque, aliunde petentia tela
 ignea te; sed enim mansisti interritus idem,
 cum placida et nullius erat mens conscia culpae.

* * * * *

W. D.

1028

MAERET NEGLECTVS AMATOR

EFFETA o tellus, brumalis praeda furoris,
 viva meae vitae occasum spectantis imago,
 te modo multiplici florum discrimine pinxit

ver, tuaque asphodelis stellata superbiit aestas;
 at iam nimbosae saevit violentia brumae,
 quaeque triumphabat modo, iam tua purpura sordet.
 pectore sub nostro rabies furit aemula brumae,
 nam stupet in venis immiti frigore sanguis;
 saevit et in nostram tempestas tanta carinam,
 tamquam iam tremulos spectaret vita decembres:
 vix tamen a! miserum florescere coeperat annus,
 et tamen a! miserum mihi iam defloruit annus.
 o vos umbroso nudatae tegmine quercus,
 qua volucres vernos gaudebant texere nidos
 nunc musco indutae canaeque horrore pruinae,
 en, ubi vestra novo turgebant germina fetu,
 bracchia conspicio lacrimis rorantia crebris,
 pendulaque adstrictis glaciatur stiria guttis.
 sic quoque, sic nostrae folia inconcussa iuventae
 nunc flaccet, nimiis curarum exercita ventis:
 en iam marcescit felix flos puberis aevi,
 ustulat et canum mihi praecoqua germina frigus:
 sic vitreis udus lacrimis irrorat ocellus,
 pendet ut a vestris glacialis stiria ramis.

THEODORVS BATHURST, A. S. 1595

ECCE sub ingenti ramorum tegminis umbra
 fons erat: hic nullo casu turbante serenum
 perspicuis illimis aquis, et gramina circum
 fundebant laetos vario de flore colores.
 hunc circum innumerae gentes populique coibant,
 quam varii generis sexus aetatis honoris
 innuptae nuptaeque simul viduaeque nurusque
 infantes puerique viri iuvenesque senesque:
 hic ubi multigenis flexos incumbere pomis
 cernebant ramos, avidis attingere dextris
 gaudebant madidos caelesti nectare fructus.

nec prius hos poterant cupidis decerpere palmis,
quam lutulenta viae vestigia foeda prioris
detererent, corpusque pio de fonte lavarent.
saepe quidem multi renovatis mentibus aegros
restituere animos: et quae se posse negabant
pertulerant, fructumque sui cepere laboris.

1031 *Meanwhile the south-wind rose and with black wings*

INTEREA adsurgens nigris notus evolat alis,
tellurem late complexus, et aethere ab omni
miscet agens una nubes: alimenta ministrant
et madidas colles nebulas, fuscumque vaporem
summittunt: et iam densatus nubibus aër
instar nigrantis tecti stetit; inde furentis
praecipitantur aquae et rapidis ruit imbribus aether;
nec mora nec requies, donec sublata periret
ex oculis tellus. media sublimis in unda
apparet ratis exurgens, rostrataque prora
per summas equitabat aquas: alia omnia fluctus
vincit, et humanum fastum submersaque tecta
torquet agens penitus correpta sub aequore: pontus
volvitur in pontum, deerant quoque litora ponto;
regalisque domos inter, luxuque superba
atria iam pelagi monstra atque immania cete
exponunt fetus tantaque e stirpe relicta
nabat in exigua tabula domus una superstes.
quis tibi tum, genitor, cernenti talia sensus,
quosve dabas gemitus, talem ut contingere finem
ipse tuae soboli aspiceres atque omnia tristi
deleri exitio? te fluctus vicerat alter
suffusum lacrimarum undis saevoque dolore,
te quoque cum natis mergens: dum leniter ille,
qui comes astabat, te sustulit ipse iacentem
stare iubens pedibus, nulla at solacia menti

reddidit adflīctae, ceu cum pater ingemit ictu
totam uno ante oculos cernens occumbere prolem.

J. G. L.

1032 *For that a branch cut off, a withered rod*

VOCE etenim missa redivivas trudere frondes
avolsū trunco ramū effētūque flagellū
an mirere magis, quam summi culmina clivi,
vi brumae spoliata altisque immersa pruinis,
milia vere novo diffundere milia florum
et reduces iactare comas aliumque virorem?
aethere diviso noctis redeuntibus umbris
ambrosios hominū gentem decerpere fructus
an mirere magis, solito quam pane recentis
ducere perpetuo languentia corpora vires;
et semen granūque, solo commissā fideli,
addere opes cumulīs et multiplicata renasci;
quaeque manu parca modo sulcis sparsit arator
mox onerare solum laetasque effundere messes?
quae se cumque igitur dant sensibus obvia nostris,
seu volgata palam seu mira recondita rerum
legibus a fixis naturae sive solutis
proveniant, his perspectis id vincitur, omnem
effectū propriae deduci ab origine causae.
hinc certis gradibus se paulatim altius effert
et longae ascendens per nexum quemque catenae
surgit adhuc, donec cernat quandoque necesses
principium et fontem vitae, numenque supremum
quod stetit a primis et stabit in ultima saecula.

G. DOBSON, A. S. 1730

1035 *Now morn her rosy steps in the eastern clime*

IAMQVE dies roseis pedibus devectus in ortum
purpureis terram gemmis et rore serebat,

quum somno se excussit Adam, nam lenis ut aër
 illi somnus erat blandisque vaporibus altus,
 quam lymphae et rami crepitus quos ventilat eos
 discuteret primaque avium de fronde querellae:
 quo magis obstipuit sopitam crinibus Eŷam
 disiectis atque ora mala confusa quiete;
 tum cubito innixus, vultu confessus amorem,
 imminet huic tacitae captus dulcedine formae,
 unde suae semper veneres, sua semper honestas
 emicuit, seu nocte illam sopor altus haberet
 seu vigil excussa procederet illa quiete,
 tum dextra dextram attingens lenique, maritalae
 qualiter adspirat zephyrus, sic ore locutus;
 ‘excute te somno, pulcherrima, sera benigni
 dona Dei semperque recens dulcedine coniunx:
 excute te; sol ecce vocat reparataque nocte
 cura: dies iam primus abit; quin visis ut agro
 surculus exoritur spirantque aviaria citris,
 et quid odoratis ramis decussit arundo,
 quid myrrha, ut varios pingit natura colores,
 ut liquidum delibat apis de germine nectar?’

1037

SORAVI MORS

DIXERAT; adrisitque olli Soravus, et hastam
 correptam lateri extraxit, si forte doloris
 aegri leniret stimulos; at vulnere aperto
 manabat cruor, et cum flumine vita ruebat.
 et iam pallentis, tactos iam labe, per artus
 marmoreumque latus gelidi rubra iverat unda:
 qualiter albentis violae amisere colorem
 quas modo decerptas natalis gramine ripae
 fudentes spargunt pueri, cum sole perustis
 evocat e campis servom manus: ilicet olli
 languescit caput et solvontur frigore membra;

membra carent motu et terrae iam marcida adhaerent,
 clausi luce oculi; tantum suspiria tractim
 cum paria ingenti percurrunt ilia pulsu
 et nova vita viro incutitur, moribunda recondit
 lumina et in patrios fixit languentia voltus.
 iamque omnis vigor exierat, membrisque reluctans
 umbra abiit, calidasque domos et maesta iuventam
 deserit et flores et amoeni suavia mundi.

C. S.

1043 *They heard and were abashed and up they sprung*

ERUBUERE omnes atque ocius agmine facto
 miscentur tracti late per inania: quales
 excubiae, licet haud excussae lumina somno,
 stare in procinctu simulant operique parant se,
 ex improvise nequis cessantibus obstat:
 nec vero immemores sortis coiere volando,
 innumerae ceu pestis edax et tetra locustae,
 Amramidae magni accitu, spirantibus euris
 in pharios delata sinus et regna Canopi;
 aëris in campo piceis exercitus alis
 exultat late et caelum ferrugine textit:
 sic animae tenere fugam, stridentia pennis
 agmina per liquidos ignes circumque supraque
 supter et horrendum crepitantis: maximus ipse
 dat signum ductor sublata protinus hasta
 quo properent: illae pariter libramine iusto
 in sola praecipitant et inundant aequore toto,
 milia quot numquam boreas gelidique triones
 caeruleo fudere sinu, quum barbara Rhenum
 nunc acies nunc praedatrix transmitteret Istrum;
 fusaque diluvii ritu procurreret ultra
 herculeas Gadis Libyae ad torrentis harenas.

T. POWER, A. S. 1691

II

AGNOVERE ducis vocem cunctique repente
exiliunt: pudet ignavos potuisse videri:
ceu quondam excubias somno dux forte gravatas
neglecta statione videt atque increpat ultro;
his experrectis mentem timor et pudor ingens
praecipitant caecique ruunt, temere arma requirunt,
nec bene iam vigilant excussave pectore nox est.
nec tamen infandos non percepere dolores
ignarive quibus pressit sors dura malorum;
sed ducis imperio parent et iussa facessunt.
ac veluti Amramidae, quondam quassata per auras,
prodigiis ubi virga potens urgebat ab euro
protinus innumeras picea cum nube locustas:
illae regna super Pharaonis sontia pendent
noctis more: polus volucris subtexitur umbra:
miraturque novas tenebras gens accola Nili:
sic sese hi stygii librant sub fornice mundi
suspensi pennis: nigrae circum undique flammae
involvunt piceoque volutus turbine fumus:
donec mota ducis cursum expectantibus hasta
dirigit: inde omnes parili libramine lapsi
sulphure iam tandem solido campoque residunt
innumeri planumque ingens vasto agmine complent.
non tantam boreae quondam plaga frigida lumbis
effudit turbam rigidis transiret ut Istri
aut gelidas Rheni ripas, ubi barbara pubes
diluvii in morem tepidos defluxit ad austros
et Gadis infra lybicas penetravit harenas.

M. BOLD, A. S. 1702

III

AVDIERANT puduitque: alisque micantibus omnes
ocius exiliere; ut quondam nocte silenti

castrorum speculatores, si forte sopore
obpressos metuendi offenderit ira tribuni,
membra repente levant languentibus excita somnis:
nec vero immanis non persensere ruinae
pondera, nec gravium stimulis caruere laborum;
at voci ducis auscultant, mora nulla, ruuntque
innumeri; velut Amramidis cum virga, Canopi
litore vibrata infausto, per rura iuberet
ire locustarum nubem, quae urgentibus euris
densae instar noctis saevi Pharaonis in oras
venit et horrenda Nilum circumdedit umbra.
talis tartareorum acies densissima fratrum
ignem inter flammantem infra circumque supraque
suspendit tristi sub fornice lentius alas:
dum tandem magni cuspis sublata tyranni
quo flectant iter ostendit; tum praepete penna
aequato demissi una libramine terra
sidunt sulphurea et latum funduntur in agrum,
turba ingens, quantam haud olim glacialibus arctos
effudit lumbis, populorum maxima mater,
aut Rhenum super aut Istrum, cum barbara pubes
diluvii in morem tepidos undaret in austros
ipsam usque ad Calpen et Libyae sitientis harenas.

G. DOBSON, *A. S.* 1750

O progenies pulcherrima caeli,
quo tibi sucorum tractu, calamique labore
divinos ducam voltus caelestiaque ora?
unde legam qui, diva, tuis certare colores
purpurei possint, discrimina daedala fuci?
ergo age, Musa, vago cursu per maxima mundi
i spatia: et quidquid formosi florida tellus,
quidquid habent maria et caeli spirabile lumen,

delibes: quidquid nitidum natura recondit
dives opum variarum, in amabile, Musa, fideli
confer opus studio. seu liberioribus alis
vis comite autumnno per fortunata volare
Hesperidum nemora et dias Atlantidos auras,
dum quacumque pater fecundo pollice lucum
felicem contingit, opacis gratia ramis
fit nova et auricoma fulserunt limina fetu;
quacumque incessit per ditia rura, renident
undique maturo subiti livore racemi;
apricosque recens infecit purpura collis,
quales occiduo nubes quae sole coruscant.
sive errare velis rigua convalle per umbras
Daphnes dilectas, Peneus gurgite leni
qua fluit ostentatque reflexam e flumine Tempe
purpuream vitreo; Tempe, qua numina silvis
nota olim fauni nymphaeque per aurea prisci
saecula Saturni secreto in margine ripae
frondiferae socio ducebant Pane choreas
multiplices. at saltantum vestigia propter
horasque zephyrosque almos udo imbre videres
certatim ambrosios rores et odoriferum tus
depluere, Elysioque rubent quicumque colores.

THOMAS WARTON, A. S. 1802

II

Q^{UA} valeam tamen arte tuos effingere voltus,
progenies caeli clarissima? tale colorum
unde mihi decus ut roseos quot pandis honores
aemuler? eia igitur mundi per apertâ, Camenae,
eia agite, egregias passim decerpite gazas,
si quid habet nitidi spoliantibus aurea tellus,
pulchro operi si quid Tethys, si Iuppiter addit
uvidus. an simul autumnno ridente placebit

litora Atlanteo circumdata visere ponto,
 hesperios una campos lustrare, feracem
 mirari silvam, et ramus quo pullulet auro,
 illius attingat modo dextera? ponat amico
 ille solo plantas, teneros passim ecce racemos
 purpureus vestire decor, collesque rubere
 ceu vespertinum Titan cum pingit olympum.
 anne vagam mavis plumam retinere, tenebras
 natae ubi per claras vitreo Peneus in amne
 Tempe compositus suavisque repercutit umbras?
 Tempe silvicolis rite o carissima rura
 numinibus Faunoque levi nymphisque protervis!
 hic olim occultos, quando aurea floruit aetas,
 margine in umbroso grandi cum Pane iuvabat
 ludere; cum zephyris tenerae spirantibus horae
 interea flores circum spirantiaque una
 balsama, et ambrosios saltantibus undique rores,
 veris et elysium primi effudere ruborem.

A. H.

1053 *'Tis earth shall lead destruction; she shall end*

EXITIUM incipiet tellus; erit huic quoque finis.
 adsuetum quare non urgeat amplius orbem
 sidera mirabuntur et undecimum attonitus sol
 luciferi comitem coetus amittet; et orba
 matrem luna petens, aeterno exercita cursu,
 frustra aevom lustrabit inaccessumque profundum.
 non aurora iterum sacro ex oriente resurgens
 manabit plana croceum super aethera luce;
 nec digitis prensans exilibus aëra vesper
 telluris caput astrifero velabit amictu;
 caerulei pedibus non amplius illa decoris
 ornabit sublime poli. patet ecce sepulchrum:
 sidera nocturna glomerantur condita palla
 itque agmen nigrans: opus ingruit undique mortis.

ordine quaeque suo mundorum errantia passim
 corpora, seu flammae peragunt revolubilis orbes
 sive infinitos lucis ducentia tractus
 aureo crine volant, tamen uno funere cernes
 extingui. tunc principium sol luminis et fons,
 sidereus caeli quo cardine volvitur axis,
 ignibus ardebit sociis orbatus: et astra
 quot stant innumeri gemmato in gramine rores
 et quae circumeunt errantia cumque peribunt:
 tum, quidquid mundis animarumst, fata petentis
 debita discedent omnes:—mihi vita tibi que
 stabit caelestis luctu superantibus orbes.

A. A. V.

1054

VIS MVSICES

MUSA modis numerisque aequam servare docebit
 te mentem, ne vel nimia spe turgida surgat
 neu deiecta cadat; quod si cor ferveat intus
 laetitia exultans, placida tibi voce camena
 blanda susurrabit; seu cum tibi pectus iniqua
 cura premat, vexatum hilari modulamine tollet.
 at bellatores accendit carminis ira,
 crudaque amatorum medicina vulnera sanat:
 tum caput attollit Maeror; iamque excitus ipse
 e lecto vigilat Morpheus; iunctosque lacertos
 explicat et properat Socordia; si melos audit
 invidia, ecce cadunt angues; civilia bella
 deposuere truces animi, et discordia vecors
 auscultans dulcem sonitum decepta quievit.
 at cum nos patriae discrimen in arma vocavit,
 nonne vides ut quemque cient lituique tubaeque?
 sic ubi prima ratis pelago se credidit audax,
 stans celsa in puppi numeros Rhodopeius Orpheus
 effudit viditque Argo descendere latum
 in mare, Peliaco cognatas vertice quercus:

15—2

semidei circum cantu stupuere, sonusque
 virtute heroum inflavit mortalia corda,
 tantus amor famae est laudisque arrecta cupido:
 dux quisque explicuit clipei septemplex orbem,
 dimidiaque ensem detraxit parte nitentem;
 et maria et rupes caelumque vocabat ad arma,
 atque iterum reboans iterumque sonabat ad arma.

J. G. L.

1059

EVAE AB ADAMO DIGRESSVS

DIXERAT; atque manum subridens lene resolvit
 coniugis amplexu; tum rustica qualis oreas
 aut dryas aut comitum quae castam mille secuntur
 Dianam, visu pulcherrima protinus umbras
 silvarum petiit: diva praestantior ipsa
 incessit voltus divino clara decore:
 at non aurato cornu pharetraque Dianae
 instructa, arma tulit quae non adiuta furente
 Volcano rudis ars fecit largive dedere
 caelicolae, frugumque his laetos continet hortos.
 non aliter fecunda Pales Pomonave fulsit,
 Pomona aufugiens Vertumni casta furorem,
 flosve rubens Cereris quam nondum Iuppiter ulnis
 foverat. at sponsam cupidis Adamus ocellis
 cedentem sequitur gaudens, sed noluit Evam
 cedere. nympha viro subridens saepe iubenti
 maturum reditum totiens promissu adesse,
 cum medio cursu sol frondes ureret aestu,
 carumque Adamum dapibus lectoque paratis
 allicere ad lautas epulas dulcemque quietem.
 o nympha infelix, o spe fraudata fugaci,
 non iterum gaudens (a sors infausta!) redisti,
 non iterum dulcis epulae, non otia somni
 frondentis hortos inter te, pulchra, manebant.

quale eheu monstrum flores umbraeque virentis
celarunt: odio tumidum tetroque veneno
ante pedes venit, misitque in coniugis ulnas
te nunc periuram nequam miseramque puellam.

T. M.

II

DIXERAT; atque manum palmis e coniugis artis
leniter expediens, gracili pede, qualis oreas
aut dryas aut quascumque regit dea Delia nymphas,
abdidit in silvas sese: sed dignior ipsa
incessit, similemque deae tulit ardua gestum.
argenteos non illa arcus nitidamve pharetram,
sed falcem gestans aut floribus utile quidquid
finxerat in cultum rudis ars et nescia flammae,
aut tulerant missi de caelo forte ministri.
his ornata Palem vel te, Pomona, petitam
Vertumni amplexu, aut Cereris matura puellae
tempora cum summi nondum Iovis oscula norat,
rettulit eximia specie: quam lumine coniunx
absentis minime patiens spectabat amanti
usque recedentem et propero permulta monebat
de reditu; adsensit mandatis omnibus uxor,
ante diem medium nexas reditura sub umbras
solemnis ut rite epulas et sera pararet
otia nec segni disponderet omnia cura.
o infausta nimis! nimis heu obnoxia fraudi!
spes tibi quo cecidit reditus? o invida fata!
abstulit ista dies hortorum gaudia: ploras
elysiasque dapes facilisque obliviam somni.

H. S.*

1060 *So spake our Morning Star then in his rise*

DIXIT et adsurgens sublimi fronte tuetur
avia camporum spatia undique et undique opacis
nubibus et stygio caligantem aëre terram:
quo flectat gressus? an inobservata viarum
incertus repetat vestigia, nullius ante
trita solo? sed ducit iter, comitantur euntem
curarum multae ambages habitantque sub alto
pectore praeteritaeque vices cursusque futuri:
quales deliciae blando sermone frequentum
posthabito taciti commendant otia ruris.
ille quater denos soles lustrarat olympos
surgere, sive diem condebat vertice in alto
sive per umbrosas valles: sed tempore noctis
ilice sub veteri duraverit an sub amica
quae rores capiti nocuos defenderet alno,
an specuum in latebris requieverit, audeat o quis
dicere? nulla famem suberant solacia victus,
nulla fames; dum post totidem intervalla dierum
solus iens inter variarum saecula ferarum
esuriem sentiret, at illa haerentia viso
mansuevere Deo, nec prima luce vagantem
laesere aut placido claudentem lumina somno.
illius ante pedes serpentum flammea monstra
corripuere fugam celerem et gens noxia vermes,
atque leo atque ferae tigres spirantibus ignem
eminus exarsere oculis. sed iam aspice ab arvis
errabundus adire senex; seu forte fugacem
investigat ovem pastor, sive arida ligna
conquirat brumae solacia dandaque parvo
nutrimenta foco cum spirent frigora cauri,
hunc vespertinum venientem et rore madentem
silvano appropere videt, qui lumine primum
membra pererravit vigili, tum talia fatur.

T. S. E.

1063 *I know not why the beech delights the glade*

ME latet, emissis cur fagus plurima ramis
undique luxurians teretem expatiatur in umbram;
dum celsis decrescit apex sub imagine coni
abietibus et scindit acuta cuspide nubes:
cur quercus renovata comas redeuntibus annis
augusti capitis varium transmutat honorem;
dum gerit aeternam taxus sibi fida iuventam,
ramo semper eodem immutatoque colore.
cur orbata perit solari lumine caltha,
cur nigramentem animat felicius umbra cupressum?
exoptant mediam cur ficus palmaque sedem
et dare radices porrecta per aequora gaudent,
dum viget inferiore cucurbita laeta palude
et circum montes umbracula nequit oliva?
cur caelum haud aliud, locus haud diversus, amictu
induit ardenti rubicunda papaveris ora,
lilia inornatos patitur pallescere voltus,
caeruleaque humilis violas ferrugine pingit?
dicite silvestres fetus floresque tenellos
unde agit occulti diversa potentia fati?
cur eadem tellus caelum amnis spiritus idem
ad vitam levat hunc, ad funera deprimit illum?
per ripam aestivam vel aquosi gramina prati
diversam iactant foliorum milia formam:
natali contenta solo securaque florent,
texere nec discunt operamve insumere curant;
illa tamen clare ardescunt ridentque superbam
pauperiem nostrae vestis luxumque minorem.

G. DOBSON, A. S. 1734

1071 *Oblivious sleep, calm virtue's tranquil guest*

SOMNE, quies animi placidissime somne sereni,
 qui semper refugis peccati conscia corda,
 liber adhuc necdum quas cetera passe catenas,
 at reges fortis te ludere vana precantis;
 surdus adulantum sprevisti vota nec arces
 incola munitas nec stragula mollia adibas,
 sed magis agrestem casulam crassumque cubile,
 inspergens leviter lethaea papavera, sive
 sopisti velorum inter cunabula nautam,
 dum fera mugit hiemps et findunt fulmina nubes,
 dum super unda ruit supterque voragine vasta
 pontus hiat iam iam mersurus funere acerbo.
 Illius aerumnis pressi saeptique periclis
 tu lenis solator ades, mulcesque vagantem,
 somne, virum; tua quippe meretur dona, serena
 cui probitas et casta fides et sobria vota.
 iamque toro stratus curas abiecerat omnes,
 et, cum arguta diem cantaret alauda reatum,
 haud mora quin strato exiliat, suspendat amatam
 rite umero citharam nec passu deside pergat
 prata per et silvas; festiva micare corusco
 sole videt folia, et nullum non lucida roris
 gutta rubum, dum carpit iter, distinguere cumque
 splendescente die magis est splendere visa,
 donec inardescit radiis ager undique, donec
 maturos rosa pubescens exhalat odores,
 tum vero in liquidas tenuata absumitur auras
 parsque vaporiferi facta aetheris evanescit.

H. A. H.

1074 *As new waked from soundest sleep* ■

PRINCIPIO attonitus tamquam alti vincula somni
 iam vix exueram, vidi me mollius herba
 stratum florifera, membris sudore rigatis

ambrosio, quem sol avido citus igne bibebat.
protinus ardenti miratus lumine caelum
suspicio et vastum longe contemplor inane:
vi deinde ingenita, tamquam contendere vellem
aethera, prosiliens levis efferor et pedibus sto
erectus. lustrabam oculis circum undique montes
convallès nemorumque umbras et aprica patentum
aequora camporum liquidoque loquacia lapsu
flumina: propter aquas animantia laeta vigore
incita, quae graderentur humi quaeque aëra pennis
tranarent: laetae ramis cecinere volucres,
cuncta simul risere et odores cuncta dederunt
ambrosios; toto undabat mihi corde voluptas.
me tandem contemplor et ordine singula membra
usque alia ex aliis recolo: deinde artubus utor
mollibus ingressu cursu, ut vigor impulit acer.
sed quis eram, quibus in terris quove editus ortu,
nescibam: adgredior fari linguamque recentem
sollicito; paret mihi lingua atque ordine novit
nominibus memorare suis quaecumque tuerer.
'Sol,' dixi 'dulce o lumen tuque alma renidens
ore hilari tellus radiis perfusa serenis;
o montes nemora et vallis, o flumina campi
quaeque agilis formosa animantia tenditis artus
pandite vos, siqua vidistis, pandite origo
quae mea, qui talis natus quove haec loca pacto
adveni; non vi propria, certe arduos auctor
nescio quis duxit bonitate et viribus ingens.
illum ubi vestigem vos dicite, qualis adorem,
qui vitam ac motum dedit et quaecumque beatos
gaudia pertemplant vixdum mihi cognita sensus.'

G. DOBSON, A. S. 1750

CUM Venus intento natum clamore vocaret,
 'si quisquam in triviis errantem vidit Amorem,
 hic fugitivus' ait 'meus est: pretium feret index
 basiolum Veneris: quod si ad me duxeris illum,
 non simplex dabo basiolum; plus, hospes, habebis.
 insignis puer est, at totam agnosce figuram:
 corpore non niveus, verum ignem imitatur: ocelli
 acres flammeoli, mala mens, suavissima verba.
 quod loquitur non sentit idem, vox mellea: sed cum
 ira inflammatur, tum mens illi efferat; fallax
 fraudator mendax ludit crudele puellus.
 crispulus est olli vertex faciesque proterva
 exiguaeque manus: procul autem spicula torquet,
 torquet in umbriferumque Acheruntem et regna silentum.
 membra quidem nudus, mentem velatus, avisque
 more citans pennas nunc hos nunc advolat illos,
 saepe viri pressans praecordia, saepe puellae.
 arcum habet exiguum, super arcu imposta sagittast;
 parva sagitta quidem sed caelum adfertur adusque;
 parva pharetra olli dependet et aurea tergo:
 sunt et amari intus calami, quibus ille protervos
 me quoque saepe ferit matrem: sunt omnia saeva,
 omnia seque ipsum multo quoque saepius angit:
 parvula fax olli sed et ipsum Hyperiona vincit.
 verbere, si prendes, age ne miserare puellum:
 si flentem aspicias, ne mox fallare caveto:
 sin arridebit, magis attrahe: et oscula si fors
 ferre volet, fugito: sunt noxia et oscula, in ipsis
 suntque venena labris: si fors ita dixerit 'heus tu
 accipe, nempe tibi cuncta haec mea largior arma,
 ne quicquam attigeris, fallacia munera Amoris;
 omnia namque igni sunt infecta illius arma.'

ANGELVS POLITIANVS, A. S. 1490

1081 *A single step that freed me from the skirts*

UNUM continuo passum progressus opaca
exueram nebulae. species tum mira repente
obiecta est oculis, qualem non somnia noctu,
non vigiles possint sensus obfundere menti.
visa etenim ante pedes subito ceu magna iacere
urbs ; dicas potius—struotarum immensa domorum
congeries extenta procul vastoque recessu
se condens, longe sed ubique patentibus aucta
luminibus. gemmis moles et visa pyropo
sive auro constare; alabastro tecta nitebant
concava, pyramidesque argento et porticus alte
aggeribus latis ad caelum plurima candens
surgebat. stabant hinc clara palatia longis
ordinibus; turris illinc murique corusca
quarum in fronte super splendebant, ceu vaga caeli
sidera, gemmarum cunctarum lumina mixta.
hanc oculis speciem ventorum viribus actae
praebuerant nubes quas iam pacata procella
liquerat, atque sinus collisque et acuta iugorum
culmina, quo cumulus tandem concesserat atque
caerulea versabatur sub luce vaporis.
mirum equidem visu nec voce effabile nostra!
nam nebulae nubesque et caespite cincta virenti
flumina, manantis et aquae de rupibus, omni
nubila tincta colore et saxa aetherque smaragdo
lucidus, in formas conflata incensa coacta
omnigenas, miram seriem commixta domorum
condiderant, arces velut atque palatia et alta
templa, aliam et turbam quam nomine nulla notarit
vox spiris nebulae multoque volumine tortam.

W. S. W.

1084 *That day I oft remember, when from sleep*

MULTA mihi subit illa dies, cum vincula primum
discutiens somni memet speculabar in umbra
mollia florifero recubantem membra cubili.
tum quibus in terris, quid eram mirabar et unde
quo duce: nec longe nigranti effusa caverna
murmure cum rauco vis rauca erupit aquarum
quae liquidos late in campos diffusa sereno
stabat clara sinu puroque simillima caelo.
hic ego inexperta iam mente ignara rudisque
me viridi temere fundebam in graminis herba
inspectura lacus purumque in marmore caelum.
ecce autem, flexa in lymphas dum lumina tendo,
aemula forma mei speculo lucente refulsit,
ipsa mihi tendens simili sua lumina voltu;
me revoco, revocat pariter se forma; redibam
laetior, illa redit placido non segnius ore,
cognatos facili risu testata calores.
usque et adhuc oculos penitus defixa silentis
tabueram molli flamma, ni talibus aures
vox cita pertigerat monitis 'quod cernis in unda,
quod cupidis lustras oculis, pulcherrima rerum,
forma tuast; tecum illa venit tecumque recedit:
at sequere et ducam qua non levis umbra vetabit
amplexus; illum ipsum oculis, tu cuius imago es,
continges; illi inrupto data foedere prolem
innumeram similemque tui dabis; unde hominum gens
te sibi communem referet per saecula matrem.'
quid facerem? occulto duce persuadente sequebar;
teque vaga platani fusum sub fronde videbam
procerum forma insigni: verum ore, fatebor,
molle minus radiante, minus ridente decoram,
lucida quam vitreo quae flumine fulsit imago.

G. DOBSON, *A. S.* 1750

1085

Down thither prone in flight

HUC properat praeceps, immensumque aethera trans-
nans

terrarum medios cursu secat impiger orbis;
nunc ventos agit arctōos neque commovet alas,
nunc hilarem celeri penna sibi ventilat auram;
protinus inferiora petit quae summa volatu
audaces temptant aquilae, generique volucrum
visus adest phoenix, spectatus ab omnibus ales
unicus, ipse suum celebrat qui solis in aede
funus, ut Aegyptum Thebanaque moenia visit
tum subito in scopulum Paradisi lapsus eum
insidet, inque suam formam redit, aliger ille
nuntius e superis veniens. sex induit alas
velamen formae divinae, umbraque duarum
inducit latos humeros, et pectus honore
regifico exornat; mediis amplectitur artus
siderea ut zona medios; tum limbus et orae
pennarum extremae lumbos et crura coronant;
aurea lanugo fulget pluviaque colores
aetherea tincti; reliquis at protegit alis
ima a calce pedes, plumisque ornatur ut armis;
diversa varias macula nota caerulea signat.
constitit ut Maia genitus, tum concutit alas;
omnia divino circum complentur odore.
ilicet hunc vigilum cunctae agnovere catervae;
caelicolae adsurgunt atque admirantur, ut ipse
se gerat eximium, quae mandans nuntius adsit;
quippe omnes quaedam monitum magna putabant.
lucida custodum tentoria praeterit ille,
iamque tenet locos laetos et amoena vireta
stillantum myrrha nemorum, qua pinguis sudant
balsama, qua casia et varios dat nardus odores;
omnia mixta simul funduntur suavia silvis:

scilicet hic natura procax, ut origine mundi,
 ludebat, mentisque suae nova somnia virgo
 fingeat spargens dulcissima quaeque, nec artem
 curabat laetans sinè fine benigna per agros.

J. G. L.

II

ILLUC praepetibus pennis pronoque volatu
 flectit iter boreae sublatus flamine, et aëque
 libratis pennis caeli interlabitur orbis:
 dumque poli per inane volat, quatit aera crebro
 remigio alarum et commotas ventilat auras.
 quaque leves aquilae caelo propiore feruntur,
 suspicitur mirus visu, alitibusque videtur
 qualis ubi Phoenix, quo non est pulchrius, aedis
 phoebeas repetit thebanaeque moenia, claro
 ut mandet busto exuvias patrique parentet.
 nulla mora: eoo Paradisi in culmine pennis
 demissis sistit, propriam induiturque seraphae
 pennigeri speciem, senarum tegmine voltus
 alarum ornatus totos totamque figuram:
 quarum umero aptavit binas et pectora circum
 lata dedit, regale decus; binaeque nitentis,
 zona velut stellata polique imitata colores,
 praetexunt auri plumaeque volumine lumbos;
 binae autem ad calcem pennis micuere coruscis,
 plantasque umbrabant referentis caerula caeli.
 stabat uti quondam Maia prognatus, et alas
 commovet et dio late loca complet odore:
 caelicolumque acies speculantum conscia fratrem
 pròtinus agnovere atque exiliere videntes,
 expectantque Patris summi mandata ferentem.

*

*

*

*

ERGO agite, o nymphae, integros ostendite fontes;
egelidasque domos, rigui penetralia regni,
Naiades aperite! per avia tesqua vagari
vobis nota aveo; videor resonantia saxis
flumina praeruptis scatebrasque audire reclusas.
sancta percussus mentem formidine rupes
prospicio, qua vorticibus spumantibus amnes
insignis micuere antiquo carmine clari.
ante omnes ingens scopulis plangentibus exit
Nilus; at iratis properat violentior undis
hinc Padus; inde iugis Euphrates Oceano par
volvitur umbriferis Orientemque irrigat omnem.
at secum saevoque procul resupinus in antro
squalentem Tanais diffudit barbarus urnam.
quantis sub tenebris, quam vastis obruta silvis
undique, conduntur fluviorum exordia prima
nobilium! ergo animum permixta horrore voluptas
percipit et sacro correpunt ossa pavore:
et magis atque magis dira formidine circum
frondiferi horrescunt luci ramisque patescit
altius et maiori atrum nemus accubabat umbra.
dicite, num lemorum regio stet finibus istis
abdita? quaenam haec ignoti pomeria mundi?
qui populi? quaeve arva viris exercita? siquae
taliam trans deserta supersint arva colenda.
o ubi camporum tam nigris faucibus antrum
porrigitur! tanto specus ille immanis hiatu
fertur in informem Phlegethonta an amoena vireta
fortunatorum nemorum? per opaca locorum
ducite vos dubiosque pedes firmetis eunti:
munera vestra cano; nam iussit talia Paeon,
taliam diva salus; et versu pandere conor
quid lympha liquido fierive potest elemento:
quo nihil utilius mundi fert daedala moles.

mirus quippe latex it mobilis undique; gemmis
 lumine dat radiare vago: dat quercubus altis
 saevas indignari hiemes et temnere ventos;
 spicula dat scintillanti tenuissima vino;
 et vehit et generat speciei alimenta cuique,
 ut vitam seu quae spirabilis aetheris aura
 vescitur irriguisve virescit florida campis.

THOMAS WARTON, A. S. 1802

1087

TITANIAE QVERELLA

HAEC sibi finxit amor malesanae insomnia mentis
 scilicet—at nunquam seri post tempora veris
 colle sub umbroso pratis nemorumve latebris
 aut ad fontis aquam aut viridis convenimus ulvas
 aut maris in ripis, numeris pedibusque paratae
 exercere choros ventosi ad murmuris auras,
 quin tua tu nostris misceres iurgia ludis.
 ergo indignantis surdis cecinisse gravique
 ira commoti nebuloso ex aequore venti
 aequoreas pestes hausere atrumque vaporem:
 ille in culta ruit, tenuisque umore vicissim
 complet agens rivos, qui mox tanto augmine laeti
 obliicibus ruptis lati dominantur in agros.
 ergo nequiquam patitur iuga dura iuventus;
 agricolae effusus periit labor: omnis in arvo
 imberbis tenera putrescit culmus arista:
 at viduata iacent udo praesepia campo,
 pecorum pascunt vitiata cadavera corvos:
 lustra luto squalent Saliis bacchata novenis;
 sed neque iam choreas implexosque orbibus orbis
 cernere, habetque situs loca quondam trita Napaeis:
 denique hiemps in vota venit mortalibus aegris,
 brumalisque dies nimium distare queruntur;
 nullus honor musae nocturnove additus hymno.

FINIS FASCICULI PRIMI

J. Y. S.

Folia Silbulae

FASCICULUS SECUNDUS

FOLIA SILVULAE

3

MVSICA

LUCTUS musica temperat feroces
et fati levat ingruentis ictus;
dulcis musica molliter laborem
mutat laetitia: sonante plectro
spes aversa redit, furor recumbit;
nobis illa eadem brevis adauget
terrae delicias opesque caeli
praesentire docet remotiores.

C. SMART, A. S. 1750

6

ISACIDIS CLADEM DENVNTIAT

AUDITE vatem luctuum praenuntium,
audite lessum funebrem;
occidit! aeternum virgo occidit Israël,
et iacet in patrio nuda relicta solo:
eheu per urbem, per vias eheu sonet;
eheu per omnes viculos:
doctisque iungat praeficarum luctibus
rudem colonus naeniam.

ROBERTVS LOWTH, A. S. 1753

9. *My eyes are dim with childish tears*

GUTTIS ora mihi nant puerilibus,
 et cor nescio quid flebile commovet,
 illis notus enim temporibus sonus
 idem inlabitur auribus.
 confectis senio non secus omnibus
 talis lex manet; at mens sapientior
 aevi furta parum, sed magis illius
 tristes reliquias gemit.

S. L.

- 14 *Hark, hark! the lark at heaven's gate sings*

AUDIS alaudae carmen ad ostia
 caeli canentis? sol oriens equos
 deducit ad fontes aequatum
 adpositos pateris rosarum.
 vides? ocellus nictat ut aureus
 roris marini, iamque recluditur
 est siquid in terris amoeni:
 surge toro mea, surge, Lyde.

H. J.

- 16 *Begin the song and strike the living lyre*

CARMEN dic age: fervidam
 annis perpetuis o ferias lyram.
 anni perpetui viden
 ut longo veniant compositi choro?
 ut cunctae manibus manus
 aequatoque pedes impete pareant
 (mirum!) carminibus meis?
 illo dum dabitur ferre pedem choro,
 nostrum non aberit melos,
 donec summa dies terribili tuba
 mundi concinet exitum,
 non latura dies mollia carmina.

IOANNES KEBLE, A. S. 1844

16—2

17

My heart leaps up when I behold

NESCIO quo saliunt motu mea corda tuentis
 iris in aetheria quam micet arce poli:
 sic aetate fuit prima: sic fine senectae
 fiat adhuc; vel me mors properata tegat:
 nascitur e puero vir; et o mihi debita iungat
 natura pietas instituyente dies!

B. F. W.

25

ADVERSA CONSTANTI ANIMO FERENDA

SI quae flent mala lugubris
 auferrent oculi, Sidoniis ego
 mercarer bene lacrimas
 gemmis aut teretum mercè monilium.
 at ceu rore seges viret,
 sic crescunt riguis tristia fletibus.
 urget lacrima lacrimam
 facundusque sui se numerat dolor.

MATHIAS CASIMIRVS SARBIEVIVS, A. S. 1620

30

BENE QVI VIXIT, VIXIT ET ILLE DIV

NON moles homini qua creverit arboris instar,
 Postume, pro virtute valebit:
 quae tria saecla viret quercus, tamen inde ruina
 decolor exit, inutile lignum.
 lili praestat honos, maio quod sole creatum
 nocte perit, at lucis imago,
 lucis erat soboles. ut parvo saepe venustas
 integra, sic aetas breviorist.

C. W. M.

34

Again those sounds sweep on

EN rursus liquidum melos
 impellens tenerum praefluit aëra:
 eheu quo nimium brevis,

quo fugit magicae vocis anhelitus?
 rursus me mea somnia,
 rursus destituit me placitus furor.
 urbis non alio suae
 cum devota dei maenia deserunt
 vibrant nubila murmure,
 quod supplex aliquis, dum dolet arguit,
 aurae per refluae moras
 audit succiduo deveniens genu.

H. A. H.

36

The lark now leaves his watery nest

U MIDAM iam linquit alauda sedem et
rosidas caelo quatit alta pennas;
iam tua lucem petit e fenestra
carmine tardum
provolans istinc iubar: 'eia surge,
surge' sic cantat. 'remoratur ortus
dum tuis ignes reparare luna
possit ocellis.'
astra mercator veneratur, anni
sol vices signat varias colono;
sed toro donec sua lux relicto
surgat, amanti
cessat Aurorae celer usque currus:
eia! praetentam, Lalage, cubili
dimove byssum, tenebrasque caelo
pelle morantis.

C. B. S.

II

E NIDO trepidans exilit umido
cristatus volucer rōre micantibus
pennis; ille fenestra
auroram putat e tua

lucere, ac reducem sollicitat diem.
 somnos excutias: dum tua cernere
 Phoebe lumina possit
 seque instar reparet tui,
 constans usque fugit surgere. agrestibus
 signans ergo vices sol reget ordinem
 anni; sidera nautae
 mercator venerabitur;
 at si quis rutilum crediderit diem
 venturum citius quam Lalage suas
 excussura soporem
 palpebras retogat, mera
 fallit simplicitas. discute, discute
 iam noctem, Lalage, velaque byssina
 impendentia lecto
 recludens facias diem.

E. W. B.

37

He that loves a rosy cheek

ARDET amans rosei voltus quicumque colores,
 labrave curatio conspicienda suo:
 sidereave petit candentia lumina flamma,
 pectore quo pascat qui fuit ante vigor:
 quo magis haec perdat numquam revocabile tempus,
 sic calor ipsius non revocandus abit.
 lene sed ingenium, firmæ constantia mentis,
 motu quæ nimio numquam agitata tumet:
 corda, pari vinclo quæ coniunguntur amoris,
 aeternas animo supposuere faces:
 haec ubi non adsunt, rosei nil oscula labri,
 lumina nil, pulchrae nil valere genae.

W. D.

47

ORPHEVS

VATES Threïcius lyra
 arbusta et rigidum flectere montium

ad cantum potuit caput:
flores et frutices fudit humus novos,
ceum ver perpetuum foret
alternis vicibus solis et imbrum.
nil non succubuit lyrae
auditis numeris; vel tumidum mare
undarum posuit minas
demisitque caput: vis ea carminis,
curas carnifices potest
sopire aut placito tradere funeri.

C. J. C.

II

GELU rigentum culmina montium
flectebat Orpheus, barbiton arbores
flectebat in dulcem canendo;
ad numeros pariebat herbam
fecunda tellus graminis et novos
enixa flores et genus arborum,
ceum Phoebus atque imbres bearent
perpetuo loca laeta vere.
utcumque vates increpuit lyra,
nil non subactum est carmine; non maris
ipsi recusavere fluctus,
sed tumidas posuere frontes.
hac arte pollet Musa lyrae sciens,
hac cura mordax, hac dolor anxius
sopitur, auditove chordae
continuo moritur canores.

A. H. W.

III

ARBORES, Orpheu, comitesque silvas
callidus ducti fidibus canoris,
et pruinosos poteras canendo
flectere montes.

dum canis flores subitaeque plantae
 usque succrescunt, velut almus imber
 laeta cum Phoebo loca si bearet
 vere perenni.

omnia intentas tibi blandienti
 admovent auris: tumidos et ipse
 comprimit fluctus, placidoque dormit
 marmore pontus.

carminum quid non potuere vires?
 haec feros luctus animique edaces
 sopiunt curas vel et interemptas
 funere condunt.

C. J.

51

AD BRITANNIAM

PULCHRIS pulchrior insulis,
 quam iucundus amor, gaudiaque incolunt,
 in te posthabita Cypro
 sedem laeta Venus ponet amabilem:
 quin et finibus a suis
 curas sollicitas invidiam simul
 livoremque veneficum
 et leti cupidum spe prope mortua
 maerorem Puer exiget:
 sed questus faciles, lenia murmura,
 et suspiria pectoris,
 ignem quae veneris flamine suscitant,
 cedentemque superbiam
 fastu cum tenero—tot mala senties.

R. E.*

II

O INTER omnes pulchrior insula,
 iucunda amoris et deliciis domus,
 hos ipsa mutabit recessus
 alma Venus, Cypriosque linquet

aversa lucos. hinc metuens suis
 curas Cupido tollet et invidum
 pectus venenatasque rixas
 funeraque et gemitus amantum.
 vos lene murmur, vos tacitum queri, et
 suspiria igni qualia dant facem,
 feretis et mollem repulsam et
 probra brevi simulata fastu.

R. E.

III

O SOLA ante alias pulchrior insulas,
 sedes apta iocis, apta cupidini,
 te sacram sibi vellet
 Cypro posthabita Venus.
 curas invidiam fervidus hinc Puer
 arcebit, referens spem modo perditis;
 livorisque venenum
 hic defendet amantibus.
 sed tantum gemitus dulce querentium
 et rixae facilis queis magis urimur,
 pellacesque repulsae,
 hic, hic solus erit dolor.

54 *Ah fading joy! how quickly art thou past*

H EI mihi laetitiae quam fallax umbra! sed ipsi
 ruentis urgemus fugam:
 haud paucae torquent mortalia pectora curae,
 quid usque quaerimus novas?
 ipsa rapax eheu nimis instat Parca; quid ultro
 insequimur audaci pede?
 audin ut arboreis testantur gaudia passim
 aves canorae frondibus;
 illis magna parens rerum bene consulit; illi
 callent paratis perfrui,

nec genio parcunt. at nos quae vana cupido,
 quis tantus excitat furor,
 ut late rerum domini mala tanta feramus,
 quae regna nostra non ferant?

E. M.

55 **S**ALTAT exultim levis unda festo
 nec vacat lusu mare: sunt volucres
 aeris vates vacui nec illic
 gaudia desunt;
 floreo veris nitet alma partu
 terra nec lusu caret: ignis altas
 erigit flammas hilaris nec illic
 gaudia desunt.
 cuncta si festis elementa ludis
 gestiunt, aër mare terra et ignis,
 factus ex illis homo cur parumper
 gaudia sentit?

H. A. H.

57

PROSERPINAЕ CANTILENA

ΣΕΒΑΣ οὐράνιον, γῆ πάμμῃτορ,
 τῆς ἀθανάτοϋ φύεται κόλποϋ
 πάνθ' ἄπερ ἔστιν, πρῶτοι μάκαρες,
 γένος ἀνθρώπων, θῆρες ὄρειοι,
 φύλλα τε ποία τ' ἡρινά τ' ἄνθη,
 χάριν ἀμβροσίαν ἐζόχα πάντων
 ἐπιπνεῖσcon ἐμοίγ',
 ἔτεκες γάρ, περσεφονείᾳ.
 εἴ γ' ἐσπερίων νεφελαῖσι δρόσων
 ἄνθη τάδ' ἀεὶ νέαρ' ἀλδαίνεις,
 καλά τ' εὐώδη τ' εἵτινά γ' ὦραι
 περιτελλόμεναι τίκτειν ἀγχοῦς',
 ἐζόχα πάντων χάριν ἀμβροσίαν
 ἐπιπνεῖσcon ἐμοίγ',
 ἔτεκες γάρ, περσεφονείᾳ.

62

All earthly charms however dear

QVIDQVID venusti terra oculis parit,
oblectat aures quidquid amabile
utcumque miremur, rapacis
exitio fuga tradet aevi.

humana parvo gloria lumine
fulget parumper: mox tenebrae prement
noctemque in aeternam dolosae
praeteriit breve fulgur aurae.

sed dos proborum pulchrior aspici
intaminato perpetuum nitet
splendore, nec sordes sepulchri
foeda nec imminuet vetustas.

sed morti et aevo nescia cedere
virtus in arces evehitur poli,
spargitque divino perennem
de solio sine fine lucem.

H. A. H.

64

She had left all on earth for him

OLIM virgineum perdiderat decus
et laudem patriae (iussit amor) domûs:
iam taedae periit gratia mutuae,
eheu nec poterat mori!
at solo in scopulo procubuit gemens,
in fluctus roseum dum caderet iubar,
tunc 'a! si tacito sub pelagi sinu
cordis flamma quiesceret!
sic lenis solitam luna manet vicem,
innectuntque chorum sidera lucidum,
sed nox ut placidas instituat faces,
sol componitur igneus.'

GEORGIVS BARO LYTTTELTON

O QVAE populea summa sedens coma
 caeli roriferis ebria lacrimis
 et te voce, cicada,
 et mutum recreas nemus,
 post longas hiemes, dum nimium brevis
 aestas se levibus praecipitat rotis,
 festinos age lento
 soles excipe iurgio.
 ut se quaeque dies attulit optima,
 sic se quaeque rapit : nulla fuit satis
 umquam longa voluptas,
 longus saepius est dolor.

MATHIAS CASIMIRVS SARBIEVIUS, A. S. 1620

O UTINAM festos ageremus veris honores
 inter odorati flabra secunda noti !
 dulce susurranti puerilis lusus in umbra
 et violas violis implicuisse foret.
 o utinam, qua tondet ovis iuga celsa, liceret
 somnia per vacuum fingere laeta diem ;
 obductamque procul nebulis albentibus urbem
 et fluvium et notos prospiceremus agros !
 o utinam in lecto positus sub caespite sacro
 ultimus urgeret lumina nostra sopor ;
 terra sinu placido defessos conderet artus
 et reduces animas in suæ tecta Deus !

SIT modus tandem neque in alta noctis
 usque tam sero comites vagemur ;
 sit licet lunae sua lux suusque
 cordibus ardor.

corda nam pectus peredunt, ut ensis
saepe vaginam; requies anhelis
poscitur labris, requies amor
 poscitur ipsi.
nata nox uni, reor, est amor
et dies nocti citior resurgit;
ne tamen rursus comites vagemur
 sub face lunae.

S. L.

73

IN CHLORIDIM AEGROTANTEM

QVIS potest nostrae modus esse curae?
 quid potest aegrum recreare pectus?
dum cubat Chloris cruciata saevo
 nostra dolore?
spes abest omnis, duplicat timorem
vana formido: sopor ipse terret,
terret in somnis mihi quaeque visa
 noctis imago:
at, Deus, tanti miserere luctus,
votaque exaudi; rape, si placebit,
quidlibet nostrum rape sed puellae
 parce iacenti.

H. A. H.

99

LOTOPHAGI

UT libet hic pronae mulceri murmure lymphae
 iam semihiente pupula,
semper et incertum visos captare soporem
 fomenta curae quaerere;
ac veluti summo lux incubat aurea colli
 myrtique complexus amat,
sic cessare placet cumulareque somnia semper
 imaginosa somniis:
interea tenuis audire referre loquellas,
 lotoque pastos aurea,

quotquot eunt horae, prope litora curva tueri
 ut lene inhorrescat mare,
 spumeus utque orbis tereti vada limite signet
 libata rore lacteo;
 imperioque animos et corda volentia mitis
 permittere aegrimoniae.

H. A. H.

107 *Lyke as the culver on the baréd bough*

QVALIS ubi ramo nudato fronde palumbes
 insidet et nidi plorat abesse parem;
 nempe quot illa canens votis suspirat amatum
 ut redeat longa visus abesse mora,
 absens absentem sic eheu perditus ignem
 conqueror ex oculis disperiisse meis:
 solus et huc illuc incertis passibus errans
 maerentis tristes aemulor ipse modos.
 nec, quaecumque vigent sub caelo laeta, levabunt
 pectora, conspectus dum latet illa meos:
 quae voltu movisse potest hominesque deosque
 ut tanto exoptent posse lepore frui.
 et mihi caeca dies tam pulchro sole remoto,
 vitaeque tam casto lumine cassa perit.

C. J. C.

III *When to the sessions of sweet silent thought*

UTCUMQVE mentis solus in foro meae
 priscos remetior dies,
 tunc, expetebam spe quot irrita, subit
 desiderare denuo,
 interque fletus, quos prius fleram, nova
 morae queri dispendia:
 propter sodales nocte mersos perpete
 tunc insolens madet gena,
 et exoletis rursus uror ignibus,
 amissa rursus conqueror:

curae recursant plurimas quot hauseram,
 et imputandis denuo,
 quot imputaram iam diu, suspiriis
 omnis recensetur dolor.
 tua sed imago si revertit interim,
 sodalium carissime,
 resarciuntur damna: curaque et dolor
 facessit omnis illico.

H. A. H.

II

CUM mihi quod retro est aevi se sistit imago
 remque in iudicium mens taciturna vocat,
 spes doleo lusas rerum plorataque quondam
 questus ab integro tempora trita gemo.
 tum recolens leti quos intempesta premit nox,
 flere licet cessem, pectora fida fleo.
 tum renovat lacrimas indebitus angor amoris
 et mihi quo steterint gaudia vecta gemo,
 plorandi scio materiem plorare vetustam
 et memor aerumnas dinumerare meas,
 iustaque, flebilium ducta ratione malorum,
 solvere bis quasi non illa soluta prius.
 tot tamen amissis, tua si me stringit imago,
 te compensavi tristitiaque vaco.

T. S. E.

113

AD LAVRENTIVM

HONESTA honesti progenies patris,
 manant inertī dum pluvia viae,
 quem saepe, Laurenti, sodales
 ante focum pariter morantis
 fallemus horas, si quid inhospita,
 amice, possit praeripier die?
 sic, aura dum mitis favoni
 flore solum reparet solutum

quem ver inemptis vestit honoribus,
 decurret aetas levior. at brevis
 sit mensa, sit cultu venusta
 Cecropio levis apparatu:
 sint innocentis pocula Lesbii
 unde ad canorae carmina barbiti
 surgamus, ut doctos susurrat
 per numeros chelys ic̃ta plectro
 aut culta Tuscos vox iterat modos,
 non infictos iure vocaveris,
 quos ista delectant et isti
 saepe vacant dare corda ludo.

116 *IN PEDEMONTANORVM TRVCIDATIONEM A. S. MDCLV*

QVOUSQVE non ulcisceris horridis
 proiecta caesorum ossa sub Alpibus,
 divine Vindex! qui perenni
 Te dominum coluere ritu,
 cum fortuita scalperet ilice
 gens nostra divos? scribe capacibus
 chartis querentes, quos ovili,
 immeritum pecus, interemit
 Taurinus atrox, per iuga proruens
 cum matre prolem, non sine vallium
 clamore vicinique montis
 et gemitum reboante caelo.
 i, sumptuosis sparge cruoribus
 effeta latae rura Sabaudiae;
 sceptro triumphatum triformi
 sparge solum cinere insepulto:
 gens unde crescat caede feracior
 intaminata, quae Babylonii
 ducente Te tandem tyranni
 excutiat iuga luctuosa.

H. K.

127 IN SEPTEMBREM MENSEM ANNI MDCCCXV

DUM cuique silvis stat color arbori;
 dum fronde gaudent, et decus integrum
 agri rubescentes apricae
 muneribus Cereris tuentur;
 adest ab oris missus inhospitis,
 quae regna fraenis bruma tenet suis,
 instare testatus procellas
 cum vicibus Boreas acerbis:
 floresque mollis praecaveant monet;
 vobisque vates, alituum genus,
 'sumenda mature' inquit 'arma;
 hostis hiemps metuendus urget.'
 me, quem canoro sors alia choro
 sub lege Phoebi censuit, aridus
 auditus hic venti susurrus
 per folia atque polum serenum
 brumalis extat plurima temporis
 secum trahentis gaudia nuntius,
 cantusque musarumque curas,
 quotquot iners renuebat aestas.

J. Y. S.

146 *Sweet Echo, sweetest nymph*

NYMPHA, quae nullis oculis videndam
 incolis concham tenuesque ventos,
 sive Maeandrum magis et virentes
 diligis oras
 sive convallem violis nitentem
 qua tibi noctu philomela maestum
 integrat carmen, faveas vocanti,
 mobilis echo;
 tuque Narcisso similes vocato
 indices pulcros ubi sint gemellos,

17

ipsa quos si quo gelidae recondis
 flore cavernae,
 dic locum, vocis resonae magistra;
 sic et in caelum redeas, deumque
 dulcius cantus resonet, sereni
 filia caeli.

J. M. L.

II

BLANDA echo, nemorum cultrix, gratissima nympha,
 quae resonis specubus non adeunda lates;
 qua violis pictas valles et florea rura
 Maeander tacitis mordet amoenus aquis;
 qua tibi nocturnas iterans philomela querellas
 infelix mater flebile dulce canit;
 dic mihi qua quaeram fratres in valle gemellos
 (Narcissum referunt ore habituque tuum);
 dic, si qua tecum herboso latuere sub antro,
 aetheris arcanum filia blanda locum:
 sis praesens nympha et durum miserata dolorem
 suspensos placida dirige voce pedes:
 sic ascripta choris superum et decus addita divis
 caelestes referas gratius ore sonos.

149

IN BRVMAM ANNI MDCCXL

SOLUTA somnis eia age barbite
 salvere solis vim reducem iube,
 iam scandit in caelum boreum
 spesque viam sequitur salusque;
 horae faventis pervolitant polum
 fingensque brumae credula mens fugam
 iam rore iam sertis et almo
 lumine ver decorat renatum:
 o fons diei flammifer aurei,
 votes venires si magis impiger,
 lucente te foedi vapores
 et nebulae fugerent malignae;

tu mox procellas, quae male turbidae
 terram minaces inter et aëra
 pendentque portenduntque pestem,
 discuteret vacuas in auras.

W. D.

153

IN VITAM HOMINIS

HEU vitae spatium quam breve suppetit,
 et quam praecipiti transigitur fuga;
 heu cursus dubii quam rapido gradu
 metam quaerimus ultimam.

certamen sequimur difficile et metu
 plenum perpetuo: quae tamen impigrum
 victorem decorant praemia? vocibus
 maternis Sapientiae

aurem non iuvenis strenuus applicat,
 donec progrediens iamque peritior
 curisque adsiduis fessa puertiae
 aetas plorat ineptias.

quid quod nunc animus dulcia prospicit?
 alternis varias mox tamen occupant
 horas spes levis et sollicitus pavor
 et mentem stimulis agunt.

R. E.*

160

VOTVM

SCILICET semper mihi displicebunt
 turbidi coetus hominum: fruenti
 summa dulcedo citiora praebet
 taedia cordi:
 me voluptates miseret petentum
 qui venenatam potuere linguam
 propter has urbisque graves iniquae
 ferre susurros:

17—2

at mihi, donec tumulo supersim,
 illa sors detur cuperem senectae,
 dentur haud magni at modici penates,
 amplior hortus,
 parva nec desit comitum caterva,
 scrinia et libris cumulata quorum
 docta soleturque iuветque cultam
 pagina mentem.
 meque cum numquam fugiet cupido,
 sit satis pulchra facie puella,
 par deae cultu bona mutuumque
 reddat amorem.

W. D.

161

I would I were a careless child

INTER arctas utinam latebras
 fas adhuc esset mihi commorari
 nescio curae puero, vaganti in
 devia tesqua;
 vel per undarum cumulos nigrarum
 dextera remum valida regenti:
 liber hic pompam et proceres superbos
 spiritus odit.
 sint mihi ingentes scopuli, sit aequor
 turbidum! fortuna, resume valles,
 splendidos aufer titulos, inanis
 aufer honores:
 displicent servi, timidumque circa
 lumen et linguae nimium faventis:
 pone me fractas ubi surda cautes
 verberat unda.
 pone me notis iterum sub umbris
 quas pererravi puer. a! meorum
 tristis annorum fuga, vel iocoso in
 vere iuventae

- 162 clauderem te quam placidus libensque!
non mihi adridet color huius aevi,
non mihi hic terrae strepitus: quid horam
nosse supremam
fata mortalis prohibent? sopores
atque ego auratos et amoena visa
dormiens pinxi prius, infideli
credulus umbrae.
veritas, dulcis odiosa somnos
rumpis et vitam vitiis scatentem
luce funesta retgens retortos
stringis ocellos.
tuque, amor, moestum fugis, et sodales
pristini fugere, peritque cunctae
spes voluptatis simul: omnia, olim
nostra, valete!
solus in laeta sedeo corona,
dum iocus circum sonat et citatas
sanguinis vires rubicunda vini
pocla ministrant.
- 163 Audio quos nobilitas sodalis
aequa vel census facit, audiensque
nil iuvor. vos, o iuvenes amici,
quos amor idem
iunxit atque aetas eadem, priores
ire vobiscum in puerilis aevi
quam velim scenas. ibi veriora
gaudia florent.
sponte fulgentis fugerem catervas
simplicem coetum repetens, beavit
quem levis lusus potior virorum
nocte bibentum.
[et puellarum chorus—o puellas
dulce dilectas! studium, vigorem,

spem, decus, totum mihi! vestra languent
 lumina et alget
 pectus hoc vestras etiam inter ulnas,
 non meam suspiria mortis horam
 ulla turbabunt. quid? inepta vitae
 vincet imago?
 mente contenta fruar: ista dos est
 una vel visa est tua, nata caelo
 et parens virtus hominum.] sed absit
 sordida longe
 turba: neglectos cuperem recessus
 ipse neglectus peragraré, cordi
 qua sit aegroto requies et umbra i-
 -donea curae.
 detur, o praeceps mihi detur ala
 territam nido referens columbam!
 scinderem nubes rapidus serenae in
 regna quietis.

FRANCISCVS HODGSON, A. S. 1809

QVID fletus inamabiles
 congressus pariter dulcis amantium,
 digressus pariter movet?
 quid, qua laetitia corda Deus beat,
 ultro perdere quaerimus?
 fulsit lux hodie candida: crastinas
 cur accersimus invidi
 infesta tenebras sollicitudine?
 at si crastina lux feret
 urat quod nimiis corda doloribus,
 quid non laetitiam prius
 praesentem adipiscimur quam procul evolet?

cur enavigat aequore
vitae sic temere et debita neclegit
haec incuria gaudia?
venturosque dies anxia prospicit,
actos non sine lacrimis
et desiderio respicit irritō?

H. A. H.

172

Where shall the lover rest

QVEM fata finem aut quo requiem loco
donant amanti, cui bene mutuos
aeterna rescindunt amores
exilia implacidaeque Parcae?
matura leto sors violas ubi
glaucis salicti sub latebris dedit,
multamve per frondem remoto
oceano obstrepuere silvae,
qua semper udo frigore fontium
lenitur atrox hora caniculae,
austrique per saevos tumultus
vix foliis agitantur orni;
hic, o supremis rapte ab amoribus,
tandem quieti pectora debitae
trades, et excussura numquam
lumina perpetuum soporem.

173

At proditori quem male perfido
dant fata finem, virgineam fidem
auso fefellisse et iugalis
foedera deseruisse pacti?
ille inter arma et rauca cadentium
lamenta, quando versa acies retro,
sub mole turmarum ruentum
stratus humi pedibusque pressus

periura circum pectora voltu-
 ala minantem sentiet, aut sitim
 restinguet ardentem luporum
 vivus adhuc saliente vena.

custos sepulchro ignominia addita
 servabit ossa et dedecus adsidens
 numquam revolvendos per annos
 propitios habitura manes.

J. J. H.

179

What woke the buried sound that lay

QVISNAM sepultum Memnonis pridem lyra
 cievit impetus sonum?
 quisnam silenter spiritus praetervehens
 Nili virentem marginem?
 non noctis umbra, non procellarum minae,
 non luridi vis fulguris;
 sed sol calenti laetus exurgens face—
 hic, hic cievit barbiton.
 sic alta cordis fila quid vitae movet
 infundere humanae melos,
 ceu quae minaces temperat rixae sonos
 audita vox amabilis?
 non martialis gaudium certaminis,
 non clangor armorum et tubae,
 soli potentem ius datur Cupidini
 cordis ciere musicam.

G. B.

180

And when the sun begins to fling

MOX spargit radios sol ubi fervidos,
 duc me per nemorum, diva, crepuscula,
 qua fuscam super umbram
 nectunt frondibus arbores,

silvarum in latebras, pinus ubi et sacra
 quercus, praeterito consita saeculo,
 qua non ulla bipennis
 nympharum timidos choros
 sanctis e latebris, ictibus insonans,
 saevis expulerit; sic oculis loca
 non permissa profanis
 tectum me teneant, aquae
 rivos qua teneras irriguus lavat
 herbas, et nimii silva recessibus
 arcet tela diei;
 concentuque simul suo
 flores inter apum melliferum genus
 crebro sollicitans murmure caespitem,
 lympharumque susurri
 somnos alliciunt leves.

C. B. S.

181

Fair daffodils, we weep to see

FLOSCULI, vernum decus, intuentis
 vos cito a nobis properare flemus;
 vix nitens solis iubar orbe nondum
 constitit alto.
 paululum, oramus, remanete; velox
 it dies, donec dabit hora serum
 vesperis carmen; simul et solutis
 nos quoque votis
 rite vobiscum comites eamus;
 tempus et nobis breve, praeteribit
 ver breve et nobis; cito sic viremus,
 ut cito tabes
 instet, et vobis similes reive
 cuilibet certa pereamus hora.
 quippe marcemus, velut imbre fuso
 campus ubique

aret aestivus, velut umor omnis
 mane qui primo solet enitere
 deficit gemmis, neque forma nostri
 ulla videnda est.

J. G. L.

184

What liberty so glad and gay

QVAM grato fruitur carcere, quam nova
 libertate puer, montivagum genus,
 terrarumque remota
 temnit laetitiae procax.
 hunc nec terrigenûm rixa frequentium,
 nec castrî vitiat clamor et oppidi,
 ut despexerit infra,
 soli nec sibi riserit.
 huic eos rosea luce ferit nives,
 huic abrupta aciem culmina finiunt,
 ipsi prorsus eosdem
 fines phantasos arrogat:
 tractus tantum oculis contigerint duo
 quo cursus rapidi continuos trahant,
 supra caerula caeli,
 supter stagna nigrantia.

A. H.

185

O snatched away in beauty's bloom

NULLA super moles tumuli tua praegravabit ossa,
 o rapta primo cum lepore vitae;
 sed rosa pubescens foliis nova, mobili sed umbra
 tuum fovebit caespitem cupressus.
 saepe aliquis rivi ad scatebras, tua fata dum recursant,
 defixus oculis somniansque multum
 ibit iensque moras neçtet pede molliter propinquans,
 ne turbet altam manium quietem.
 'aufer' ais 'vanos fletus; age, si sapis, querellas
 omitte, nescit surda mors moveri.'

an tali monito quisquam pote dedocere questus,
an vim doloris dissipare saevam?
at tibi, qui suades oblivia, cur genae madescunt?
cur ora pallent ipsius dolentis?

H. A. H.

186

The peace of heaven attend thy shade

CAELESTIS requies, amata virgo,
decedentem animam tuam sequatur;
nostrae dulcis enim comes iuventae
vidisti socios simul iocantis,
cum vitae facies novae placebat
promittens nebulis diem carentem.
quam laetans animi tui pudoris
aspexi tenerum vigere germen,
nec ventos timui procul sonantis,
ne frontem tibi laederent venustam
aut saevo premerent decus sepulchro.
praematurum obitum! brevisque raptos
flores virgineae genae rubentis
et ferventia corda moribusque
ornatam in medio dolore mentem
et risu lacrimas pio subactas.
heu! voltus color et benigna marcent
ornamenta animi, silensque pulvis
nunc in valle iacens, dolenda frustra,
cognati repetis soli tenebras.

187

Tu concessa brevi tuis amicis,
(o cunas tumulo nimis propinquas!)
nunc aeternum oculis negata nostris
a! plusquam soror, a! vale Maria.
virgo, saepe tuam videns figuram
in prima mihi cognitam iuventa,
nocturnae loca per remota silvae
errabo memor, a! memor misellus
amissae graviter meae puellae.

crebris luctibus et nigrante languet
quo maerore hominum genus, priusquam
mutum funereo toro recumbat!
ipse ardore vigens tuo, iuventus,
aetatis mala naufragosque casus
lamentor querimonia perenni.
o! maestis acies madere guttis
adsuevit mea, plurimamque mortem
iam vivos patior, novos sodalis
et versum in cineres nigros amorem
et numquam reditura gaudiorum
lecto somnia nota sub paterno.

188 Non consortia pectorum priora,
non candor puerilis iste totos
iungens unanimi duos catena,
non suavissima caritas redibunt.
verni floris amor perire ritu
cur nascens solet? improbaeque curae,
quid pulchros tegitis brevisque soles?
nunc commercia fraudis et negoti
frigentis studium ligant cruorem
quondam praecipitem; videtque eodem
omnes intuitu senex avarus.
nunc natura, novae placens iuventae,
longe pellitur exul et fidelis
ardor ridiculum sonat; severis
nunc prudentia fulgurans ocellis
dulces dissupat indecora somnos.

189 Heu formosa fugax imago mentis,
regnum phantasiae vagum valet!
sincerae nimium venite curae,
et vita historico dolore verax.
non convivia cordis aestuosi,
non risus hilaris merumque fulgens
semper flavicomos iuvant amicos,

sed fastus minitans malaeque leges,
 sed torvo gravitas in ore regnans
 crudeli vice deprimunt amorem.
 at nulla vice deprimantur acris
 adfectus animi—nec o! (senescam
 quamvis corpore) mente sim gelata
 constrictus miserae sopore lethes:
 nec natura locum resignet arti.
 nec pulchras penitus sinu puellas
 excludam, nec amor senem relinquat,
 qui tristis gelidam dolet Mariam.
 nec laeti iuvenes meis recusent
 includi laribus, licet sodalis
 heu desiderio gravi priores
 et vitam lacrimis sequar peractam.

FRANCISCVS HODGSON, A. S. 1809

193

HYMNVS IN LVCEM

PULCHRA de nigra suboles parente,
 quam chaos fertur peperisse primam,
 cuius ob formam bene risit olim

massa severa;

risus o terrae sacer et polorum,
 aureus vere pluvius Tonantis!
 quaeque de caelo fluis inquieto
 gloria rivo!

o salus rerum et decus omne salve,
 vita naturae vigil actuosae,
 omnium mater bona cum calore
 iuncta marito!

unde momento, quibus e pharetris
 tela per totum iacularis orbem,
 praepotens divesque Deique verbum
 fassa paternum?

- 194 Carceres ipsos simul atque metam
linquis attingisque, animi sagittis
ocior strictis, rapida angelorum
ocior ala.
aureo lunae bene laeta curru
auream astrorum peragrarare silvam et
vere nocturno reparata semper
visere prata,
[regiam gaudens habitare solis
more in aeternum Scythico vagantem et
divitem mundi redeunte gyro
ducere pompam:
inter et tantos humilis triumphos
vermium dignata animare caudas,
pauperes dignata hilarare parva
lampade vepri.]
te fugit nigris comitata pullis
nox et adverso latitat sub axe,
te fugit penna trepidans inerti
noctua somnus.
discolorato glomerans racemo
turba pictorum vaga somniorum
avolat; mixtas sine more formas
trudit et urget.
quin et obscenas repetunt latebras
saecla serpentum male consciorum,
nec tibi natura pudens sinistrum
obicit omen.
- 195 Ad tuos quondam Dolor ipse voltus
fertur invitam recreasse frontem;
cura subrisit pepulitque rugas
ore maligno.
ad tuos quondam Timor ipse voltus
excudit turpem genibus tremorem;

pallor ignescit; capite insolenti
cornua vibrant.
inverecundi dominator oris
te tamen testem metuit cupido;
flamma cognatis rotat in tenebris
sordida fumo.

tu, dea, eoi simul atque caeli
exeris pulchrum caput e rosetis,
in tuas laudes volucrum canoris
personat hymnis
aula gaudentis reserata mundi;
spectra discedunt animaeque noctis,
vana disceduntque tenebrionum
monstra deorum.

- 196 Te bibens arcus Iovis ebriosus
mille formosos revomit colores,
pavo caelestis; variamque pascit
lumine caudam.
in rosa pallam indueris rubentem,
in croco auratam indueris lacernam,
supparum gestas quasi nuda rallam
lilia complens.
fertilis Florae subolem tenellam,
purpura involvis violas honesta,
veste segmentata operis superbas
larga tulippas.
igne concreto fabricata gemmas
floreum immisces solidumque fucum;
invidet pictus fragilisque damnat
hortus honores.
parcior fulvis utinam fuisses,
diva, largiri pretium metallis,
parcior, quantis hominum adlevasses
pectora curis!

- 197 Mi quidem solis nitor et diè
innocens fulgor magis adlubescit,
pars quota humani generis sed aurum
 non tibi praefert?
aetheris gyros per inexplicatos,
aeris campos per et evolutos,
aequoris per regna laboriosi
 flumine vivo
lucidum trudis properanter agmen,
sed resistentum super ora rerum
leniter stagnas liquidoque inundas
 cuncta colore.
at mare immensum oceanusque lucis
iugiter caelo fluit empyraeo,
hinc inexhausto per utrumque mundum
 funditur ore.

ABRAHAMVS COWLEY, A. S. 1618

- 198 *The fountains mingle with the river*

IN fluvium fontes, fluvii mittuntur in aequor,
 suaviter adflantes excipit aura notos:
nil simplex placuit fatis: geminantur in unum
 omnia; sic tecum vita sit una mihi:
en montes aether, undam complectitur unda;
 nec non fraterno floris amore bene est;
luce dies ambit terras, mare luna vicissim:
 oscula quid tamen his, ni tibi nostra placent?

G. F. D. T.

- 199 *Though the torrents from their fountains*

AUCTUS hibernis fluvius procellis
 it per abruptas silices, sed inter
montium anfractus potuit quietam
 tangere sedem:

veſta veloci per inane curru,
antequam venti cadat ira, nubes
ſiſtitur tandem, galeaeque ritu
 collibus haeret:

corvus in nimbis amat, ut marinos
acta per fluctus ratis, ire vento
flante, ſed portum cupit et ſub alta
 rupe potiri:

at mihi numquam propiore meta
nox diesque aegro duplicat dolores;
exili ſortisque vagae premunt me
 taedia ſemper.

H. A. H.

202

DOMINVS DOMINANTIVM

SUMME numquis arbiter
 ſcrutatus umquamſt ſic ope ingeni brevis
clauſtra quis coerceas
 ventos? quis umquam rex maris procellae
aeſtuantis imperet
 cum legis expers impotensque ſaevit?
en inops ſtat et miſer
 claiſis tyrannus, fractus e ſuperbo,
cum perire litore
 iam nunc potitam portibus videt ſuis.
futile imperi decus,
 fines ut arti gloriam coercent!
quam fide ſtat impare
 humana quod laus erigit tropaeum!

H. A. H.

206

Victorious men of earth no more

PARCE, victor, imperi
 late patentis iacitare fines:
omnia occupes tuis
 licet catenis litora, et tropaea

18

bellicosa proferas
 vias vel ultra noctis aut diei,
 summa tu ducum tamen
 Orco vocanti pareas necesse est,
 additusque pulveri
 e plebe fias unus obsoleta.
 iussa mortis exigunt
 fames avara, pestis, atque bellum:
 sola quaeque sat valet
 humana leto destinare saecula:
 sunt et ad manum deae
 artes necandi delicatiores:
 risibus vel osculis
 vitas amantum, cum volet, recidet.

J. C.

225

It is not beauty I demand

NON movet cupidinem
 frons invidenda Cynthiae manusque
 delicatior nive
 nitorque crinis par deae marinae;
 indolis sed aureae
 benigna vis et mentis haud movenda
 quolibet fides dolo
 dos est venustae praeferenda formae.
 hanc velim, doloribus
 cui pressa caecis adlevanda credam
 corda more sedulae
 apis, gravata melle cum recondit
 murmura in rosae sinum.
 iuvare quae me possit alloquendo
 nescioque solvier
 iugata vinclo sedibus beatis
 inseri simul velit,
 et pars superstes oderit relinqui.

H. A. H.

II

* * * * *

QVID speciosa valet candentis forma puellae?
 da modo cui tenerum cor, sine labe fides:
 quae licet insidiis rerum mersetur iniquis,
 eveniat nullis inlaqueata dolis:
 pectore cui molli fidens ostendere possim
 quot mala secreto pondere corda gravent,
 melliferis veluti defessa laboribus olim
 flore rosae latitans murmura condit apis:
 haec terris adsit vitae lenimen et aequo
 sic animos stabilis foedere iungat amor:
 ut mihi quum dabitur superas contingere sedes,
 altera pars nolit luce relicta frui.

B. F. W.

236

Content with poverty my soul I arm

CAELESTEM amice pauperiem pati
 callens obarmo pectora: me foco
 pannosa quantumvis carentem
 sufficiet refovere virtus.
 qui nulla fatis carbasa perfidis
 pandam, inquieti navita Cretici,
 quid mille ventorum furores,
 quid mihi Tartareae tenebrae?
 quid si Liburnae funera naufragae
 fissus minetur malus? at institor
 pro merce tum furax iniqua
 contremat, Icarias in undas
 cum rapta gazae pondera truserit
 luctans reluctanti aequor Iapygi;
 me fata securum lacesunt
 perdere quae nequeam vehementem:
 tutus biremis praesidio scaphae
 tumultuosum Nerea tempsero;

18—2

lascivus urgebit carinam
 Æolus, incolumemque reddent
 parvi recurvas in latebras sinus
 Ledae gemelli, prospera sidera,
 qua sospes e raucis minacem
 litoribus tuear procellam.

A. H.

II

LAUDO pauperiem volens,
 nec firmis animus praesidiis caret:
 sit pannis licet obsita
 virtus, me gelidum calfaciet tamen.
 fortunae duplicis mare
 cauto ne peragam, quid mihi nubium
 nox? quid fascia lurida et
 mali vulneribus naufragium imminens?
 mercator cupidus fleat
 ne gazam reparatam artibus haud bonis
 luctantes pelago noti
 avectam rabidis addiderint fretis.
 fortunae gravis immemor,
 et quod non habeo nec metuens lucro,
 audax praesidio scaphae,
 nil ponti sonitum, nil moror impetum.
 auris quin properans meis
 et stella placida Tyndaridum sinus
 parvi latus in angulum
 Neptunum speculor litoreus trucem.

H. C. G. M.

RARO laetitiae diva potens venis:
 me quid nocte vaga, quid medio die
 solum destituisti?
 vae quot taedia noctium

te rapta ex oculis, quot trahimus dies!
te non qualis eram qua revocem prece,
 quae ridere dolores
 laetos inter et integros
malis, diva levis, scilicet omnium
ni te non careant immemor? at velut
 frons vibrata lacertas
 umbris mobilibus premit,
sic luctus animos percutiunt tuos,
sic ut tristitiae te gemitus nimis
 culparint fugientem,
 probri nec tamen audies.

A. H.

II

O QVAM rara venis, laetitiae dea,
 rursus cur ita me deseris? at diu
 noctes ire relictus,
 tardos ire queror dies
ex quo tu refugis. nam quibus artibus
sortis te reducem vir tulerit meae?
 tecum libera ludit,
 te felix sequitur cohors;
nec mirum, lacrimas verteris in iocum;
eheu diva nimis perfida ceteris,
 praesens riseris illi
 si cui nil opus est tui.
vitas tristitiam victa timoribus,
quales sub foliis mobilibus rubi
 diffugere lacertae
 umbrarum pavidae metu.
vel suspiria te, quod nimium procul
fugisti, querulis vocibus arguunt;
 surdas quid geris aures
 plorantium querimoniis?

T. G.

III

GRATAE diva potens laetitiae, mihi
 quid non semper ades? multa abiit dies,
 multae tempora noctis,
 per quam tu remanes procul.
 ex quo tu refugis, nox mihi tristior
 lugubrisque dies. a! quibus artibus,
 quis victam revocabo
 supplex te precibus, dea?
 laetus floret ubi et liberior iocus,
 ostendis digitum tristitiae procax:
 heu solos memor illos
 visis, quis sine te bene est.
 arcet te trepidam maeror, uti levis
 terret, cum tremulas aura quatit comas,
 silvarum umbra lacertam
 captantem tepidum diem.
 singultu tenero te dolor increpat,
 quod vites miseros improba: tu tamen
 a! suspiria linguae
 plorantis male neclegis.

S. N. S.

ABSENS, Portia, si tibi
 omnis distraherer, nec mihi tu procul
 semoto tamen adfores,
 tum demum unda rapax vel notus impotens
 orarem miserescerent.
 pontum ridet Amor dissociabilem
 terrasque, ut vaga mens loci
 horaeque omnipotens; et super aethera
 seclusi procul arbitris
 quali caelicolae iungimur osculo.

ergo et laetitiam datur
 praelibare pium; vivere enim quid est
 in caelo, nisi mutuis
 labris ac socio lumine conloqui,
 dum quales animae polum
 lustramus posito pondere corporum?

C. W. M.

264 CARMEN DE MORTVO SIDNEIO CONSOLATORIVM

VIVIT aeterno pia, vivit, aevo
 umbra; securis fruitur beata
 manium campis: ibi delicati
 more modoque

dormit infantis, modo qui diei
 candidum carpsit iubar. o quiescas
 molliter, cui strata iacent odoro
 lilia lecto,

cui rosae circum teneraeque velant
 membra (iucundum!) violae; neque ullo
 tempore aestivae caret aura noctis,
 lux caret alma

alitur cantu, superum choreis.
 en melos vocesque novae, sed ipsi
 rite vocales, licet ille somno
 dormiat alto.

IOANNES KEBLE, A. S. 1844

267

AD DIANAM

DIVA venatrix age, casta virgo,
 Phoebus in glauca requievit unda;
 more consueto rediens eburna in
 sede refulge:

Hesperus nam te radians precatur,
luce candenti redimita diva,
neu tuam velet faciem tenebris
 invida tellus.
est tuae lucis recreare caelum
triste post Phoebi iubar: o petita
huc redi votis vicibusque tandem
 fungere suetis:
pone fulgentis pharetras et arcus;
mitte veloces agitare damas,
et refer dulces radios diei
 nocte silenti.

H. A. H.

II

VENATRIX regina fave, pulcherrima virgo;
sol iacet et mediis lene recumbit aquis.
o dea iam solio residens sublimis eburno,
regni sceptrā tui rite, verenda, tene.
Hesperus en seros precibus desiderat ignes,
praeclara eximio lumine, diva, tuos.
terra tuae modo parce umbrae interiecta, nec aude
 claudere caelestes invidiosa vias:
axe relucenti proprium tibi Cynthia munus
vespere per caecum lumina ferre polum.
casta veni, te redde oculis gratissima nostris,
praeclara eximio lumine diva tuo.
pone precor rutilum gemmis candentibus arcum,
 lucida sit nitida missa pharetra manu.
ne canibus semper cervisque fugacibus insta,
 et requiem captet territa dama brevem,
altera quae caelo fulges lux aemula solis
 praeclara eximio lumine diva tuo.

E. T.

270

Fair pledges of a fruitful tree

O GEMMAE, arborei pignora fenoris,
 cur tam praecipiti deciditis vice?
 non vobis fuit aetas,
 non vitae spatium fuit:
 a! sub sole moras neſtite, neſtite,
 dum tandem veniat summa necessitas,
 et sub sole rubores
 fiant non sine risibus:
 credendumne satas in rapidam necem
 horaeque exiguae vivere gaudium?
 vellem non genitas, quibus
 vix notus pereat decor:
 nec gemmae facitis nil bene amabiles
 nobis unde datum discere quam cito
 vel pulcherrima rerum
 vivant debita funeri:
 quae vestrae similis mors simul obruit
 ac iactant decoris primitias breves,
 communemque feruntur
 sub terrae gremio domum.

J. M. L.

271

Swiftly turn the murmuring wheel

FAC rota, fac rapiat cursus arguta fugaces;
 amica noctis hora devenit polo:
 taedia nox demit pensis: tunc, credere par est,
 opem remissa sentit haud suam manus:
 fac celeres circum rapiat rota lubrica gyros,
 ut umbra noctis umidae supervenit.
 stellati supra caput est tholus aetheris, infra
 per arva lata dissitae iacent greges:
 interea placito devolvite pensa labore,
 sopore dum recumbit obrutum pecus:

fusus enim tenuem cursum subtilior urget,
 fideque fila certiore defluunt.
 est desiderii arguti risus ocelli
 brevique pectus urat ut cupidine;
 verus amor durat filoque simillimus illist
 benigna quale lana nocte sufficit,
 tempore quo passim discumbunt colle supino,
 fruuntur et sopore languidae greges.

H. A. H.

IF

DUC fusi resono stamina, duc, colo:
 venit cum tenebris noctis amicior
 quae mortalibus hora
 non mortalia suggerit:
 iam nox cum vitreis roribus incubat
 quae fessis magicam dat digitis opem:
 versato bene fuso
 duc filum properantior.
 iam sub sidereo lanigeræ polo
 hic illic recubant, sparsa cohors, oves:
 exerce tibi gratum,
 exerce digitis opus:
 dormitant pecudes! en tibi levior
 versatur manibus fusus et omnium
 telarum melioris
 motus cernitur ordinis:
 est ut fiat amor fronte loquentibus
 verbis atque oculo non sibi credulo:
 est ut vix bene natus
 matura pereat nece.
 sed filo est similis verus amor tuo,
 quod lana atque leves suppeditant colus,
 quo grex tempore montis
 dormitans recubat iugo.

J. M. L.

277 *Goe find some whispering shade neare Arne or Poe*

I SUSURRANTES vagus hospes umbras
 quaere, qua campos Anio Padusve
 lambit, et fessos violis repone
 molliter artus:
 ut scias numquid valeant amoena
 rura maeroris stimulos amari
 fallere aut curas. dolor usque eunti
 pone subibit:
 ac ruinosam licet Urbis arcem
 signaque informem tueare molem,
 a tuo non sic animo exulabis,
 nec tibi morbum
 insitum expelles. licet orbis ultra
 terminos, sol qua nitet alter, astra
 qua nova, intactas adeas avaris
 classibus oras:
 ipse te nusquam fugies. vagari
 mitte nequiquam: sinito inquietae
 exul exquirat nova curiosus
 gaudia menti:
 tu domi veris fruiere: hic volantum
 ver choros aequae referet canoros,
 docta quam si te recreet iacentem
 Thessalis umbra.

C. B. S.

278 *Lovely lasting peace of mind*

‘O PAX beatæ mentis amabilis,
 genti voluptas summa hominum, polo
 quæ nata mortales coronas
 lætitiæ meliore dono,
 quoscumque amico lumine videris,
 victor triumpho quam tulerit sacro;

amata pax mentis quietae,
 sis oculis manifesta nostris:
 praesens amico si venias pede,
 aetate tellus utitur aurea,
 et quisque ceu quondam beato
 elysium gremio reportat.'
 Sic rite testes inter ego arbores
 pronuntiavi vota animi: neque
 videbar absentem serena
 sede deam precibus vocare:
 quae sic locutast 'arbitrium rege,
 constringe motus pectoris efferos,
 Deumque quum noris, memento
 delicias pietatis almae.'

W. D.

PHYLLIS sola mihi placet;
 ventis perfidior, perfidior mari.
 Phyllis perpetuo placet,
 seu sit difficilis seu veniat libens.
 ut me cumque supercili
 nube obtexerit, en Phyllis amabili
 risu non sine fraudibus
 maiores animos restituit mihi.
 quamquam heu repperio nimis
 sero nulla sinum tangere vincula:
 si subriserit, ocius
 ignovisse dolis me iuvat omnibus,
 quos etsi video, tamen
 nodis me nequeo solvere: sic agor
 inter spem simul et metum;
 deceptus quid amans praeterea velit?

G. B.

280

Ask me no more my truth to prove

NE quaere, nostram ut amplius temptes fidem,
perferre quid tam amens velim:
tecum libenter exul iverim in loca
qua sempiterna nix iacet:
constricta glacie qua stetero flumina,
caurique denudant nemus.
qua cuncta, ocellos dum fero circum meos,
contristat informis situs:
illic, fugacem sive agas cervom, genus
seu provoces ferocius,
audacter arma, crede mi, feram in manum
venaticamque hastam dabo:
sub imminenti montium cacumine
aut in cavernis saxeis
dapes inemptas ipsa ego instruam tibi,
neque invidebo regibus:
molli iacebis lassus in musco, torum
pellesque silvestrem tegent;
dum, qui iacentem protegat periculis,
amor fidelis excubet.

G. B.

283

NE NIMIVM ADOLESCENTIAE FIDAT

NE te, Pausilipi, fallat inanibus
aetas deliciis, quae simul impigris
incertum rapuit curriculum rotis,
effraeno citius labitur Africo.
mendax forma bonum deficientibus
annis praecipitat, vitrea concuti,
delabi facilis, cerea diffluere
hornae more rosae, quam modo rosidam
cum fovit tepidis mane favoniis,
dissolvit pluviis vesper etesiis.

numquam quod rapido pollice texuit
 audet compositum Parca retexere:
 nec reddit refluo saecula turbine.
 felix ille nimis, cui breve temporis
 momentum haud placuit; qui iuga mobilis
 aevi deposuit, qui sibi lucidam
 iam nunc sollicito lumine patriam et
 arcem nobilium destinat ignium.

MATTHIAS CASIMIRVS SARBIEVVS, A. S. 1620

LUCTUS peritas huc vocate feminas
 maestae scientes naeniae:
 orsae eiulanti flebiles modos choro
 ferale carmen praecinant;
 ut mollis omnes umor in genas fluat,
 fluant perennes lacrimae.
 nunc nunc ad aures lugubris fertur sonus
 Sionis altae a maenibus
 'Funditus occidimur: natalia linquimus arva:
 linquimus heu patrii dulcia tecta soli!
 adhuc Iehova flebiles cantus iubet;
 parete iussis praeficae:
 docete maestos virgines lessi modos;
 docete vicinas nurus:
 'mors urbem invadit, rapit heu iuvenesque senesque,
 saevit acerba domi, saevit acerba foris!
 corpora fusa iacent, vacuis proiectus in arvis
 ut fimus, utque iacet falce recisa seges.'

ROBERTVS LOWTH, A. S. 1753

I NUPER ortum respice rivolum,
 musci virentis qua trepidat toro

clivumque vestitum genista
 purpurei notat instar auri.
 dic quo feratur scilicet insolens?
 quae scindet aut quae transiliet iuga?
 undasque dic quorsum tumentem
 mittet in oceanum salubres?
 quem cernis est ut rivulus, imperi
 factus potentis praesidium, rates
 hinc inde sit vecturus ipsis
 consulibus ratium magistris.
 aut scire fas est te, quibus in iugis
 acclinis urnae nymphea soror die
 noctuque montanaque tecta
 carice arundineaque ripa
 quodcumque apud se est pascat? at avios
 saltus relinquens mox sociabitur
 tecum sub Aegaeo patenti
 innocuam peritura vitam.

301

Let us quit the leafy harbour

IAM tecta mecum frondea desere,
 admurmuranti desere rivolum,
 pertaesu en caeli patentis
 sol trepidat reparare portum.
 declinat aestas; ut refluxum mare;
 retro sequaces semper eunt dies
 nigris resorbendi cavernis,
 quas gelidam sibi bruma sedem
 seclussit. at qui temperat omnia,
 prudens eodem dirigit ordine
 mortalia ut sensim fugaci
 vita fluat peragenda lapsu.
 nos ista fallunt: poma iterum rubent,
 Floraeque ut olim sarta repullulant,

annosque nutritum per omnis
 spem refugit posuisse pectus.
 at tu, Neanthe, sis sapientior,
 neu te caducamserta vel arbores
 fructu gravescentis propinqui
 immemorem faciant sepulchri.

II

QVIN tecta tandem frondea linquimus,
 et praefluentis murmura rivoli;
 nam sol fatigatus reliquit
 alta poli petiitque portum.
 aestas recedit; quisque sequens dies
 summo retrorsum defluit aethere
 tendens in obscuras cavernas,
 qua glacies sibi bruma condit.
 qui res gubernans imperio regit
 omnes Creator, sic quoque providus
 tardante declinare lapsu
 vitam hominum Deus ipse iussit.
 necdum monemur: poma rubent nova,
 floresque ut olim se reserant novi;
 notasque iampridem recusant
 delicias hebetare corda.
 primaeva virgo, sis sapientior:
 occasus et quum tandem aderit tuus,
 nec flosculi ditiesve rami
 fata tibi subitura celent.

S. L.

303 *For thou wert born of woman, thou didst come*

ERGO faemineo Deus
 dignabare satus semine sordibus
 gentes visere perditas;
 haud qualis superi templa tenes poli

torquens fulmineas faces:

nec te praeveniunt terror et impii
ultrices sceleris minae:

sed nudam sobolem casta puerpera
ad praesepe tenellulam

sic e virgineo deposuit sinu.

non te desuper ambiit

nubes aureolo lucida fulgure;

nec circa domini caput

colluxere faces sidereae Dei;

unum cernere erat procul

sidus per liquidum deveniens polum;

Eous duce quo magus

laetentis pueri ut poneret ad pedes
venit turea munera,

votivisque adiit numen honoribus.

304 Non tellus siluit neque

concentum obstipuit stelligeri chori
undis compositis mare:

nec cantus hilaris caelituum parat
adventante Deo cohors:

non caelum fidibus multisonis strepit,
delenitave nubila

fervent mille lyris; una adeo cohors
blandos adgreditur modos,

et sperata diu munera gentibus
paucis ruricolis canit.

terris idem abiens ad supera atria,
non saeptus radiis rota

flammante inveheris; cernere non erat
alis tristia pendulis

maerentem domini vulnera (pro! scelus)
gentem pennigeram Dei.

Tecum non animis hinc libuit piis

exempta sceleris lue,
 unus quippe potest terrigenum trabi
 affixus miserae latro,
 una sidereas ire comes domos.

H. A. H.

306

Risest thou thus dim dawn again

INCERTIS iterum nata crepusculis,
 aurora, ex avium gutture carmina
 excitique frequentis
 mugitus pecoris moves,
 quo me flos hominum destituit dies?
 qui ferrugineo lumine rivoli
 in summa tremis unda,
 dum per pascua turbidus,
 quae tempus redolent praeteritum, fugit
 per saltusque sacros luce carentibus.
 tu sub culmine crebris
 obteſto foliis strepis
 venturae immemores tristitiae modos
 autumnique, comis hic licet invidus
 iam raro rubicundis
 ardentem iniciat manum.
 tu, dulci rediens milibus halitu,
 passim terrigenum in pectora nuptias
 et natus neque paucis
 mortem tristior evocas.
 O quacumque polorum inter inertiam
 ignoti lateant, hos hodie mihi
 fido pectore fratres
 communis numerat dolor.

W. C. G.

II

TALI, aurora, iterum nasceris omine?
 importuna adeo voce avium redis

mugituque boum, maesta mihi dies
 qua terris hominum decus
 et flos interiit? nunc rutilum iubar
 vibras in tremulo gurgite rivoli,
 qua desiderium prata movent, movent
 sacrae manibus arbores.
 ceu segura mali, nunc leve murmur
 per frondosa laris, neclegis et minas
 autumnus arboreis qui vagus igneum
 impressit digitum comis.
 multis, qui Cereris munere vescimur,
 ad mentem revocat spiritus hic tuus
 natalemve diem aut cum face flammeum,
 multis fata sodalium,
 quorum pars ego sum. quotquot iners habet
 hinc atque inde polus, iungitis hac die
 concordēs animae, quamlibet insciae,
 sollemnem querimoniam.

H. A. H.

307

Fair ship that from the Italian shore

O QVAE per placidos litore ab Italo
 tractus oceani reliquias mei
 Arturi revehis, pulchra ratis, precor
 plenis adpropera domum
 velis, ut referas heu lacrimantibus
 frustra. sic tumeant carbasa prosperis
 auris, sic per aquas urna faventibus
 ducatur sacra fluctibus:
 nec te nocte truci flamine torqueat
 labentem boreas, donec amabilis
 tamquam noster amor Lucifer aureo
 tangat lumine rosidam
 proram mane redux. vos quoque sidera
 adridete super: dormiat et polus

19—2

et venti placidum, ceu placidus premit
cari nunc oculos sopor
qui desiderio non dabitur meo,
aetatis viduae dum rota volvitur,
ut mater suboli suavis, amabiles
quam fratres mihi suavior.

W. S. W.

II

NAVIS, per placidi maris
undas Ausonio litore deferens
tristes reliquias, precor
tendas plena redux carbasa, prospero
sic vento revehas domum
illum quem lacrimis flevimus irritis;
sic cursu propero voles,
ut fracta trepidet malus imagine
fissi per speculum maris,
et fausto cineres unda vehat sinu.
per noctem imperiosior
flatus ne teneat puppis iter tuae,
dum puris procul emicans
qualis noster amor Lucifer ignibus
primo lumine rosidos
iam surgente die despiciat foros.
sic te lucida sidera
spectent innumeris orbibus: ad tuam
puppim mollior occupet
pacatos requies aetheris halitus,
qualem carpit amabiles
per somnos animae dimidium meae!
a carum caput! irritum
te desiderio lumina quaeritant
horas dum viduas traho;
ut matrem pietas te mea respicit;

nec fraternus amor sibi
novit corda pari stringere vinculo.

H. S.*

III

NAVIS, reliquias quae tibi creditas
dilecti a! nimium per placida aequora
litus respiciens transvehis Italum,
plenos pande precor sinus:
nostrum et redde suis vana dolentibus:
sic mali pelago supter imaginem
inversam horrificans det zephyrus vada
urnam levia pervehi.
sic te nec boreas urgeat infremens
tota nocte, novo candida dum dies,
ut non noster amor candidior, trabem
tingat lumine rosidam:
sic prorae faveat quotquot habet polus
circum sidereas adglomerans faces:
et ventus facilis dormiat, ut meus
dormit pars animae meae:
quem non ante datur visere quam mihi
decursi fuerint heu viduo dies,
qui nato ut genetrix carus eras, eras
frater fratre placens magis.

H. A. H.

308

How happy is he born and taught

FELIX hunc genuit dies,
felix erudiit dies,
qui non alterius timet
nutum, cui clipeus fides,
cui summa ars mera veritas:
quem non imperio premit
vis effrena cupidinum:
qui se praedocuit mori:

quem non sollicitudine
aurarum popularium
sermonisve domestici
devinctum sibi vita habet:
qui non civibus invidet
si quos nequitia evehat
fortunaeve licentia:
qui non urere callida
novit laude, nec aulicas
artes instituit sequi,
sed quas dat sapientia:
qui famam procul amovet:
quem mentis sibi consciae
recti praesidium tegit:
qui non stans parasiticae
turbæ praeda futurus est,
non lapsus dominantibus:
hunc non opprimit ordinis
spes summi, timor infimi:
hunc si non dominum voces
agrorum, at dominus sui est,
et quamvis caret omnibus,
idem possidet omnia.

J. C.

II

BEATUS est qui sponte seu doctus sapit
obtemperare nemini:
honestæ cui mens clipeus est aheneus,
ars summa simplex veritas;
qui non minorem se gerit libidine,
mortem paratus temnere;
nec servit auri publicæ nimis neque
sermonibus domesticis;

non aemulatur ille quos evexerit
 fortuna seu fraus altius;
 nescitque quam laus volnus asperum paret,
 nec utile antefert bono.
 rumoris expers ille vivit, unica
 confisus innocentia;
 parasitus illi frustra adulari velit,
 frustra tyrannus opprimat;
 sperat nec altiora nec casum timet,
 utrumque servili modo;
 si non agrorum degit at sui potens,
 habetque habens nil omnia.

H. A. H.

310

They sin who tell us love can die

PECCANT, amorem qui memorant mori:
 mortale pectus cetera quae movent
 cum vita marcescit caduca,
 diffugiunt, tenuis caterva.
 exclusa caelo est ambitio, neque
 Hades avaro parcit inhospitus:
 libidinum exhaustae catervae
 terrigenae pereunt ibidem.
 sed nulla amorem perniciēs manet:
 caelo profectus caelum amor expetit;
 focusque inexhaustis amoris
 perpetuo sacer ardet ignis.
 terrae inquietus saepius advena
 fraudes iniquas et patitur dolos:
 deponit hic labes vetustas,
 ingenitae monumenta sordis.
 perfectum amori sed datur otium
 inter beatas caelicolum domos:
 sementis hic laboriosa,
 ast ibi messis amor metenda est.

* * * *

G. B.

316

IN VITAE BREVITATEM

QVID relinquendos, moriture, nummos,
 sarcinas vitae fugiture, quaeris:
 si relinquendos: dominum relinunt
 saepe priores.

quid struis pulchros thalamos in altum
 membra sub terra positurus ima,
 conserens hortos sed in omne tempus
 ipse serendus?

num tuas te res agitare credis?
 esse te frugalem? aliis laboras
 servus infelix, aliena curas
 ardalis ingens.

longa momento meditantur uno,
 dum senes rebus venientis aevi
 lineae puncto brevis in supremo
 acrius instant.

iure formicae cumulant acervos
 providae et brumae memores futurae,
 sed male aestivas eadem deceret
 cura cicadas.

317 Gloriam mendax nitor atque honorum
 posset excusare suos amantes
 si diem vitae valuisset, ut sol,
 pingere totum.

at brevem post se sonitum relinquens
 fulguris ritu, simul ac videtur,
 transit illustri loca multa inaurans
 non sine damno.

o rudis pulchrae prope contuenti
 scena fortunae, tenuis superba
 ore larvato, lacrimaeque pictae
 iridis instar!

magna contemnens miseransque magnos,
invidens nulli, minime invidendus
vive, Coulei: lege tuta parva
litora cymba.
hospitem caelique imitare alaudam;
sis licet nubes super ire cantu
doctus, in terris humilem memento
ponere nidum.

ABRAHAMVS COWLEY, A. S. 1618

322

IN PRIMVLAM VERIS

O MITIS atri progenies patris,
forma decorum cui tenui caput
vis saeva nutrit procellae,
composuitque Aquilo cubili,
te, cum resistens ver hiemi ferae
cieret audax proelia, dexteræ
victricis obliquam per herbam
constituit memorem, reducta
convalle ut anni primitiae novi
in frigidas tu germina panderes
auras et ignotæ decorem
hic premeres sine labe formæ:
sic educata et saepius impetu
rerum sinistro clarior enitet
virtus, et obscuram viarum
extulit os humilis per umbram:
quocumque vento concutitur dea,
stat castiori pectore fortior,
discitque fortunam vicesque
aequo animo tolerare vitae.

W. R.

L AETE Sol, cuius nova lux amatam
rusticas nympham vocat ad choreas,
pelle de caelo nebulas et Orram

siste videndam:

quae mihi si se ferat intuenti,
scanderem pini tremulum cacumen
unde lustrarem vigili puellam

laetus oculo.

qua cubas? silvae quibus in latebris
Orra, dic, molli resupina somno?
quae negat visum dominae iacebit

stirpitis arbor.

aura me nimbi vehat, aura, curru,
meque cornicis per inane pennae,
vos proco cygnique ciconiaeque

addite cursum.

quid diu votis, mea lux, negaris?
interim aestatis perit hora laetae:
nec tamen frigus moror aut tenebras

vimque procellae,

nil potest ferri superare robur,
ast amor vincolo ligat artiore:
membra vis stringit chalybis, sed artat

corda cupido:

desinam curae: prius ambigenti
praestat: absentis pereamne amore
an petam demens? age, quid moraris

pergere ad Orram?

H. A. H.

II

EN umquam feriet purpureum iubar
 nobis cara procul flumina? frondibus
 en dilecta remotis
 longe prospiciam loca?
 a! si qua mea lux floribus aviis
 circumfusa iacet, cernere erit semel,
 altae culmina pinus
 temptabo, foliis neque
 parcam vere novo laeta virentibus;
 quam vellem gremio nubis in arduo
 notas visere ripas
 iucundi zephyri darent.
 sperandi satis est: eripe te morae
 neu dulces pereant immeritae dies
 votis ominibusque
 tabenti et vigili prece.

* * * *

IOANNES KEBLE, A. S. 1844

III

SOL oriens, cuius mea nato in lumine virgo
 ludi silvestres ardet inire choros;
 aëra dimoveas noctisque superstitis umbram,
 rursus ut ante oculos rideat Orra meos.
 ille meus, si spectandae spes certa puellae,
 extremum pini culmen adiret amor,
 plurimus excusso cui ramus in aethere nutat,
 semper fervidius pasceret unde iecur.
 Orra ubi nostra iaces? quae te tenere latebrae?
 quae te sopitam silva maligna tegit?
 eruerem iratus truncos radicibus imis,
 promissum a visu qui rapuere iubar.

o utinam nebularum equitarem aut fulguris ala,
 aut mihi se cornix suppedicaret avem,
 cygne, brevi maneat pronoque, ciconia, tergo
 et nostram pennis praecipitate viam.
 sponsa nimis trepidat, nimis irrita vota recusat,
 aestatis celeri labitur hora fuga:
 nec tamen hic metuo pluvialis frigida brumae
 flamina, nec turpes nox dabit aegra moras:
 quis nisu vires chalybis torquere laboret?
 et graviora tamen vincula necit amor.
 membra quidem chalybis retinacula dura coercent:
 crudus amor tristi compede corda ligat.
 quare igitur vana exagites praecordia cura?
 praestat, ubi fervent pectora, cura prior:
 pergamne insomnis? moriturusne, Orra, manebo?
 in dominae amplexus ocius ite, pedes.

NELSONVS KERR, A. S. 1802

339

AD DIVINAM SAPIENTIAM

O MENS, quae stabili fata regis vice,
 ut nos pulchra tui seria consili,
 an te nostra vicissim
 delectent, age, ludicra?
 nam tu cum varia spargis opes manu,
 effusas lepido non sine iurgio
 raptamus, puerorum
 sparsas turba velut nuces.
 hic cum sceptrā capit, frangit; hic antequam
 gestet, fracta videt. fluctuat heu miser
 alternaque potentum
 mundus diripitur manu.
 punctumst, sors avidis quod secat ensibus
 inter tot populos. hoc precor unicum
 pauper: secum avidi dum
 pugnant, tecum ego rideam.

MATTHIAS CASIMIRVS SARBIEVIVS, A. S. 1620

342

MONUMENTVM AERE PERENNIVS

TANTUM pauca super scribere destino;
dicam deinde valere emeritus viris;
tantum horam remanens hic moror in breuem;
mox discedere fas mihi.
nil non demetis, et vix veterum sinis
stare, aetas, monumentum: hei mihi plurimi
confuse in tumulis inlacrymabiles
putrescunt sine gloria.
exegi en lapidem iam mihi vividum;
illum nulla dies invida proruet:
turris nunc alii quaslibet extruant:
hic spes, pyramis hic mea.

S. L.

344 IN TVMVLVM CELEBERRIMI POETAE IACOBI THOMSON

DORMIT hoc vates pius in sepulchro
labitur lentis ubi flumen undis,
optimos caro feret hic poetae
annus odores.
qua susurrantis calami moventur,
Aeoli dulcis lyra nunc iacebit:
semper ut quicumque dolet serenam
diligat umbram.
virgines hic et pueri morantes
audient chordas procul excitari;
et sonos credent memorare quendam
rure sepultum.
marginem nec Mnemosyne relinquet
fert ut aestivas Thamesis corollas;
sed iubens pendere reverberantem
flumina remum,

'sit tuae' dicet 'requies favillae!'
otioque et divitiis potiti
cum nemus vernum repetent, videntis
candida templi
culmina in scena varia dolebunt:
sed nihil possunt lacrimae iuvare,
carbasa quas praetereunte tectas
fundat amicus,

- 345 te sub herboso tumulo iacentem.
si tamen vivit tibi qui sepulchrum
pallidum spernat, miser ille laetos
nesciat annos,
nesciat mentis iubar: o fluentum
triste desertumque, tuae quod omnis
naiades fugere, procul, citatis
o procul undis
me geras, colles ubi non virentis
frigidasque herbas videam, sodalem
quae meum condunt. fugit ecce vallis
pulchra; tenebras
nox refert: rursum valeas! propago
blanda naturae, valeas!—beatam
quae tuam fecere decora vitam
pascua, flebunt
funus indignum. pueri et puellae
rusticis texent tumulum coronis,
quas tuae simplex manus adparabit
gratior umbrae.
saepe maerentem lapis hic Britannum
attrahet, 'silvaeque! tegit poetam
hic lapis vestrum' madidis viator
dicet ocellis.

FRANCISCVS HODGSON, A. S. 1809

352 *VITAE BREVITATEM ESSE BENEFACTIS EXTENDENDAM*

QVAE tegit canas modo bruma valles,
sole vicinos iaculante montes,
deteget rursum. tibi cum nivosae
bruma senectæ
in caput seris cecidit pruinis,
decidet numquam. cita fugit aetas,
fugit autumnus: fugient propinqui
tempora veris.
at tibi frigus capitique canī
semper haerebunt: neque multa nardus
nec parum gratum repetita dement
serta colorem.
una quem nobis dederat iuventus,
una te nobis rapiet senectus,
sed potes, Publi, geminare magna
saecula fama.
quem sui raptum gemuere cives
hic diu vixit. sibi quisque famam
scribat haeredem; rapiunt avarae
cetera lunae.

MATTHIAS CASIMIRVS SARBIEVIVS, A. S. 1620

353

IDEM

ESSET humanis aliquod levamen
cladibus, si res caderent eadem
qua mora surgunt: sed humant repente
celsa ruinae.
nil diu felix stetit: inquieta
urbium currunt hominumque fata:
totque vix horis iacuere, surgunt
regna quot annis.

casibus longum dedit ille tempus,
 qui diem regnis satis eruendis
 dixit: elato populos habent mo-
 menta sub ictu.

parce crudeles, moriture Publi,
 impio divos onerare questu:
 densa vicinis nimium vagari
 funera tectis.

quae tibi primum dedit hora nasci,
 haec mori primum dedit. ille longum
 vixit aeternum sibi qui merendo
 vindicat aevom.

MATTHIAS CASIMIRVS SARBIEVIVS, A. S. 1620

CUM sacra saevis Isacidum manus
 exiret oris, terribilem procul
 audivit aspexitque gentem
 et refluxum trepidavit aequor.
 ut qui sequentes antevolans fuga
 evasit hostes, stat procul arduo
 de monte respectans et omnis
 aure sonos bibit inquieta;
 erexit undas sic mare turbidum,
 ut signa vidit praetereuntia,
 fluctusque pendentes utrimque
 ut scopuli steterunt acuti.
 crystallini non maenia limpida
 mundi figura plus stabili manent,
 ex elaborato nitentum
 marmore consolidata aquarum.

non audet amnis ad mare progredi,
 fontem revisit mentis inops suum:
 nato latebrosos recessus
 fons aperit gremiumque victo.
 circum tremescunt culmina montium,
 multusque collis montibus adsilit,
 ut matris abscondunt sub alis
 se teneri trepidantque pulli.
 gaudere viso fluctivagum mare,
 gaudere flumen nobile, nec fuit
 fugisse post montes fugaces
 mobilibus pudor ullus undis.
 [Nobis nocebit nil fuga montium,
 versi nocebit nil fuga fluminis,
 i flumen i formidolosum,
 et pavidī procul ite montes.
 aequare summis ima valet Deus.
 discent in altum plana tumescere
 vallesque turgescunt ferentque
 attonito capita alta caelo.
 fontemque flumen si repetis tuum,
 fontem refundet dura silix novom;
 nec saxa cessabunt nec ipsae
 flumina suppeditare rupes.]

ABRAHAMVS COWLEY, A. S. 1628

361

The glories of our blood and state

CULTUS decori, nobilitas, genus
 sunt vana rerum nomina, nec datur
 armisque loricaque dura
 adveniēns pepulisse fatum:
 frigēte reges mors subigit manu,
 sceptro cadendum est et diademate,
 in pulvere aequandis ligoni
 agricolae miseraeque falci.

I.

20

sunt qui patentis ense metunt agros,
 laurusque terras per vacuas serunt,
 vis maior at tandem coercet
 dedere se validos lacertos.
 virum domat vir scilicet invicem,
 fato domantur serius ocus,
 captos ubi expirare cogit
 pallida mors tenui susurro.
 siccae coronae temporibus cadunt,
 ne forte iactes quae bene gesseris,
 fit victor altari cruento
 victima nil miserantis Orci.
 omnes eodem cogimur: omnibus
 frigans sepulcri sorte domus datur,
 at sola sub terra piorum
 florete adhuc redoletque virtus.

W. D.

II

SANGUINIS excelsi maiestatisque superbae
 gloria res cassi est nominis, umbra fugax.
 nil facit in fatum clipeus. mors aequa tyrannis
 imponet gelidas imposuitque manus;
 sceptrum ruent, regale decus; diademata regum
 turpiter exitio collabefacta ruent.
 scilicet exiguo sub pulvere victa putrescent
 pauper ubi sordet falx, ubi rastra iacent:
 mortifero miles gladio sibi demetat arvum,
 laureolamque super strage recente serat.
 at cedit virtus, nervorum robora cedent;
 qui domet, alterna morte domandus erit.
 Parca moratura veniat seu praepete penna,
 irruet et duro sub pede colla premet.
 ponet anhelantem supremo murmure vitam,
 pallida cum mortis victima serpet iter.

actum est: et gelida marcent in fronte corollae;
 i, iactata prius robora, lingua, tace:
 en ubi purpuream mortis tremibundus ad aram
 victima perfuso sanguine victor adest.
 heu capita adveniant aliquando ad busta necessest;
 membraque frigenti pondere laedat humus:
 vivit et in tumulto iustorum gloria; iustis
 floret et ipse suo spirat odore cinis.

G. C.

363

Gone are the glorious Greeks of old

VIXERE Grai: gens vetus occidit
 quis mentis index voltus erat: solo
 sepulta commiscetur ossa,
 pulvere nec caruere venti.
 solae supersunt temporis exitu
 vivo resectae marmore imagines;
 artemque cum diis Pelasgis
 in cineres abiisse monstrant.
 sed myrtus illic floret, ut antea,
 spargit nitentis rivos aquas: neque
 regum sepulcorum feraces
 destituunt cineres corollae:
 natura fingit quam prius edidit
 frontem: severam et Martis imaginem
 reddit, Plataeensem procellam
 quae patriis opibus refregit.
 olim tueri docte tuum puer
 caelum serenis Hellados in plagis,
 malas ubi infuscavit aura
 solque oculis tibi fulsit ardens,
 tali renascens pube iterum viget
 maerens ademptis Hellas honoribus,
 resurgit ut vitis propago
 qua vegeta siluere gentes.

G. B.

20—2

PERGE quae trepida meridiana
advolas loca, perge, hirundo, penna,
nostraeque aureolos subi penates
haec suspiria nuntians amantis.
dic illi (tibi nempe nota caeli
indoles utriusque) dic, hirundo,
illic omnia fervida et caduca
et saeva esse nimis, sed hic pudorem
imisque implicitam fidem medullis.
si possem socius tui volatus
caros ipse lares adire, hirundo,
illic ad dominam usque pipilarem
quantumst ore meo strepens amorum.
o si essem similis tui, receptum
me nempe ut gremio suum teneret:
o si me niveis foveret ipsa
in cunis, animam libenter illic
ponerem: quid enim vetat morantem
in desiderium indui novellum,
sicut fraxinus in virente silva
maturum negat indui virorem?
dic illi 'soboles mea evolavit;
carpo hic delicias parumper, illic
nidus textitur altero sub axe.'
aevom quam breve, quam brevis calescat
hic Titan, memora nitorque lunae
illic quam brevis; ast amoris ignem
non esse hoc breve sed diu calere.
en linque auricomas, hirundo, silvas:
si qua concilies mihi puellam:
usque argutula pipila, fritinni:
dic praenuntia 'mox et ipse viset.'

H. A. H.

II

Ω τὴν ἀπ' Ἄρκτου ταχῆπετῇ ψαίρους ὄδον
 ζογθὴ χελιδών, σπεῦδέ μοι ποτωμένη
 πρὸς τὴν ἐμὴν δέσποιναν, ἐπὶ δέ χρυσέαις
 ὄροφαῖς ἐφизάνογσα φιλοφρονοῦς ἐμοὶ
 ἄγγελ' ἐκείνῃ πάνθ' ὃ σοι κἀγὼ λέγω.
 λέξον, χελιδών, ἥτις οὔκ ἄπειρος εἶ
 τῶν πρὸς νότοῦ τε τῶν τε προσβόρρων τόπων,
 τὸν μὲν φανῆναι λαμπρὸν αἰθάρῃ ταχύν,
 τὸν δ' αἶσκεινὸν φίλιον ἀψευδῇ φύσιν.
 εἰ γάρ, χελιδών, ἦν ἐμοὶ ζυγάορον
 τῆς σῆς πορείας, στάντα πρὸς κείνης δόμον,
 παντοῖ' αἰδεῖν αἰολόστομον μέλη,
 τριςμυρίους ἔρωτας ἀναμετρούμενον.
 εἶθ' ἦν ὅς εἰ σύ, δωμάτων ὑπόστεγον
 κόλποισι ἴν' ἐκτρέφοι με, καὶ γένοιτό μοι
 στέρνοισιν ἐγκλιθέντα παλλεύκοις κόρης
 θανεῖν πρὸς αὐτῆς καρδίας δινούμενον.
 οἴμοι, τί μέλλει θαλερὸν ἱμέρω κέαρ
 ἐπισκιάζειν, μελίνοῦ πτόρθου δίκην,
 ὅς αἰὲν ἐν χλωραῖσιν ὑστερῶν νάπαις
 μέλλει τέρειναν ἀμφιβάλλεσθαι κόμην.
 τοῦς σοῦς νεοσσοῦς οἶκον ἐκλελοιπέναι
 λέξον, χελιδών, τοιάδ' ἄγγέλλογς μοι,
 μόνον τρυφῶσάν τ' ἐν μεσημβρίᾳ μένειν,
 βορέα δὲ παιδοποιὸν ἄσκειναι βίον.
 λέξον, βραχὺς μὲν βίος ἀλλ' ἔρω μακρός,
 βραχὺς τ' ἐν Ἄρκτῳ θερινὸς ἡλίου δρομός,
 καὶ φῶς σελήνης ἐν μεσημβρίᾳ βραχύ.
 ὕλης ἀπαλλαχθεῖσα χρυσήρογς φύβης
 πέτογ πρὸς αὐτὴν, προσποίει, μνήστεγέ νιν
 ἄδουσα, καὶ σογ μή με λείψεσθαι λέγε.

F. A. P.

375

AD PACEM

O QVAM nefando crinibus aureis
 ex hoste raptis ala fidelium
 pernix columbarum revexit
 in superas, tua regna, sedes,
 cum iam remotis e regionibus
 Mavors adegit litora voltures
 Britanna ferratosque currus
 horribiles glomerans procellas:
 at feriato proruerit die
 duri iuventus impatiens iugi
 delubra, Gradivique tristem
 igne sacro violarit aedem.
 fastidiosam, quae bibis orbium
 cantus vagantum, cui reseres sono
 aurem? quis optatum salutet,
 pax, reditum? precor, huc resurgas
 revincta laesos incuta vestium
 nodos chorea non sine lucida:
 en stratus advectae Britannus
 crura Leo tua lambet ore
 iam sanctioris conscius imperi.
 captare risum fas aliis brevem,
 ast occidentalis ad oras
 cuspide Honor positoque telo
 deducet: una maenia portuum
 festo salutantum omine personent,
 ut foedus aeternes in aevom
 sponsa viro sociata digno.

377

In a drear-nighted December

HORREANT, arbos, tenebrae Decembris;
 at, quater fausto Iove, te vietam
 nulla fortunae speciosioris
 cura remordet.

sibilans tutis aquilo minatur
 grandinem ramis: male pertinaci
 stringit amplexu glacialis umor
 vere novandos.
 rive, contristet fera bruma noctes;
 tu tamen, dulci nimis use fato,
 non memor spumas calido decori
 sidere Phoebi,
 quin remulcentis patiens veterni
 vitrea parcas trepidare lympa,
 nescius pigrae vicis insolenter
 ferre catenam.
 virgines o si iuvenesque nuper
 fervidi lethen biberent eandem!
 sed quis angori moderetur orbus
 deliciarum?
 'unde quo veni?' dolor ingementis,
 nulla quem vincit medicina, nullus
 decipit torpor, quibus exprimatur
 carmina desunt.

R. C. J.

382

NON SI MALE NVNC ET OLIM SIC ERIT

EOS puniceis vecta rotis polum
 umentem ambrosiis spargit odoribus
 cum ver dulce susurris
 blandis invocat ambiens:
 Aprilis viridans dum caput exerit
 et laxans tepidos floriferae sinus
 telluris redivivis
 vestit prata coloribus
 nuper sub gelida delituit nive
 naturae facies aspera conspici;
 tristis torpuit ales
 pigro muta silentio.

- at cantu vario iam trepidat nemus,
dum nidum volucris quaeque parans suum
venturi inscia gaudet,
gaudet praeteriti immemor.
mens sola est hominis quae male gaudium
praesens consiliis inficit anxiis:
ille et facta recenset
vitae et crastina prospicit.
- 383 Risus qui rigidas tristitiae genas
mulserunt recolit mens, lacrimantia
luctus suaviter ornans
maestis ora decoribus ;
dum spes grata bonas praecipiens vices
maeroris picei nubila dissipat,
venturaeque diei
praevisa irradiat face:
qua lux roseum ducit iter, pedes
cognatus sequitur maeror euntium:
dum vestigia curae
solamen premit insequens.
tandem laetitiae clarior emicat -
lux curae piceis tincta coloribus,
certans fingere vitae
aeterna harmoniam vice.
quem dudum invalidis artubus improbi
vis morbi assiduo detinuit toro,
si fors integra rursus
vires restituat salus,
hunc florum recreat gratior halitus;
huic cantus avium blandius insonant:
auras aethera solem
nunc ipsum Elysium putat.

L. WAY, A. S. 1789

391

LAUS OTII RELIGIOSI

AT cum sereno fulserit dies Iove
aprilibusque feriis,
assueta caelo lumina in terras vocat
lateque prospectum iacit,
camposque lustrat et relucentem sua
miratur in scena Deum.
'en omnis' inquit 'herba non morantibus
in astra luctatur comis:
semota caelo lacrimantur et piis
licuntur arva fletibus:
ligustra canis et rosae rubentibus
repunt in oras bracchiis:
astrisque panda nescio quid pallido
locuntur ore lilia:
seroque blandis ingemunt suspiriis
et mane rorant lacrimis.
an solus ipse, solus in terris piger
tenace figor pondere?'
sic et propinquas allocutus arbores
et multa coram fontibus
rvisque fatus quaerit auctorem Deum
formosa per vestigia.

392 Posthaec vel inter laeta quercetis iuga
vel inter amnes iuverit
vitare tristis post meridiem notos
sub aesculo vel ilice;
nigrumve litus aut opaca lubricis
tranare stagna lintribus,
iactaque fruge ludibundum ducere
tremante piscem linea.
remugit ingens interim tauris nemus,
umbrosa balant flumina,

et aut in antris garriunt acanthides
aut in rubis luscinae.
hinc per rubeta pastor errantes capras
vocante cogit fistula:
illinc erili messor e campo redux
alterna plaudit carmina,
et pressa suetos plaustra per sulcos gemunt
ruptura ruris horrea.

M. C. SARBIEVIUS, A. S. 1618

*MILES CHRISTIANVS
EMERITIS STIPENDIIS EXAVCTORATVS*

‘MILES egisti bene Christiane;
missus in caelum cape gratulantis
laeta post pugnas, operum solutus,
dona Magistri.’

nocte vox seros cecinit receptus;
sublevans sese, feriente telo,
fortis immoto periisse voltu
oppetit heros:

nempe sopitum media inter arma
pulsat obiectum clipeo sagitta,
quem superiectae crucis excubantem
consecrat umbra;

caede conspersum gladium recenti
corripit dextra, scopulos acuto
qui vel obstantes Domino iubente
differat ictu;

arte caelesti duplices recusis
incutit plagas, ubicunque vivo
ossa perrumpens simul et medullas
fulminet igni;

tristis infensis, reficit Salutem
paenitet si quos; acuit querellas,
arbiter pacis simul et duelli,
summovet idem.

396 saepe divina metuenda lamna
dextra pugnaces scelerum catervas
fregit, invictoque aliena cursu
propulit arma.

gloriae tantum studiosus artes
reppulit volgi; Domini tropaeis
cuncta suffixit spolia interempto
hoste relucens.

nocte vox sera insonuit 'paratum
Christus adventat:' celer intuentem
prospicit vita fugiente Regem;
tum prece fidens

spiritus claustris animosus artis
exilit; ruptis resoluta velis
procidunt leto quatiente tecta
solis ad ortum.

mortis ingentes siluere luctus,
desinit vitae simul et laborum,
bella componens animus reperta
pace quiescit.

miles, o factum bene, Christiane!
sorte iam versa manet otiosum
te beatorum chorus et perennis
gaudia caeli.

H. K.

O QVAE fatigas mille laboribus
 mortale corpus, qua dat honestius
 nil vita quaerenti, deorum
 progenies, generosa Virtus!
 te pulchriorem Tyndaridem petit
 armata multo Graecia milite,
 non illa declinare mortem
 sueta nec indomitos labores:
 tam grata forti munera dexteræ
 præbere nosti, quis neque carius
 habetur aurum nec parentes
 nec placidi levis aura somni.
 te propter olim non piger Hercules
 Ledaque nati saeva pericula
 hausere, si qua te tuisque
 roboribus poterentur arte.
 quin igne fervens Aeacides tuo
 Aiaxque sedes attigit inferas:
 te dum colebat, rex Atarnei
 aetherias viduavit auras:
 hinc tollet illum Mnemosyne sata
 ad astra dulci carmine nobilem,
 quae laude ritus hospitales
 ornat amicitiamque firmam.

J. C.

II

QVAM per labores quaerit humanum genus
 vitae supremam lauream,
 intacta Virtus! te super vel emori
 est invidendum in Hellade,
 est invidendus omnis aerumnae modus:
 qua dote felicem beas

amica mentem, quae neque eripi potest
et vincit auri laminam
mollique somno ridet ipsa mollior
vicesque natorum obtinet.
te si tenere posset et vires tuas,
quid non ferebat Hercules?
quid non gemellus Castor et Pollux pugil?
quamquam ille prognatus Iove,
hi matre Leda parta proles audiunt.
quin ivit Orcinas fores
Telamonis Ajax impetusque Achillei,
uterque te desiderans.
te, te super iam sole vitali caret
alumnus ipse Atarneos;
quem laudat et laudabit orta Memoria
novena Musarum cohors;
dum saepe tollunt hospitem cantu Iovem et
fidi decus sodaliti.

H. C. G. M.

III

RECTE vel nimio labore constans
et quovis pretio petenda Virtus;
te propter, dea pulchra, te iubente
Grais dulce mori, nihil labores,
et tristis nihil expavere casus.
tu saevo vetitum perire leto
semen mentibus inseris beatum;
prae quo spernitur et superba gaza
et dulcis sopor et boni parentes.
te propter Iove prosati supremo
Alcmenae soboles genusque Leda
tot casus subiere, tot pericla,
quid possent avidi docere factis.
te propter facibus tuis calentes

Aiax inclutus et ferox Achilles
iverunt Stygias videre portas.
propter dulce tuae decus iuventae
praeclari generosa stirps Atarnei
decrevit radiis carere Phoebi;
quem nunc carmine nescio perire
in laudem Iovis hospitibus celebrant
proles Mnemosynes novem Camenae.

HVGO GROTIUS

IV

VIRTUS labore dos emenda plurimo,
et palma qua nil pulchrius
opimiusve quaeritur mortalibus,
propter venustatem tuam
quodvis subire casuum vel emori
sors invidenda Graeciae;
perenne semen mentibus quod inseris
auro vel ipso ditius,
nec somnus illo blandior nec dulcius
natis parentum caritas;
te propter ipso cretus Alcides Iove
quid non laborum pertulit,
Ledaeque proles, si bonis robur tuum
aequare possent artibus?
te Thetidis arsit, arsit Aeaci genus,
o virginum pulcherrima,
tuoque amore Ditis attigit domos:
tui decoris appetens
iam rex Atarnei luce Phoebea caret,
quem Musa non sinet mori,
rite hospitalis dum canit laudem Iovis
firmamque amicorum fidem.

H. A. H.

401

CYRENE VENATRIX

[CUIUS insignis soboles Cyrene
bracchiis lucens teretique sura]
non manum attrivit studiis Minervae et
deside tela:

non ei molles placuere cenae
inter ornatas comites nitenti,
saepe sed pilis rutilis vel ense
aspera virgo
fudit horrentem violenter aprum
aut lupum tristem, patriis timores
bobus avertens ovibusque donans
otia tutis.

rarus aurora redeunte somnus
virginem arcano tenuit cubili,
sed iuga et montes habuere primo
sole vagantem.

quoque momento pharetratus illam
Cynthius vidit, Dryas in leonem
sola pugnabat manibus capessens
proelia nudis.

nec gravi telo velut ante freta:
hoc stupens caeli iaculator acer
Thessali saltus nemorisque regem
voce vocavit

‘huc ades, Chiron venerande, et antro
exiens mirare viraginis cor
ferreum, mirare novas omissa
cuspidē vires:

quale certamen gerit: ut laborum
neclegens, ut mente ferox virili
nympha, nec pectus dubio pavorum
fluctuat aestu.

unde, quo virgo sata dic parente
 masculis fidens nimium lacertis?
 quae domus? quae gens? nigra possidenti
 lustra ferarum.'

NICOLAUS SUDORIVS, A. S. 1582

FAMA est Alcidem simul Iphiclumque gemello
 enixu fugisse parentis
 viscera et aetherias caeli venisse sub auras,
 sed fratrum generosior alter
 falsiparens mox est oculis signatus iniquis
 iratae Iunonis, ut aureas
 ingressus cunas iacuit: gravis unde noverca
 femineo furiata dolore
 immisit pueris geminos crudeliter angues,
 quis aedes patuere reclusae:
 atque hi continuo thalami in penetralia lapsi
 caeruleis vincire parabant
 nexibus infantes rapidisque absumere malis:
 sed rectum opposuit caput unus
 et puer in primae veniens discrimina pugnae
 ambabus manibus velut arta
 forcipe compressit tumidorum colla draconum:
 sicque elisis faucibus ater
 spiritus erumpens liventia membra reliquit
 vitali defecta calore.
 obstipuere natus quibus aegra puerpera curae:
 quin Alcmena cito pede mater
 nuda toro exiliit, saevis ut pignora monstris
 eriperet pestique propinquae.

404 necnon accurrere duces longo ordine Grai
 armorum fulgore micantis,
 Amphitryo imprimis stricto celer affuit ense
 tristitia confixus acuta:

quippe omnes sua damna gemunt, alienaque nullo
respiciunt incommoda luctu.
ut vero elisos anguis nova robora nati
intuitus pater atque retextum
rumorem, hic totis exhorruit artubus anceps
laetitia mistoque timore ;
ergo Tiresiam cunctis e vatibus unum
rectiloquo fata ore canentem
rex ad se vocat. ast illi Danaumque catervis
mox sapiens edisserit augur,
qui puerum expectent casus, quae monstra sit olim
et terra domiturus et undis.
quendam etiam obliquo gradientem calle tyrannum
Herculeae iam destinat hastae.
adicit et divos quandoque gigantibus altis
bellantes Phlegraea per arva
Alcidae sibi iuncturos socialia tela,
quorum effusa grandine densi
Titanes pereant, tellusque infecta rubescat
vulneribus sanieque suorum.
tum canit heroi valido post mille labores
postque decus sudoribus emptum
otia portendi et tranquillae gaudia vitae
non vicibus mutanda nec annis.
tum memorat quae sit rerum miracula caelo
visurus novus aetheris hospes:
utque sit in sedes illi ducenda beatas
inque torum formosa Iuventa,
postquam hilaris sponsus Iovis intra tecta recumbens
se dapibus satiarit Olympi.

NICOLAUS SVDORIVS, A. S. 1582

ob proeliatos Argolica procul
 tellure amicos; nulla vacat domus
 maerore, nec paucae gementum
 sollicitant animos querellae.
 frustra profectos quisque memor suos
 suspirat eheu: nam reducum focus
 nil praeter algentem virorum
 excipiet patrius favillam.
 Mavors duelli qui trutinam tenet,
 qui mutat auro corpora, ab Ilio
 remisit has solas amicis
 reliquias. 'cenis en in arta
 urna refertur conditus, hic probe
 edoctus acrem militiam, toros
 propter maritalis fidemque
 ille animam posuisse fortis.'
 haec voce caeca flens aliquis refert:
 mox furtim Atridas insinuans dolor
 causatur auctores malorum
 et fremitum duplicatque questus.

H. A. H.

409 Χρυσέα φόρμιγξ Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων

TESTUDO filis apta nitentibus,
 quam rite servat Pieridum chorus,
 tu cantilenam tu sequaces
 egregia regis arte gressus:
 perculsa plectro leniter aureo
 pronum corusci fulminis impetum
 tu sistis aeternaeque flammae
 praecipites moderaris ictus.
 alis relapsis fusa Iovis super
 sceptro volucris regia vincitur
 sopore praedulci carentque
 rostra minis oculique flammis.

21—2

quin Mars reponens spicula fervida
 post pulverem certaminis ardui
 oblectat, o Phoebea proles,
 corda tuo truculenta cantu.
 at quos benigno numine Iuppiter
 non vidit, illos, carminis audiant
 siquando divini levamen,
 horror agit pavidusque luctus:
 qualis Typhoeus sub barathro iacens
 imo supremis improba centiceps
 quod bella divis intulisset
 Haemonio genitus sub antro:
 quem nunc ligatum Cuma cubat super,
 pectusque setis comprimit horridum
 columna caeli quae perenni
 stat glacie nivis Aetna nutrix.

THOMAS WARTON, A. S. 1802

II

FLAVI supellex aurea Cynthii,
 grata et sororum dos Aganippidum,
 testudo dulcis, quae choreis
 imperitas agilis iuventae;
 cui cantus et vox paret, ubi sonum
 percussa primum mittis in aëra:
 tu fulgur extinguis coruscum,
 tu rapidum Iovis una fulmen
 iramque placas: quin aquila alitum
 regina per te molliter accubans
 sceptro Tonantis mox sopore
 labitur et patulas utrimque
 extendit alas: hanc superi vident,
 cum nigra nubes lumina condidit
 languenti et irrepsit per artus
 blanda quies saliente pulsu,

dorsum erigentem leniter ac tuis
iacere victam vocibus: horrifer
Mars ipse te laetum sonante
depositis recreatur armis.
mulcent beatos carmina caelites
Phoebo atque Musis plectra moventibus:
at quos deum regnator odit
Iuppiter, hi numeros tremescunt
terris et undis omnibus anxii:
talis Typhoeus incola centiceps
lugentis orci, fabuloso
quem Cilicum genitum sub antro
nunc alta Cumarum oraque Trinacris,
villosa setis pectora contegens,
et fulciens caelum nivosis
Aetna iugis cohibent frementem.

NICOLAUS SVDORIVS, A. S. 1582

III

AUREA testudo, Phoebi suavissima semper
gloria Pieridumque, pedum te mobilis audit
gratia et harmoniae qui laetus foedera servat
cantor, ubi festam nervo trepidante choream
suavisonumque cies tremula dulcedine carmen.
tu potis es tela ardentis compescere flammae,
indomitum caeli fulmen: quin ipse Tonantis
composito dormit capite et pendentibus alis
sceptra super regalis avis: tu rostra profunda
nube tegens densa consopis lumina nocte;
ille sedet placidum et dulci mollissima somno
terga levat lente, percussus corda tua vi.
namque et tela manu deponens aspera Mavors
pacificam melico demulcet carmine mentem;
carmine quod grata devincit compede divos,

blandus honos Musarum et Apollinis alma voluptas.
 sed quos infesto aspexit Saturnius ore
 terga super terrae aut late spumantia ponti
 caerula, non ulla poteris mulcere camenae
 blanditia: non saeva iacet qui Tartara sup̄ter
 dis formidatum centena mole Typhoea,
 olim quem Cilicum notae genuere cavernae,
 at nunc Cumarum resonantia litora fluctu
 oceani hirsutumque premit Trinacria pectus.
 mole sub aëria rupes Aetnaea iacentem
 continet, aeternae nutrix asperrima brumae.

GVLIELMVS HERBERT, A. S. 1801

411

IAMVS

[INTERIM Evadne patulis sub umbris
 arborum zonam posuit simulque
 hydriam auratam, superisque castum e-
 nixa puellum est.

debili nymphae placidam Dianam
 reddidit Phoebus facilisque Parcas;]
 ilico et nascens Iamus paterna
 lumina vidit.

sed solo liquit viridi iacentem
 icta vesano genetrix timore
 et duo desertum aluere dulci
 melle dracones

(sic deis visum), rediensque Delphis
 Aepytus partum petiit recentem
 tristis Evadnae, aetherii quod infans
 seminis esset:

quodque ei Phoebus propria dedisset
 arte venturos aperire casus
 atque mansuram Danaas per urbes
 spargere gentem.

at sibi cuncti puerum negarunt
 cognitum visu, licet ille quinos
 Cynthiae implesset redeuntis orbes
 abditus herbis,

inque humo verna recubans odoris
 floribus circum violisque tectus
 unde ei clarum posuere nomen
 indice matre.

verum ubi pubes Iami decentis
 ambiit malas, et avom et parentem
 ille sub noctem medio rogavit
 Elidis amni

ut darent quoddam sibi munus artis
 inclutae vitamque hominum iuvantis;
 nec diu texit genitor paternum
 Phoebus amorem.

‘nam statim, fili generose, montem’
 dixit ‘ascendas populis futurum
 undique accitis celebrem et virorum
 laude superbum.’

NICOLAUS SVDORIVS, A. S. 1582

412

AD COLVM MVNERI MISSAM

DONUM caeruleae, fuse, deae, non operum piger,
 matrum fide comes quas moveat cura domestica,
 mecum ne paveas ad celebrem visere Neleï
 urbem, qua Veneris templa virent propter arundines.
 illuc nempe rogo flabra fluant imperio Patris;
 illic suaviolum suaviolo, Nicia mi, tuo
 iungam, progenies o Charitum dulce loquentium:
 caelatque eboris filiolum sic liceat colum
 per longum pelagus ferre tuae, Nicia, coniugi;
 vestimenta viris qui properet cum domina sua

multis et tegumen lucida bombycina mulierum.
 at matres pecudum bis spoliet vellere pensili
 hornas upilio, Theugenidi quod sat erit bonae:
 tanta est sedulitas illius et mens operae memor.
 non te vellem equidem, fuse, domum desidia pigram
 immissum, ipse mea qui venias ortus ab insula:
 nam te terra creat quam celeberrima condidit Archias,
 lumen Trinacriae, nobilium plena domus virum.
 nunc sortitus ut es tecta viri qui miseros levat
 morbo saepe homines utilium vi medicaminum,
 Miletum placidam, fuse, coles inter laonas;
 omnes ut superet nostra colos Theugenis omnium,
 et vatis maneat perpetuo sic memor hospitis:
 hoc dicente aliquo 'magna brevi munere gratia
 empta est, omnia sunt in pretio dona sodalium.'

H. C. G. M.

TU, diva victrix Cypria, lauream
 semper reportas. quid tamen attinet
 divos et insuetos amores
 caelicolum sociare plectro?
 qua fraude patrem vincis et invidum
 Ditem sub umbris grata necessitas,
 saevumque Neptunum coercet
 aptus amor facili catena:
 quamquam ille terram funditus horrido
 tridente versat. nos potius decent
 humana quaesitumque lectum
 per gladios memorare nymphae.
 o quantus instat pulveris impetus,
 quanto excitantur turbine proelia!
 hâc parte grassatur frementis
 vis fluvii, specieque tauri

vestita frontem cornibus induit.
 contra hunc Tonantis stat suboles patris
 invieta, qui clavis et hasta,
 qui volucris metuendus arcu
 Cadmi relictis turribus imminet
 velox in hostem. sola sedet Venus,
 pulchraque subridet iuventa
 arbitrio fruitura palmae.
 tum dextra dextrae, tum pedibus pedes,
 et tela multa caede tonantia
 miscentur et cornuta tauri
 tempora praecipitesque nisus:
 neque obviarum proelia frontium
 nec verba desunt plena tumultibus:
 et clamor et vicina tristis
 antra bibunt strepitum ruinae.
 sed nympha, tanti laurea sanguinis,
 imbuta malas neqtare gratiae
 expectat incertum mariti
 coniugium dubiique Martis
 vestigat ictus lumine languido,
 mox rapta matris ceu vitula uberi
 vagatur, amplexus parentis
 deseruit fugitiva virgo.

MARMADVCVS LAWSON, A. S. 1813

417

ELECTRAE QVERELLA

O PURA lux et didite per plagas
 telluris aër, quot mihi flebilis
 cantus, quot audivistis ictus
 pectoribus resonare laesis,
 cum mox tenebras detraheret suas;
 at vos, perosa lectule cum domo
 infauste, vos testes vocabo
 quae miseram excubiae fatigent.

haec sunt parenti debita, barbarus
 quem non remoto Mars domuit solo,
 sed mater Aegisthusque foedi
 coniugii socius securi
 stravere adaeta per caput ilicis
 instar recisae. sola ego te, Pater,
 heu sola deflevi, nefandis
 insidiis misere peremptum:
 non ingementis vox mea, non tibi
 haec deerit umquam lacrima, dum diem
 spectare, dum cœli licebit
 sideribus radiantis axem.
 me nil vetabit quominus haec fores
 iuxta paternas tristia proferam,
 qualis flet amissos querella
 assidua Philomela fetus.

421 Ἄρματα μὲν τάδε λαμπρά τεθρίππων

VECTUS quadriugis sol, age, curribus
 terras purpureo lumine conserit,
 stellarum aufugiunt quidquid erat polo
 in noctis tenebras sacrae.
 Parnassi en apices, scandere quo nefas,
 caram terrigenis excipiunt facem:
 eia! rite preces solvite numini,
 matutinus adest labor:
 iam per fana vapor tureus evolat,
 insidens tripodi iussa canit dei
 Phoebas Graiugenis: ite satellites,
 ite ad Castalias aquas,
 et loti tenero fonte revisite
 fanum; neve malo quis vetet omine
 scitatum veniunt quotquot Apollinem,
 sed lingua faveat bona.

H. A. H.

TROIAE SUPREMVM LABOREM

Digitized by Google

sed ecce dirus maenia personat
 turbata clamor; 'vadite, vadite
 Troia triumphata superbi
 ad patrias Danaï Mycenae,
 tum paene nudo corpore virginis
 instar Lacaenae destituo torum,
 supplexque nequiquam pudicae
 assideo genibus Dianae.
 viso mariti funere turbidas
 longe per undas oceani trahor:
 navisque cum victrix tetendit
 vela noto nimium secundo,
 divisa caro litore patriae
 urbisque lapsas respiciens domos
 heu mente defeci et severo
 procubui superata luctu.

IOANNES LONSDALE, A. S. 1809

428

For whoso holds in righteousness the throne

QVAE poena Manes torqueat impios
 qui mente regnum possidet integra
 agnovit, horrendo tenebris
 carcere Tartareaque flamma
 clausos: tacendum magnus ubi sedens
 regnum per umbras arbiter omnium
 exercet, humanasque mentes
 iudicio retegit tremendo.
 sed qui relicta luce inamabilis
 ter regna Ditis viderit innocens,
 utroque ter mundo probati
 cui fuerint sine labe mores,
 ille ille caeli purpuream viam
 emensus arces Temporis inclytas
 inviset aeterni, benignas
 oceanus quibus afflat auras,

et flos beatis multus in insulis
 nunc flumen auro discolor innatans
 ornare gaudet, nunc rubores
 occidui referens diei
 silvae virentes fulgere per comas:
 hincserta texunt; hinc manibus legunt
 ramos triumphalemque rite
 quis tribuis, Rhadamanthe, laurum.

C. B. S.

433 SOLIS ANIMI BONIS NOS BELLVIS PRAESTARE

NON Hydaspeis, Arimine, gemmis,
 non domus flava laqueata cedro,
 aurei torrens neque te beatum
 fecerit Hermi.
 mitte sectari, quis amoena praeter
 prata non parco fluat amnis auro:
 sit satis virtus animosa sedes
 visere divom.
 alter effultos adamante muros
 tollat aut caesas Sipylo columnas,
 fossor inspecta styge quas revolso
 subruat orco.
 ditior silvis habitat Sabaeis
 ales eoīs renovata bustis:
 ditior gemmis rutilo vagatur
 piscis Hydaspe.
 alter eoīs variam lapillis
 subliget zona retinente pallam;
 alter insignes Tyrio lacertos
 vinciat ostro.
 gratius leves variavit alas
 sparsa nativis philomela guttis:
 pulchrius Thressae maculosa pingunt
 pectora lynces.

una mortalis numero ferarum
 eximit virtus, volucerque notas
 siderum sedes animus solutis
 visere pennis.

M. C. SARBIEVIVS, A. S. 1620

434 *NE PLVS AEQVO DE ADVERSA FORTVNA QVERATVR*

INDIGNAS, Lyce, naenias
 et maestum gemitu pectus et hispidis
 frontem nubibus expedi,
 cum sol non solito lumine riserit,
 et fortuna volubilis
 fati difficilem iecerit aleam.
 quod vexant hodie noti,
 cras lambent hilaris aequor Etesiae :
 maestum sol hodie caput,
 cras laetum roseo promet ab aequore.
 alterno redeunt choro
 risus et gemitus et madidis prope
 sicci cum lacrimis ioci.
 nascuntur mediis gaudia luctibus.
 sic fati placitum: suis
 tempestiva fluunt fata periculis.
 fessos duxit heri boves,
 dat magnis hodie iura quirilibus;
 et quae bobus ademerat
 imponit Gabiis et Curibus iuga.
 idem Phosphorus aspicit
 magnum, quem tenuem viderat Hesperus:
 quod si seria ludicris
 fortunae placeat texere, rusticus
 hesternam repetet casam,
 ridentis populi non humilis iocus;

et quis rexerat omnia
 findet laurigeris ligna securibus:
 quod si defuerit salix
 fascēs purpureis subiciet focis.

M. C. SARBIEVIVS, A. S. 1620

436

There is a single stone above yon wave

Ἔστι τις ὀκρίοεσσα μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 νῆκος, ἀλιρροθίοις ἀντίτυπος μαρίαῖς·
 θαῦμα δ' ἔχω, τί παθοῖσα βυθῶν φιλεῖ ἐξ ἀκαμάντων
 οἰκτρὰ μινυρόμενον κῆμα διασκέδασαι.
 λυγρὰ δὲ φγκιόεντα καθ' εἴματα χεῦ' Ἐνοσίχθων
 οὔτε τόπον σταφυλαῖς οὔτ' ἄρότοις λιπών.
 ὦ πέτρη στονόεσσα, νέον δέ σοι ἔρχεται οὐδέν,
 πλὴν γ' ἀπ' ἀμοιβαίης Ὠκεανοῖο ροῆς,
 πάντων τ' ἄμμορος ἐσσί, βρότους ὅσα τέρπει ἀκοῇ
 κοῦτε χόρους αἵεις οὔτε γέλωτα νέων.
 οὔ στέφος ἀνθεμόεν σε περίσται, οὔ σοι ἀνδῶν
 ἦσέ ποτ'· εἴτα βίος σ' οὔκ ἀβίωτος ἔχει;
 ἀλλὰ καὶ ὥς ὃ γ' ἄπειρος ὑπέρτερος ἀστερολαμπῆς
 αἰὲν ὑπὲρ κεφαλῆς οὐρανός ἐκτέταται,
 ὅσσοι τ' ἀστέρες εἰσί, τόσαι χθόνες, ἄσπετοι αἰέν,
 αἰὲν ἀπημάντῳ χρώμεναι ἡσυχίῃ·
 οἱ δέ σοι ἄμφ' ἄλιον στόρεσαν λέχος, ἦν δὲ γαλήνη,
 καὶ κεφαλῆς δ' ἄγαν ἡν πνεῖσαν ἀπημοσύνην.
 τοῖόν τοι καὶ κεῖνος ἔχει βίον αἰὲν ἀτερπῆ
 πᾶν κακὸν ἐξαντλῶν νήγρετον ὥσπερ ὄναρ,
 φροῦδα δὲ κήδεα πάντα, βρότων δέ γ' ἀπ' οὐδενός ἐλπίς,
 χρευθεῖς τε μένει δρῦς ἄτε φυλλοβόλος.
 ἀλλ' ἔμπης καὶ τῷδε πάρα στίχος Οὐρανιῶνων
 καὶ χρῆται γε Διός τοῦ φιλίου φιλήϊ,
 καὶ τὸ μαθὼν ἐχάρη, πόσον ὠφελεῖ ἄλγεα πάσχειν
 εἰδέ τ' ἐφ' ἡσυχίης πάντα Θεῶ πύσγνος.

R. K. W.

MECUM scande volans caerulea nubium,
magna voce canens, usque canens vola :
duc me, suavis alauda,
caelum carmine personans,
dum visam tibi qui sic placeat locum;
tam deserta diu tristitia permeo,
aegrum cor mihi languet:
at si quis mihi caelitum
pennas indueret, me tibi iungerem;
nam dulcis furor est cantibus in tuis:
duc me, duc ubi caelum
pura te recreat dape.
aurora levior, laetior ebrio
cum risu volitas: sed placidus tibi
est cum coniuge nidus:
nolles quas ego prosequi
errabunda vias, strenua quamlibet,
felix, montivago flumine fortior,
gratas omnipotenti
laudes rite canis Deo.
felices ego sim tuque! sed asperos
per dumos mihi, per squalida pulvere
et spinosa vagandum:
esto: te tamen audiens,
te coetusque tuos, par tibi gaudium
sumam, tollam animum liber in aethera;
vitae spe melioris
huius taedia perferam.

C. R. KENNEDY

460

Sweetest love, I do not go

NON istis propero cedere bracchiis
 pertaesus veneris, lux mea, pristinae:
 sperabo meliores
 flammas o ubi gentium?
 ast Orco quoniam denique lugubri
 parendum fuerit, praestat adhuc meo
 sic illudere fato et
 fictis funeribus mori.
 qui discessit heri sol hodie suos
 ignes restituit; nec tamen huic amor
 nec sensus neque nostrae
 cursus dimidius viae.
 ergo ne timeas, sed celeri magis
 carpturum reditu me reputes iter,
 plures quod mihi pennae,
 maior quod stimulus subest.
 o quam terrigenum vana potentia,
 quis fortuna procax si breve riserit
 horam nec licet addant
 nec lapsam revocent diem.
 at fati acciderit casus iniquior,
 huic ipsi proprium iungimus impetum,
 et cum viribus artem
 qua nos urgeat addimus.
 tu ne mille mihi prospicias mala
 praesago nimium pectore, ni tuae
 fatum congruat arti et
 praestet quae male contremis.
 nos tantum requie compositos brevi
 seiunxisse putes Morphea: mutuam
 qui spirant sibi vitam
 nullus dissociat dies.

A. H.

I.

22

ARBORES salvetæ bonæque silvæ,
 civitas felix avium innocentum,
 regna Musarum, sacra rusticantium
 villa deorum!

hic mihi aestivo domus apta sole,
 pulchra naturæ domus architecti:
 quis trabem excisam prius aestimabit
 arbore viva?

hic iacens vestris temere hic sub umbris
 audiam supra zephyros volantes
 cumque fecundis bene disputantes
 frondibus auras.

[o sacrum risum iuvenilis anni,
 cum calor totos penetrans per artus
 fertilem pubem veneremque adulti
 suscitât orbis.]

audiam hic proni per aprica collis
 luce turgentes liquidisque gemmis,
 dulce ridentes properare rivos,
 dulce loquentes.

esse qui secum nequit occupatus
 aut laborabit miser ille vitæ
 taedio aut caras male collocabit
 prodigus horas.

[tu Deum longis comitata saeculis,
 sola tu rerum, sacra solitudo,
 antequam trunco numerorum abiret
 arbor ab uno.]

impetus mentis nimium evagantes
 instar aurigæ cohibes periti
 et iubes pulchrum breviorē gyro
 claudere cursum.

languidos mentis fluidae colores
 et nimis multum spatii occupantes
 rite constringensque fovensque pulchros
 elicis ignes.

ABRAHAMVS COWLEY, A. S. 1618

471

AD LIBERTATEM

QVISNAM Lacaenae flamina tibiae
 vates ciebit? quis gravibus sonis
 fuis iuventutem capillis
 ad patrias revocabit artes?
 olim decoros crine hyacinthino,
 virtutem olentes atque simul metum,
 divina libertas amabat
 dis genitos recreare plausu.
 musis amicus quis novos abditum
 Alcaeus ensem tegmine myrteo
 cantabit, ut ferrum parumper
 Pallados arce sacra lateret
 (insigniando quis locus aptior
 facto), relecto dum dea fulgure
 ignis cieret, nec morando
 promeritum cohiberet ictum,
 dein emicaret fortior. O dea,
 utcumque sacro corda silentio
 solvontur acceptura nostra
 qui cithara sonitus resultent,
 luctus sepultos et lacrimas, precor,
 lyrae potestas ne vaga suscitet:
 scis dia libertas, tacebo
 ut Latii caput ante voltus
 illacrimantes corrueret tuos:
 quanta et ruina gens rudis artium
 fulcro giganteam superbo
 deriperet statuam revolsam:

quando nivosis partibus editam
 praedae rapacem progeniem dies
 ultrix cieret, ne quid esset
 Phidiacae specimen superstes
 artis: Minervam seu rueret Iovem
 securus, ictum barbarus addidit
 victor triumphatisque saxi
 fragminibus ferus eiulavit.

G. B.

474

In doubtful twilight nature sleeps

VIX tristis dubia luce rubet polus;
 circum cuncta silent. solus ego his vagor
 incerto pede silvis
 et mecum vigilans amor.
 crudelis fugies Iulia? turbido
 credes te pelago? nos fera dividens
 inter saeviet unda et
 venti spes rapiunt meas?
 sic, me sic poteras ludere credulum?
 sic promissa cadunt? ipsa tamen time: et
 venti fallere norunt
 nec servat pelagus fidem.

IOANNES IORTIN, A. S. 1748

480

Swiftly walk over the western wave

DIVE qui sceptrum regis alme noctis,
 udus eoo properes ab antro,
 vesper, incedens super occidentis
 ocius undas
 qua minax nobis et amatus idem,
 luminis quidquid teritur diurni,
 diceris nectens mala temperare
 somnia laetis.

tu, precor, cursu venias citato,
 caerula stellis humeros amictus
 veste distincta et sine lege passis
 colla capillis:
 tegmen obducas oculis diei,
 osculisque urgens male demorantem
 obruas nuptam: vagus inde forti
 concitus ala
 per maris tractus spatiumque terrae
 cuncta perlustrans hominum sopora,
 o diu votis repetite, mentes
 imbue virga.

* * * *

J. Y. S.

TU qui strepente supter, amnis, gurgite
 paterna lambis praedia,
 inter reluctantes lapillos ad mare
 iter minutum dividens:
 tu scilicet per prata ut olim voveris,
 non ista sed mens est mihi,
 olim quae erat fluenta cum propter tua
 securus errabam puer,
 horas inertes, imputandas vix reor,
 fallens labore ineptulo!
 seu congerebam flexuoso in margine
 quos sistit unda calculos,
 pedes lubebat seu magis tenellulos
 frigente lympa tingere,
 aquatiles seu forte inescarem incolas,
 opima iactans praemia!
 curis peribant his dies inanibus,
 nunquam heu reversuri dies!

heri puer eram, cras futurus sum senex;
 sic annus annum dimovet,
 et irremisso pede dies urget diem;
 velociore non quidem
 tuae loquaces sata per et silvas aquae
 volvontur in vastum mare.
 quin aufer hinc tecum pelagus in turbidum
 longe aufer has curas, precor,
 et rite pergas sospitare flumine
 circumfluo nostram domum.

NEWTONVS OGLE, A. S. 1764

‘HUC feriantes ibimus, ibimus,
 ridens amoenum quo vocat insula,
 paulisper obliti laboris
 praeteriti simul ac futuri;
 et mox refectione corpora obibimus
 rursus laborem, si superest labor,
 rursusque pectemus marinam
 praepete canitiem carina?’
 quo dia proles tenditis, immemor
 famae prioris, sanguinis immemor?
 quid voltis? at quondam pigebit
 degeneres maculasse nomen.
 blandis sed illi vocibus illicum
 iam iamque prensant litora creduli;
 fractis nec advertere foedam
 undique navigiis harenam,
 aut visa nullos incutiunt metus:
 neque usta ventis, usta caloribus,
 quis omnis albescebat ora
 ossa monent revocare gressum.

* * * *

H. A. H.

487

Of holier joy he sang, more true delight

CARMINE tum dulci sanctissima gaudia narrat,
 et laetiores insulas, regna beata, canit;
 saecula quo migrent, fuerit quibus ardua cordi
 virtus fidesque firmior purpureusque pudor:
 utque illic lente circumsona murmuret unda
 et conditas beatior mulceat aura domos,
 atque ut decidui splendent lumine solis
 plaga occidentis quum sacro picta rubore micet;
 atque extra nostrae nebulosa crepuscula noctis
 ut semper illis gemmea rideat aethra die:
 necnon sub pedibus quantum festiva rosarum
 succrescat usque sedibus purpura in Elysiis;
 utque bonis aureas liceat contingere sedes,
 dulcedine et levissima tempus in omne frui,
 utque viris detur per dia palatia caeli
 manus deorum splendidis implicuisse choris!

* * * *

F. W. F.

II

LAETITIAM vates puram, servataque caelo
 sub meliore canit gaudia vera viris:
 cura quibus constans recti, dum vita manebat,
 nec mollis virtus nec maculata fides:
 ut placidam circum terram, secreta piorum,
 lenior oceani spiritus usque volet:
 qua rubra decidui solis splendore refuso
 ora procul sacrae tingitur Hesperiae.
 qualis et has extra nebulas noctemque beatis
 semper inauranti splendeat orbe dies:
 qualis in aeternum per mollia prata rosarum
 florescat verno purpura nata solo:

tranquillamque domum canit, auratasque patere
 virtuti sedes praemia proposita:
 mortalis suboles ubi non mortalia sumat,
 mixtaque divinis audeat ire choris.

* * * *

*

H. S.

488

AD ORNATISSIMAM PVELLAM

VANAE sit arti, sit studio modus,
 formosa virgo; sit speculo quies,
 curamque quaerendi decoris
 mitte, supervacuosque cultus.
 ut fortuitis verna coloribus
 distincta volgo rura magis placent,
 nec invident horto nitenti
 divitias operosiores;
 lenique fons cum murmure pulchrior
 obliquat ultro praecipitem fugam et
 inter reluctantes lapillos
 ducit aquas temere insequentes:
 ut fontium inter murmura et arborum
 lenes susurros dulce sonant aves,
 et arte nulla gratiores
 ingeminant sine lege cantus:
 nativa sic te gratia, te nitor
 simplex decebit, te veneres tuae;
 nudus Cupido suspicatur
 artifices nimis adparatus.
 ergo fluentem tu male sedula
 ne saeva inuras semper acu comam:
 neu sparsa odorato nitentis
 pulvere dedecores capillos;
 quales nec olim vel Ptolemaeia
 iactabat uxor, sidereo in choro
 utcumque devotae refulgent
 verticis exuviae decori;

nec diva mater, cum similem tuae
 mentita formam et pulchrior aspici
 permisit incomptas protervis
 fusa comas agitare ventis.

ROBERTVS LOWTH, A. S. 1734

489 NVNC OMNE TIBI STRATVM SILET AEQVOR

HORRISONUS cesset Boreas; audite coloni,
 et socii nautae vos mala dura maris;
 fluctibus a rapidis, grandi qui mole moventur,
 certant aetheriis qua freta iniqua plagis,
 turbinibus dubiis obnoxia turba vagamur,
 in montes avidi dum tumet ira sali.
 audin ut increpitat puppi Palinurus ab alta
 'dirigite antennas, carbasus alta cadat;
 crebrescunt flatus: quid opus formidine? nulli
 mutetur vultus: spes sibi quisque sua est.'
 nunc omnes, plumas inter quos Sardanapali
 nescio quid pavidos continet alma Venus,
 (nos ululat circa graviore procella tumultu)
 possideat quantus nos, reputate, timor.
 saevior, et magis ater adest ex aethere turbo,
 flagitat et rursus nunc Palinurus opem;
 'porrigite ad ventum, pueri, pede vela secundo,
 ne sit, tempestas si fit acerba, metus;
 tempus in extremum citius loca cuncta parentur;
 ferte manus alacres—vox iterata fremat.'—
 nunc tonitru crebris mugitibus aëra complet,
 nulli flumineo non caput imbre madet:
 scintillant hebetantque trementes fulgura ocellos,
 nautarum incertus pectora terror habet:
 dum nos circumstant spumantis undique fluctus,
 nos supra caelum, sole abeunte, nigret,
 aure bibo rursus Palinuri in turbine vocem
 'tormenta in rabidas proiciantur aquas;'

'praecipuus' clamant 'malus dirumpitur' omnes ;
 'navis—aquae irrumpunt—est facienda minor:
 'ne mora sit—certate viri—sentina levetur;
 id ni fit, nulli certa vel ulla salus.'
 dum circa pinum fluctus bacchantur inermem,
 qui sensus nostris mentibus unus inest?
 heu pro coniugibus, pro dulci prole dolemus,
 nulla fuga est, nulli spes reperire domum,
 crescit adhuc incursus aquae; periere labores,
 in mediisque pedes quattuor ecce foris.
 nos Deus a! miseros tueatur in aequore praesens,
 auxilii quoddam nil nisi Numen habet!

* * * * *

CAPEL LOFFT, A. S. 1790

491 *Or lead me where amid the tranquil vale*

AUT me per latebras vallis amabiles
 fractis duc ubi rivulis
 argento similes praetereunt aquae:
 grato lentus ut otio
 multam inter violam tramite in arduo
 surgentes zephyros queri,
 et lenes strepitus ingruere audiam;
 nec me pervolitans nemus
 fallat somnifero murmure cantharis,
 nec quae lumine corneo
 lunae sub radiis luciferam procul
 ducit cochlea semitam,
 nec quae inter frutices per tenebras nitet
 lampyris face vivida.

* * * * *

J. J. H.

493

VATICINIVM EXCIDII TYRI

IGNI corusco nubila dividens
Iehova claro ter tonuit polo,
Tyrumque casuram propheta
admonuit 'male feriaris

eheu futuri nescia: gaudium
fatale carpis, quid Solymas gravi
luctu laborantes superbo
insequeris malesana risu?

conviciorum desine; sat Sion
superque poenas iam dedit: at tibi
non lene caeli saevientis
supplicium minitatur ira.

utrimque vindex innumeras agit
Iehova gentes, agmina concitans
armata, ceu vasti furentes
oceanii ciet eurus undas.

sternentur arces: praecipiti ruent
deiecta casu maenia, inutilis
moles iacebis, sicut alti
montis apex pelagive rupes.

regina nuper qua stetit urbium
Tyros superbo vertice, retia
piscator exsiccans apricis
culminibus spatiosa pandet.

iussu Tonantis rex Babylonicas
cogit phalangas: nec rapidam arietis
vim sustinebunt nec bipennis
assiduos tabulata pulsus.

quae cura matres, quantus aget dolor,
dum victor atro pulvere sordidus
captam triumphantis per urbem
urget equos volucremque currum;

civesque lapsis parcere nescium
prosternit agmen: divitiis Tyros
nudata traderis superbi
arbitrio spolianda regis.

dum fas choreis et citharae vaca,
fletura posthac: non iterum melos
audire vocum barbitonque
dulcisonos iterare cantus

licebit. cheu! non reparabili
devota casu, lugubre posteris
iacebis exemplar: viator
foeda gravis monumenta poenae

horrore tactus prospiciet: domos
regum revellent agmina. quos ibi
planctus re percussis gementum
vocibus ingeminabit echo!

quotquot propinqui finitimo tenent
succincta ponto litora principes,
terrore perculsi superbos
reiciunt humeris amictus,

foedoque crines pulvere collinent
humi iacentis: qualia supplices
ad vota decurrent, ruina
admoniti propiore gentis

nuper beatæ: quam prius ultimæ,
quascumque terras sol foveat, urbium
videre reginam potentem
divitiis dominamque ponti.

aequor procellas sentiet: insulae
 repente quassis attonitae trement
 radicibus quotquot sonante
 oceanus redimivit unda.

secura qua nunc interitûs Tyros
 ad astra tollis turrigerum caput:
 Iehova nigrantis harenas
 ultor aget rapidosque fluctus.'

— HARE, A. S. 1764

495

CANTICVM ISAIAE XII

FASSUS potentem dexteram, rex caelitem,
 tuam canam clementiam;
 adfixeras adaetus irae turbine,
 me nunc benignus recreas.
 Deus ecce salvator meus, non terrear
 in posterum, fidens agam.
 Dominus mihi dat robur afferens decus,
 et factus est mihi salus.
 salvabit omnes: illius de fontibus
 haurite aquas in gaudio.
 dicetis, illa cum dies illuxerit,
 domini canentis gloriam.
 'eius referte inventa nationibus
 terrae per orbem dissitis
 hunc invoke, ab ore laudes fundite:
 nam nomen eius inclutum.
 cantate, nam praeclara patravit potens,
 narrate mundi finibus:
 lauda Sion, laetare: nam tibi favet
 adestque sanctus Israel.'

MAPHAEVS BARBERINVS, A. S. 1598

ERGO insolentis corrui imperi
insana moles? occidit urbium
regina victrix, nec subactō
effera iam dominatur orbi?

fastus tyranni contudit impios
Iehova vindex sceptraque ferrea:
qui verbere haud umquam remisso
fregit atrox populos gementes,

nunc ipse diras iure subit vices:
pacata tellus undique gaudio
exultat effraeni et solutos
ingeminat sine more cantus.

secura summis stat Libani in iugis
ridetque cedrus, 'sicne iaces, ferox!
iam nemo saevam, te iacente,
per nemorum dabit alta stragem.'

te propter imis concita sedibus
nigrantis Orci magna fremit domus:
en luce defunctos tyrannos,
sceptrigeros soliis ab altis

excivit umbras, hospitis in novi
occursum euntes. 'tene etiam' occupant
'te viribus, te luce cassum
conspicimus similemque nostri

orbumque fastu?' non comitum frequens
deducit ordo; non tuba, non lyrae
concentus, at squalentis Orci
nox premit et taciturnus horror:

at turba circum plurima vermium
fervet pererrans membra licentius,
foedumque tabo diffuentes
laeta cohors populatur artus.

ut decidisti caelitus agminis,
Eoe, clarum siderei decus !
 ut decidisti, qui domabas
 victor ovans populos trementes !
nuper minatus 'scandam ego nubila,
stabo Sionis culmine in arduo
 sublimis, et qua spectat arcton
 arce sacra solium locabo:
subiecta calcabo astra premens polum
terramque torquens numine, par Deo !'
 at dura te leti profundo
 vis cohibet barathro iacentem.
ac forte quisquam conspicit avio
deforme corpus litore: stat diu
 incertus admotoque pronus
 lumine te propius tuetur.
mox inquit 'hic est quem fuga, quem pavor
praecessit, hic quem terricolis gravem
 strages secuta est vastitasque? hic
 attoniti spoliator orbis?
'indigna regum colla gravi iugo et
duris catenis subiicere insolens
 lateque diffusa ruina
 per laceras equitare gentes?'
reges tyrannique et validum ducum
manes superbi non sine gloria
 conduntur omnes et reposti
 sedibus in patriis quiescunt:
at te supremis mortis honoribus,
vili carentem munere pulveris,
 inter cadentum turpe volgus
 sordidum et indecorem sepulchris

egere avitis: te quia patriae
tuisque iniquum; te quia gentibus
fatale portentum. malorum
nullus honor cineres sequetur;

poena immerentes ob patrium scelus
natos manebit. funditus impiam
delete gentem, ne superbos
proroget ulterius triumphos:

namque 'ipse consurgam' Omnipotens ait
'et nomen extingam Babylonium
stirpemque natosque ultimasque
reliquias generis nefandi;

urbemque diris alitibus dabo
ferisque habendam: vasta teget palus
demersam et aeterno profunda
obruet exitio vorago.'

dixit sacramentum inviolabile
Iehova: 'sic stat consilium; hic tenor
fatigue non mutandus ordo,
terminus hic stabilis manebit: .

frangam superbas montibus in meis
vires tyrannorum; eripiam truci
iugo laborantes, meorumque
ex umeris onus amovebo.'

Iehova dixit: quis dabit irritum?
gentes in omnes hanc Pater en manum
extendit: extentam Iehovae
quis poterit cohibere dextram?

ROBERTVS LOWTH, A. S. 1753

II

IO dolores et querimonias
turpisque luctus proice, proice,
Iudaea tellus, i superbum
tolle, Sion, rediviva culmen.
fregit potentem magna Dei manus
virgam tyranni, concidit urbium
regina victoresque reges
turpe solum tetigere mento.
iam nec relictī sanguine civium
tinguntur agri nec furor impius
impune grassatur per urbes
imperiis minitans ruinam.
victus cruento pulvere corruis;
iaces inultus: iam fragor arduus
residit armorum et solutus
servitio requiescit orbis.
cernis serenos laetior induit
ut terra voltus? cernis ut abietes
per montis exultant cacumen,
ut Libani decora alta cedri?
ipsae insolenti non sine murmure
silvae triumphant 'iam Babyloniam
ridemus illaesae securim,
nec viridi viduamur umbra.'
tibi barathro motus ab infimo
adsurgit orcus sceptrigeras ciens.
circum catervas: te tyrannū
purpureus veneratur ordo
ludum insolentem ludere pertinax:
'tene occupavit dura necessitas,
superbe victor, te sub umbras
vis rapit imperiosa leti?

496 aliam versionem vide in Fascic. IV p. 432

o ut recessit pompa minacium!
ut fracta virtus! Assyriae iacet
 regnator impastique vermes,
 foeda cohors, populantur artus?
ut decidisti, splendide Lucifer,
eoa proles! occidit, occidit
 porrecta maiestas ab ortu
 solis ad Hesperium cubile.
at tu minari quidlibet impotens
tyranne nuper 'non ego longius
 morabor in terris sed arces
 aetherias liquidasque tangam
domos Iehovae; iam mihi maximus
Iehova cedit: me venerabitur
 prostrata tellus, me benigno
 ture colent precibusque gentes.'
dixti: furores sed minuit Deus:
nam te trisulcum fulmen ad infimas
 detrusit umbras et profundo
 lurida mors cohibet sub Orco.
fors et viator, solus inhospita
dum tesqua lustrat, flebile conspicit
 cadaver, inversamque sortem
 sic dubio meditatur ore;
'iacetne magnus sic Babylonius
regnator? hic est, qui modo prouit
 duces et exegit tyrannos;
 qui pavidum tremefecit orbem?'
atqui tyrannos magnificae tenent
in morte sedes: tu sine nomine
 putrescis, invisum cadaver,
 alitibus canibusque praeda;
nam nec sepulchri te patrii teget
augusta moles: nam neque laurea
 manes obumbrabit superbos,
 nec decoris monumenta seri

tropaea surgent: sed sine gloria
 condentur omnes inlacrimabiles
 quicumque dextras immerentum
 sanguine commaculant tyranni.
 i, stringe ferrum! morte luant scelus
 nati parentum: 'non ego (quem genus
 mortale, quem caelestis ordo
 invocat) Omnipotens Creator,
 'non cui rubescit fulmine dextera,
 impune laesum conquerar impotens
 numen, sed extinguiam nefandae
 nomina reliquiasque gentis;'
 (Iehova dixit) 'qua Babylon caput
 sublime nuper regia sustulit,
 hic stabit informis profundi
 unda lacus; laticesque foedos
 inter palustris perstrepet ardea
 lugubre plorans: improba senties
 tellus, quid indignata magni
 dextra Dei scelerumque vindex
 Iehova possit: protinus et sacro
 super Sionis culmine principes
 frangam superbos et minacem
 subiciam pedibus tyrannum:
 surgetque tandem libera vinculis
 Iudaea tellus: sic placitum mihi.'
 Iehova dixit: quis potentis
 consilium domini refringet?

— MADDUX, A. S. 1756

498 DAVIDIS IN SAVLVVM ET IONATHANVM THRENVS

ERGONE magnanimi herôes, decus Israëlîs,
 pro dolor! in patriis occubuere iugis?
 fama Philistaeas a! ne pertingat ad urbes,
 neu Gatham tantae nuntia cladis eat;

hostis ut invisos agitet sine more triumphos,
 Iudaeisque nurus barbara laeta malis.
 triste solum, Gilboa! tuis ne in montibus umquam
 vel ros vel pluviae decidat imber aquae.
 nulla ferat primos aris tua messis honores:
 de grege lecta tuo victima nulla cadat!
 qua scuta heroum, qua Sauli parma relicta,
 nequiquam heu! sacrum cui caput unxit onyx.
 non sine caede virum Sauli prius hasta redibat;
 non Ionathani expers sanguinis arcus erat:
 nobile par, quos iunxit amor, quos gloria iunxit,
 unaque nunc fato iungit acerba dies.
 ut celeres vicere aquilas, validosque leones,
 viribus et cursu bella ciere pares!
 at vos o Saulum Solymaeae flete puellae,
 qui dites vobis rettulit exuvias:
 qui collo gemmas, qui textile vestibus aurum,
 coccina qui Tyria tincta bis arte dedit.
 heu quianam heroum bello perit irrita virtus!
 montibus in patriis a! Ionathane iaces:
 tu mihi, tu aeterno flendus, Ionathane, dolore
 occidis, heu misero frater adempte mihi!
 heu pietas! heu rara fides et dulcia fesso
 alloquia! heu sanctae foedus amicitiae!
 quae mihi in adversis tulerat nova gaudia rebus;
 gaudia, femineus quae dare nescit amor.
 pro dolor! heu quianam duro in certamine belli
 fracta virum virtus armaque cassa iacent!

ROBERTVS LOWTH, A. S. 1753

II

VRBES et agri fundite
 lamenta, tristes sidera
 ad alta voces tollite,
 nostrum decus gens impia

extinxit, altis montibus
gens clara bello procidit;
ne fama, quaeso, compitis
haec Ascalonis aut Gathi
perfer, puellas hostium
ne tanta clades ad choros
cantusque laetos excitet.
abominata Gelboë,
nec ros nec imber educet
herbam tuam neque in tuis
iucunda vitis aut seges
pubescat umquam montibus;
hic heu relictiis parmulis
phalanx piorum militum
fugata turpiter cadit,
hic dux cruento in pulvere
procumbit, ac si non foret
gentis piaë rex inclutus.
sagitta numquam Ionathae,
cum saeva obiret proelia,
ictus ferebat irritos,
sagitta velox, fortium
potare docta sanguinem.
nec hostis umquam vel pede
vel equo tulit sese obuius
impune, cum Saules manu
ensem rotaret impigra,
Saules parens et Ionatha
parentis incluti decus,
vos non diremit impiæ
vis dura mortis, copula
quos vita dulci iunxerat.
non fortior vobis leo
errat Libyssis vallibus
regina non avium ocior

vobis fugacem praepete
penna columbam persequens.
vos, o decorae virgines,
quas induebat coccina
rex veste, quas monilibus
ornabat aureis, date
vestro misellae lacrimas
regi, misellae tristibus
sonent querellis omnia.
ut militum ferocium
infracta virtus concidit,
ut, Ionatha fortissime,
in montibus tuis iaces
confossus alto volnere.
has fundo lacrimas tibi
et haec ab imo pectore
suspiria, o frater mihi
vel luce cara dulcior
amate Ionatha mihi,
quantum nec ardens candidam
amans puellam deperit,
quantum nec unicam parens
tenella natam diligit.
ut militum ferocium
infracta virtus concidit,
ut Ionathas acerrimus
parente cum fortissimo
in montibus caesus iacet.

M. ANTONIVS FLAMINIVS, A. S. 1530

III

QVANTO Israël's gloria funere
non auspicatis concidit in iugis!
qua clade Iudaeae venustas
occubuit columenque gentis!

a ne superbam fama per Askalon,
Gathaeve circum compita, garrulis
narret Philistarum puellis,
non galeam clypeumve Saulum

texisse, vestis non adamantinae
tutamen, unctum non oleo caput;—
fractisque iam nervis iacere
fatiferum Ionathanis arcum.

iam nunc ovantum clamor ab hosticis
crebrescit aris, iam citharae strepunt:
cantuque Dagonem chorisque
virgineae celebrant catervae.

at tu cruento semper et ossibus
albente surges Gilboa vertice;
nec frugis herbarumque nutrix,
nec pluvios bibitura rores

infausta! tesquis scilicet in tuis
abiecta Sauli est parmula, turpiter
abiecta, regalemque dextram
desiliens gladius fefellit.

at olim opima caede madescere
consuevit ensis, magne socer, tuus;
praedaeque te certa bearunt
messe tuae, Ionathan, sagittae.

quid vestra possint tela Philistiae
sensere turmae; sensit Amalecus
Ammonque; vos nisu leonem,
vos aquilam superare cursu.

sublatus olim rebus in asperis
acer iuventae spiritus impulit;
vos ipsa mors iunxit, perire
pro patria comites paratos.

lugete, Hebraeis matribus editae,
virtute functos Isacidum duces;
uterque vos gemmis, uterque
vos Tyrio decoravit ostro.

lugete foedo corpora principum
spectanda tabo, barbaricis procul
affixa delubris, furenti
ludibrium populo datura.

quis ense in armis non redimi volet
haec dira visu? quae iuvenum manus
ex hoste direptas sepulchro
reliquias patrio reponet?

adsunt, reducunt: vos tumulo citae
adeste; flores spargite; naeniis
favete, et his saltem receptos
muneribus cumulate manes;

qua strage Hebraei nominis occidit
fortuna! castris heu Ionathan nimis
confise montanis, ibidem
sacrilega cadis ictus hasta:

quae nunc, adempto te, Ionathan, fides,
quae nunc amoris credula mutui
spes restat? o dilecte plusquam
femineo Ionathan amore!

quanto Israëlīs gloria funere
non auspicatis concidit in iugis!
qua strage bellorum ministra
cum dominis periere tela!

N. HARDINGE, A. S. 1756

499

MOYSIS EPINICION

GLORIAM caeli Domino canamus:
nam triumphalem referens honorem
hostium turmas equites equosque
obruit undis.
tu meum robur, mea laus decusque,
caelitum Reſtor: mihi tu potenti
dextera praebeſ opifer cupitae
dona ſalutis.
tu deus magnus, mea lux, parentis
tu mei numen columeque rerum;
te canet laudans mea vox tibi que
tympana plaudent.
eius ut dux omnipotens in armis
nomen eſt: trudit Dominus phalanges
in mare et fractos Pharaonis axes
aequore mergit.
ſicut abſorptum petit ima ſaxum,
ſic ducum primi et comites profundum
gurgitis rubri ſubiſſe hiatu
vorticis hauſti.
viribus pollens tua dextra laudum
emicat pulchra ſpecie; cohortes
ſtravit adverſas: tua dextra ſaevos
perdidit hoſtes.
ſic eos, tamquam ſtipulam per agros
flamma decurrens, tua devoravit
ira ſuſpenſos pelagi relaxans
flamine fluctus.

‘unda stat pendens’ inimicus inquit
‘persequar, stringam gladium, perempti
concident passim, satiabor ultus
divite praeda.’

spiritus flavit tuus et repente
defluens hostes aqua praeliantis
mersit ut plumbum, maris et sub imo
condidit alveo.

quis, Deus, bello tibi conferendus
fortis? aut sanctus probitate par sit,
seu malos terres faciensve mira
protegis aequos?

ad tui nutum digiti dehiscens
impios tellus rapit et redemptus
te ducem sectans populus viarum
tuta capessit.

hac tuo ductu subiens ad aram,
quae tuum numen colit, ob dolorem
en! Philistaeos gemitu frementis
cernit et ira.

en! Moabitas timor occupavit:
principes Edom trepidant: tenentur
ceu gelu dura Chanaan coloni
compede vincti.

irruens ilios tua vis pavore
obprimat; donec pia gens tuorum
transeat tamquam silices rigentis
stent sine motu.

nos tui montis tribuas in aede
incolas poni, tibi quam parasti
artifex, sedes ubi te colendum
sacra moratur.

imperat victor Dominus superbos
conterens hostes: sibi dedicatae
astitit genti Deus et perenne
regnat in aevom.

in rubri fluctus Pharaon quadrigas
intulit ponti: socios et arma
sustulit numen, solidi refusis
gurgitis undis.

Mempheos frendens periit tyrannus
mersus; at sicco pede transierunt
Israël nati medium recisi
per maris aequor.

MAPHAËVS BARBERINVS, A. S. 1598

II

FAS sit canenti tergemini Deum
belli potentem tollere laudibus,
quæ victor æternos honores
Niliaco meruit triumpho.
vindex tyrannorum ille minacium
inauspiciatos reppulit impetus
late superiecto fugaces
mersit equos equitesque ponto.
salutis auctor, dulce decus meum,
votiva supplex templa tibi struam,
nomenque laudabo timendum
gentibus oceanoque rubro.
videre magnos iam videor duces
trahentis ad se cuncta voraginis
sinu laborantes profundo
et trepidum Pharaona segni
curru frementem. diluvies super
urget ruinas; et lapidis modo
ad ima sidentes resorbens
unda freto rapit aestuoso.
o clade quanta contudit hostium
quantas phalanges armipotens Pater!
seri recensebunt nepotes
mirificae monumenta dextrae.

disiecta retro plus vice simplici
cessit rebellis turma, simul tua
exarsit ultrix ira, qualis
flamma levi metuenda culmo.
erupit acer naribus halitus;
repente concreto liquor aequore
suspensus haesit; segregatas
eurus agens glaciavit undas.
dixit tyrannus, quidlibet impotens
sperare, dixit 'persequar, assequar
et subiugatos luctuosa
caede duces populosque perdam.'
tuus sequaces spiritus infremens
afflavit undas; arma, viros retro
absorpsit, ut plumbum cadentis,
reflua congeries aquarum.
at o deorum quis similis tibi,
aut quis secundus? fulgida conspici
te sanctitas vestit, tremendum
te decus omnipotentis irae.
mirum vibravit dextra minaciter
exerta signum: iam liquidos sinus
diducta tellus et refusa
Niligenas sepelivit unda.
nobis reducti trans maris arida
novom negata Ductor iter via
recluserit ad certos triumphos
expediens per acuta leti.
en rumor aures antevolans ferit
et corda pulsans subsequitur pavor:
cerno Palaestinam frementem
insolito trepidare motu:
perculsa cerno regna: quis o tremor
duces Idumae perculit? en vigil
horrescit extremas ab alto
prospiciens Moabita turmas.

adversa late castra micantibus
horrere telis vidit et hostium
impune victrices catervas
marte novo peritura vidit
Hethaea tellus. ut stupor insidet
vires resolvens et silicis rigor
contracta stringens corda pressoque
ore furens taciturnus Horror!
at nos viarum te duce et auspice
impune per deserta, per umida
transimus. o promissa salve
terra novos habitura cives!
hic praeter omnes carior hospiti
sedes Iehovae: collis ibi sacer
cultuque sollemni verenda
plena Deo propiore templa.
reges in ipsos imperium Dei
agnoscet aetas ultima, et ultimae
gentes adorabunt Iehovam
Niliaco celebrem triumpho.

IOANNES BYRTONVS, A. S. 1770

III

NUNC Dei laudes celebrare sumam;
inclutum nam nunc peperit triumphum;
ille equos altis equitumque turmas
obruit undis.
arbiter belli dominusque rerum
tu potens audis: tua dextra fulget
splendide victrix; tua, Dive, dextra
contudit hostem.
namque maiestas metuenda dextrae
vim catervarum ruit ingruentum,
et furor ritu stipulae rebelles
missus adussit.

narium flatu glomerata moles
 surgit undarum, cumuloque sistit;
 et maris tamquam glacie gelata
 ima rigescunt.
 dixit ast hostis 'sequar, apprehendam,
 dividam praedas, animum replebor
 vindicem, ferrum reteget, resecto
 dextera caedet.'
 attamen flabas, Deus, atque flatu
 irruens omnes tumulavit aestus;
 ac velut plumbum cecidere vastis
 fluctibus hausti.

*

*

*

*

INCLUTAE muri celebres Sionis
 et salus quondam, decus et Sionis,
 ultimum vobis meditatur ictum
 numinis ira.
 iamque contentus sonat arcus: ignes
 dextra non cessat geminare, donec
 aequa directo iaceant superba
 maenia plumbo.
 regii moles operosa valli
 concidit: portas sepelit ruina;
 claustra portarum in cineres residunt
 trita caducos.
 quin et urgetur gravibus catenis
 Davidis sceptrum; penitus remoto
 servitus regem comitesque lassat
 dura sub orbe.
 quae polo nobis sacra lex amico
 fluxerat, cessit vitiis iniqua
 et Dei effetos simulacra ludunt
 irrita vates.

qualis abiectae facies Sionis!
heu senum qualis facies silentum!
ora defixit stupor; hirta setis
 tegmina acutis
sordidi torquent umeri: verendos
inficit canos cinis ater: ipsae
virginis foedo roseum reclinant
 pulvere collum.
nec genae fletu cardere nostrae;
lumina in vivos resoluta hebescent;
triste tabescit iecur; intus ossa
 exedit angor.
quis tuo non det lacrimas dolori,
o Sion? passim puerilis aetas
sternitur, vita spoliata in ipso
 limine vitae.
voce nequiquam lacrimans tenella
triticum poscit puer atque vinum;
triticum nusquam, medicique defit
 guttula vini.
in sinu matris trepidante frustra
matre vitam efflat resolutus infans;
et fames instans gladii rapacis
 funera densat.
o ferax tellus, Solyme, dolorum;
o mihi semper lacrimanda tellus!
cui tot aequabo mala? quo dolores
 carmine soler?
quis manu plagas foveat salubri
quas tot hostilis cumulavit ira,
quot procellosi gemebunda tundunt
 litora fluctus.
somnia huc ergo cecidere vatum
pulchra, quae nuper popularis aurae
turba captatrix vacuas ad aures
 usque sonabat.

dum pie duris tua debuissent
insequi dictis scelera, ingerebat
credulae vanos animos honorum
prodiga lingua.
te super plausis manibus viator
sibilos tollit, caput atque quassans;
'haecce' exclamat 'decor urbs amorque
unicus orbis!'

BENIGNVS GREANAN, A. S. 1715

II

MOENIBUS excidium Dominus cum triste pararet,
 filaque casuris tenderet atra locis,
 cum iam fatalis strueret mala damna ruinae,
 et manus ad iussum saeva veniret opus :
 moenia luxerunt pariter pariterque ruerunt ;
 mugitus late tanta ruina dedit.
 demersae portae telluris ad ima, refracti
 vectes, abducti rex proceresque domo :
 lex nusquam populis, populis oracula nusquam ;
 ad vatum voces non movet ora Deus :
 procumbunt sine mente senes tacitique morantur :
 percussis gelidus comprimit ora stupor :
 dant canis cineres, rigidis dant stragula membris,
 haud luctu senibus pars vacat ulla sui.
 verrit humum virgo passis prostrata capillis,
 quae fuerat culta conspicienda coma.
 heu minuyente fame sensim corpuscula summos
 vagitus media parvulus urbe dedit.
 at me tum primum gelidus circumstetit horror,
 lux umorque oculos destituere meos.
 cui paulo melior linguam formaverat aetas,
 ‘heu ubi, mater,’ ait ‘farra merumque mihi.’
 dixit et exangues cecidit collapsus in artus,
 infelix animam legit ab ore parens.

quid te flere vetem, miserandae nympha Sionis?
 aut quid ab exemplo nunc tua damna levem?
 non te quae recreent subeunt exempla dolentem,
 ut longe a multis prisca petantur avis:
 scilicet est moles tumidi quam vasta profundi,
 incumbunt capiti tam mala multa tuo.
 quae satis apta tuos sanet medicina dolores?
 quis tibi lenimen dulce laboris erit?
 incautam nimium vates lusere profani.
 cum nugis aures detinuere tuas:
 omnia fatidici falso tibi laeta canebant:
 tu nimis es votis visa favere tuis:
 vox castigabat sceleratos nulla furores,
 nullaque vox usquam recta monentis erat.
 hinc scelus invaluit, scelus est sua poena secuta,
 exilio et tristi est poena luenda iugo.
 facta tua quondam sentis dispendia culpa:
 te penes est omnis causa caputque mali.
 nunc miseranda subis stulti ludibria volgi,
 nempe viatori fabula laeta iaces.
 plaudit iter faciens exhibat ore caputque
 motat, et haec verbis asperiora facit;
 'haecine quam gentes rerum decus esse ferebant?
 haec est quae toto sustulit orbe caput?'

IOANNES RVXELIVS, A. S. 1600

502

LAMENTATIO IEREMIAE EX CAPITULO TERTIO

ILLE ego caelesti iamdudum exercitus ira
 cuncta per humanae sortis iniqua feror:
 per tenebras noctis me duxit Numen opacae,
 iussit et expertes luminis ire vias.
 nec modus aut requies: series immensa laborum
 ante diem vires est populata meas:
 corpora confecit, solet ut spatiosa vetustas,
 fregit et assiduis ossa peresa malis.

I.

24

aggere me saepsit, moles me structa coercet,
 fellis amara lues anxietasque premunt.
 in tenebris iaceo, veluti quos lumine cassos
 Parca sepulchrali condidit atra specu.
 en ego, ne fugiam, teneor munimine saeptus
 iniectaque super compede membra gravor.
 quin Deus, ut feriam repetitis aethera votis,
 obstruit aethereas ad mea vota domos:
 Ille vias clausit quadratis undique saxis,
 omnis in errorem semita versa mihi est.
 non absumpta Dei est lapsis clementia saeculis:
 et viget et nulla est interitura die:
 exoriturque recens, oritur cum Lucifer omnis:
 quanta, Deus, fidei pondera quanta tuae!
 et mea mens secum 'Deus unus pars mea' dixit:
 hoc est cur in eo spemque fidemque locem:
 supplicibus bonus est et se quaerentibus offert:
 deque penu largas divite fundit opes.
 felix ille animi, cui spes Deus una salutis,
 numinis expectet si patienter opem.
 utiliter primis patientia discitur annis,
 proderit a puero triste tulisse iugum:
 utile quietiam tacito sedisse recessu,
 pressaque damnosis ora tenere malis:
 felix qui casu sileat percussus iniquo,
 cum vix spes parvi fulserit ulla boni:
 quique genas hosti feriendaque porrigat ora,
 obiectis animos exsatietaeque malis.

IOANNES RVXELIVS, A. S. 1600

503 *LAMENTATIO IEREMIAE EX CAPITE QVARTO*

NAM quae nitentis protinus inficit
 auri colorem tam male decolor
 labes? ut immanem ruinam
 sparsa per attonitas plateas,

summi tot annos hospitio Dei
dignata sedes, explicat, ut dolet
patere sacratum profanis
terribilis penetrare templi!
intaminatae quos modo purpurae
flos primus, omni sidere clarior,
aurique vis intexta multo
igne hebetans oculos tuentum
ornaverat, nunc fictilis in modum
testae iacentes, quae teritur pede,
velant amictu iniurioso
illuviesque olidaeque sordes.
at qualis eheu se Solyma obicit!
inmanitatis quod genus hoc novom,
ad quam vel ipsis expavescunt
prodigiis male feta lustra!
leaena partus nempe suos fovet;
tigres tenellis ubera tigribus
materna summisisse et almo
lacte iuvat satiare prolem.
tu sola natos in miserabiles
fato sub ipso destituis, Sion,
scelestas mater! frustra inanis
ore avidus sitiens mammas
expectat infans: torrida gutturi
lingua haeret usto: multa gemens puer
panem orat incassum; recusat
dextra tulisse inimica panem.
quos adparatu splendida regio
mensa eruditis deliciis ferax
laute saginabat, viarum
difficili asperitate tritos
hinc inde passim dira metit fames:
mors atra si quos praetereat, cibis
pro delicatis vix pudendos
turpia dant alimenta victus.

heu luctuosae sors patriae, graves
 quanto Sodomorum exsuperas vices!
 urbem repente haud sentientem
 sorbuit ignivomo sepulchro
 diducta tellus: at patriam improba
 tabes minutatim exedit ossibus
 usque insidens: delicta poena
 insequitur graviora maior.

B. GRENNAN, A. S. 1715

II

ASPICIS ut iaceant posito fuscata nitore
 quae steterant Solymis aurea templa suis?
 saxa ut sint adyti mediam disiecta per urbem,
 ut sit in his passim vasta ruina locis:
 mos quibus aurata fuerat fulgere lacernae,
 praecipua Solymi nobilitate duces,
 aspicias ut iaceant vitatae more lagenae
 quam figulus molli finxerit ante luto.
 cum lactent angues catulos, non viscera curat
 Isacis in partus saevior angue parens.
 ut dirae positis ululae per devia nidis,
 sic matres fetus destituere suos;
 haesit in infantis sitibundo lingua palato,
 arida non ullus colluit ora liquor:
 parvulus esuriens panis sibi frustra petivit,
 parvulus a nullo frustra petita tulit:
 mollia deliciis corpuscula pascere suetos
 in media grassans perculit urbe fames.
 quos in coccineo genetrix eduxit amictu
 turpiter hi putri decubuerunt fimo.
 vel Sodomo peius Solumae commissa luentur
 quae male per longas interimere moras:
 at prope momento Sodomum ruit ignibus omne,
 omnis et est uno poena soluta rogo:

contigit haud Sodomo fulgentis aere catervas
et defixa suo castra videre solo.

IOANNES RVXELIVS, A. S. 1600

504

ORATIO IEREMIAE

GENTIS Hebraeae metuende iudex
at parens nuper, tibi si paterna,
o Deus, nondum penitus tuorum
cura recessit:
lumina huc tandem tua flecte, iustis
prompta leniri precibus vocantum:
et nimis probro satiatam amaro
respice gentem.
terra quam nobis dederas avita
impiis cessit data praeda turmis;
nostra iampridem dominos requirunt
atria notos.
orbitas tota fera regnat urbe;
filius patrem, viduata plorat
coniugem coniunx graviora et ipsi
fata ferentes.
stat sitis magno pretiosa; numi
vix aquam exorant: sua ligna contra
veneunt auro dominis iocusque
tot mala acerbat.
en ubi collo graviter revincto
per vias, ritu pecudum, per urbes
turba servilis rapimur manumque
inquietam
barbaris viles operae locamus
pane conducti miseranda proles!
quae graves culpa meruere patrum
fata subimus.

iussa quae nuper Solymae timebat,
 imperat victae Solymae arroganter:
 nec iugum collo manus ulla nostro
 demere curat.

quis furor? panem negat hostis, ense
 et negat stricto; latitans egestas
 deviis furtim in latebris et inter
 mille pericla

sublegit victum: sed ut aestuosus
 igne nigrescit rapido caminus,
 sic fame longa cutis atra renes
 nudat inanes.

nec caret luctu muliebris aetas
 proprio: mixtis humiles puellae
 matribus sancti temerata deflent
 iura pudoris.

B. GRENAN, A. S. 1715

II

SIS memor o iudex nostri mitissime casus,
 nostra favens oculis probra tuere bonis:
 rapta peregrinis cesserunt arva colonis,
 externumque pati iam didicere iugum:
 bellator dudum nostras tenet advena sedes:
 urbe domoque procul turba vagamur inops:
 turba parente orbi, viduae, miserabile volgus
 iudicii superant haec monimenta tui.
 nos mercede sitim nostris restinximus undis,
 sustulimus pretio propria ligna dato,
 servitio enixe tulimus Babylona potentem,
 servitio nec adest saevitiaeque modus.
 Assyrioque manus dedimus Pharioque superbo:
 ille cibi siquid forte vel ille daret.
 non ego mentis avos noxa nec crimine solvo:
 ex merito poenas persolvere graves:

at iam tempus erat generi te parcere: si non
antiquos meritis aequiparamus avos.
nos quoque servitio servi pressere feroces,
nec datur infami solvere colla iugo;
vix cibus est nobis per mille pericula partus,
omnibus hoste locis incutiente metum.
ut cava nigrescit picea caligine fornax,
sic cuiusque cutis squallet adusta fame:
Isacis ereptum gemuit matrona pudorem,
Isacis in sacro passa Sione nefas:
plurima passa nefas Iudaea per oppida virgo,
omne solum rapti damna pudoris habet.

IOANNES RVXELIVS, A. S. 1600

III

ERGO age et in mentem revoca quae quantaque nobis
acciderint placidoque, Deus, nos respice voltu:
atque ignominiam procul opprobriumque repelle.
ad gentes sors nostra redit pro dedecus! omnis
externas Solimamque hostis patriosque penatis
occupat: orbatu ceu patre vagamur ubique,
pullataeque virum nunc tamquam in funere plorant
heu miserae matres: pretio (quis credat?) iniquo
venit potus aquae, pretio quoque ligna parantur.
impius en nostris cervicibus imminet hostis
fessaque deficiunt tot iam defuncta periclis
corpora nec requies miseris datur ulla laborum.
Assyriis dedimus victas dedimusque potenti
Aegypto per bella manus, quo pane liceret
exiguo vesci et lapsis succurrere rebus.
multa quidem nostros olim peccasse parentis
quis neget? illi autem tranquilla in morte quiescunt:
at nos heu miseri nos infelicibus orti
auspiciis patrum luimus delicta nocentum.
quin et Idumaei nobis, dum fata sinebant,

servire assueti quondam, nunc ecce protervi
 insultant victis dominis dominantur et ipsi.
 servili nec colla iugo qui libera solvat
 ullus adest; victum deserta per arida saevos
 inter latrones magno discrimine vitae
 quaerimus: ora fame rabidoque patentia rictu
 solvontur, clibanoque velut fumante recocta
 pellis hiat fumique trahit rugosa colorem.
 oppressae matres capta planxere Sione,
 virginum et auditur Iudaea ululatus in omni.

IACOBVS AUGVSTVS THVANVS, A. S. 1699

TUIS, Iacobe, quantus est castris decor,
 tuisque signis, Israel!
 ut rigua vallis fertilem pandens sinum,
 horti ut scatentes rivulis:
 sacris Edenae costi ut in silvis virent,
 cedrique propter flumina.
 illi uda multo rore stillant germina,
 fetusque alunt iuges aquae.
 sancti usque fines promovebit imperi
 rex usque victor hostium.
 illum subacto duxit ab Nilo Deus,
 novis superbum viribus;
 qualis remotis liber in iugis oryx
 fert celsa caelo cornua.
 vorabit hostes: ossa franget: irritas
 lacerabit hastas dentibus:
 ut leo recumbit; ut leaena decubat;
 quis audeat lacessere?
 quae quisque tibi precabitur, ferat bona!
 mala quae precabitur, luat!

R. LOWTH, A. S. 1753

511

CATO SOLVS LOQVITVR

SIC, sic se habere rem necesse prorsus est.

ratione vincis, do lubens manus, Plato.
quid enim dedisset, quae dedit frustra nihil,
aeternitatis insitam cupidinem

natura? quorsum haec dulcis expectatio,
vitaque non explenda melioris sitis?
quid volt sibi aliud iste redeundi in nihil
horror, sub imis quemque agens praecordiis?

cur territa in se refugit anima, cur tremat
attonita, quotiens morte ne pereat timet?
particula nempe est cuique nascenti indita
divinior; quae corpus incolens agit;
hominique succinit 'tua est aeternitas.'

aeternitas! o lubricum nimis aspici,
mixtumque dulci gaudium formidine!
Quae demigrabitur alia hinc in corpora?
quae terra mox incognita? quis orbis novos
manet incolendus? quanta erit mutatio?
haec intuenti spatia mihi quaqua patent
immensa, sed caliginosa nox premit,
nec luce clara volt videri singula.

figendus hic pes: certa sunt haec haec tenus;
si quod gubernet numen humanum genus,
(at quod gubernat esse clamant omnia)

virtute non gaudere certe non potest:
nec esse non beata quae gaudet potest,
sed qua beata sede? quove in tempore?
haec quanta quanta terra tota est Caesaris.
quid! dubiis haeret animus usque adeo? brevi
hic nodum hic omnem expediet. arma en induor

[ensi manum admoventes]

in utramque partem facta: quaeque vim inferant
et quae propulsent! dextera intentat necem;

vitam sinistra: volnus haec dabit manus:
 altera medellam volneris: hic ad exitum
 deducit, ictu simplici; haec vetant mori.
 secura ridet anima mucronis minas
 ensesque strictos, interire nescia.
 extinguet aetas sidera diuturnior.
 aetate languens ipse sol obscurius
 emittet orbi consenescenti iubar:
 natura et ipsa sentiet quondam vices
 aetatis; annis ipsa deficiet gravis!
 at tibi iuventus, at tibi immortalitas!
 tibi parta divom est vita. periment mutuis
 elementa sese et interibunt ictibus.
 tu sola semper permanebis integra,
 tu cuncta rerum quassa, cuncta naufraga,
 iam portu in ipso tuta, contemplabere,
 compage rupta corruent in se invicem
 orbesque fractis ingerentur orbibus:
 illaesa tu sedebis extra fragmina.

R. BLAND, A. S. 1710

FAS daedalae telluris imagines,
 ipsum tenebris fas Hyperiona
 marcere: sic demum caduci
 sidereum iubar induemus.
 vidi sub altis nocte soporibus
 volvenda fassum tempora somnium,
 quo raptus annorum per aequor
 mente feror trepidante vates.
 unum, quot auras terricolae bibent,
 vidi peremptis stare superstitem,
 cui funus ostendetur orbis
 ceu tibi, Deucalion, origo.

languebat oris sol male luridus,
 tellus, anili pallida taedio :
 stat gentis humanae superstes
 quem populi posuere circum
 ossa interempti; marte sub hostico
 hos scabra in albis spicula dexteris
 testantur occisos, necarat
 hos famis, hos mora lenta morbi.
 stratis viarum non sonitus pedum,
 non murmur ardet praetereuntium :
 torpente torpentis in oras
 remigio vaga fertur alnus.
 stabat severi prodigus auguri,
 stabat superbis impavidus minis,
 frondesque ut autumnalis auster
 flavicomu quatit aesculeto
 vox glorientis 'par venit exitus
 utrique nostrum : te quoque frigora,
 Sol magne, te fatalis urget
 terminus et miseranda divis
 sors aegra terrae. sat veteris mali,
 sat lacrimarum saecula saeculis
 nectens tuebaris : quievit
 ille semel lacrimosus angor.'

R. C. J.

516

He who hath bent him o'er the dead

QVALIS inhaeret amans qui lumina clausit amatae,
 cum trahitur damno prima recente dies,
 (prima dies tenebrarum, orbatu prima silenti,
 summa laboranti speque metuque precis,
 ante resolvendae quam signa morantia formae
 tabida Persephones audet obire manus :)
 ora velut placidae cernit clementia divae
 non enarrandum pacis habere iubar ;

purpureae cernit vestigia mollia lucis
tingere languentis, nec maculare, genas.
quin nisi non fletu vacat umbra latentis ocelli,
suadelaque suae vana suaeque facis ;
nescius humano nisi quod mollescere luctu
ille rigor durae marmora frontis habet,
unde reformidans gelidae contagia mortis
horret, et horrescens, quod timet, orbus amat ;
cetera paullisper possitve beatus in horam
credere Plutonis non domuisse minas :
tanta quies, tam dulce silens componit honestas
quod suprema dies fertque rapitque decus.
talis in extincta species, nec verior, ora :
Graia, vale, tellus! est decor, aura fuit.

R. C. J.

FINIS FASCICULI SECUNDI

Auctarium

PLANTA fui sterilis calamus; non mala colono,
non uvae aut ficus dulcia dona ferens:
sed qui me addixit Musis, exilia labra
finxit et angustum qua fluit umor iter:
ebrius inde nigro potu, ceu numine vates
afflatus, muto quidlibet ore loquor.

IOANNES COMMIRIUS, A. S. 1650

QUALITER e caelo praeceps delabitur astrum,
qualiter est aquilae praecipitata fuga;
vere novo veluti varios fert terra colores,
rore novo veluti plurima gutta micat;
ut boreae flamen fluctus ciet acre marinos,
flumine ut in summo vitrea bulla natat;
talís vivit homo: cui lux est mutua tantum,
quae, simul ac revocat nox, soluenda cadit.
flamen abit boreae; vanescit bulla sub auras;
veris et autumnó est semisepultus honos;
siccantur rores, de caelo decidit astrum;
transiit ala—perit nec memoratur homo.

F. E. G.

97

EPITAPHIVM

MATERNAE in gremium telluris suave recumbit,
 quem renuit famae vox celebrare, puer:
 at placido adspexit fautrix Sapientia voltu,
 nascentem et docuit lugubre Musa melos:
 ingenuus, simplex, re pauper at indole dives
 fraterno proprium fovit amore genus:
 dum miseris dedit hic lacrimas, accepit amicos;
 o lauta, o animo munera grata suo!
 si bene quid gessit, siquid male, quaerere noli,
 spes metus haec sacra nocte sepulta tenent.
 errare humanumst, divinum ignoscere: quare
 desine; nota patri cetera, nota Deo.

102 *Her tears fell with the dew of even*

FLET virgo infelix et ros ubi vespere sero
 decidit, et primo ros ubi sole fugit.
 mane novo caelum non volt spectare serenum,
 vespere non oculos tollit ad astra suos.
 si media volucris fundit vaga nocte querellas,
 mugituve boum vallis opaca sonat,
 sive diem rauco gallus vocat ore morantem,
 pervigil ingratos excipit illa sonos.
 nec spes nec requies somno venit ulla malorum;
 maesta per ignotas it sine fine plagas:
 mox, ubi frigidior tenebris subit aura fugatis,
 despicit in solam lux inamaena domum.

E. H. G.

270

VOTVM

AD collem mea parva domus stet, mulceat aures
 quae iuxta laeta voce susurrat apis;
 praefluat unda casam iucundo murmure labens,
 immineant salices oscula dentque vadis:
 saepe meis nidum tignis suspendat hirundo,
 indoctoque canat gutture saepe lares.
 saepe meum quaeras limen, defesse viator,
 dum modicis splendet rustica mensa cibis:

ante fores crescant nostras violaeque rosaeque,
 quae velatae hedera luxuriante virent;
 uxor, ut arguto percurrit pectine telas
 sedula, suaviloquo carmine fallat opus.
 arboribus partim frondentibus abdita templa,
 qua primum iunxit nos sociale iugum,
 campana exhilarent vicos ac rura propinqua,
 et caelum tenui vertice celsa petant.

E. F.

284

EPITAPHIUM

EN ubi sub tacite lacrimanti marmore dormit
 uxorque et mater consiliisque comes:
 pectus amicitiae blandis virtutibus aptum,
 laetatae sacram qua posuere domum:
 incorrupta fides, pietas ibi sedit amorque
 et praebet miseris quae dea lenis opem.
 nec saevi impatiens morbi nec mortis amanti
 persensit volnus quod moribunda dedit.
 consimilis matri superest pulcherrimus infans
 innocue ridens ora reflexa patris.
 quot, miserande pater, remanent tibi tristia, vitae
 ut declive tenes incommitatus iter,
 heu lacrimae cassae, gemitus, carusque dolenti
 alta mente latens, discruciansque dolor;
 donec multa dies curas extinxerit omnis
 cum vita, et frigans corde recedat amor.

337

IN FLAVIAM ET CHLOEN

QVOTQVOT cunt horae, semper nova pectora captant
 luminibus praestans Flavia, mente Chloe:
 artius huic regnum est, late dominatur at illa,
 mens pia nam paucis, omnibus ora patent.
 imperat haec cultis, qualis regina Britannum,
 illa regit sterilem, rex ut Eous, humum:
 voltum igitur, solum decus, i tu Flavia iacta
 quo tu pulchra minus, pulchrior usque Chloe.

H. H.

I.

25

346 *The small birds rejoice in the green leaves returning*

VER redit; exultat foliis viridantibus ales,
 per valles vitrea murmurat amnis aqua:
 mane novo flores roratos pandit acanthus,
 pingit et incultum primula rara nemus.
 quid tamen ista valent? quae possunt pulchra videri,
 tarda gravi cura dum mihi vita fluit?
 nec nitidi flores, nec aves tam dulce canentes,
 spe viduata omni tangere corda valent.
 reddebam solio regem patremque paterno,
 scilicet id potuit criminis esse loco?
 iure regit colles, iure hos regit ille recessus,
 qui dant tecta feris plurima, nulla mihi.
 non tamen ipsius ploro mea damna dolentis,
 vos, socii fortes, vestraque damna gemo:
 vestra nitet virtus spectata labore cruento;
 dona dari heu vobis non meliora piget.

H. H.

348 *She is far from the land where her young hero sleeps*

NYMPHA procul terra est tumulo qua conditur heros,
 suspirant circum, sedula turba, proci;
 ast avidos voltus avertitur illa, gemitque,
 mens etenim est sponso contumulata suo.
 exercet patrias, incondita carmina, musas,
 et revocat iuveni, qui placuere, modos.
 a! minime reputant qui gaudent carmine, quantum
 tristia cantantis pectora vexet onus.
 pro patria cecidit, pro sponsa vixerat ille,
 nulla nisi haec illi gaudia vita dabat.
 illi aderunt desiderium lacrimaeque suorum,
 nec dilecta diu sponsa superstes erit.
 condita sit tumulo qua sistitur occiduus sol
 cum face promittit splendidiore diem:
 et iubar irradiet tumulum, ceu risus ab oris
 hesperiiis, tantus nascitur unde dolor.

H. H.

425

Shun delays; they breed remorse

PONE moras : curae sunt angorisque parentes ;
 carpe brevem sapiens, dum sinit hora, diem.
 robur habet minimum, quae repit cochlea ; quare
 illud in exemplum, si sapis, ire cave
 effusi pereunt, quibus est mora saepe, labores ;
 qui cito dat, bis dat ; nec labor ille perit.
 dum licet et zephyri spirant da carbasa vento,
 nullius arbitrium ventus et unda manent.
 praeteritum tempus ne tu revocare labores,
 festina lente, sic sapienter ages.
 a quanti quae sera venit sapientia constat !
 provida mens vitam diriget usque tuam.
 tempus enim nullos gestat nisi fronte capillos :
 tu senis oppositum fronte prehende caput.
 quum semel effugit precibus non vertitur ullis,
 et calvom a tergo detegit ecce caput.
 officio longum dilato multa repugnant,
 mens incerta novas parturit usque moras.
 dum crudum est volnus, mature unguenta parentur ;
 putria quae fiunt, altius ensis egent.
 cum mala convaluere, valent medicamina raro,
 raro umquam quamvis saepe petita valent.
 opportunus adi, si quem vis vertere dictis :
 intempestivus praemia nulla feres.

H. H.

448

Slow sinks more lovely ere his race be run

PULCHRIOR, exacto nondum super aethera cursu,
 per iuga Moreae Sol maris alta petit :
 nec iubar obscurum est, veluti borealibus oris,
 viva micat toto fax sine nube polo.
 lampada sopitas flavam iacit ille per undas,
 dumque tremunt, virides fulgor inaurat aquas.

25—2

per saxum Aeginae, per cinctam fluctibus Idram
 supremos risus linquere Phoebus amat.
 ipse suas terras amat irradiare morando,
 quamquam arae antiqua religione carent.
 incipit invictos Salaminis tangere fluctus,
 nigrior e summis qua cadit umbra iugis :
 caeruleos arcus longinqua per aequora visos
 clarior in mediis purpura vestit aquis :
 et solis iacti per culmina summa colores
 caelestem signant, qua fugit ille viam ;
 donec obumbratus tenebris terraque marique
 post iuga defessos Delphica solvit equos.

H. H.

SISTE pedem liquidum neu torrens desere vallem,
 rivule, quae ripas ambit amoena tuas :
 cur vespertinus properas maris instar habere,
 quem modicum fontem viderit orta dies ?
 te, qui quotquot eunt laticum vilissimus ires,
 progenuit prima luce maligna silex :
 nec tibi flos apicem demisit signa daturus
 pauperis et tacitae qui tenor esset aquae :
 in te purpureo nunc candida luna relucet,
 dum pronos latices inrequietus agis ;
 dum, qui splendidior fons adfluit, inde colorem,
 adripis et, citior qui fluit, inde fugam.
 quo temere excurris ? fluvio par ire laboras
 scilicet, in pelago depositurus aquam :
 aequor ad omnivorum non te liquor additus auget
 qui non proripiat mobiliore gradu :
 a ! praestabat in hac viridi te valle morari,
 hos flores liquido fonte fovere tuo,
 defluxisse diu lapsum cum pace Galesum,
 quam sic Danubium deperiisse brevem.

T. S. E.

573 *The swallows in their torpid state*

TORPORE segnis claudit inutiles
pennas hirundo: nec minus alveo
conduntur in pigro vocantis
veris apes reditum manentes.

quamvis acuto fons steterit gelu,
immite quamvis flamina saeviant
hiberna, securo fruuntur
innocuae sine fraude somno.

nos contra iniqui temperiem poli
sentimus ultro: nos mala candidae
praesentia exosi necessest
spem miseri foveamus horae.

hyemps senili sub pede claudicans
meque et Mariam proterit: at tuum
ver pone se tollens amoeno
significat reditum susurro.

illam fugabit de viridantibus
antris Aprili Flora soror comes,
horasque ridentis ut ornet
quoque die nova sarta nectet.

et siqua ocellos gutta riget, iocos
desiderari praeteritos monens,
te te redonato recurret
lux animis lacrimasque pellet.

H. H.

714 *But he's the Tityus who is robbed of rest*

HIC Tityus nobis, si quis requiescere nescit,
quem dominus lacerat, roditque cor anxia cura.
Sisyphus ille autem, strepitus quem rixaque ducit,
ut vitae secessum atque otia mollia linquat;
imperiumque urbis turbat, legesque paternas
sollicitat, plaususque haurit popularis amorem
ebrius, et vulgo instabili blanditur, ut inde
accipiat fasces; ita frustra multa laborat,
ut summas attingat opes altumque cacumen.

sic petere imperium semper, labique petentem,
tendere perpetuo conantem, vincere numquam,
hoc est, si ratione velis rem pendere vera,
adverso saxum nixantem trudere monte.

J. G. L.

720

IN NARCISSVM

STABAT ibi iuvenis Narcissus margine fontis,
et vitrea formae speciem cernebat in unda;
unda velut speculo faciem reddebat honestam,
brachiaque accedens studio porrexit imago.
nulla quidem pectus iuveni rude nympha domarat,
imo echo puerum fugientem saepe secutast
nequiquam: solum sese admiratur ineptus
ille, sibi que favet, cupidisque intentus ocellis
frustra umbram petit et tenuem sine corpore risum.
in placidos latices cadit irrita lacrima flentis;
tum digiti in patulas visi se extendere frondes,
sucus et in venis viridis pallentibus ire,
inque brevem florem perit immutata venustas.

J. G. L.

740

Look nature through, 'tis revolution all

PERSPICE naturam: sine fine revolvitur omnis:
omnia mutantur, nihil interit: ecce caducam
noxque diem noctemque dies subit; astraque surgunt,
et reditura cadunt. peragens imitamina caeli
mutat terra vices; en daedala risibus aestas,
floribus ambrosiis viridique ornata corolla,
vergit in autumnii speciem pallentis; at albens
bruma comas, horrenda gelu, furiosa procellis,
acribus autumnum rapit et poma aurea flabris:
deinde in ver fluit illa; monet ver molle favoni
flamen, et e tepidi thalamis genialibus austri
aestatem revocat. quidque, ut revirescat, obivit:
sic rota, quo sursum redeat, demergitur omnis:
his similis mutatur homo, non interit unquam.

S. L.

756 *Her short performance was no sooner tried*

ILLA melos breve temptarat; quamque ipsa petebam,
 excepit Philomela modos, et suavia miscens
 argutis varia cecinit dulcedine vocis;
 insonuit nemus, et geminata est vallibus echo.
 stabam ego caelesti percussus carmine, fingens
 mira mihi attonitus, solitos neque pectore sensus
 continui angusto, domitusque furore beato
 somnia credebam Paradisi grata videre.
 at tandem invigilo, simul omnia lumine lustro
 arbusta exquirens passim, floresque sub omnes
 huc illuc circumspicio, si forte poeta
 inventus mihi sit, vocalis gloria ruris:
 tandem illam aspicio laurus sub fronde sedentem.

J. G. L.

834 *'Tis pleasant by the cheerful hearth to hear*

SUAVE mari magno narratam audire procellam
 ventorumque iras vastique pericula ponti;
 dummodo nos media liceat revocare loquella
 nosque malis ipsos quae audimus cernere tutos:
 tum rursus narranti inhiare haurireque casus
 terrificos ipsoque frui sic posse timore.
 at cum vera noti vis ingruit et niger uno
 vertitur agmine nimbus et immensus ruit aether:
 cum vis cassa artesque hominum agnoscuntur inanis,
 nec quicquam, quacumque oculos versere, videndumst
 salsa nisi spatia aut qua mons praeruptus et unda
 suspensam in puppim iam iam lapsura cadentique
 imminet adsimilis—terrores hostibus illos
 o superi! neque enim, cui talia contigit olim
 exantlâsse, feros si circum tecta procellae
 audit forte sonos, memori non pectore totus
 horreat et casus nautae miseretur iniquos.

69

Care thou canker of all joys

OMNIUM tabes mala gaudiorum,
cura, te regno spoliamus—Evoe!
canthari spument! hilaris Iaccho
tollite plausus!

eia quam laetis animis protervom
nocte ducemus media Lyaeum!
nox placet nobis, socii, dies dat
gaudia vulgo.

prendite invisum scelus: ecce mersam
caedimus pestem. veniat iocorum
turba ridentum: procul aeger absit
fletus et angor.

H. H.

363

Gone are the glorious Greeks of old

QUIS corda digne fortia, quis ducum
vultus tuorum, Graecia, dixerit,
quorum ossa iam tellus recepit,
aut cineres rapuere venti?

at prisca donec marmora temporis
damno supersunt, spiritus et favor
et nomen heroum favillis
egregias redeunt per artes.

myrtus per annos fronde viret nova,
saxisque, ut olim, desiliunt aquae,
floresque nascuntur recentes
ossa super tumulata regum.

* * * *

E. H. G.

382

Now the golden morn aloft

SUBVECTA pennis rore madentibus
aurora puro splendet in aethere;
lenique ver tardum susurro
oreque purpureo salutat.
post hanc Aprilis provocat halitus
imo sepultos sub gremio soli,
campi virescentes per agros
eximios renovat colores.
rurisque alumni multiplici pede
ludum innocentem ludere gestiunt;
brumalis oblitae veterni
concelebrant reditum volucres.
quin vox alaudae caelitus intimam
testatur acri laetitiam sono,
sursum liquescentis per auras
ipsa minor, minor usque, tranat.
[jam nunc resurgas, o anime, igneis
alis resurgas. inserte te choris
natura queis plectro sonanti
perpetuum modulatur hymnum.
ut sol novatis iam radiis calet,
ardor calescat sic fidibus lyrae;
vernosque per saltus amorem
conferat, harmoniam, salutem].

F. E. G.

APPENDIX

A

p. 28 § 123 *δ*

THE rose when first it doth prepare
its ruddy leaves to spread;
and kisséd by the cold night-air
hangs down its coyen head,
is not so fair as love that speaks
in unbid blush on beauty's cheeks.

The pains of war when streams of blood
are smoking on the ground,
where foemen breme of lustihood
ymixed in death are found,
yea death itself is lightlier borne
than cruel beauty's smiling scorn.

G. GASCOIGNE

B

117 § 481 *δ*

WE know when moons shall wane,
when summer-birds from far shall cross the sea,
when Autumn's hue shall tinge the golden grain
but who shall teach us when to look for thee!

Is it when Spring's first gale
comes forth to whisper where the violets lie?
Is it when roses in our paths grow pale?
They have *one* season—all are ours to die!

Thou art where billows foam
 thou art where music melts upon the air;
 thou art around us in our peaceful home,
 and the world calls us forth and thou art there.

Thou art where friend meets friend,
 beneath the shadow of the elm to rest,
 thou art where foe meets foe and trumpets rend
 the skies, and swords beat down the princely crest.

F. HEMANS

C

p. 168 § 773 *L.* 13.

AND the creeping mosses and clambering weeds
 and the willow-branches hoar and dank,
 and the wavy swell of the sougning reeds,
 and the waveworn horns of the echoing bank,
 and the silvery marish-flowers that throng
 the desolate creeks and pools among,
 were flooded over with eddying song.

A. TENNYSON

D

p. 179 § 833 *L.* 1—13.

THE woods decay, the woods decay and fall,
 the vapours weep their burthen to the ground,
 man comes and tills the field and lies beneath,
 and after many a summer dies the swan.
 Me only cruel immortality
 consumes: I wither slowly in thine arms,
 here at the quiet limit of the world,
 a white-haired shadow roaming like a dream
 the ever silent spaces of the east,
 far-folded mists and gleaming halls of morn.
 Alas! for this gray shadow, once a man—
 so glorious in his beauty and thy choice,
 who madest him thy chosen, that he seemed
 to his great heart none other than a god!

A. TENNYSON

Notes

Page Sett.

- 17 75 The subjoined anonymous version I have since met with
in the *Gentleman's Magazine*, Jan. 1738, p. 44

*Quodnam iter insistas vitæ? discordia toto
magna foro et lites, cura molesta domi;
in terra atque agris labor arduus, æquore terror,
externaque bonis in regione times.
esse inopem durum est, multae cum coniuge curae;
si socia careas coniuge, solus eris.
nati discruciant, orba est sine pignore vita,
est amens iuvenis languidiorque senex.
quare opta alterutrum, vel numquam luminis auras
hausisse aut natum mox obiisse diem.*

- 24 105 The following version is from the pen of the REV. G. F.
DE TEISSIER, B.D.

*Solis sola viis, Dovi prope flumina vixit,
cui laus nulla virum, rarus amator erat:
ceu viola ad lapidem viridi semiabditâ musco,
stellaque per totum quæ nitet una polum:
nulli nota fuit: vix cognita, desiit esse:
* nunc iacet: heu qui sum qui modo qualis eram!*

Page Set.

27 117 DR SAMUEL JOHNSON'S version had escaped my memory:

*Seu te saeva sitis levitas sive improba fecit,
musca, meae comitem participemque dapis,
pone metum, rostrum fidens immitte culullo,
nam licet, et toto prolue laeta mero.
tu quancunque tibi velox indulserit annus,
carpe diem, fugit heu! non revocanda dies.
quae nos blanda comes, quae nos perducatur eodem,
volvitur hora mihi, volvitur hora tibi:
una quidem, sic fata volunt, tibi vivitur aestas,
eheu quid decies plus mihi sexta dedit!
olim praeteritae numeranti tempora vitae
sexaginta annis non minor unus erit.*

31 130 From *Blackwood's Magazine*, September, 1833

33 135a The two stanzas here translated but omitted in the
Foliorum Silvula are;

Her open eyes desire the truth:
The wisdom of a thousand years
is in them. May perpetual youth
keep dry their light from tears;
that her fair form may stand and shine
make bright our days and light our dreams,
turning to scorn with lips divine
the falsehood of extremes.

38 152a The omitted Stanzas are;

I do confess thou 'rt smooth and fair
and I might have gone near to love thee;
had I not found the slightest prayer
that lips could move, had power to move thee;
but I can let thee now alone
as worthy to be loved by none:
I do confess thou 'rt sweet, yet find
thee such an unthrift of thy sweets,

Page Set.

thy favours are but like the wind
 which kisseth every thing it meets :
 and since thou canst with more than one
 thou 'rt worthy to be kissed by none.

46 189 From the *Carmina Quadragesimalia*, Vol. II. p. 59

55 122 l. 8, for *vigilat* read *vigilet*, for *consonet* read *concinet*

57 229 II The author of the version is GEORGE BUCHANAN

58 229 l. 6, for *illa* read *ille* : l. 12, for *illam* read *illum*

58 231 From a version of Pope's *Essay on Man*, published at Leyden, 1751, *ed.* 2

59 232 From *Solomon de mundi vanitate*, a translation of Prior's Poem, Oxford, 1734, by W. DOBSON, Fellow of New College, Oxford, and Translator of the *Paradise Lost*

63 241 l. 14 for *stillant grata minuta* read *volucris stillat arena*

65 244 l. 11 for *capturus* read *duclurus*

73 268 Another version of the poem will be found in *Fasciculus Quartus*, p. 415

76 281 The original four last lines are ;
 Ah ! little needs the minstrel's power
 to speed the light convivial hour ;
 the board with varied plenty crowned
 may spare the luxuries of sound.

82 300 The EDITOR is responsible for the 5th, 6th, 9th and 10th lines, which were not included in MR SCOTT'S version

83 302 l. 11, for *viltrice caterva* read *Paeana canentium*

Page Set.

86 307—8 The EDITOR is responsible for the 4th, 11th, 12th, 16th, 19th, 20th, 21st, 22nd, 23rd, 24th, 29th, 30th, 31st and 32nd lines: the remainder are *incerti auctoris*

90 327 From a volume entitled *Feriae Poeticae*

92 342 Another version by DR HOLDEN of Durham may be added:

*Cum mihi praeteritam revocat mens conscia vitam,
cur intus tacito corda dolore gemunt?
scilicet elapsi miserum me paenitet aevi,
nondum contentum mortis adire viam.
nil nisi terrestres nugas et inania vitae
appetii: in solis his ego totus eram.
non lucro appositum tempus, non rite sacratum
respicio; spatium nil nisi inane patet.
desperemne igitur demens?—scelus illud ab aegro
tu precor expellas pectore, Sancte Pater.
evocat hoc votum tua gratia, caelitus orta;
haec eadem, si quid deficit, omne dabit.
quod superest vitae, breve sit licet, omne dicabo
id Tibi; Tu, quando lege iubente tua
destituet fessos brevis hic iam spiritus artus,
me, Deus omnipotens, in tua regna refer.*

104 439 From the *Musae Etonenses*, Tom. ii. p. 33, London, 1795

125 520 II From *Musae Etonenses*, Tom. II. p. 246

125 548 From *Claudii Salmasii animadversiones in Pervigilium Veneris*: l. 25—26. I have departed perhaps without sufficient cause from the original lines

*parturiant et apes et cantu perstrepat ales;
quidni conveniat cantare hoc tempore vatem?*

126 557 The following version is by DR HOLDEN of Durham:

*Semiputata potest arbos quandoque renasci,
nuca comas renovat planta feraxque viret.*

Page Sect.

*ante alios miser es? veniet fortasse levamen;
 udum imbrem quamvis arida prata bibent.
 tempora eunt vicibus: vicibus sors omnia mutat:
 dura bonis cedunt et meliora malis.
 non mare continuo fortunæ profluit aestu,
 nonnunquam refluens, quod tulit ante, rapit.
 aequâ lege fluunt aestus refruuntque vicissim;
 et tenui et crasso stamine fila trahit.
 nil adeo laetumst quin illi terminus adsit,
 nil adeo, veniat quin medicina, malum.
 non folia usque cadunt, nec ver dominatur in annum,
 nec nox perpetua est nec sine fine dies.
 est ubi cantat avis quamvis maestissima; necnon
 est ubi vexati detumet ira sali.
 temperat alternis vicibus sic omnia numen,
 iam casum ut metuat, iamque resurgat homo.
 quæ tibi detraxit mala sors, sors ipsa reponet;
 quod non magna capit rete, minora capit.
 omnibus invidit quaedam Deus, omnia nulli;
 pauci queis opus est, quæ cupit ecquis habet?
 gaudia non homini veniunt nisi mixta dolore:
 omnino aut felix aut miser esse nequis.*

145 624 The following version is by the same;

*Salvete, salvete Helladis insulae,
 aptabat ignes qua citharae suos
 Sappho, vigescebant et artes,
 pacis honos pariterque belli;
 qua Delos orta est non sine Apolline;
 vos sol inaurat perpetua face;
 sed praeter aetatem rapaci
 cetera deperiere fato.
 prospectat agros mons Marathonios,
 unde ille pontus cernitur. hic mihi,
 dum saeculaolvebam priora,
 Graecia compedibus soluta*

Page Sect.

*astare visa est. non poteram amplius
servire, Persarum insiliens rogo.
sedebat in saxo tyrannus
unde patet Salaminis aequor,
subter iacebant innumerae rates
gentesque totae. quas numeraverat
surgente sub Phoebo, cohortum
quantula pars abeunte restat?*

48 643 These lines are printed with one or two unimportant alterations, as they were written in an exercise for the Chancellor's Medal, 1862

159 733 II L. 2, for *Norvegiis* read *Alpinis*

169 781 From *Musae Britannicae*, Londini, 1711

171 789 The version is by DR S. JOHNSON

172 789 III From *Poems Latin Greek and English* by Nicholas Hardinge, M.A., Fellow of King's College, Cambridge, London, 1818

177 817 Written as an exercise for the Classical Tripos Examination, Cambridge, 1856

180 837—840	} From a version of Denham's <i>Cooper's Hill</i> in the <i>Musae Anglicanae</i> , edited by EDWARD POPHAM, M.A. Fellow of Oriel College, Vol. I. p. 212
184 850—852	
187 871—872	

190 892	} From a translation of Spenser's <i>Shepherd's Calendar</i> , by THEODORE BATHURST, M.A., Fellow of Pembroke College, Cambridge, edited by W. DILLINGHAM, Fellow of Emmanuel College, A.D. 1653
191 893	

196 924 From the *Spellator*, No. 412, on *The pleasures of the Imagination*

Page Ref.

200 938 From a translation of the First Book of Milton's *Paradise Lost* by T. POWER, M.A., Fellow of Trinity College, Cambridge

209 972 From a translation of the First Book of the *Paradise Lost*, by M. BOLD, LL.D. Fellow of Trinity Hall, Cambridge

218 1029 From FABRICIUS *Poetarum veterum Christianorum opera*, p. 302; TRENCH, *Sacred Latin Poetry*, p. 181, ed. 1

243 16 From *Praelectiones de Poeticae Vi medica*, p. 502

244 25 There is a translation from the Greek into Iambics by
A. NAUGERIUS:

*siquid remedii lacrimae afferrent malis
minorque fieret semper lugenti dolor,
auro parandae lacrimae nobis forent;
sed nil, here, isthaec prosunt, res ipsae nihil
moventur istis; sive tu semper fleas,
seu numquam, eandem pergere insistent viam.
quid his iuvamur ergo? nil certe, at dolor,
ut ipsa fructus arbor, sic lacrimas habet.*

249 54 Written as an exercise for the Classical Tripos, 1852,
by E. MACNAGHTEN, M.A. Fellow of Trinity College

251 64 Printed in R. M. MILNES' *Poems of many years*, p. 86

257 146 The following version from POPHAM'S *Musae Anglicanae*
Vol. III. p. 45, was omitted accidentally:

*Echo, ades, aetheriae testudinis incola dulcis,
virginis exaudi, nympba benigna, preces:
quae prius ipsa loqui quantumvis nescia quemque
scis tibi commissum fida referre sonum.
sive cavae resides clamosa cacumine rupis,
quam Sabrina suis turgida pulsat aquis:*

Page Sect.

*sive colens vallem gaudes iterare querellas
Attica quas liquido gutture fundit avis.
dic age, vidistin per devia tesqua vagantis
haec una iuvenes, garrula nympha, duos?
si tibi signa quibus possint notescere quaeras,
formam Narcissi praebebat uterque tui:
o si frondoso subductos abdis in antro,
me cum dilectis fratribus abde simul.
sin tamen hoc renues, saltem concede petenti
illis ut nostros perferat aura sonos.
sic tibi voce choris merita caelestibus addi
detur caelestes ingeminare modos.*

278 258 III written as an Exercise for the Trinity Scholarship Examination, Cambridge, 1842

281 271 written as an Exercise for the same Examination, 1843

285 286 from *Praelectiones Academicæ de sacra Poesi Hebraeorum*

401 from *Pindari Opera omnia latino carmine reddita per NICOLAUM SUDORIUM in Curia Parisiensi inquisitionum praesidem, Lutetiae, ex officina F. Morelli, 1582*

INDEX OF FIRST LINES TRANSLATED

INDEX OF FIRST LINES TRANSLATED

A

	PAGE
'Α Κύπρις τὸν ἔρωτα τὸν νύκτα μακρὸν ἰβώσκει	<i>Moschus</i> . . . 254
'Α μὲν οὐθ' ἰστών παλιμβάμους ἐφίλησεν ὁδοῦς	<i>Pindarus</i> . . . 319
A fairer person lost not heaven; he seemed	<i>Milton</i> . . . 150
A flower that does with opening morn arise	<i>Prior</i> . . . 207
A man so various that he seemed to be	<i>Dryden</i> . . . 152
A single step that freed me from the skirts	<i>Wordsworth</i> . . . 235
A wind came up out of the sea	<i>Longfellow</i> . . . 47
Above the rest a rural nymph was famed	<i>Pope</i> . . . 131
Absent or dead, still let a friend be dear	<i>Pope</i> . . . 138
'Ακρις ἐμῶν ἀπάτημα πόθων παραμύθιον ὕπνου	<i>Meleager</i> . . . 12
Aethereal race, inhabitants of air	<i>Thomson</i> . . . 72
Again those sounds sweep on	.. . 244
Ah fading joy! how quickly art thou past	<i>Dryden</i> . . . 249
Ah, friend, 'tis true: this truth you lovers know	<i>Pope</i> . . . 42
Ah why, unfeeling winter, why	<i>J. Montgomery</i> . . . 86
Alas, they had been friends in youth	<i>S. T. Coleridge</i> . . . 111
Alas, what boots it with incessant care	<i>Milton</i> . . . 210-11
All earthly charms however dear	<i>H. More</i> . . . 251
All in a moment through the gloom were seen	<i>Milton</i> . . . 154
All my past life is mine no more	<i>Rochester</i> . . . 163
All worldly shapes shall melt in gloom	<i>Campbell</i> . . . 378
Ἄλλ' ἐπεὶ σπλαγχνῶν ὑπομάτερος	<i>Pindarus</i> . . . 320
Almighty Spirit, thou that by	<i>H. Vaughan</i> . . . 300
Ἄλσος δ' ὡς ἰκόμεσθα βαθύσκιον εὖρομεν ἔνθον	<i>Plato</i> . . . 8
And either tropic now 'gan thunder	<i>Milton</i> . . . 216-17
And must sad Eva lose her lord?	<i>Lewis</i> . . . 119
And now the 'nightingale not distant far	<i>Southey</i> . . . 158
And when the Sun begins to fling	<i>Milton</i> . . . 264
And wilt thou weep when I am low	<i>Byron</i> . . . 32
Another part 'in squadrons and gross bands	<i>Milton</i> . . . 194
Anon out of the earth a fabric huge	<i>Milton</i> . . . 209-10
Ἀρετὰ πολὺγμοχθε γένει βροτεία	<i>Aristoteles</i> . . . 316-18
Ἄρματα μὲν τὰδε λαμπρὰ τεθρόππων	<i>Euripides</i> . . . 330
As bees in spring-time	<i>Milton</i> . . . 200-2
As in the cool of early day	<i>Gay</i> . . . 146

	PAGE
As new waked from soundest sleep	Milton 232
As o'er the past my memory strays	Bishop Middleton 92, 400
As streams that run o'er golden mines	Wordsworth 13
As the fond bird through night and morn	Anon. 15
As when a shepherd of the Hebride isles	Thomson 151
Ask me no more my truth to prove	E. Tottel 285
At summer's eve, when heaven's ethereal bow	Campbell 49
Αὐταῖ σοι στομάτεσσιν ἀνερρίψαντο μέλισσαι	Anon. 7
Avenge, O Lord, thy slaughtered saints whose bones	Milton 256
Away; let nought to love displeasing	Anon. 147
Ζωὴ ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον	Theocritus 118

B

Begin the song and strike the living lyre	Cowley 243
Behind her neck her comely tresses tied	Prior 199
Behold where age's wretched victim lies	Prior 171
Beneath that tree's great shadow on the plain	Anon. 218
Beneath the silent chambers of the earth	Cowley 173
Birds that are long in cages awed	D'Avenant 15
Blows not a blossom on the breast of spring	Langhorne 65
Boy, ere the cares of life lie dim	Anon. 15
Bright be the place of thy soul	Byron 79
Busy, curious, thirsty fly	W. Oldys 27, 398
But canst thou wield the sword and bend the bow	Prior 45
But hark, the din of arms! no time for sorrow	Rogers 82
But he's the Tityus who is robbed of rest	Anon. 389
But his proud head the airy mountain hides	Sir J. Denham 186
But she with sick and scornful looks averse	Tennyson 193
But that immortal spirit which was deckt	Spenser 279
But thou who own'st that earthly bed	Collins 302
By music minds an equal temper know	Pope 227

C

Can I cease to care	Burns 253
Care, thou canker of all joys	Grant 392
Cease, man of woman born, to hope relief	Prior 193
Cease, O Ulysses, cease at length to mourn	Landar 174
Cease, rude Boreas, blustering railer	G. A. Stevens 345
Κηρύσσω τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον· ἄρτι γὰρ ἔρτι	Meleager 30
Χείματος ἡνεμόντος ἀπ' αἰθέρος οἰχομένοιο	Meleager 185
Χρυσέα φόρμιγξ Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμυν	Pindarus 323-5
Cicada, thou who tipsy with the dews	F. Wrangham 252
Cold on Canadian hills or Minden's plain	Langhorne 5
Come take thy harp: 'tis vain to muse	T. Moore 67
Come then, my friend! my genius come along	Pope 189
Consider ye and call for the mourning women	Jeremiah 286
Κογχὸς ἐγὼ, Ζεφυρεῖτι, παλαιότερος· ἀλλὰ σὺ νῦν με	Callimachus 20
Content with poverty my soul I arm	Dryden 275-6
Creator Venus, genial power of love	Dryden 157
Cupid and my Campaspe played	Lyly 44

D

Δάκρυνά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονὸς Ἥλιοδώρα	Meleager 17
Damon behold yon breaking purple cloud	Dryden 156
Departing summer hath assumed	Wordsworth 104

		PAGE
uring Time, blunt thou the lion's paw	<i>Shakespeare</i>	52
oothing time with stealing pace	<i>Booth</i>	6
hithier prone in flight	<i>Milton</i>	237-8

E

evening I behold the setting sun	<i>Prior</i>	59
wert thou taken, Mary	<i>Aytoun</i>	78
δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις	<i>Euripides</i>	331
δακρυ' ἡμῖν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον	<i>Philemon</i>	244
τις, Ἡράκλειτε, τὸν μῦθον ἐς δέ με δάκρυ	<i>Callimachus</i>	6
εν δ' ὑπὸ σπλάγχνων Ἴαμος	<i>Pindarus</i>	326
μ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἥρμα, κισσὶ	<i>Simmias</i>	9
sin could blight or sorrow fade	<i>S. T. Coleridge</i>	2
n so the gentle Tyrian damie	<i>Cowley</i>	26
n such is time that takes on trust	<i>Sir W. Raleigh</i>	10
ol not riches then, the toil of fools'	<i>Milton</i>	197

F

le, flowers, fade, nature will have it so	<i>Waller</i>	10
r daffodils, we weep to see	<i>Herrick</i>	265
r liberty pursued, and meant a prey	<i>Denham</i>	187
ir pledges of a fruitful tree	<i>Herrick</i>	281
ir ship that from the Italian shore	<i>Tennyson</i>	291-3
irest isle, all isles excelling	<i>Dryden</i>	248-9
me is the spur that the clear spirit doth raise	<i>Milton</i>	211
rewell too little and too lately known	<i>Dryden</i>	129
ther, thy hand hath reared these venerable columnas	<i>Bryant</i>	189
ow are my years and yet I feel	<i>Byron</i>	261
red at first sight with what the Muse imparts	<i>Pope</i>	164
irst-born of Chaos, who so fair didst come	<i>Cowley</i>	269
irst in his east the glorious lamp was seen	<i>Milton</i>	184
irst shall the heavens want starry light	<i>Lodge</i>	39
ix me on some bleake precipice	<i>Habington</i>	32
or that a branch cut off, a withered rod	<i>Prior</i>	220
or thou wert born of woman	<i>Milman</i>	288
or whoso holds in righteousness the throne	<i>Anon.</i>	332
orgive, blest shade, the tributary tear	<i>Anon.</i>	13
orsake me not so soone; Castara, stay	<i>Habington</i>	55
orsake me not thus, Adam! witness Heaven	<i>Milton</i>	215
orthwith the sounds and seas, each creek and bay	<i>Milton</i>	161
Fresh as the month and as the morning fair	<i>Bryden</i>	196
Friendship, peculiar boon of heaven	<i>Johnson</i>	130

G

Gather ye rose-buds while ye may	<i>Herrick</i>	73
Gay child of spring and zephyr, grasshopper	<i>Wrangham</i>	46
Gem of the crimson-coloured eve	<i>Campbell</i>	121
Γλαυκὰς δ' φιλέρειθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας	<i>Theocritus</i>	327
Go forth, for she is gone	<i>Hemans</i>	100
Go, lovely rose	<i>Waller</i>	118
Go then, forgetful of its toil and strife	<i>Jenyns</i>	158
Go up and watch the new-born rill	<i>Keble</i>	286
Goe find some whispering shade neare Arne or Poe	<i>Habington</i>	283
Gone are the glorious Greeks of old	<i>Bryant</i>	307, 392

H

		PAGE
Had thy great destiny but given thee skill . . .	<i>Denham</i> . . .	154
Hail, old patrician trees, so great and good . . .	<i>Cowley</i> . . .	338
Hark, hark! the lark at heaven's gate sings . . .	<i>Shakespeare</i> . . .	243
Hark! the wild maniac sings to chide the gale . . .	<i>Campbell</i> . . .	155
Haste, my rein-deer, and let us nimbly go . . .	<i>Steele</i> . . .	76
He ended and the Archangel soon drew nigh . . .	<i>Milton</i> . . .	153
He looked and saw wide territory spread . . .	<i>Milton</i> . . .	213-14
He spoke and Sohrab smiled on him and took . . .	<i>M. Arnold</i> . . .	221
He that loves a rosy cheek . . .	<i>Carew</i> . . .	246
He went into the woods a laughing boy . . .	<i>Anon.</i> . . .	50
He who hath bent him o'er the dead . . .	<i>Byron</i> . . .	379
Hear ye this word which I take up against you . . .	<i>Jeremiah</i> . . .	242
Her tears fell with the dews of even . . .	<i>Tennyson</i> . . .	24, 384
Her short performance was no sooner tried . . .	<i>Dryden</i> . . .	371
Here I could frequent . . .	<i>Milton</i> . . .	182
Here rests his head upon the lap of earth . . .	<i>Gray</i> . . .	22
Him fortune cannot sink or much elate . . .	<i>S. Jenyns</i> . . .	156
His eyes he opened and beheld a field . . .	<i>Milton</i> . . .	192
His spear to equal which the tallest pine . . .	<i>Milton</i> . . .	159
Home they brought her warrior dead . . .	<i>Tennyson</i> . . .	80
How dull to hear the voice of those . . .	<i>Byron</i> . . .	261
How glorious is thy girdle cast . . .	<i>Campbell</i> . . .	34
How happy is he born and taught . . .	<i>Sir H. Wotton</i> . . .	293-4
How richly glows the water's breast . . .	<i>Wordsworth</i> . . .	88
How short is life's uncertain space . . .	<i>Merrick</i> . . .	259
How sleep the brave who sink to rest . . .	<i>Collins</i> . . .	35
How sweet it were, hearing the downward stream . . .	<i>Tennyson</i> . . .	253
How vainly men themselves amaze . . .	<i>A. Marvell</i> . . .	180

I

I am the daughter of earth and water . . .	<i>Shelley</i> . . .	21
I'm no slave to such as you be . . .	<i>Wither</i> . . .	139
I asked thee, Give me immortality . . .	<i>Tennyson</i> . . .	179
I bring fresh showers for the thirsting flowers . . .	<i>Shelley</i> . . .	20
I do confess thou 'rt smooth and fair . . .	<i>Anon.</i> . . .	38
I have a garden of my own . . .	<i>T. Moore</i> . . .	74
I know not why the beech delights the glade . . .	<i>Prior</i> . . .	231
I loved my home but trembled now . . .	<i>Moultrie</i> . . .	81
I ne'er could any lustre see . . .	<i>Sheridan</i> . . .	96
I see ambition never pleased . . .	<i>Sylvester</i> . . .	29
I've hung upon the ridgy steep . . .	<i>Crabbe</i> . . .	26
I weigh not fortune's frown or smile . . .	<i>Sylvester</i> . . .	29
I would be calm, I would be free . . .	<i>R. M. Milnes</i> . . .	97
I would I were a careless child . . .	<i>Byron</i> . . .	260
Icarius though their love he had approved . . .	<i>Landon</i> . . .	191
If to be absent were to be . . .	<i>Lovelace</i> . . .	278
Ἰλίψ αἰετὶνὰ Παρίς οὐ γάμον ἀλλὰ τιρ' ἄταν . . .	<i>Euripides</i> . . .	55
Illustrious souls, if any tender cares . . .	<i>Jenyns</i> . . .	161
In a drear-nighted December . . .	<i>Keats</i> . . .	310
In all my wanderings round this world of care . . .	<i>Goldsmith</i> . . .	48
In doubtful twilight nature sleeps . . .	<i>Wrangham</i> . . .	340
In lowly dale fast by a river's side . . .	<i>Thomson</i> . . .	115

		PAGE
In other part stood one who at the forge . . .	<i>Milton</i> . . .	152
In that fair clime the lonely herdsman stretched . . .	<i>Wordsworth</i> . . .	212
In the calm spring when the earth bears . . .	<i>H. Vaughan</i> . . .	313
In vain on father Thames she calls for aid . . .	<i>Thomson</i> . . .	132
In vain to me the smiling morning shines . . .	<i>Gray</i> . . .	40
In vain you tell your parting lover . . .	<i>Prior</i> . . .	43
In yonder grove a Druid lies . . .	<i>Collins</i> . . .	301
Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ . . .	<i>Pindarus</i> . . .	322
It must be so: Plato, thou reasonest well . . .	<i>Addison</i> . . .	377
It is not beauty I demand . . .	<i>Anon.</i> . . .	274-5
It is not growing like a tree . . .	<i>Ben Jonson</i> . . .	244
It is the hour when from the boughs . . .	<i>Byron</i> . . .	145
It would less vex distressed man . . .	<i>H. Vaughan</i> . . .	303

J

Joined to the prattle of the purling streams . . .	<i>Thomson</i> . . .	116
Just guardian of man's social bliss . . .	<i>Antijacobin</i> . . .	45

K

Know ye the land where the cypress and myrtle . . .	<i>Byron</i> . . .	113
---	--------------------	-----

L

Λάμπαδα θεῖς καὶ τόξα βοήλατιν εὐλεῖο ῥάβδον . . .	<i>Moschus</i> . . .	9
Lawrence, of virtuous father virtuous son . . .	<i>Milton</i> . . .	255
Leave off unfit complaints and clear . . .	<i>Cowley</i> . . .	334
Leaves have their time to fall . . .	<i>Hemans</i> . . .	116
Let not thy youth and false delights . . .	<i>H. Vaughan</i> . . .	285
Let other bards of angels sing . . .	<i>Wordsworth</i> . . .	97
Let us quit the leafy arbour . . .	<i>Wordsworth</i> . . .	287-8
Let us turn hitherward our bark they cried . . .	<i>Trench</i> . . .	342
Like as the waves make towards the pebbled shore . . .	<i>Shakespeare</i> . . .	52
Like the gale that sighs along . . .	<i>Moore</i> . . .	12
Live while you live, the epicure would say . . .	<i>Doddridge</i> . . .	7
Lo! streams that April could not check . . .	<i>Wordsworth</i> . . .	88
Look nature through: 'tis revolution all . . .	<i>Young</i> . . .	160, 390
Love gives the roses of thy lips . . .	<i>Anon.</i> . . .	101
Lovely lasting peace of mind . . .	<i>Parnell</i> . . .	283
Lyke as a ship that through the Ocean wide . . .	<i>Spenser</i> . . .	53
Lyke as the culver on the baréd bough . . .	<i>Spenser</i> . . .	254

M

Many a year is in its grave . . .	<i>Longfellow</i> . . .	142
Me let the tender office long engage . . .	<i>Pope</i> . . .	4
Meanwhile the south-wind rose and with black wings . . .	<i>Milton</i> . . .	219
Μέγα τι σθένος ἂ Κυπρίς ἐκφέρεται . . .	<i>Sophocles</i> . . .	328
Μεσονυκτίους ποθ' ὤραις . . .	<i>Anacreon</i> . . .	131
Μήτε βαθυκτέανοιο τύχης κονφίξο ῥοῖζω . . .	<i>Paulus Silentarius</i> . . .	7
Mild offspring of a dark and sullen sire . . .	<i>K. White</i> . . .	297
Mortal, if e'er thy spirits faint . . .	<i>Anon.</i> . . .	39
Much he the place admired, the person more . . .	<i>Milton</i> . . .	162
Music the fiercest grief can charm . . .	<i>Pope</i> . . .	242
My Chloris, mark how green the groves . . .	<i>Burns</i> . . .	141
My eye descending from the hills surveys . . .	<i>Denham</i> . . .	184

	PAGE
My eyes are dim with childish tears	Wordsworth . . . 243
My heart leaps up when I behold	Wordsworth . . . 244
My mother! when I learned that thou wast dead	Cowper . . . 128
My soul is dark: oh! quickly string	Byron . . . 67

N

Nay say not so, nor cloud the sun	Anon. . . . 98
No fish stir in our heaving net	Anon. . . . 107
No longer seek the needless aid	W. Duncombe . . . 344
No sister e'er hath been to thee with pearly eyes of love	Aird 157
No unexpected inundations spoil	Sir J. Denham . . . 185
Nor less at hand the loosened tempest reigns	Thomson . . . 197
Not, Celia, that I juster am	Sir C. Sedley . . . 100
Now come, ye Naiads, to the fountain lead	Armstrong . . . 239
Now dawns the rising of a brighter age	Cowper . . . 170
Now morn her rosy steps in the eastern clime	Milton . . . 220
Now spring has clad the groves in green	Burns . . . 68-71
Now the golden morn aloft	Gray . . . 311, 393

O

O, be 'thou blest with all that Heaven can send	Pope 114
O beauty, brightest progeny of heaven	Akenside . . . 224-5
O blest retirement, friend to life's decline	Goldsmith . . . 99
O, happy shades, to me unblest	Cowper . . . 142
O hush thee, my babe, thy sire was a knight	Sir W. Scott . . . 22
O, many a dream was in the ship	J. Wilson . . . 143
Ὁ φάος ἀγνόν	Sophocles . . . 329
O silvery streamlet of the fields	Bryant . . . 98
O snatched away in beauty's bloom	Byron . . . 266
O swallow, swallow, flying, flying south	Tennyson . . . 308-9
O that those lips had language! life has passed	Cowper . . . 127
O that we two were maying	Kingsley . . . 252
O thou my lyre, awake, arise	Akenside . . . 258
O thou that prattling on thy pebbled way	W. L. Boules . . . 341
O thou who bad'st thy turtles bear	Collins . . . 310
O woman in our hours of ease	Sir W. Scott . . . 6
Oblivious sleep, calm virtue's tranquil guest	Anon. . . . 232
O'er the glad waters of the dark blue sea	Byron . . . 90
Of holier joy he sang, more true delight	Trench . . . 343
Of old sat freedom on the heights	Tennyson . . . 33
Oft in the piping shrouds had Leonard heard	Wordsworth . . . 195
Oft may the spirits of the dead descend	Rogers . . . 153
Oft with its fiery force	J. Montgomery . . . 315
On parent knees a naked new-born child	Sir W. Jones . . . 2
Only a little more	Herrick . . . 301
Or lead me where amid the tranquil vale	Southey . . . 346
Orpheus with his lute made trees	Shakespeare . . . 246-7
*Ὅτε λάρακι ἐν δαιδαλέῳ ἀνεμός τέ μιν	Simonides . . . 124
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρεῖμ' ἐμπεδόν αἰεὶ	Simonides . . . 57
Out upon it, I have loved	Sir J. Suckling . . . 96

P

Παντοῖον βίοντοιο τάμοις τρίβον' εἰν ἀγορῇ μὲν	Metrodorus . . . 18
Πέμπτε σοι, Ῥοδόκλεια, τόδε στέφος, ἀνθεσι καλοῖς	Rufinus . . . 8

	PAGE
Phillis is my only joy	<i>Sir C. Sedley</i> 284
Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν	<i>Poseidippus</i> 17, 397

Q

Queen and huntress, chaste and fair	<i>Ben Jonson</i> 279-80
Queen of the silver bow, by thy pale beam	<i>C. Smith</i> 46

R

Rapt into future times the bard begun	<i>Pope</i> 204
Rarely, rarely comest thou	<i>P. B. Shelley</i> 276-8
Remote, unfriended, melancholy, slow	<i>Goldsmith</i> 137
Resolved to dust entombed here lieth love	<i>Watson</i> 110
Retired with purpose your fair worth to praise	<i>Ben Jonson</i> 13
Rise up, my love, my fair one and come away	<i>Solomon</i> 91
Risest thou thus, dim dawn, again	<i>Tennyson</i> 290-1

S

Sacred goddess, Mother Earth	<i>P. B. Shelley</i> 250
Saturn, look up: though wherefore poor old king	<i>Keats</i> 208
Say, Myra, why is gentle love	<i>Lyttelton</i> 36
See, Flavia, see that budding rose	<i>Shenstone</i> 144
See how the orient dew	<i>Marvell</i> 105
See the soft green willow springing	<i>Keble</i> 87
Servant of God! well done	<i>J. Montgomery</i> 314
Shall I be left forgotten in the dust	<i>Beattie</i> 152
She dwelt among the untrodden ways	<i>Wordsworth</i> 24
She had left all on earth for him	<i>Lord Houghton</i> 251
She is far from the land where her young hero sleeps	<i>Moore</i> 386
She is not fair to outward view	<i>H. Coleridge</i> 30
She passed away like morning dew	<i>H. Coleridge</i> 21
She walks in beauty like the night	<i>Byron</i> 111
Shun delays: they breed remorse	<i>Southwell</i> 102, 387
Slow sinks more lovely ere his race be run	<i>Byron</i> 109, 387
Slowly they sail, slowly as icy isle	<i>Keats</i> 215
Smiles on past misfortune's brow	<i>Gray</i> 312
So her disembowelled web	<i>J. Philips</i> 176
So spake he half in anger half in scorn	<i>M. Arnold</i> 202
So spake our Morning Star then in his rise	<i>Milton</i> 230
So spake the grisly terror and in shape	<i>Milton</i> 175-6
So the soul, that drop, that ray	<i>Marvell</i> 106
So the struck eagle stretcht upon the plain	<i>Byron</i> 150
So we'll go no more a roving	<i>Byron</i> 252
Soul of the just, companion of the dead	<i>Campbell</i> 187
Sound of vernal showers	<i>P. B. Shelley</i> 41
Statesman, yet friend to truth! of soul sincere	<i>Pope</i> 5
Stay, rivulet, nor haste to leave	<i>Bryant</i> 121, 388
Stella and Flavia every hour	<i>Pilkington</i> 385
Still to be neat, still to be drest	<i>Ben Jonson</i> 25
Suns that set and moons that wane	<i>Cowper</i> 60
Supreme divinity who yet	<i>Habington</i> 273
Sweet, be not proud of those two eyes	<i>Herrick</i> 16
Sweet Echo, sweetest nymph that livest unseen	<i>Milton</i> 257-8, 403
Sweet is love and sweet is the rose	<i>Lord Strangford</i> 4
Sweet Isis, thy stream as despairing I lie	<i>Headley</i> 120

	PAGE
Sweet nurslings of the vernal skies	<i>Keble</i> 87
Sweet spring, thou turn'st with all thy goodly train	<i>Drummond</i> 54
Sweet to the morning traveller	<i>Southey</i> 120
Sweet zephyr, why that sound of woe	<i>Bryant</i> 123
Sweetest love, I do not go	<i>Donne</i> 337
Swifter far than summer's flight	<i>P. B. Shelley</i> 62
Swiftly turn the murmuring wheel	<i>Wordsworth</i> 281-2
Swiftly walk o'er the western wave	<i>P. B. Shelley</i> 340
T	
Take, holy earth, all that my soul holds dear	<i>Mason</i> 95
Ταῦτα λί παῖ Νιώβα κλν' ἑμάν φάτιν ἀγγελον ἄτας	<i>Meleager</i> 30
Tā mēn kat' oīkous ēf' ēstias āchi	<i>Aeschylus</i> 322
Tān ὀλοῶν Μήδειαν δτ' ἔγραφε Τιμομάχου χεῖρ	<i>Antiphilus</i> 11
Tears, idle tears, I know not what they mean	<i>Tennyson</i> 165-7
Tell me, my heart, fond slave of hopeless love	<i>Lytelton</i> 114
Tell me, on what holy ground	<i>S. T. Coleridge</i> 44
Tell me, thou soul of her I love	<i>Thomson</i> 85
Tell me, ye studious who pretend to see	<i>Prior</i> 150
Θάλλαι τετρακόρυμβος, Ἄνακρεον, ἀμφὶ σὲ κισσός	<i>Antipater</i> 10
That day I oft remember, when from sleep	<i>Milton</i> 236
That there's a self which after death shall live	<i>S. Jenyns</i> 174
That time of year thou mayst in me behold	<i>Shakespeare</i> 43
The adorning thee with so much art	<i>Cowley</i> 4
The bird let loose in eastern skies	<i>Moore</i> 66
The boatmen shout 'Tis time to part	<i>Carlyle</i> 75
The clouds that wrap the setting sun	<i>Keble</i> 72
The colour from the flower is gone	<i>P. B. Shelley</i> 18
The damaske meddowes and the crawling streames	<i>Corbet</i> 113
The dewdrop that at first of day	<i>G. Gascoigne</i> 28
The earth and ocean were not hushed to hear	<i>Milman</i> 289
The envious snows came down in haste	<i>Anon.</i> 3
The feathered husband to his partner true	<i>Addison</i> 196
The fields are ravished from the industrious swains	<i>Pope</i> 151
The first fresh dawn then waked the gladdened race.. . . .	<i>Thomson</i> 173
The fountains mingle with the river	<i>P. B. Shelley</i> 272
The glories of our blood and state	<i>Shirley</i> 305-6
The god of shepherds, Tityrus, is dead	<i>Spenser</i> 208
The isles of Greece, the isles of Greece	<i>Byron</i> 145, 401
The lamb thy riot dooms to bleed to-day	<i>Pope</i> 2
The lark now leaves his watery nest	<i>D'Avenant</i> 245-6
The lark that shuns on lofty boughs to build.. . . .	<i>Waller</i> 149
The little floweret's peaceful lot	<i>Burns</i> 68
The lopped tree in time may grow again	<i>Southwell</i> 126, 400
The merchant to secure his treasure	<i>Prior</i> 93
The merry waves dance up and down and play	<i>Cowley</i> 250
The mistie clouds that fall sometime	<i>Gascoigne</i> 13
The morning rose that untouched stands	<i>Anon.</i> 39
The night it was still and the moon it shone.. . . .	<i>Kirke White</i> 122
The night of sorrow now is turned to day	<i>Shakespeare</i> 19
The peace of heaven attend thy shade	<i>Logan</i> 267
The rites derived from ancient days	<i>Johnson</i> 76-8
The shepherd touched his reed; sweet Philomel	<i>Cowper</i> 93
The silent moon had scaled the vaulted skies	<i>Shenstone</i> 123

	PAGE
The small birds rejoice in the green leaves returning	<i>Burns</i> 386
The smiling morn, the breathing spring	<i>Smollett</i> 83
The smiling spring comes in rejoicing	<i>Burns</i> 61
The snow that crowns each mountain's brow	<i>W. Herbert</i> 303
The sovereign of the seas he blames in vain	<i>Spenser</i> 191
The soul uneasy and confined from home	<i>Pope</i> 58
The stag now conscious of his fatal growth	<i>Denham</i> 180
The stag too singled from the herd where long	<i>Thomson</i> 203
The stars are with the voyager	<i>T. Hood</i> 94
The sun-beams are my shafts with which I kill	<i>P. B. Shelley</i> 103
The swallows in their torpid state	<i>Cowper</i> 389
The violet in her greenwood bower	<i>Sir W. Scott</i> 38
The way was long; the wind was cold	<i>Sir W. Scott</i> 135-7
The wild swan's death-hymn took the soul	<i>Tennyson</i> 168
The winds are high on Helle's wave	<i>Byron</i> 84
The winds are high, and Helle's tide	<i>Byron</i> 84
The wished-for wind was given: I then resolved	<i>Wordsworth</i> 106
Then as the spring gives place to elder time	<i>Spenser</i> 190
There are more things in heaven and earth than we	<i>A. A. Procter</i> 94
There is a single stone above yon wave	<i>Fosbery</i> 335
There is no flock however watched and tended	<i>Longfellow</i> 19
There was a time when Aetna's silent fire	<i>Cowper</i> 188
These are the forgeries of jealousy	<i>Shakespeare</i> 240
They heard and were abashed and up they sprung	<i>Milton</i> 222-4
They sin who tell us love can die	<i>Southey</i> 295
This morning, timely rapt with holy fire	<i>Ben Jonson</i> 82
Those fiends upon a shaking fen	<i>Crabbe</i> 26
Thou as a gallant bark from Albion's coast	<i>Cowper</i> 128
Thou barraine ground, whom winters wrath hath wasted	<i>Spenser</i> 217
Thou rising sun whose gladsome ray	<i>Steele</i> 298-9
Thou who shalt stop where Thames' translucent wave	<i>Pope</i> 171-2
Though the torrents from their fountains	<i>Wordsworth</i> 272
Three poets in three distant ages born	<i>Dryden</i> 7
Through groves sequestered, dark and still	<i>Hawkesworth</i> 63
Thus saying, from her husband's hand her hand	<i>Milton</i> 228-9
Thus the gay moth by sun and vernal gales	<i>Anon.</i> 149
Thyrsis when we parted swore	<i>Gray</i> 34
'Tis earth shall lead destruction, she shall end	<i>P. J. Bailey</i> 226
'Tis not rich furniture and gems	<i>H. Vaughan</i> 333
'Tis on some evening sunny, grateful, mild	<i>Thomson</i> 178
'Tis pleasant by the cheerful hearth to hear	<i>Southey</i> 391
Τίς; πόθεν ὁ πλάστης; Σικυνῶνιος οὖνομα δὴ τίς	<i>Poseidippus</i> 20
To fair Fidele's grassy tomb	<i>Collins</i> 133
To him who in an hour must die	<i>Lyttelton</i> 37
To me most happy therefore he appears	<i>S. Jeyns</i> 186
Τὸν κλέπταν' ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα	<i>Theocritus</i> 11
Τὸν θάνατον τί φοβείσθε τὸν ἡσυχίης γενετήρα	<i>Agathias</i> 8
Tread lightly here, for here, 'tis said	<i>Rogers</i> 33
Turn I my looks unto the skies	<i>T. Lodge</i> 51
Turn we a moment fancy's rapid flight	<i>Thomson</i> 198
'Twas on a lofty vase's side	<i>Gray</i> 148

U

'Υγεία πρεσβίστα μακάρων	<i>Arifhron</i> 31
------------------------------------	------------------------------

	PAGE
Underneath this sable herse	<i>Ben Jonson</i> 5
Unhappy man ! with storms of passion tost	<i>Gay</i> 177
Up with me, up with me into the clouds	<i>Wordsworth</i> 336
V	
Victorious men of earth, no more	<i>Shirley</i> 273
Vital spark of heavenly flame	<i>Pope</i> 104
W	
We watched her breathing through the night	<i>Hood</i> 14
Weep no more nor sigh nor groan	<i>Beaumont</i> 16
Weep not over poet's wrong	<i>J. Hedderwick</i> 61
We'll sit, my love, upon the shore	<i>Habington</i> 140
Well then I now do plainly see	<i>Cowley</i> 259
What ailed thee, Robin, that thou couldst pursue	<i>Wordsworth</i> 58
What doth it serve to see the sun's bright face	<i>Drummond</i> 54
What liberty so glad and gay	<i>Keble</i> 266
What though no weeping loves thy ashes grace	<i>Pope</i> 18
What woke the buried sound that lay	<i>Hemans</i> 264
When fair Serena first I knew	<i>T. Seward</i> 90
When from the cave thou risest with the day	<i>Prior</i> 103
When from the pallid sky the sun descends	<i>Thomson</i> 163
When I think on your truth I doubt you no more	<i>Anon.</i> 37
When in disgrace with fortune and men's eyes	<i>Shakespeare</i> 53
When Israel was from bondage led	<i>Cowley</i> 304
When lovely woman stoops to folly	<i>Goldsmith</i> 15
When Neptune towering o'er her Adrian wave	<i>Smedley</i> 6
When the gay sun first breaks the shades of night	<i>Gay</i> 212
When to the sessions of sweet silent thought	<i>Shakespeare</i> 254-5
When Venus from her orb descends in showers	<i>Dryden</i> 167
When we meet as when we part	<i>Anon.</i> 262
Where shall the lover rest	<i>Sir W. Scott.</i> 263
Where shall the traitor rest	<i>Sir W. Scott.</i> 263
While musing thus, with contemplation fed	<i>A. Bradstreet</i> 177
While not a leaf seems faded, while the field	<i>Wordsworth</i> 257
Who shall awake the Spartan fire	<i>Collins.</i> 339
Why dost thou heap up wealth	<i>Cowley</i> 296
Why should I blush that fortune's frown	<i>Carlyle</i> 40
Why sit'st thou by that ruined hall	<i>Sir W. Scott.</i> 63
With head reclined, the snow-drop see	<i>Cowper</i> 66
With richer stuff he bade heaven's fabric shine	<i>Cowley</i> 183
Woods, hills and rivers now are desolate	<i>Spenser</i> 102
Y	
Ye nymphs of Solyma, begin the strain	<i>Pope</i> 204
Yet measuring all the long-continued space	<i>Prior</i> 194

CAMBRIDGE,
April, 1865.

PUBLISHED BY
DEIGHTON, BELL, AND CO.
Agents to the University,
AND
BELL AND DALDY, LONDON.

NOW IN COURSE OF PUBLICATION.

Uniformly printed in Foolscap 8vo.

**Cambridge School and College
Text Books,**

*A Series of Elementary Treatises adapted for the Use of
Students in the Universities, Schools, and Candi-
dates for the Public Examinations.*

In order to secure a general harmony in the treatment, these works will be edited by Members of the University of Cambridge, and the methods and processes employed in University teaching will be followed.

Principles will be carefully explained, clearness and simplicity will be aimed at, and an endeavour will be made to avoid the extreme brevity which has so frequently made the Cambridge treatises too difficult to be used by those who have not the advantage of a private Tutor. Copious examples will be added.

Now Ready.

ARITHMETIC for the use of Schools and Colleges.

By A. WRIGLEY, M.A. Professor of Mathematics in the late Royal Military College, Addiscombe. 3s. 6d. cl.

ELEMENTARY TRIGONOMETRY. By T. P. HUDSON, M.A. Fellow of Trinity College. 3s. 6d. cl.

ELEMENTARY STATICS. By the Very Rev. H. GOODWIN, D.D. DEAN OF ELY. 3s. cl.

ELEMENTARY DYNAMICS. By the Very Rev. H. GOODWIN, D.D. DEAN OF ELY. 3s. cl.

[Continued]

2 SCHOOL AND COLLEGE TEXT BOOKS—*Continued.*

ELEMENTARY HYDROSTATICS. By W. H. BESANT,
M.A., Late Fellow of St John's College. 4s. cl.

MENSURATION, An Elementary Treatise on. By
B. T. MOORE, M.A., Fellow of Pembroke College,
Professor of Mathematics, Royal Staff College, Sand-
hurst. With numerous Examples. 5s.

ELEMENTARY GEOMETRICAL CONIC SECTIONS. By
W. H. BESANT, M.A., Late Fellow of St John's College.
[*In the Press.*]

ELEMENTARY CHEMISTRY. By G. D. LIVEING, M.A.,
Late Fellow of St John's College. *Preparing.*

Now in course of Publication,

Cambridge Greek and Latin Texts,

CAREFULLY REPRINTED FROM THE BEST
EDITIONS.

THIS series is intended to supply for the use of Schools and Students cheap and accurate editions of the Classics, which shall be superior in mechanical execution to the small German editions now current in this country, and more convenient in form.

The texts of the "*Bibliotheca Classica*" and "*Grammar-School Classics*," so far as they have been published, will be adopted. These editions have taken their place amongst scholars as valuable contributions to the Classical Literature of this country, and are admitted to be good examples of the judicious and practical nature of English scholarship; and as the editors have formed their texts from a careful examination of the best editions extant, it is believed that no texts better for general use can be found.

The volumes are well printed at the Cambridge University Press, in a 16mo. size, and are issued at short intervals.

CAMBRIDGE GREEK AND LATIN TEXTS. 3

The following are now ready.

NOVUM TESTAMENTUM Graecum, Textus Stephanici, 1550. Accedunt variae lectiones editionum Bezae, Elzeviri, Lachmanni, Tischendorffii, Tregellesii. Curante F. H. SCRIVENER, A.M. 4s. 6d.

An Edition on writing paper, for Notes. 4to. half-bound. 12s.

AESCHYLUS, ex novissima recensione F. A. PALEY, A.M.
Price 3s.

CAESAR DE BELLO GALLICO, recensuit G. LONG, A.M. 2s.

CICERO DE SENECTUTE ET DE AMICITIA ET EPISTOLAE SELECTAE, recensuit G. LONG, A.M. 1s. 6d.

EURIPIDES, ex recensione F. A. PALEY, A.M. Vol. I. 3s. 6d. Vol. II. 3s. 6d. Vol. III. 3s. 6d.

HERODOTUS, recensuit J. W. BLAKESLEY, S.T.B. 2 Vols. 3s. 6d. each Vol.

HORATIUS, ex recensione A. J. MACLEANE, A.M.
Price 2s. 6d.

LUCRETIUS, recognovit H. A. J. MUNRO, A.M. 2s. 6d.

SALLUSTI CATILINA ET JUGURTHA, ex recensione G. LONG, A.M. 1s. 6d.

THUCYDIDES, recensuit J. G. DONALDSON, S.T.P. 2 Vols. 3s. 6d. each Vol.

VERGILIUS, ex recensione J. CONINGTON, A.M. 3s. 6d.

XENOPHONTIS EXPEDITIO CYRI, recensuit J. F. MACMICHAEL, A.B. 2s. 6d.

CICERONIS ORATIONES. Vol. I. Recensuit G. LONG, A.M. [In the Press.

JUVENAL ET PERSIUS, ex recensione A. J. MACLEANE, A.M. [In the Press.

OTHERS IN PREPARATION.

4 MATHEMATICAL TEXT BOOKS PUBLISHED BY

ARITHMETIC AND ALGEBRA.

Arithmetic for the use of Schools and Colleges.

By A. WRIGLEY, M.A., Professor of Mathematics in the late Royal Military College, Addiscombe. 2s. 6d.

Principles and Practice of Arithmetic. By the Rev.

J. HIND. Ninth Edition, with Questions, 4s. 6d.

••• KEY, with Questions for Examination. Second Edition. 5s.

A Progressive Course of Examples in Arithmetic.

With Answers. By the Rev. JAMES WATSON, M.A., of Corpus Christi College, Cambridge, and formerly Senior Mathematical Master of the Ordnance School, Carshalton. *Second Edition, revised and corrected.* Fcp. 8vo. 2s. 6d.

Principles and Practice of Arithmetical Algebra,

with Examples. By the Rev. J. HIND. Third Edition. 12mo. 5s.

Elements of Algebra. By the Rev. J. HIND. Sixth

Edition, revised. 540 pp. 8vo. 10s. 6d.

Treatise on the Theory of Algebraical Equations.

By the Rev. J. HYMERS, D.D. Third Edition. 8vo. 10s. 6d.

TRIGONOMETRY.

Elementary Trigonometry. By T. P. HUDSON,

M.A., Fellow of Trinity College. 3s. 6d.

Elements of Plane and Spherical Trigonometry.

By the Rev. J. HIND. Fifth Edition. 12mo. 6s.

Syllabus of a Course of Lectures upon Trigonometry and the Application of Algebra to Geometry. b 8. 7s. 6d.

MECHANICS AND HYDROSTATICS.

Elementary Hydrostatics. By W. H. BESANT,
M.A., Late Fellow of St John's College. Fcp. 8vo. 4s.

Elementary Hydrostatics for Junior Students. By
R. POTTER, M.A. late Fellow of Queens' College, Cambridge, Professor
of Natural Philosophy and Astronomy in University College, London.
7s. 6d.

The Propositions in Mechanics and Hydrostatics
which are required for those who are not Candidates for Honours. By
A. C. BARRETT, M.A. Third Edition. Crown 8vo. 6s.

Mechanical Euclid. Containing the Elements of
Mechanics and Hydrostatics. By W. WHEWELL, D.D. Fifth Edi-
tion. 6s.

Elementary Statics. By the Very Rev. H. GOODWIN,
D.D. Dean of Ely. Fcp. 8vo, cloth, 3s.

Elementary Dynamics. By the Very Rev. H.
GOODWIN, D.D. Dean of Ely. Fcp. 8vo, cloth, 3s.

A Treatise on Statics. By the Rev. S. EARNSHAW,
M.A. Fourth Edition. 8vo. 10s.

Dynamics, or, a Treatise on Motion. By the Rev.
S. EARNSHAW. Third Edition. 8vo. 14s.

A Treatise on the Dynamics of a Rigid Body. By
the Rev. W. N. GRIFFIN. 8vo. 6s. 6d.

. SOLUTIONS OF THE EXAMPLES. 8vo. 6s.

6 MATHEMATICAL TEXT BOOKS PUBLISHED BY

Problems in illustration of the Principles of Theoretical Mechanics. By W. WALTON, M.A. Second Edition. 8vo. 8s. 6d.

Treatise on the Motion of a Single Particle and of two Particles acting on one another. By A. SANDEMAN. 8vo. 8s. 6d.

Of Motion. An Elementary Treatise. By the Rev. J. R. LUNN, M.A. Fellow and Lady Sadleir's Lecturer of St John's College. 8vo. 7s. 6d.

Chapter I. General principles of velocity and acceleration. Chapter II. Of the motion of a point in general. Analytical expressions for velocities and accelerations in certain directions. Chapter III. Of the motion of a point affected by a constant acceleration, the direction of which is always the same. Chapter IV. Of the motion of a point affected by an acceleration, the direction of which always passes through a fixed point. Chapter V. Of matter and force. Chapter VI. Of the dynamical laws of force, commonly called the laws of motion. Chapter VII. Of certain cases of free motion in nature. Chapter VIII. Of constrained motion of particles. Chapter IX. Of impulses and collision of particles. *Appendix.* Of the Cycloid.

Treatise on Hydrostatics and Hydrodynamics. By W. H. BESANT, M.A. 8vo. 9s.

The Principles of Hydrostatics. By T. WEBSTER, M.A. 8vo. 7s. 6d.

Problems in illustration of the Principles of Theoretical Hydrostatics and Hydrodynamics. By W. WALTON, M.A. 8vo. 10s. 6d.

Collection of Elementary Problems in Statics and Dynamics. Designed for Candidates for Honours, first three days. By W. WALTON, M.A. 8vo. 10s. 6d.

CONIC SECTIONS AND ANALYTICAL GEOMETRY.

Elementary Geometrical Conic Sections. By W. H. BESANT, M.A., Late Fellow of St John's College. [*Preparing.*]

DEIGHTON, BELL AND CO. CAMBRIDGE. 7

Conic Sections. Their principal Properties proved Geometrically. By W. WHEWELL, D.D. Master of Trinity. Third Edition. 8vo. 2s. 6d.

The Geometrical Construction of a Conic Section.
By the Rev. T. GASKIN. 8vo. 3s.

Treatise on Conic Sections. By the Rev. J. HYMERS, D.D. Third Edition. 8vo. 2s.

A Treatise on the Application of Analysis to Solid Geometry. By D. F. GREGORY, M.A. and W. WALTON, M.A. Second Edition. 8vo. 12s.

The Elements of Conic Sections. By J. D. HUSTLER, B.D. Fourth Edition. 8vo. 4s. 6d.

A Treatise on Plane Co-ordinate Geometry. By the Rev. M. O'BRIEN. 8vo. 9s.

A Treatise on Analytical Geometry of Three Dimensions. By J. HYMERS, D.D. Third Edition. 8vo. 10s. 6d.

Problems in illustration of the Principles of Plane Co-ordinate Geometry. By W. WALTON, M.A. 8vo. 16s.

DIFFERENTIAL AND INTEGRAL CALCULUS.

An Elementary Treatise on the Differential Calculus. By W. H. MILLER, M.A. Third Edition. 8vo. 6s.

Treatise on the Differential Calculus. By W. WALTON, M.A. 8vo. 10s. 6d.

8 MATHEMATICAL TEXT BOOKS PUBLISHED BY

A Treatise on the Integral Calculus. By the Rev.
J. HYMERS, D.D. 8vo. 10s. 6d.

Geometrical Illustrations of the Differential Calculus. By M. B. PELL. 8vo. 2s. 6d.

Examples of the Principles of the Differential and Integral Calculus. Collected by D. F. GREGORY. Second Edition. Edited by W. WALTON, M.A. 8vo. 18s.

ASTRONOMY.

Practical and Spherical Astronomy for the use chiefly of Students in the Universities. By the Rev. R. MAIN, M.A., Radcliffe Observer, Oxford. 8vo. 14s.

Brünnow's Spherical Astronomy. Translated by the Rev. R. MAIN, M.A. F.R.S. Radcliffe Observer. Part. I. Including the Chapters on Parallax, Refraction, Aberration, Precession, and Nutation. 8vo. 8s. 6d.

Elementary Chapters on Astronomy from the "Astronomie Physique" of Biot. By the Very Rev. HARVEY GOODWIN, D.D. Dean of Ely. 8vo. 8s. 6d.

"They were translated with a different intention, but the admirable precision and clearness of description which characterise them led me to think that the publication of them would make a useful addition to our present list of elementary books."—*Translator's Preface.*

Elements of the Theory of Astronomy. By the Rev. J. HYMERS, D.D. 8vo. 14s.

Lectures on Practical Astronomy. By the Rev. J. CHALLIS, M.A., F.R.S., F.R.A.S., Plumian Professor of the University. [Preparing.]

Exercises on Euclid and in Modern Geometry,
containing Applications of the Principles and Processes of Modern
Pure Geometry. By J. McDOWELL, B.A., F.R.A.S., Pembroke College.
pp. xxxi, 300. Crown 8vo. 8s. 6d.

Elementary Course of Mathematics. By HARVEY
GOODWIN, D.D. Dean of Ely. Fifth Edition. 8vo. 15s.

Problems and Examples, adapted to the "Elementary Course of Mathematics." By HARVEY GOODWIN, D.D. Dean of Ely. Third Edition, revised, with Additional Examples in Conic Sections and Newton. By THOMAS G. VYVYAN, M.A. Fellow of Gonville and Caius College. 8vo. 5s.

Solutions of Goodwin's Collection of Problems and Examples. By W. W. HUTT, M.A. late Fellow of Gonville and Caius College. Third Edition, revised and enlarged. By the Rev. T. G. VYVYAN, M.A. 8vo. 9s.

Collection of Examples and Problems in Arithmetic, Algebra, Geometry, Logarithms, Trigonometry, Conic Sections, Mechanics, &c. with Answers and Occasional Hints. By the Rev. A. WRIGLEY. Sixth Edition. 8vo. 8s. 6d.

A Companion to Wrigley's Collection of Examples and Problems, being Illustrations of Mathematical Processes and Methods of Solution. By J. PLATTS, Esq., and the Rev. A. WRIGLEY, M.A. 8vo. 15s.

Newton's Principia. First Three Sections, with Appendix, and the Ninth and Eleventh Sections. By the Rev. J. H. EVANS, M.A. Fourth Edition. 8vo. 6s.

Series of Figures Illustrative of Geometrical Optics.
From SCHELLBACH. By the Rev. W. B. HOPKINS. Plates Folio. 10s. 6d.

A Treatise on Crystallography. By W. H. MILLER, M.A. 8vo. 7s. 6d.

20 DEIGHTON, BELL AND CO.'S PUBLICATIONS.

A Tract on Crystallography, designed for Students in the University. By W. H. MILLER, M.A. Professor of Mineralogy in the University of Cambridge. 8vo. 5s.

Physical Optics, Part II. The Corpuscular Theory of Light discussed Mathematically. By RICHARD POTTER, M.A. Late Fellow of Queens' College, Cambridge, Professor of Natural Philosophy and Astronomy in University College, London. 7s. 6d.

The Greek Testament: with a critically revised Text; a Digest of Various Readings; Marginal References to Verbal and Idiomatic Usage; Prolegomena; and a Critical and Exegetical Commentary. For the use of Theological Students and Ministers. By HENRY ALFORD, D.D. Dean of Canterbury.

Vol. I. Fifth Edition, containing the Four Gospels. 11. 8s.

Vol. II. Fourth Edition, containing the Acts of the Apostles, the Epistles to the Romans and Corinthians. 11. 4s.

Vol. III. Third Edition, containing the Epistles to the Galatians, Ephesians, Philippians, Colossians, Thessalonians,—to Timothy, Titus and Philemon. 18s.

Vol. IV. Part I. Second Edition, containing the Epistle to the Hebrews, and the Catholic Epistle of St James and St Peter. 18s.

Vol. IV. Part II. Second Edition, containing the Epistles of St John and St Jude, and the Revelation. 14s.

Codex Bezae Cantabrigiensis. Edited with Prolegomena, Notes, and Facsimiles. By F. H. SCRIVENER, M.A. Small 4to. 26s.

Wieseler's Chronological Synopsis of the Four Gospels. Translated by the Rev. E. VENABLES, M.A. 8vo. 13s.

"This opportunity may properly be taken of especially recommending to every thoughtful student this able treatise on the succession of events in the Gospel history A translation of it would be a very welcome aid to the general reader."—*Bp. Ellicott's Lectures on the Life of our Lord.*

Bentleii Critica Sacra.

Notes on the Greek and Latin Text of the New Testament, extracted from the Bentley MSS. in Trinity College Library. With the Abbé Rulotta's Collation of the Vatican MS., a specimen of Bentley's intended Edition, and an account of all his Collations. Edited, with the permission of the Master and Seniors, by the Rev. A. A. ELLIS, M.A., late Fellow of Trinity College, Cambridge. 8vo. 8s. 6d.

DEIGHTON, BELL AND CO.'S PUBLICATIONS. 11

A Companion to the New Testament. Designed for the use of Theological Students and the Upper Forms in Schools. By A. C. BARRETT, M.A. Caius College. Fcap. 8vo. 5s.

A general Introduction to the Apostolic Epistles, With a Table of St Paul's Travels, and an Essay on the State after Death. *Second Edition, enlarged.* To which are added a Few Words on the Athanasian Creed, on Justification by Faith, and on the Ninth and Seventeenth Articles of the Church of England. By A BISHOP'S CHAPLAIN. 8vo. 8s. 6d.

Butler's Three Sermons on Human Nature, and Dissertation on Virtue. Edited by W. HEWELL, D.D. With a Preface and a Syllabus of the Work. Third Edition. Fcp. 8vo. 3s. 6d.

An Historical and Explanatory Treatise on the Book of Common Prayer. By W. G. HUMPHRY, B.D. Third and Cheaper Edition, revised and enlarged. Fcap. 8vo. 4s. 6d.

Annotations on the Acts of the Apostles. Original and selected. Designed principally for the use of Candidates for the Ordinary B.A. Degree, Students for Holy Orders, &c., with College and Senate-House Examination Papers. By the Rev. T. R. MASKEW, M.A. Second Edition, enlarged. 12mo. 5s.

An Analysis of the Exposition of the Creed, written by the Right Reverend Father in God, J. PEARSON, D.D. late Lord Bishop of Chester. Compiled, with some additional matter occasionally interspersed, for the use of Students of Bishop's College, Calcutta. By W. H. MILL, D.D. Third Edition, revised and corrected. 8vo. 5s.

Hints for some Improvements in the Authorised Version of the New Testament. By the late J. SCHOLEFIELD, M.A. Fourth Edition. Fcap. 8vo. 4s.

A Plain Introduction to the Criticism of the New Testament. With 40 facsimiles from Ancient Manuscripts. For the use of Biblical Students. By F. H. SCRIVENER, M.A. Trinity College, Cambridge. 8vo. 15s.

The Apology of Tertullian. With English Notes and a Preface, intended as an Introduction to the Study of Patristical and Ecclesiastical Latinity. By H. A. WOODHAM, LL.D. Second Edition. 8vo. 8s. 6d.

12 CLASSICAL BOOKS PUBLISHED BY

Æschylus, Translated into English Prose, by
F. A. PALEY, M.A. Editor of the Greek Text. 8vo. 7s. 6d.

Aristophanis Comœdiæ Undecim, cum Notis et
Onomastico, by the Rev. H. A. HOLDEN, LL.D., Head-Master of
Ipswich School, late Fellow and Assistant Tutor of Trinity College,
Cambridge. Second Edition. 8vo. 15s.

The Plays separately, 1s. and 1s. 6d. each.

NOTES, 4s.

Demosthenes, the Oration against the Law of Lep-
tines, with English Notes, and a Translation of Wolfe's *Prolegomena*.
Edited by B. W. BEATSON, M.A. Fellow of Pembroke College, Cam-
bridge. Second Edition. Small 8vo. 6s.

Demosthenes de Falsa Legatione. Third Edition,
carefully revised. By R. SHILLETO, A.M. 8vo. 8s. 6d.

Demosthenes. Select Private Orations of. After
the text of DINDORF, with the Various Readings of REISKE and
BEKKER. With English Notes. For the use of Schools. By C. T.
PENROSE, A.M. Second Edition. Revised and corrected. 12mo. 4s.

Euripides. *Fabulæ Quatuor, scilicet, Hippolytus*
Coronifer, Alcestis, Iphigenia in Aulide, Iphigenia in Tauris. Ad fidem
Manuscriptorum ac veterum Editionum emendavit et Annotationibus
instruxit J. H. MONK, S.T.P. Editio nova. 8vo. 12s.
Separately—*Hippolytus*, 8vo, cloth, 5s.; *Alcestis*, 8vo, sewed, 4s. 6d.

Lucretius. With a literal Translation and Notes
Critical and Explanatory, by the Rev. H. A. J. MUNRO, M.A. Fellow
of Trinity College, Cambridge. 2 Vols. 8vo. 21s.

Plato. The *Gorgias*, literally translated, with an
Introductory Essay, containing a Summary of the Argument. By
E. M. COPE, M.A. Fellow of Trinity College, Cambridge. 8vo. 7s.

Plato, The *Protagoras*. The Greek Text, with
English Notes. By W. WAYTE, M.A. 8vo. 5s. 6d.

Plautus. *Anulularia*. Ad fidem Codicum qui in
Bibliotheca Musæi Britannici exstant aliorumque nonnullorum re-
censuit, Notisque et Glossario locuplete instruxit J. HILDYARD, A.M.
Editio altera. 8vo. 7s. 6d.

Plautus. *Menæchmei. Ad fidem Codicum qui in Bibliotheca Musei Britannici exstant aliorumque nonnullorum recensuit, Notisque et Glossario locuplete instruxit J. HILDYARD, A.M. Editio altera. 7s. 6d.*

Propertius. *The Elegies of. With English Notes, and a Preface on the State of Latin Scholarship. By F. A. PALEY, M.A. With copious Indices. 10s. 6d.*

Sophocles. *The Œdipus Coloneus of, with Notes, intended principally to explain and defend the Text of the manuscripts as opposed to conjectural emendations. By the Rev. C. E. PALMER, M.A. 9s.*

Tacitus (C.). *Opera, ad Codices antiquissimos exacta et emendata, Commentario critico et exegetico illustrata. 4 vols. 8vo. Edidit F. RITTER, Prof. Bonnensis. Reduced to 14s.*

Theocritus, recensuit brevi commentario instruxit
F. A. PALEY, M.A. Crown 8vo. 4s. 6d.

Passages in Prose and Verse from English Authors
for translation into Greek and Latin; together with selected Passages from Greek and Latin Authors for Translation into English: forming a regular course of Exercises in Classical Composition. By H. ALFORD, D.D. 8vo. 6s.

Arundines Cami : sive Musarum Cantabrigiensium
Lusus Canori. Collegit atque ed. H. DRURY, A.M. Editio quinta. Cr. 8vo. 7s. 6d.

A Complete Greek Grammar. For the use of Students. By the late J. W. DONALDSON, D.D. Third Edition, considerably enlarged. 8vo. 16s.

Without being formally based on any German Work, it has been written with constant reference to the latest and most esteemed of Greek Grammars used on the Continent.

A Complete Latin Grammar. For the use of Students. By the late J. W. DONALDSON, D.D. Second Edition, considerably enlarged. 8vo. 14s.

The enlarged Edition of the Latin Grammar has been prepared with the same object as the corresponding work on the Greek language. It is, however, especially designed to serve as a convenient handbook for those students who wish to acquire the habit of writing Latin; and with this view it is furnished with an Antibarbarus, with a full discussion of the most important synonyms, and with a variety of information not generally contained in works of this description.

14 DEIGHTON, BELL AND CO.'S PUBLICATIONS.

Varronianus. A Critical and Historical Introduction to the Ethnography of Ancient Italy, and to the Philological Study of the Latin Language. By the late J. W. DONALDSON, D.D. Third Edition, revised and considerably enlarged. 8vo. 16s.

The Theatre of the Greeks. A Treatise on the History and Exhibition of the Greek Drama : with various Supplements. By the late J. W. DONALDSON, D.D. *Seventh Edition*, revised, enlarged, and in part remodelled, with numerous illustrations from the best ancient authorities. 8vo. 14s.

Classical Scholarship and Classical Learning considered with especial reference to Competitive Tests and University Teaching. A Practical Essay on Liberal Education. By the late J. W. DONALDSON, D.D. Crown 8vo. 5s.

Foliorum Silvula. Part the first. Being Passages for Translation into Latin Elegiac and Heroic Verse. Edited with Notes by the Rev. H. A. HOLDEN, LL.D., Head Master of Queen Elizabeth School, Ipswich. Late Fellow of Trinity College, Cambridge. Third Edition. Post 8vo. 7s. 6d.

Foliorum Silvula. Part II. Being Select Passages for Translation into Latin Lyric and Comic Iambic Verse. Arranged and edited by the Rev. H. A. HOLDEN, LL.D. Third Edition. Post 8vo. 5s.

Foliorum Silvula. Part III. Being Select Passages for Translation into Greek Verse. Edited with Notes by the Rev. H. A. HOLDEN, LL.D. Third Edition. Post 8vo. 8s.

Folia Silvulæ, Latine et Græce reddita, curante H. A. HOLDEN, LL.D. Coll. Trin. Cant. haud ita pridem socio Scholæ regię Gippovicensis Magistro informatore.

Foliorum Centuriæ. Being Select Passages for Translation into Latin and Greek Prose. Arranged and edited by the Rev. H. A. HOLDEN, LL.D. Third Edition. Post 8vo. 8s.

DEIGHTON, BELL AND CO.'S PUBLICATIONS. 15

Kennedy (Rev. Dr). *Progressive Exercises in Greek*

Tragic Senarii, followed by a Selection from the Greek Verses of Shrewsbury School, and prefaced by a short Account of the Iambic Metre and Style of Greek Tragedy. For the use of Schools and Private Students. Second Edition, altered and revised. 8vo. 8s.

Cambridge Examination Papers. Being a Supplement

to the Cambridge University Calendar, 1859. 12mo. 5s.

Containing those set for the Tyrwhitt's Hebrew Scholarships.—Theological Examinations.—Carus Prize.—Crosse Scholarships.—Mathematical Tripos.—The Ordinary B.A. Degree.—Smith's Prize.—University Scholarships.—Classical Tripos.—Moral Sciences Tripos.—Chancellor's Legal Medals.—Chancellor's Medals.—Bell's Scholarships.—Natural Sciences Tripos.—Previous Examination.—Theological Examination. With Lists of Ordinary Degrees, and of those who have passed the Previous and Theological Examinations.

The Examination Papers of 1856, price 2s. 6d., 1857 and 8, 3s. 6d. each, may still be had.

A Manual of the Roman Civil Law, arranged

according to the Syllabus of Dr HALLIFAX. By G. LEAPINGWELL, LL.D. Designed for the use of Students in the Universities and Inns of Court. 8vo. 12s.

The Mathematical and other Writings of ROBERT

LESLIE ELLIS, M.A., late Fellow of Trinity College, Cambridge. Edited by WILLIAM WALTON, M.A. Trinity College, with a Biographical Memoir by the Very Reverend HARVEY GOODWIN, D.D. Dean of Ely. 8vo. 16s.

Lectures on the History of Moral Philosophy in

England. By the Rev. W. WHEWELL, D.D. Master of Trinity College, Cambridge. New and Improved Edition, with Additional Lectures. Crown 8vo. 8s.

The Additional Lectures are printed separately in Octavo for the convenience of those who have purchased the former Edition. Price 3s. 6d.

A Concise Grammar of the Arabic Language. Re-

vised by SHEIKH ALI NADY EL BARRANY. By W. J. BEAMONT, M.A. Fellow of Trinity College, Cambridge, and Incumbent of St Michael's, Cambridge, sometime Principal of the English College, Jerusalem. Price 7s.

Now ready, fcap. 8vo. price 5s. 6d.

The Student's Guide to the University of Cambridge.

Contents.

INTRODUCTION, by J. R. SEELEY, M.A.
ON UNIVERSITY EXPENSES, by the Rev. H. LATHAM, M.A.
ON THE CHOICE OF A COLLEGE, by J. R. SEELEY, M.A.
ON THE COURSE OF READING FOR THE CLASSICAL TRIPOS, by the Rev. R. BURN, M.A.
ON THE COURSE OF READING FOR THE MATHEMATICAL TRIPOS, by the Rev. W. M. CAMPION, B.D.
ON THE COURSE OF READING FOR THE MORAL SCIENCES TRIPOS, by the Rev. J. B. MAYOR, M.A.
ON THE COURSE OF READING FOR THE NATURAL SCIENCES TRIPOS, by Professor LIVEING, M.A.
ON LAW STUDIES AND LAW DEGREES, by Professor J. T. ABDY, LL.D.
MEDICAL STUDY AND DEGREES, by G. M. HUMPHRY, M.D.
ON THEOLOGICAL EXAMINATIONS, by Professor E. HAROLD BROWNE, B.D.
EXAMINATIONS FOR THE CIVIL SERVICE OF INDIA, by the Rev. H. LATHAM, M.A.
LOCAL EXAMINATIONS OF THE UNIVERSITY, by H. J. ROBY, M.A.
DIPLOMATIC SERVICE.
DETAILED ACCOUNT OF THE SEVERAL COLLEGES.

“Partly with the view of assisting parents, guardians, schoolmasters, and students intending to enter their names at the University—partly also for the benefit of undergraduates themselves—a very complete, though concise, volume has just been issued, which leaves little or nothing to be desired. For lucid arrangement, and a rigid adherence to what is positively useful, we know of few manuals that could compete with this Student's Guide. It reflects no little credit on the University to which it supplies an unpretending, but complete, introduction.”—SATURDAY REVIEW.

CAMBRIDGE: PRINTED AT THE UNIVERSITY PRESS.

